

V. Pócsay Rozika
(E-mail: v.p.rozika@gmail.com)

KÖSZÖNÖM, VIVIEN

(2008.)

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	
A PILLANAT VARÁZSA	
MÁSODIK FEJEZET	
CSAPDA	
HARMADIK FEJEZET	
KRISZTIÁN MÁSIK ÉNJE	
NEGYEDIK FEJEZET	
A FŐBÉRLŐ	
ÖTÖDIK FEJEZET	
ÉLETTAGADÓ	
HATODIK FEJEZET	
MERÉSZ DÖNTÉS	
HETEDIK FEJEZET	
IJESZTŐ GAZDAGSÁG	
NYOLCADIK FEJEZET	
VALLOMÁS	
KILENCEDIK FEJEZET	
VÁLSÁGOS HELYZET	
TIZEDIK FEJEZET	
VÉGET ÉR EGY FEJEZET	
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
REJTETT VILÁG	
TIZENKETTEDIK FEJEZET	
RÖGTÖNÍTÉLŐ BÍRÓSÁG	
TIZENHARMADIK FEJEZET	
POKOLVÁR	
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
GERTRÚD DÖNTÉSRE KÉNYSZERÜL	
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
AZ OLAJFÁK SZIGETÉN	
TIZENHATODIK FEJEZET	
MATEMATIKÁBA REJTETT TITOK	
TIZENHETEDIK FEJEZET	
JEGYZETBOLTBAN	
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	
ELSŐ NAPLÓBEJEGYZÉS	
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
VÁRATLAN FORDULAT	
HUSZADIK FEJEZET	
EGY HÁZASSÁG TÖRTÉNETE	
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	
DUGÓBAN	
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	
HA HARC, HÁT LEGYEN HARC!	
HUSZONHARMADIK FEJEZET	
FÜSTBE MENT TERV	
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET	
TITOKZATOS MÚLT	
HUSZONÖTÖDIK FEJEZET	
A KÉT MESEHŐS	

„Ne hajolj meg a sors előtt, csak azért, mert az úgy kívánja. Célod van, s aki ismeri a célt, merje birtokolni a rávezető eszközöket is. Ha mégis elgyöngülnél a cél előtt, fordulj a szívedhez tanácsért. Egy kis késlekedés nem árt: ami hamar áll elő, hamar a semmibe vész. Nincs jobb társ az erős szívnél, mely a kellő pillanatban átsegít a bajokon. Élj a szív törvénye szerint! Akinek célja: a helyes élet, annak eszköze: az emberség.”

(Tatiosz: A szív törvénye)

ELSŐ FEJEZET A PILLANAT VARÁZSA

„Van úgy, hogy találkozunk valakivel, talán sohase láttuk addig, de alighogy rápillantunk, érdekel, még mielőtt egy szót is váltottunk volna.”

(Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij)

1.

Ezerkilencszáznolcvannyolc május tizenkettedikén érkezett meg a berlini repülőtérre Európából a négyhónapos üzleti körútjáról Filinger - Csoltinger - Müller (három álnevet viselő) Horváth Krisztián, a berlini kém szervezet kislefőnöke, aki ebben a minőségében Vidor fedőnévre hallgat. Életének jeles napja ez, mert ekkorra növelte vagyonát akkorára, hogy átvehesse főnökétől, Herbert Müllertől a szervezet irányítását, a közösen felfuttatott vegyi üzem tulajdonjogát.

Miután átjutott a repülőtéri ellenőrzésen a két méter magas, kisleportolt testalkatú, harminckét éves fiatal ember, elégedett, tekintélyt parancsoló arckifejezéssel ment gyors léptekkel a szolgálati kocsival rá váró barátjához, Csámpás Tamáshoz, aki közvetlen beosztottja a szervezetben. Beült mellé:

- Hello, Tomi! Mizujs'? Remélem, ma jobb kedvében van magasságos főnökünk, mint tegnap, amikor telefonon jelentettem neki az érkezésemet.

- Hello, Vid! Kicsit elviselhetőbb, de minden nap van min dühöngjön. Nadinak sikerült megint padlóra küldenie. Borbíró Ádámot végleg maga ellen fordította, Sasszem munkája fabatkát sem ér. Remélem, te jobb hírekkel mész hozzá.

- Nekem, kishaver, megy a szekér. Ha tárgyalóképes Herbert, húzok hozzá, de beszélnem kell veled is, ne menj házon kívülre!

- Kokec, megdumáltuk! A szobámban várom a hívásodat.

Vidor fiatalosan szaladt fel a lépcsősoron. Amint belépett főnökéhez, a nyugati világ dúsgazdag iparmágnásához, aki - az ötvenes éveiben jár, ősz hajú férfi, korához képest legalább tíz évvel tűnik idősebbnek -, felnézett aktáiból, mosolyogva nyújtott kezét számára felbecsülhetetlen helyettesének:

- Foglalj helyet és mondd, mit végeztél?

- Talán pályafutásom legsikeresebb útját hagytam magam mögött - ült le vele szemben. - Itt vannak a jegyzőkönyvek - emelte ki táskájából a vaskos akta köteget -, tanulmányozd át, minden apró részletről pontosan tájékozódhatsz belőlük.

- Kösz. Most kapom mindenhol az írásos anyagot, lesz mivel szórakoznom. Gondolkodtál az ajánlatomon?

- Nadira gondolsz?

- Igen, rá. Kezd elegendő lenni a hülyeségeiből. Állítólag Ádám ellene fordult, ennek ellenére tovább szivatja a kis úrhatnám. Szeretném, ha ráncba szedné önmagát.

- Mivel a lányodról van szó, hangsúlyozom, annak ára lenne. Tudod, hogy valaha szerettem, komoly szándékom volt vele, de az életmódjával eltaszított magától. Abban az esetben állok kötélnek, ha saját elképzelésem szerint rendezhetem a dolgot.

- Megbeszéltük. Nem vagyok az ellensége, de a szervezetből mennie kell, még hozzá mielőbb és végleg! Ha házasságkötésen töröd a fejedet, áldásom rátok! Na, nem törlesztésképpen, de számíts rá, hogy a bírósági tárgyalásokon kívül szeretném, ha a rendőrségi ügyemet is te vennéd kézbe.

- Nadinát kivonom a forgalomból, a pereidre félig-meddig felkészültem, de a rendőrségi balhédat csak akkor vállalom, ha a szoros munkabeosztásomba belefér.

- Miért nem úgy osztod be a feladataidat, hogy más is hozzáférjen?

- Mert a beosztással járó bizalmas munkákért felelősséget csak akkor vállalhatok, ha magam végzem.

- Te tudod. Nadival kapcsolatban nincs változás?

- Abban a tekintetben, hogy ismeretlen helyre viszem, ahol a személyes találkozón kívül minden módon tarthatjátok vele a kapcsolatot, nincs, de a gyerek-kérdésben revidiáltam az elképzelésemet. Nadit semmi olyasmire nem fogom kötelezni, amit csak én akarok, mert annak a gyerekeim látnák kárát. Ebből adódóan házasságot nem kötök vele, de a látszat-ceremóniára szükségem lesz ahhoz, hogy hiteles lehessenek előtte.

- Rendben. Tetszik a hozzáállásod, cselekedj belátásod szerint! Ha akarod, írásba adom, Nadi sorsa a kezében van.

- Arra szükségem lehet. Ismered a lányodat, néha saját magának sem hisz, nemhogy másnak. Ha gondolod, megírom, neked csak szignóznod kell.

- Kösz, erre akartalak kérni. Ha rajtam múlik, akár reggel indulhatsz Budapestre.

- Oké, este lerendezzük. A tőzsdét megegyezésünk szerint átveszem, a továbbiakban én bábáskodom fölötte.

- Szóval terved szerint máris rátetted kezedet a 80%-ra?

- Igen, és hidd el, így jársz te is jobban.

- Rendben, tudom, jó kezekben lesz a vagyonom. Az esküvői ceremóniával kapcsolatban beszéljek anyakönyvv vezetővel?

- Kösz, azt szeretném magam intézni.

- Ahogy gondolod. A mai napon számíthatok még rád?

- Este biztosan. Rengeteg elintézendő van házon kívül. Max. fél órát leszek az irodámban - állt fel.

Elégedetten hagyta el főnöke irodáját. A kellemesen hűvös, kényelmes, de elegánsan berendezett szobájában maga elé vette a beszervezendő személyi mappáját. Átfutva az anyagot, figyelmét a női jelöltek kötötték le. Egy csillaggal jelölt megjegyzésen akadt meg a tekintete:

Az évfolyamon Szabó Szilvián kívül van még egy rendkívüli nyelvtelenség (angol, olasz, japán felsőfokú nyelvvizsgával rendelkezik). Kiléte még egyeztetésre vár.

Olasz-japán? Remek! - lelkesedett. - Pontosan a két nyelvre lesz szüksége! A római tárgyalásokat át kell vennie Naditól, Távol-Kelet felé pedig ősszel szándékozik nyitni. A kislányt ő veszi pártfogása alá - döntött -, őt nem engedi elügyetlenkedni senkinek! Átszólta Tamásnak, fogadóképz. Egy percen belül nyílt az ajtó. Hellyel, kávéval, rövidtállal kínálta.

- A női munkaerő-gondunkkal kapcsolatban történt előrelépés, amíg távol voltam?
 - Nevezném inkább egy helyben topogásnak. Sasszem jelentései semmitmondóak Szabó Szilviával kapcsolatban.
 - A szentségit ennek az ügyefogyottnak!
 - Némi segítséggel szívesen átvinném őt, de Müller papa továbbra is hozzád ragaszkodik. Gondolom, beszéltetek róla.
 - Na persze, hozzám... mint mindenben - méltatlankodott Vidor. - Ezek szerint, romlik az öreg memóriája, mindenről, de erről egy kukk nem esett köztünk. Átfutottam a megkönyékezendők személyi anyagát, láttam ott egy számomra izgalmasnak tűnő megjegyzést egy ismeretlen hölgyről, aki Szilvia évfolyamtársa. Tudsz róla valamit?
 - Annyit, amennyit láttál.
 - Oké, kezembe veszem a dolgot, neked átadom Szilviát.
 - Örömmel átveszem, ha a magánéleti gondjaim miatt a budapesti megkönyékezésében segítségemre tudsz lenni.
 - Még mindig a volt nejed, Violetta tart fogságában?
 - Szeretnék átlépni rajta, de rohadtul szenvedek tőle. Cikis helyzetben vagyok a kicsi fiammal kapcsolatban is. Vilcsi a láttatások betartásával szivat állandóan.
 - Kapcsolj rá a kishölgyre, a te macsó fajtád bejön a csajoknál.
 - Oké. Értek a nyelvükön, az tény. Szerinted Sasszem mit bénázott el nála?
 - Fogalmam nincs. Pár hónapot éltek együtt, a srác biztosan akkor bukta el előtte a renoméját.
 - Aha, értem! Oké, hogy képzeled el a dolgot?
 - Szilvia becserkészéséhez legjobb az időzítés. Mostanában kezdődik az egyetemeken a vizsgaidőszak, ilyenkor nagyobb eséllyel lehet találkozni a hallgatókkal. Értesítelek, ha érte jöhetsz. A határon átviszem, a kiserdőben kell várnod ránk. Légy elérhető, amíg nem értesítelek! - Úgy lesz! - Ha nincs más, érzékeny búcsút veszek tőled, rohanok, házon kívül lenne pár elintézendőm.
- Kezet fogtak, Tamás elhagyta a szobát. Vidor a telefonhoz lépett, hogy felhívja a budapesti közgazdasági egyetem adminisztrátorát, akitől ellenszolgáltatás fejében kapja az adatokat a beszervezendő hallgatókról.
- Szia, cicababa! Remélem, kattansz még a hangomra?
 - Szia, Krisz! Jaj, de örülök neked! Ugye a hívásod azt jelenti, szeretsz még? - kacagott. - Rohadtul besavanyodtam. Jó lenne kimozdulni a kőrengetegből. Mesélj, miben segíthetek?
 - Jó munkáért jutalom jár. Utána kéne nézned egy kishölgy adatainak. Annyit tudok róla, negyedéves volt, évfolyamelső, angol, olasz, japán nyelvekből remekel. A többit tőled várom tegnapelőttre.
- Erika hangosan felnevetett.
- Oké! Nem nagy ügy, a japán szakon nincs tolongás, úgyhogy napokon belül számíthatsz az infóra, de aztán törlesztesz ám te is.
 - Lassíts, kiscica! A nyárra nem tehetek könnyelmű ígéretet, tudod, hogy a hegytetőn csak síszezonban fogadhatunk vendéget.
 - Oké, de biztos legyen ám, mert elapad az adatbázisod - kacagott.

- Nem lesz rám panaszod - nevetett. - Várom a hívásodat! Munkám, mint a tenger, pá, cicuskám, pá! - Puszi-puszi a hasadra!

Letette a telefont, megborzongott. Tudta, ígéretéből nem lesz semmi, mégis rosszkedve lett. Elég ebből az életformából. Nyugalomra vágyik. Az őszi úttal kiváltja a maradék 20%-ot, és hátat fordít az egésznek. Sóhajtva ment le és ült be a kocsijába. Kirobogott a nyaralójába, egyedül akart lenni.

Kifeküdt az erkélyre. Felizgatta Herbert Müller gyors intézkedése. Abban bízott, a Nadina-ügy elodázható, esetleg megúszható. Bár Herbert nógatására, de ősszel még komolyan gondolta, Naditól akar gyerekeket, akikkel végleg visszavonult volna Zemplénkébe a családjához, akikről rajta kívül senki nem tud. Mára azonban már nem csak gyerekekre, de hűséges, szeretnivaló társra legalább annyira vágyódik.

A Nadi-ügyet a lehető leggyorsabban le kell tudnia, hogy mielőbb koncentrálhasson az idegen lány becserkészésére. Felizgatta az új kihívás. Fejben átgondolta a Herbert-féle nyilatkozatot, közben lecsukódott a szeme, elaludt.

2.

A huszonegy éves, feltűnően szép Tihanyi Vivien magányosan éli életét. Mint általában mindig, ezúttal is kint ül albérleti szobájának erkélyén és tanul. Kezében az öt világvallás vas-kos kötete, ami a filozófiai tananyag kötelező olvasmánya. Nem kedvenc tantárgya, nehezen tud koncentrálni az olvasottakra. Pedig muszáj, mert alig huszonnégy óra múlva szigorlatoznia kell belőle.

Pihenésképpen hátradől székén, nézelődik. A gyűrűkben vállára omló gesztenyebarna haján meg-megcsillan a délutáni napfény. A különleges zöld színű, érdeklődő tekintetű szemei szomorúságról árulkodnak, amire fiatal kora ellenére minden oka megvan. Tragikus múltjából csak a tanulás képes kikökönyöztetni. Amint pihen, gondolatai máris oda és a számára megfejthetetlen titkokra terelődnek.

Tízéves volt, amikor édesanyja kórházba került és annak ellenére, hogy szervi baja nem volt, mindenki döbbenetére, egy héten belül meghalt. Erősen kötődött hozzá, ami nem volt csoda, hiszen apukáját is ő pótolta. Belebetegedett elvesztésébe. Hetekig nem tudott iskolába járni.

Anyukája - pedagógus lévén - rengeteget foglalkozott vele. Talán ennek köszönhetően nem találta helyét korosztályában. Anyukája elintézte, hogy egy évvel előbb, öt évesen mehessen iskolába.

Hat éves korában kezdte komolyan érdekelni, ki az ő édesapja, miért nem kíváncsi őrá. Faggatózásakor édesanyja suttogóra fogta hangját, megpuszilta és annyit mondott: „jó ember volt, kár, hogy nem élhet velünk”. Elfutotta szemét a könny és játszani küldte. Nagypapa magához ölelte és sóhajtozott, amikor kíváncsiskodó kérdéseivel bombázta. Egyedül nagyanyja beszélt róla gyűlölettel. Mindig azt hallotta tőle: már akkor elhagyta az anyukáját, amikor ő még a hasában volt. Szót sem érdemel az a gazember. Önző, rossz ember volt, aki csak kihasználta az édesanyját, cselédnek tartotta. Minél nagyobb lett, annál inkább nem tudott mit kezdeni az ellentétes viszonyulásokkal. Abban biztos volt, nagyanyjának nem hihet, mert édesanyja, akinek a legtöbb oka lehetett volna panaszra, mindig elérzékenyülve, szeretettel beszélt róla... Nagypapája miért sóhajtozott és lett rosszkedvű faggatózásaitól? Ezek a megválaszolatlan kérdések nyugtalanítják minduntalan, és nincs, aki választ adhatna rájuk.

Újabb tragédiaként élte meg tizenöt évesen nagyapja elvesztését, akit ugyancsak rajongásig szeretett, és egyedüli támasza volt nagyanyja kegyetlenkedéseivel szemben. Hozzá mehetett minden bűjával, bajával. Szeretettel foglalkozott vele és elárvult lelkével. Halála után teljesen ki volt szolgáltatva nagyanyja gonoszságának, léleknyomorító bánásmódjának - amiből nem maradt ki a testi fenytés sem. Ez űzte el érettségi után messze az otthonától.

Ha pályaválasztáskor nem áll mellé gimnáziumi osztály főnöknője, Zsófi néni, szinte biztos benne, már nincs az élők sorában. Ő volt mindenben a segítségére. Neki köszönhetően negyedéves hallgatója a budapesti közgazdasági egyetemnek és készülhet a filozófiai szigorlatára.

Alig volt tizennyolc és fél éves, amikor másodévesen végleg magára maradt, meghalt a nagyanyja is. Megkönnyebbülést kellett volna éreznie, ha nem ő jelentette volna számára a családi kötelék utolsó láncszemét. Nem szeretete, félt tőle, de mégiscsak tartozott valakihez. Anyukája miatt gyöttri a lelkiismeretfurdalás, mert elkeseredettségében édesapja ellen fordul. Számára ugyanis érthetetlen, hogy létezhet olyan ember a világon, aki nem kíváncsi a gyerekére, akiről talán azt sem tudja, fiú-e vagy lány.

Miközben könnyeit törölgette, próbálta magába szuggerálni, a tananyagra kell összpontosítania, ha végezni akar... márpedig akar. Mióta iskolába jár, mindig az éltanulók közé tartozott. Nem érdekli a filozófia, de nem engedheti meg magának, hogy épp ez fogjon ki rajta. Nem, mert meg kell felelnie édesanyjának, aki mindig arra biztatta, tudása legjavát kell nyújtania. Szeretné, ha büszke lehetne rá, mert biztos benne, figyelemmel kíséri sorsát valahol.

Sóhajtvá tette válltáskájába a könyvet, filozófia jegyzeteit. Hogy keserű gondolatait oldja, lement a parkba. Séta közben a virágba borult, hangulatos lakótelep házai között mindig megnyugodott. Csodálattal nézte, az uniformizált épületeket mint teszi változatossá, szemet gyönyörködtetővé az erkélyek korlátain ládákba, ablakokban cserepekbe ültetett virágerdő. Jó fél óra járás után ért vissza a kis parkba, ahol a fák, bokrok védelmében nyugodtan tanulhatott. Hét óra volt, amikor átlapozta a vaskos kötetet. Zsongott a feje, úgy érezte, nem képes több információ befogadására. Felállt, kis kerülővel ment vissza albérlési szobájába. Közben sikerült összefogó képet alkotnia az olvasottakból. Már a lépcsőházban hallotta, csörög a telefonja. Szilvi hívja, az egyetemi barátnője. Ő az egyetlen emberi kapcsolata. Szaporázta lépteit.

- Tessék - szólt bele lihegve.

- Szia, kis elveszett! Csak nem megkergetett valaki?

- Szia, VÍ! Dehogy! A parkban tanultam, és már a lépcsőházban hallottam, hívsz, nyúlcipőt húztam, attól fulladtam ki. Na, de arról beszélgethetnénk, ki az elveszett.

- Most te - nevette el magát -, de fő, hogy előkerültél.

- Rossz pénz nem vész el. Mesélj, mi újság?

- Semmi különös. Összeállítottam a vizsgáim időpontját. Képzeld, máris túl vagyok a közgázon.

- De jó neked! Én abban sajnós lecsúsztam az első időpontról, de kettő szálláson én is túl vagyok. Megszivatott benneteket az öreg?

- Engem nem, mert szokásomhoz híven elsőnek mentem be, még volt türelme. Alig mondtam valamit a kihúzott tételből, máris közbekérdezett. Három kérdést tett fel, és beírta a jelest. Közben átlapozta az indexemet. Még humorizálni is volt kedve: „mit tehet egy kiszolgáltatott prof ennyi jeles láttán?” - mormolta rám mosolyogva.

- Gratulálok! Bár tőled ez a természetes. Holnap szigorlatozom, drukkolj ezerrel, mert ettől az egy tárgytól rettegek.

- Nyugi, ne parázz! Ha látja az öreglány, hogy magabiztos vagy, nem fog szadizni.

- A próféta szóljon belőled! Mikor talizunk?

- Jó lenne mielőbb, de olyan szorosra fogtam az időpontokat, sajna egyelőre nem fér bele. Bár én máris bevéstem neked a jelest, de szivatás után hívj ám, mert lesz dádá! Most pedig érzékeny búcsút veszek tőled, nehogy miattam ne végezz... hullá vagyok az éjszakázástól. Csóközön, várom a hívásodat!

- Rendicsek. Megyek zuhanyozni, hogy kibírjam én is hajnalig.

- Nehogy kicsináld magadat már az elején, édeske!

- Nem fogom. Délelőtt szunyálok egy-két órát, és nem lesz gáz. Majd hívlak, hellócska!

Zuhanyozás közben nagyanyja kegyetlen bánásmódjának nyomait nézte. Talán egy életre magán viseli őket. Mindig karjánál fogva rángatta, ha a kemény tenyere az arcán, hátán csattant. Olyan erővel szorította, úgy érezte, eltöri. Soha semmit nem magyarázott, csak elvárásai voltak vele szemben. Ha valamit nem úgy csinált, mint képzelte, akkorákat lökött rajta, alig tudott a lábán megállni. Szigorú rabságban tartotta őt. Mindenkitől tiltotta, a házat egyedül nem hagyhatta el. Még a suliba is elkísérte és érte ment minden nap. Ilyen körülmények között igazi barátnője nem lehetett. Egyetlen lány volt az osztályban, Anita, akivel valamelyest megbeszélhette dolgait. Nehezen viselte, hogy korosztályától teljesen elszigetelődött. Nagyapja halála után szembeszállt nagyanyja szigorával, de a kemény pofonok hamar meggyőzték, jobb lesz beletörődni sorsába. Negyedikes volt, amikor végképp elviselhetetlennek érezte magányát. Egyik alkalommal Anitától megtudta, délután moziba megy a lányokkal. Elhatározta, ő is velük tart. Hogy megtehesse, lógott az utolsó óráról. Nagy botrány lett belőle. Nagyanyja annyira megverte, egy hétig nem mehetett utcára. Bár Anita faggatta, mi baja, csak napok múlva merte neki elmondani. A lány felháborodott barátnője keserű sorsán. Hogy segítsen rajta valamiképp, elmondott mindent osztályfőnöküknek, Zsófi néninek, aki még aznap családlátogatásra ment hozzájuk. Felháborodott, amikor meglátta őt. Próbálta nagyanyját meggyőzni, engedjen szigorából, mert különben azt érheti el, amint megteheti, ellene fog fordulni. Kikérte magának, hogy vadidegenek beleszóljanak az életükbe. Durván kiutasította a házból. Őt pedig megfenyegette, ha panaszkodni mer valakinek, a sodrófát töri rajta ketté. Zsófi néni szavaitól felbátorodva életében először nem hátrált meg. Dacosan bár, de határozottan jelentette ki, ha még egyszer megüti, örökre elmegy otthonról. Ekkor ki akarta venni őt a gimnáziumból, amit az iskolaigazgató erélyes közbelépése akadályozott meg. Ezért döntött úgy, nem a fellekvári, hanem a budapesti közgazdasági egyetemre adja be a jelentkezési lapját. Mélázása közben elkészült, megvacsorázott. Kiült az erkélyre, és reggel nyolcra fejezte be a temérdek anyagot.

*

Vidor már a repülőn összeállította teendőit. Elsőként Nadinával akarta mielőbb lerendezni a dolgot. Elhatározta, az éjszakáit mindaddig vele tölti, amíg az álesküvőt le nem tudja vele. Jó előjelnek vette, örült jelentkezésének. Napközben Szabó Szilvia lakóhelyének feltérképezését, a lány megkönyékezését és becserkészését programozta be magának.

Délelőttöt a budai házában töltötte. Fél év távollét után ráfért az alapos átszellőztetés, portalanítás. Ebéd után indult el otthonról. Amint átsietett a Keleti pályaudvar aluljárójában, egy nem mindennapi jelenség rohant vele szemben. Elég volt rápillantania, hogy megbabonázottan torpanjon meg. A szépvonású arcával, vállán gyűrűző hajtincseivel bénítóan hatott rá. Az elgondolkodó kislány egyenesen feléje rohant. Egy méterre előtte torpant meg. Egy pillanatra

találkozott össze a tekintetük. Zavartan rámosolygott, majd oldalra lépve rohant tovább, hogy elérje a beálló metrót. Mire Vidor észbe kapott, megfordult, hogy utána menjen, záródtak az ajtók. Leforrázva állt, nézte a távolodó szerelvényt, ami könnyörtelenül vitte el tőle a gyönyörű tüneményt.

Mi a csuda történt vele? Ilyen lenyűgöző hatással még nem volt rá nő. Nyugtalanság fogta el. Az nem lehet igaz, hogy megbabonázza, és eltűnik a szeme elől. Érthetetlen... Neki a telt idomú nők jönnek be, nem az ilyen kislányosan törékeny alkatok. De a szépsége, ellenállhatatlan kisugárzása egyre bénítóbban hat rá. Körülnézett, szempárok tapadtak rá. Hát persze! Hiszen ki tudja, mióta állhat szoborként, bamba képpel az aluljáró közepén. Na szép! Még a végén rabjává teszi a pillanat varázsa. Ezt nem akarja, nem fér bele túlszűfolt életébe a flört, de az akkor is képtelenség, hogy ennyi volt számára. Órájára nézett, két óra tíz perc volt. Eltökélte, addig jön ide ebben az időpontban minden nap, amíg ismét össze nem hozza vele a sors.

Amint ocsúdott kábulatából, felment a nagy cipőbolthoz. Szilvia ugyanis azon az oldalon lakik valahol. Egy fiatal hölgy állt a kirakat előtt. Céltalan nézelődést színelve közelített hozzá. A lányt fénykép alapján kell felismernie, így szemügyre vett minden fiatal hölgyet. Bár a célszemélyt csak profilból láthatta, de a magasra tupírozott frizurája, vörös árnyalatú haja, sminkje, bombasztikus alakja alapján hasonlított Szilviára. Óvatossága ellenére felfigyelt személyére, megfordult, sietős léptekkel ment tovább. Kellő távolságból követte. Gyanúja erősödött, amikor a megadott utcába fordult be. A sarkon megállva már kételye sem volt, Szilviával hozta össze a véletlen, mert annak a háznak a kapualja nyelte el, aminek a száma a lakcímén szerepel. Kockázatos lett volna utána menni, a lakók névsorát böngészni, ezért úgy döntött, aznapra be kell érnie ennyivel akkor is, ha szűkreszabott megnyerésére az ideje.

*

Vivien még útközben hívta Szilvit:

- Hellóka! Gratulálhatsz, megvan a harmadik jelesem, de nem lesz több, aminek ennyire örülök, mint ennek.

- Szióka, Vincsi! Bár kételyem sem volt a jelesed felől, de hatalmas gratulens! Sikerült rám ijesztened, én is gyorsan belevágtam a lecsóba. Mit mondjak, nem piskóta anyag. Fhhúú Vincsi, olyan dolog történt, ami igencsak felizgatott. Azt tudod, hogy a filozófia tételeket Icával megosztva dolgoztuk ki. Átugrottam hozzá értük. Visszafelé megálltam a nagy cipőbolt kirakatánál. Amint ott bámészkodtam, az üvegen át láttam, tőlem tisztas távolságban megállt egy jóképű, negyvenes körüli fickó, szerintem engem stírolt. Zavarba jöttem, hazaindultam. Amint befordultam a kapualjunkba, láttam a szemem sarkából, az utca végén áll mozdulatlanul. Kivi voltam: vajon jól gondoltam? Kis idő múlva kikukucsáltam, de már nem volt ott.

- Klassz csajszi vagy, miért ne bámulnának a férfiak? Remélem, büszke vagy magadra?

- Emiatt nem. Imádok tetszeni, de csak olyanoknak, akiket én választok ki magamnak.

- Ja-ja, mert szerinted ez így működik, ugye? - élcelődött. - Mikor gratulálhatok a filozófia vizsgádhoz?

- Milyen nap is van ma?

- Egész nap kedd.

- Péntek reggel nyolcra megyek. Fhhúú, ez szoros lesz... alig két és fél nap.

- Kábé, nekem is annyi volt rá. El kell köszönnöm, utcáról hívlak, hárman várnak a fülke előtt. Csóközön!

- Puszi... puszi!

Szilvi kalandja Hátszegi Dávidot juttatta eszébe, aki kicsi elsős koruktól érettségiig volt osztálytársa. Kedvelték egymást, de csak negyedik gimis korukban közeledtek egymáshoz. Dávid megorrolt rá, amiért a budapesti közgázra jelentkezett. A mosolyszünet több hónapig tartott köztük. Megörült, amikor egyik délután az egyetem előtt várt rá. Öröme azonban tiszavirág életű volt. Dávid egyből letámadta, békülésük jeléül töltsék a hétvégét szállodában. Órákig győzködték egymást, míg végül ő engedett, amit élete végéig bánni fog. Amilyen szépen indult ugyanis, olyan borzalmasan végződött. Dávid mindenáron rá akarta venni, félévkor jelentkezzen át Fellegvárra. Mivel egyre agresszívebb hangnemet ütött meg vele szemben, megsértődött rá. Dávid békülni akart, de neki rosszul esett a viszonyulása, hárította közeledését. Erre durván lefogta és erőszakkal akarta magáévá tenni. Alig tudott elmenekülni tőle. Többször bocsánatot kért erőszakosságáért azóta, de benne megszakadt valami. Biztosan érzi, soha többé nem tudna benne megbízni. A visszaemlékezés felzaklatta, lehangolta. Rosszkedvűen ment haza.

MÁSODIK FEJEZET

CSAPDA

„Töröld le könnyedet
kisírt szemedben mosoly legyen és derű,
minden nap kezdődik valami, valami nagyszerű,
valami gyönyörű.”

(Nagy László)

1.

Vidor a Keleti pályaudvarról Erikához sietett a kért adatokért. A kis adminisztrátor azzal fogadta, a keresett hölgy pár hete ismeretlen helyre költözött, az új címét majd csak szeptemberben, a szemeszter kezdete után tudja megadni. Feljegyezte a nevét, bosszúságot mímelve köszönt el Erikától.

Kocsijához tartva meglepetten figyelte magát. Hogy vehette ennyire könnyedén tudomásul, a lánnyal kapcsolatban oda a kész terve, mert a tárgyalópartnereivel minden időpont le van fixálva. Neki legkésőbb szeptember közepén indulnia kell. Érthetetlen a nyugalma, hiszen a kudarcokat viseli legnehezebben. Talán a sorsnak más a célja vele. Figyelmeztető jel, vegye komolyan az egyre erősödő elhatározását, ott kell hagynia a szervezetet. Belefáradt a túl-hajszolt életbe, a veszélyes munkába.

Beült az autóba, indította a motort. Átadta magát forrongó gondolatainak. Érthetetlen számára, hogy szerethetett bele akarata ellenére egy ábrándba. Csaknem két hete megy megszállottan oda, ahol meglátta őt. Talán hiába, elfelejteni mégsem képes a rögeszméjévé vált tüneményt. Bizsereg minden porcikája, ha csak eszébe jut. Ijesztően hat rá, hogy a szemét sem kell lehunynia, maga előtt látja sudár alakját, elbűvölő szépségét, a különleges zöld szemét, amiben mintha csillagocskák ragyogtak volna, amikor elmosolyodott zavarában. Mivel tarthatja fogságában? Türelmetlenül várja minden nap a két órát, hátha épp aznap köszönt rá a szerencse. Elgondolkodtató, rá miért gondol másként, mint általában a nőkre? Miért érlelődik benne a gondolat, őt nem a jól bevált módszerrel környékezné meg, ha módjában állna. Ő nem Csoltinger-Filinger-Müller uraknak, kizárólag Horváth Krisztiánnak fontos. Annak a férfinak, akinek életéből az igaz szerelem, a meghitt családi élet hiányzik szinte elviselhetetlenül. Hmm... Mi lett belőle? Belőle, a hidegszívű csábítóból, aki minden körülmények között képes volt a realitás talaján maradni? Hogy engedelmeskedhet ellenállás nélkül egy idegen erőnek? Hogy gyengülhet el, ha csak a lányra gondol? Micsoda játékot űz vele a sors? A poklot vagy a mennyországot kínálja az egyoldalú szerelemmel bűnös múltjáért? Vagy megőrült?

Annyira gondolataiba mélyedt, majdnem kiegyenesítette a kanyart, mielőtt leparkolt a Keleti pályaudvar mögött. Szórakozottságában kétszer ment vissza megnézni, lezárta-e a kocsit.

Maga sem értette, miért, de ez alkalommal nagyobb reménnyel ment le az aluljáróba. Várakozás közben a mozgólépcsőn sűrűsödött a tömeg, majdnem leért a lány, amikor meglátta őt. Nagyot dobbant a szíve. Megvárta, amíg elsiet mellette. Magába szívta parfümjének bódító illatát.

Óvatosan utána szegődött, árnyékként követte. A metró után buszra szálltak. A második megálló előtt nyomta meg a jelzőgombot. Csak ők szálltak le. Úgy követte, mintha közben az utcatáblákat böngészne. Fél utcahosszal volt lemaradva tőle. Annál a saroknál állt meg, ahol a lány elfordult. Kikukkantott a ház mellől. Mivel sehol nem látta, csak arra gondolhatott, az első lépcsőházban tűnhetett el.

*

Vivien az eredményes vizsgája ellenére nem tudta kikapcsolni a lelkében felszínre törő Dávid keltette csalódását. Rosszkedvűen ült ki az erkélyre. Gyötörte a gondolat: mi a fenének hajtja magát nap, mint nap. Kit érdekel, hol járkal, mit csinál, hányasra vizsgázik. Senkit! Ha tele lenne az indexe kettessel, halasztott vagy utóvizsgái lennének is, csak önmagának okozna velük gondot. Fájó szívvel állapította meg: észrevétlenül tűnhetne el anélkül, hogy bárki észrevenné, senkinek nem hiányozna. Senkinek, még Szilvinek sem, aki ugyan telefonálgat neki, de simán tudomásul veszi, ha napokig nem hallanak egymásról.

Ennek kapcsán gondolkodott el rajta, hogy lettek ők barátnők. Őt is, mint mindent, Zsófi néninek köszönheti. Nem tetszett neki, hogy nagyanyja halála után annyira magára maradt. Minden beszélgetésük alkalmával a fülét rágtá: barátkozzon össze csoporttársaival. Ha nem érzi is, szüksége lenne a korosztályában barátnőre, akivel felszabadultan beszélhetné meg gondjait, örömeit... akivel moziba, színházba mehetne. Higgycsökkentő, a magány rossz tanácsadó. Igazat adott neki. Figyelte csoporttársnőit. Köztük nem volt olyan, akivel megtalálta volna a közös hangot. Ekkor tűnt fel neki Szilvi, aki akárcsak ő, egyedül jön-megy. Kereste a lehetőséget, hogy ismerkedhetne meg vele. A szerencsés véletlen hozta őket össze. Egyik alkalommal egymás melletti asztalnál ültek az egyetem könyvtárában. Szilvi megkérdezte tőle, egy anyagrészt melyik kötetben talál meg. Kapott az alkalmon, beszédbe elegyedett vele. Szimpátiájuk kölcsönös volt, így egyre gyakrabban keresték egymás társaságát. Közös vonás a sorsukban, bár Szilvinek van édesapja, családi köteléke, mégis albérletben él. Valójában jól megvannak egymással, de ő nyitottabb, neki társasága van, így ritkábban tudnak időt egyeztetni egy kis együttlétre, mint ahogy azt ő igényelné.

Sóhajtott, szemét elfutotta a könny. Bement a szobába, ledőlt a heverőre, átadta magát keserűségének. Álomba sírta magát. Este tíz órakor arra ébredt, nagyon fázik. Forró zuhany alá állt, majd szabadidő ruhába bújt, és kiült az erkélyre tanulni. Hajnalban nyomta el az álom. Délelőtt telefoncsörgésre ébredt:

- Szia, Vincsi! De álmoskás a hangod, csak nem szunyáltál?

- Szia, Ví! De bizony. Tegnap nagyon tré napom volt. Fáradt voltam, nyugös. Rám tört a világfájdalom-hangulat, aminek, mint mindig, kiadós bögés a vége. Hajnalban nyomott el az álom. Szerencsére felébresztettél, különben talán átalszom a napot - nevetett.

- Istenem-Istenem, Vincsikém! Annyira gáz az egész. Esküszöm, amint befejezzük a vizsgáinkat, sokat csavargunk együtt.

- Ha be nem pasizol addig - poénkodott kesernyésen.

- Pasizik a fene! Rajmi szemétsége tacsra vágott rendesen. Aligha érdekel egyhamar hímnemű lény... ennek ellenére sajna a minap nem tévedtem, az említett fickó valóban rám hajt. Hol itt tűnik fel, hol ott. Már többször le akart szólítani. Igazán ma délelőtt vált dermesztővé a töci. Ebéd közben csengettek. Karez nyitott ajtót. Mivel a szobám majdnem szemben van a bejárattal, minden szót értettem. Képzeld el, ő volt az. Csoltinger Krisztiánként mutatkozott be, és engem keresett. Karez kétszer kopogott be hozzám, mire elküldte. Már-már megnyugodtam, amikor az imént megszólalt a telefonom, és ő hívott. Vincsi, tök pánikba estem. Honnan a csudából tudja a titkosított számomat?!

- Ez valóban gáz. Óvatosnak kell lenned! Kerüld a néptelen utcákat! Miért hívott, mit akart?
- Miután körbeudvarolt, találkozni akart velem. Dühösen közöltem vele, idegen fickókkal nem szokásom randizgatni, és lecsaptam a kézibeszélőt.
- Ha ilyen rámenős, szerintem nem úszod meg ennyivel.
- Szerinted szóba kéne vele állnom?
- Én lehet, hogy a viselkedésemmel ábrándítanám ki magamból egy életre. Az elzárkózás kihívás a pasiknak.
- Nocsak-nocsak, de felvilágosult valaki. Na, de komolyra fordítva a szót, nem tudom... frászban vagyok. Szeretném inkább messze elkerülni a kellemetlen szitukat.
- Na persze, elkerülni... nem lenne rossz, ha ilyen egyszerű lenne. Jaj, figyuzz csak! Eszembe jutott valami. Jó lenne, ha pár napra eltűnnél, hátha azzal lerázhatnád.
- Kolosszális! De hova? A nagyim a tesójánál van vidéken, apuhoz csak látogatóba mehetek, mert ha megszimatozná a dolgot, azonnal vissza kéne költöznöm hozzá, amit nem tudnék elviselni.
- Az anyai nagyidhoz nem mehetsz?
- Hmm... igazad van, ő eszembe sem jutott, pedig fájlalja, hogy hanyagolom őt, amikor nála vagyok. Ha mehetnék hozzá, még tanulhatnék is. Oké, felhívom apát, hogy tudja, hol vagyok, mert annak a nagyimnak nincs telefonja, és apa képes fellármázni a várost értem - nevetett.
- Bár én hiányoznék tizedennyire valakinek - sóhajtott Vivien.
- Bocsika, drága! Látod, milyen dög vagyok, mindig előbb jár a szám, mint az eszem.
- Butaság. Nem te tehetsz a hányatott sorsomról.
- Nem, de rosszul érzem magamat miattad. Jaj, Vincsi, csuda hálás vagyok az ötletedért! Máris sokkal jobban érzem magamat.
- Örülnék, ha bejönne a dolog.
- Édeske, rettenetesen izgatott vagyok. Hívom apát, és felszívodom, mielőtt rám talál ez a rémség. Szia drága! Hívlak, amint tudlak.
- Oké, vigyázz magadra! Csóközön, jó éjt!

2.

Vidor úgy érezte, kellőképpen előkészítette a talajt Nadinánál akciója végrehajtásához. Felkészült, és hívta az anyakönyvvezetőt. Nadina a megbeszélrt reggelen, mint mindig, pontosan érkezett. Ajtónyitáskor Vidor látta szemében a félreérthetetlen csillogást. Hogy elejét vegye lerohanásának, kézen fogta, a dolgozószobában ültek le.

- A mai nap más lesz, mint a többi. Miután meggyőződtem róla, érzéseid irántam mit sem változtak, nagy elhatározásra jutottam: stabilizálom kapcsolatunkat, feleségül veszek.
- Mít csinálsz? Krisz, ne bomolj! Nem ment el az eszem.
- Életed legnagyobb hibája a viszonyulásod. De eltökélt vagyok, a hajadonból ma férjezett asszonyt csinálok. Garantálom, hogy ezúttal nem húzhatod keresztbe a számításomat, engedelmesskedni fogsz nekem!

- Soha! Parancsszóra ágyba nem vihetnél, nemhogy...
 - Jaj, dehogynem, kedvesem... Vittelek is és viszlek is, ha úri kedvem úgy kívánja.
 - Csak azért, mert a legjobb szeretőnek tartalak.
 - Nem kis munkám van benne, de hidd el, férjnek legalább olyan jó leszek. Gyere, kis vadmacskám, nézd, milyen pazar esküvőt készítettem elő neked, még menyasszonyruháról is gondoskodtam, a legelőkelőbb párizsi divat szerint - állt fel, a kezét erősen kezében tartva.
- Nadina dacosan megfeszítette magát, ülve maradt, de Vidor erőiesen magával húzta.
- Látod, milyen gyönyörű virágokkal díszítettem fel tiszteletedre a rideg szolgálati lakást? - állt meg az ajtóban.
- Nadina kétségbeesve nézte az esküvőcsokros terítővel letakart asztalt, rajta a márkás kristálypoharakat, amik aranytálcán voltak egy üveg dzsinnel.
- Nos, kis jövődöbelim, mit szólsz?
 - Semmit. Itt ma nem lesz semmiféle esküvő!
 - Már hogyné lenne, ha én egyszer úgy akarom.
 - Mert én nem, és slussz passz!
 - Annak az időnek vége, hogy akaratod szerint történjenek a dolgok. Amíg módodban állt, mindent elrontottál magad körül. Vedd komolyan, máától a parancsaimat fogod teljesíteni! Öltözz át! - vonszolta a letakart esküvői ruhához.
 - Hagyj békén! El akarok menni!
 - Elmegyünk, picinyem, ígérem, amint asszonnyá tettelek, olyan messze megyünk, ahol senki nem ismer bennünket, nem találhat ránk. Ne könyörögtess magadnak, öltözz! - emelte meg a hangját.
 - Nem, Krisz, tévedsz, ebbe apa, anya soha nem egyezne bele.
 - Ó, dehogynem, kedvesem. Te pontosan tisztában vagy vele, a csód szélén álltok. Tőlem és a viselkedésedtől függ, megmarad-e a Müller-vagyon, vagy nem.
 - Sok minden tőled függ, de apa megtalálta az ellenszert a hatalmaskodásoddal szemben.
 - Ó, igazán? Én úgy tudom, legfőbb vágya, hogy téged eltávolítsa a szervezetből. Jobban teszed, ha hallgatsz rám. A fennhatóságom alatt lehetsz a legnagyobb biztonságban.
 - Fogalmam nincs, mit hadoválsz össze-vissza, és nem is érdekel.
 - Majd érdekel, kedvesem, ha apád hosszú évekre börtönbe kerül az engedetlenség miatt. Nadi, rejtett kamera vesz mindent, ami itt történik, apádnak mindenről pontos információja van. Írásos engedélyével rendelkezem fölötted - mutatta neki a lepecsételt megegyezésüket.
 - Ez nem lehet igaz! A papa nem csinál belőlem olcsó árucikket!
 - Nem tehet mást. Az úrhatnáságodnak köszönhetően vesztettétek el Ádámot, Giulio urat, akinél kétszer jártam, hogy hárítsam a hülyeségeidet, visszaszerezem ügyfeleink közé. Ahova beteszed a lábadat, kő kövön nem marad. Tudomásul kell venned, a mai naptól a másodhegedűs primássá lép elő a Müller család, de főképp a te életedben. Két választásod van, kedvesem! Hozzám jössz feleségül, és ellenkezés nélkül teljesíted parancsaimat; a leendő otthonunkat csak velem hagyhatod el; szüleiddel csak az engedélyem szerint érintkezhetsz! A másik variáció: apukád tart szigorú házi őrizetben, és a továbbiakban tőle függ a sorsod. Parancsolj, válassz! Nekem mindkét variáció megfelel, parancsot teljesítek, picinyem.

- A papával akarok beszélni!

- Megteheted, de csak magad ellen böszíted. Ismered őt, az akarata nélkül nem jöhetne létre a mai frigy. Ő belátta, ha nem segítelek ki benneteket, elárverezik a nehezen felfuttatott üzemeteket. Vedd komolyan, a tavaszi körutammal átvettem a család vagyonának kezelését, a csoport irányítását. Láthatod, rajtad múlik a Müller család sorsa. Öltözz, amíg szépen kérlek, mert nem ragaszkodom a menyasszonyi ruhához, ádámkosztümben is az anyakönyvvezető elé állhatsz felőlem.

Nadina jajveszékelve átkozta el Vidort, az apját, akik aljas alkuval akarják tönkretenni az életét. Durrogva, csapkodva vetkőzni, majd öltözködni kezd, de megesküszik rá, amint teheti, érvényteleníteti a most aláírt házassági szerződést. Vidor némán nézte a feldúlt nőt, mikor csengetheti be az anyakönyvvezetőt.

A ceremónia végén kikísérte és kikapcsolta a rejtett kamerát. Amikor visszament Nadinához, asztalhoz ültek. Teletöltötte a poharakat dzsinnel. Nadina mohón hajtotta fel, és újabb adagért nyújtotta poharát. Vidor szó nélkül töltötte tele. A harmadik pohár italt magához vette. Apró részletességgel szedte ki belőle az általa addig nem ismert titkokat a szervezetről, apja jövőbeli terveiről. Minden információt dzsinnel jutalmazott. Mire Nadina lerészegedett, Vidor birtokában volt Herbert verőlegényeinek névsora is. Az ágyra fektette a csontreszeg nőt. Kivette táskájából a korábban, csellel aláíratott meghatalmazást, elment a holmijaiért a Margit-szigeti Nagyszállóba. Amikor visszajött, befektette a kocsis hátsó ülésére és Svájcig meg sem állt. Ott várt rájuk Lágymányosi Ottó - egyik megmentettje -, akinek gondjaira bízhatta. Neki kellett gondoskodnia őrzéséről, ellátásáról mindaddig, amíg Müller úr másképp nem rendelkezik.

*

Vivien barátnője szorongatott helyzetén töprengett. Cikisnek tartja. Érti, miért hozzá fordul, amikor bajban van, de hogy segíthetne az ő csekélyke élettapasztalatával rajta, amikor saját gondjaival is alig képes megbirkózni. Zsófi néni jutott eszébe, de már nem fordulhat hozzá tanácsért. Tavalý nyár óta megváltozott a kapcsolatuk. Utolsó hívásakor épphogy szóba állt vele. Hiába faggatta, mivel bántotta meg, csak azt hajtogatta: „Semmivel kicsim. Te egy édes, naiv kislány vagy, maradj is meg ilyenek.” Hát ezzel nem tud mit kezdeni. Rettenetesen bántja, mert neki köszönhet mindent, ami jó van az életében. Ő kísérte el annak idején a felvételre, ő intézte el a kollégiumi szállását, neki köszönhetően kap édesanyja és nagymama után árvaságít. El kéne mennie hozzá, ha merne.

Biztosan azért haragudott meg rá, mert kiköltözött a kollégiumból. A maga szempontjából igaza van, féltette őt, hiszen alig volt tizenhét éves, amikor magára hagyva felkerült Budapestre. Próbálta megmagyarázni neki: a legnagyobb igyekezete mellett sem volt képes megszokni a közösségi életet. Sajnos, az nem neki való. Kicsi kora óta külön szobája volt, amin nem kellett osztoznia senkivel, ahol nem kellett alkalmazkodnia senkihez. Nem tudta elviselni, hogy szobatársai éjszakába nyúlóan rajcsúroztak, nem volt az épületben egy csendes zug, ahol nyugodtan tanulhatott. Emiatt egyre fáradtabb, ingerültebb lett, ezért döntött fél év után úgy, albérletbe költözik. Igaz, ehhez több pénzre volt szüksége, de ekkor már a meglévőhöz kiemelt ösztöndíja volt, emellé olasz és angol felsőfokú nyelvvizsgájának köszönhetően tanítványokat vállalt, valamint fordítóirodáknak különböző fordításokat. Megszólalt a telefonja.

- Szia, Vincsi! - hallotta barátnője vidám hangját.

- Szia Ví, olyan jó téged vidámnak hallani. Mesélj, mi van veled?

- Felhívtam apát. Képzeld el, egyedül volt itthon. Az aktuális barátnője gyógykezeléti magát valamelyik szanatóriumban. Örült az ötletnek, hogy pár napot nála szeretnék tölteni. Örömben öszre halasztom a politikai gazdaságtant. Amíg összepakoltam és idejöttem, apa elintézte a szabiját. Vincsi, bocs, de én olyan, de olyan boldog vagyok! Klassz lesz, nagyokat dumcsizunk, bohóckodunk majd, mint kislánykoromban. Fincsiket sütök, főzök neki. De befogtam a szám, mesélj!

- Először is, ne légy butuska, nehogy már bocsánatot kérj, amiért végre mered jól érezni magadat! Örülök, hogy kikapcsolódhatsz az örületből. Egészen jókedvre hangoltál.

- Ó, Vincsi, olyan szívesen osztoznék veled az örömben!

- Köszí, máris megtetted, és igazán aranyos vagy ezért! Hallom, apukád türelmetlenkedik, köszönj el tőlem szépen, szórakoztasd őt - poénkodott.

- Sütött vagy ötven palacsintát, amit nekem kell megkenni. Babgulyást főztem mellé. Míg éhen nem hal, tényleg elköszönök - nevetett. - Szia, este hívlak!

- Szia, édeske, jó étvágyat és jó szórakozást! Várom a hívásodat, csóközön!

3.

Amikor Vidor ráunt a napok óta hiábavaló várakozásra a zsákutca elején, ahonnan szemmel tarthatta Szilvia ablakát, becsengetett a főbérőjéhez. Tőle tudta meg, a lány vidékre utazott. Rettenetesen felpaprikázta a hír. Visszaült kocsijába, de nem tudott megnyugodni. Próbálta gondolatait rendezni, mitévő legyen ezek után? Annál okosabb ötlet, mint amit csinál, nem jutott eszébe.

Épp eldöntötte, felhívja Tamást, ne várakozzon ő is hiába a kihalt Síparadicsomban, amikor az enyhe szellőben ismerős parfümillat csapta meg az orrát. Izgatottan szállt ki kocsijából, erősen drukkolt, bár Szilvia érkezését jelezné az illat. Óvatosan nézett végig az utcán. Nem tévedett, a lány közeledett. Az a furcsa izgalom fogta el, amit az első komoly feladatok érzett. Nem csoda, nagy a tét, nem hibázhat! Még ma határon túlra kell juttatnia őt. Lassú, kimért léptekkel sétált feléje.

- Csókolom a kezét, Szilvike! - köszönt rá kedvesen.

- Jó napot! Ön hogy kerül ide? - nézett rá meglepetten.

- Kiskegyedre várok, és nagy öröömre szolgál, hogy nem hiába. Már-már kezdtem reményvesztetté válni, mert fontos ügyben kell önnel beszélmem. Arra kérem, szánjon rám időt!

- Velem? Hmm. Honnan ismerjük ilyen szinten egymást? - próbált kitérni.

- Az élet produkál furcsaságokat, drága kislány! - állta útját. - A téma természete nyugodt, biztonságos körülményt követel, ezért arra kérem, üljön be velem a közeli presszóba.

- Nem érek rá, programom van - próbálta lerázni Szilvi.

- Bocsásson meg, de a téma fontossága miatt erre most nem lehetek tekintettel. Higgye el, nekem épp olyan kellemetlen a szituáció, mint önnek, mégsem mondhatok le a mai beszélgetésünkről. Ha nem tűnik el napokra, nem kéne a lerohanós módszerhez folyamodnom, ami nem a stílusom.

- Nem megyek önnel sehova! - tört ki magából haragosan. - De ha annyira fontos, hallgatom.

- Szilvike, komolyan beszélek, a téma diszkréciót követel, nem adhatom elő a nyílt utcán. Biztos vagyok benne, ön bánná meg leginkább az elutasító viszonyulását, ha tudná, miért erőszakoskodom. Szépen kérem, engedje meggyőzni magát!

Szilvi elgondolkodott, majd úgy ítélte, egy alkalmat talán megérne, hogy kiderüljön végre, miért kerületi immáron két hete.

- Rendben, alszom rá. Bár nem a jóvoltomból, de a telefonszámomat tudja, holnap hívjon fel.

- Hogy győzhetném meg, még ma adjon fél óra lehetőséget?

- Fogalmam nincs, mi lehet annyira sürgős, amiben érdekelt lehetek. Az az érzésem, önnek fontos nem nekem, de oké, felviszem a csomagomat, és öné a fél óra.

- Megengedi? - nyúlt a nagy utazótáskáért.

- Köszönöm, elbírom - indult a bejáráthoz.

Közben járt az agya. Már biztos benne, nem lehet más, mint a berlini szervezet egy tagja. „De mi a csudát akar tőlem? Rajmi azt mondta, tőle nem tudnak rólam semmi lényegeset. Hogy győződjek meg róla, jól sejttem-e, mielőtt a csapdájukba esem?”

Vidor előzékenyen nyitotta előtte a nehéz lépcsőházajtót. Belépett. Rémület fogta el, amikor látta, követi. Nem lifttel megy - döntött. Kellemetlenül érezte magát, segítséget sehonnan nem remélhetett. Vidor az ajtó mellé húzódva várta. Amikor kijött, rámosolygott:

- Köszönöm, hogy nem várakoztatott sokáig.

- Sietnünk kell, máris kifutottam az időből - füllentett rosszkedvűen.

- Mielőtt bármit mondanék, elmondaná, mit gondol rólam?

- Ne legyen rá kíváncsi. Nem lenne tőle boldog.

- Lehet, mégis érdekelne.

- Azoknak az úgymond véletlen találkozásoknak kapcsán mi jót gondolhatnék? - mosolyodott el gúnyosan.

- Gyönyörű a mosolya, de gondolom, nem tőlem hallja először. Különben igen, azoknak kapcsán.

- Célratorősen rámenős fickó, aki nem veszi tudomásul, szándéka egyoldalú. A gyanúm több, mint sejtés, ön nem a személyes varázsom miatt ilyen erőszakosan kitartó.

- Ezt miből következtette ki?

- Különben miért figyelne, szimatolna utánam?

Szeme sarkából figyelte. Látta, elmosolyodva folyamatosan őt nézi.

- Igazán? Ennyire átlátható lennék? A magabiztossága arra enged következtetni, tippje is van a viselkedésemre. Megosztaná velem?

- Bocsásson meg, önnek van valami célja velem, akkor miért is engem faggat? - állt meg a presszó előtt.

- Mert tetszik a logikája... és őszintén kíváncsi lennék rá, mire jutott.

Beléptek a presszóba, Vidor egy félreeső asztalhoz kísérte. Egymás mellé ültek.

- Mit rendelhetek? - nézte fürkésző tekintettel.

- Rostos üdítőt, ha fogyasztanom kell.

- Hát jó, vágjunk bele. Látom, magácska nem tréfál, fél óra, az önnél fél óra - rendelte meg a két rostos üdítőt. - Remélem, komolyan veszi a mondandómat. Ez esetben elég lesz ennyi. Ha jól sejtem, van közös ismerősünk. Az ő érdekében kerestem önnel a találkozás lehetőségét. Mit tud Soós Rajmondról? - kérdezte, miközben a csinos pincérlányra mosolyogva köszönte meg a gyöngyöző üdítőket és fizetett. Várakozóan nézte Szilviát, akit mellbe vágott a minden átmenet nélkül feltett kérdés. Hogy időt nyerjen, beleivott az eléje tett italba és a függöny mintájára szegezte tekintetét. Gondolatait próbálta rendezni. Most bánta igazán, miért nem hallgatott Rajmira. Világosan megmondta, ha ő nem ér nála célba, más fog próbálkozni. Szavai dübörögtek agyában, határozottnak kell lennie, konkrét válaszokat kell adnia, ha nem akar bajba kerülni. A lehető legközömbösebb hangján szólalt meg:

- Bocsásson meg a hallgatásért, de töröm a fejemet, miért engem szemelt ki magának? Fogalmam nincs, mit válaszolhatnék? Mi lehet nekem Rajmival kapcsolatban fontos?

- Nem rabolom fölöslegesen az idejét, tudok önökről mindent, tehát ki merem jelteni: a személye. Biztos vagyok abban is, nem érinti közömbösen, bajban van. Jelenleg egyedül ön tudna rajta segíteni.

- Igazán? Netán ön még olyat is tud rólam, amit én nem? Közöm lenne Rajmondhoz?

- Nézze, kislány, türelmes embernek ismerem magamat, de a cinizmust nem tudom tolerálni.

- Ön hozta ki belőlem. Számomra kellemetlen a magánéletemmel kapcsolatos túlinformáltsága. De nem pontos az információja, mert Soós Rajmond a csoporttársam, tehát ebben a tekintetben van hozzá közöm, de ennyi. Az persze tény, egy éve sokkal több volt, de az már a múlt.

- Van róla tudomásom, tavasszal ismét megkörményezte önt.

- Igaz, de ez mire lenne bizonyíték? Olyat nem állíthat, hogy kibékültem volna vele.

- Ez már fölösleges szócsata. A tény az, bajban van, és ha csak a csoporttársa lenne is, segítenie kéne rajta.

- Nem tudom, miben, hogy tehetném?

- Igazolnia kéne, hogy az, akinek állítja magát. Az a feladatom, erre keressek hiteles személyt, ezért esett önre a választásom.

- Nem értem. Van személyi igazolványa, aminek alapján a népszerűnyilvántartó hitelesebb nálam.

- Túlzottan hosszadalmas procedura. Ha ön velem jönne, két-három kérdésre adott válaszával azonnal tisztázhatná őt.

Szilvi sarokba szorítva érezte magát, a sírás fojtogatta. Tudta, könnyű győzelmet lehet fölötte aratni.

- Mitől fél? Nem esik bántódása. Velem jön, válaszol a kérdésekre, és jöhet haza.

Nem mert nemet mondani, jó egy hete nem tudja Rajmondot elérni. Mesélte, ha szabálytalanságon kapják, száműzik valahova messze. Mit tegyen? Lehet, hogy tényleg tőle függ a sorsa?

- Hova kéne nekem ahhoz mennem? - kérdezte halkán.

- Országhatáron kívülre.

- Nincs útlevelem - mondta megkönnyebbülten.

- Kedves kislány, ez nem jelent gondot, fel vagyok rá készülve. De látom, nem jön velem - folytatta a lány bizonytalanságát kihasználva -, rendben, megmondom Rajmondnak, hiába ártatlan, vállalnia kell a büntetést, mert ön nem akarta tisztázni őt.

- Mi a biztosíték rá, hogy hiteles, amit mond?

- Jelenleg a szavamon kívül semmi, de Rajmond számít önre.

Szilvi elsírta magát, felállt:

- Rendben, mehetünk! Legfeljebb, ha csapdát állított, nekem lesz majd mit megköszönnöm önnek.

Vidor szó nélkül kísérté a kocsijához. Beültek, és elhajtott. Útközben értesítette Tamást, jöjjön a lányért. Bár próbált beszélgetni vele, de Szilvi magába zárkózott. Rosszul érezte magát a bőrében, sajnálta a lányt, de Herbert előtt nem tudott volna elszámolni elvesztésével. Dukkolt, hogy a határellenőrzésen gyorsan végezzenek. Mielőbb szeretett volna túl lenni a kellemetlen szituáción. Nagy kő esett le a szívéről, amikor a határőr csak intett nekik, hogy mehetnek. Tamás a jelzett erdei ösvényen várt rájuk.

Drámai volt a helyzet, amikor Szilvi felismerte, mibe keveredett. Vidor felé fordult, gyűlölettel nézett rá:

- Köszönöm! Nem elég, hogy csapdát állított, még tovább is passzol. Azonnal vigyen vissza Pestre!

- Én sajnos nem tehetem, de azt megígérem, ha a kollégám ajánlatát nem fogadja el, vele visszamehet.

Szilvi kétségbeesett sikollyal hanyatlott hátra. Tamás, mint egy rongybabát, emelte át a kocsijába, és mellé térdelt.

- Úgy tűnik, gyenge idegzetű a kislány, bánj vele kíméletesen, az erőszaknak a látszatát is kerüld el - kérte sajnálkozva.

- Nem lesz nehéz, első látásra bejön a kiscsaj, ne aggódj, vigyázni fogok rá.

- Akkor indulj! Jó lenne, ha útközben térne magához. Majd hívlak! heló!

- Hello Vid! - ült be a lány mellé, indította a kocsit.

HARMADIK FEJEZET KRISZTIÁN MÁSIK ÉNJE

1.

Vivien nem értette barátnőjét. Napokig hallgatta lelkendező beszámolóit, amikkel még őt is fel tudta vidítani. Vasárnap reggel azzal köszönt el tőle, este már az albérletből hívja, de két nap telt el és nem csörren meg a telefon. Hogy kizökkenjen a hiábavaló várakozásból, fogta kedvenc novellás kötetét, lement a parkba, ott legalább természetközeli lehet. Egy ideig a fák lombjának ringatózását nézte, majd belemélyedt a soron következő történetbe.

Miután Vidor Nadinát biztonságba helyezte, Szilviát átadta barátjának, végre foglalkozhatott a számára legfontosabbal, az idegen tünemény megkönyékezésével. Különleges izgalommal járta a lakótelep környékét, hátha összehozza őket a sors. Hevesen vert a szíve, amikor egy utcahosszal távolabb megpillantotta őt. Átvágott az úttesten, nehogy szem elől tévessze. Kilépve a fák közül megállt, Vivient nézte. Kamaszos izgalommal került meg a parkot. Mint aki elfárad a járkálásban, leült a lány mellé. Ő is könyvet vett elő. Hogy észrevetethesse magát, lassan lapozgatta, közben szeme sarkából figyelte.

Vivien gyanútlanul pillantott órájára. „Szent ég, hogy elszaladt az idő! lehet, hogy Szilvi már többször is hívta, mióta lent van” - gondolta. Összecsuksott könyvét térdére ejtette. Felhúzta vállait, gerincét egyengette. Épp fel akart állni, amikor Vidor megszólalt:

- Csókolom a kezét!

Vivien összereszt, ijedten ugrott fel.

- Bocsásson meg, nem akartam önre ijeszteni - állt fel ő is.

- Jó napot kívánok, nem vettem észre, mikor jött ide - mondta ijedségét leplezve.

- Erre sétáltam, láttam, magányosan olvasgat, gondoltam, kicsit leülök pihenni. Próbáltam magamat észrevetetni, de elmélyült olvasmányában - exkuzálta magát barátságos hangon.

- Valóban... Olyannyira, hogy máris késésben vagyok, mennem kell.

- Sajnálom, hogy ennyire siet. Remélem, találkozunk még.

- Lehetséges, most azonban rohanok - mondta menet közben. - Minden jót!

Gyors léptekkel hagyta el a parkot. Átment az úttesten, a járdán futva közelítette meg a lépcsőházat. Vidor utána indult, de mire kiért a parkból, nem látta sehol. Hányszor tűnik még el a szeme elől - sóhajtott lehangoltan, és ment a kocsijához.

Vivien felérve szobájába, csalódottan látta, nincs üzenet. Idegesség fogta el. Biztosan érezte, barátnője nagy bajban lehet, különben jelentkezne. Hívta a mentőket, a napokban nem szállítottak-e Szabó Szilvia nevű balesetese valamelyik kórházba. A nemleges választól valamelyest megnyugodott. Leült, járt az agya, honnan tudhatná meg, mi történt vele. Most sajnálta igazán, miért nem kérte el tőle a papája telefonszámát.

Másnap addig hívta az albérletét, amíg végre felvette a főbérlő, aki elmondta, fogalma nincs, hova tűnhetett, mi történhetett. Vasárnap este jött vissza vidékről. Épp csak letette táskáját. Telefonálni akart, de nem volt vonal a készülékben, tegnap javították meg. Azzal rohant el, van még egy kis dolga, hamarosan jön. Azóta nem tudnak róla semmit. Vivien döbbenet hallgatta a férfit. Nem értette, miért mondhatta azt Szilvi, hogy vidékre megy? Talán a

bogáncsot domborító fickót akarta megtéveszteni? Hova mehetett el? Legalább annyira nem szereti az esti programot, mint ő. Izgalmában meg sem várta, hogy a férfi visszaköszönjön.

Ki kell derítenie, mi zajlik barátnője körül. Eldöntötte, odamegy, beszél a földszinti lakókkal. Valakinek csak látnia kellett, egyedül ment el, vagy várta valaki. Izgatottan rohant el otthonról. Szerencséje volt, elsőre abba a lakásba csengetett be, ahol jól ismerték barátnőjét. A családfőtől megtudta, egy magas férfi napok óta járkált a környéken. Amint meglátta Szilvit, leszólította. Szemmel látható volt, kelletlenül válaszolt neki. Ennek ellenére a fickó felkísérte, és pár perc múlva együtt mentek el. Neki kifogyott a cigarettája, elszaladt a közeli presszóba. Meglepetésére ott voltak ők is. A legtávolabbi sarokban ültek és beszélgettek. Ezúttal is egyértelmű volt, Szilvinek nem volt ínyére a dolog. Idegesnek látszott. Gondolta, marad kicsit, hátha segítségére lehet. Nem kellett sokáig várnia. Szilvi sírva fakadt, felálltak, együtt hagyták el a presszót. Amikor elmentek mellette, ráköszönt, de csak rámosolygott a könnyein át, és követte a férfit. Azóta sem fér a fejébe az egész. Utánuk nézett, Szilvi erőszak nélkül ült be a méregdrága kocsiba. Azt sajnálja, hogy zavarában nem írta fel a rendszámát. Mire észbe kapott, a fickó kikanyarodott az utcából. Vivien személyleírást próbált kicsikarni a férfiből, de csak annyit tudott meg, sötét haja volt, világos, nyári öltönyt viselt és amolyan úri formájú volt.

Vivien szédelegve jött ki a lakásból, megfájdult a feje. Lassan sétált a metróhoz. Tehát szinte biztos, az ominózus férfi csalta el. De hova? Miért ment vele ellenállás nélkül? - töprengett, de nem talált magyarázatot barátnője viselkedésére.

Ezt követően magába zárkózott. Napokig nem volt kedve kimozdulni a szobájából, még az erkélyre sem. Minden nap reménykedve várta Szilvi hívását. Végül ismét felhívta a főbérlet, de ott azóta sem jelentkezett. Értetlenkedve állt a történet előtt. A kézitáskáján kívül nem volt nála más, ennek ellenére nem jelentkezik senki a holmijaiért sem. Tehetetlen keserűség lett úrrá rajta. Annyira bántotta barátnője eltűnése, elsírta magát. Majd szégyenkezve törölgette könnyeit. Nem pánikolhat be. Szilvi bajban van, ki kell találnia valamit, hogy lehetne segítségére.

*

Vidor ismét hiába bolyongott a lakótelepen, parkban, az ismeretlen tüneménynek napok óta épp úgy nyoma veszett, mint előzőleg Szilviának. Csak nem elutazott ő is? Mit akar vele a sors, miért állítja állandóan kilátástalan helyzet elé?

Nyugtalanították a Tamás körüli dolgok is. Szilvia keményebb dió, mint gondolták. Teltek a napok, de Tamás nem jutott vele dűlőre. Meglehetősen ambivalensen viselkedik. Hol hisztérikusan menekülne, hol együttműködőnek bizonyul. Abban egyeztek meg, ha még két napig nincs változás, számukra Szilvia használhatatlan, hozza vissza Pestre. Ennek három napja és Tomi nem jelentkezik.

*

Vivien majd egy hét után cselekvésre kényszerítette magát: nekiállt mosni, takarítani. Jót tett kedélyállapotának a fizikai munka, olyannyira visszatért az életkedve, délután fogta a rég félbehagyott kalocsai hímzést és indult a parkba. Elmosolyodott, amint belépett a fákkal, bokrokkal övezett mentshelyére. A bokrok ágai simogatásukkal, fák lombkoronái integetve üdvözölték őt. Hálás tekintettel simogatta végig őket. Leült szokott helyére. Kiterítette kézimunkáját és belemerült a tulipán kelyhének öltöztetésébe. Épp elvarrta az utolsó öltést, amikor Vidor boldog mosollyal sétált hozzá.

- Csókolom a kis kezét! Jaj, de örülök, hogy végre itt találom!

- Jó napot kívánok! Hogy értsem ezt? - nézett fel meglepetten az ismerősnek tűnő férfire.

- Ígéretemhez híven másnap, de azóta mindig a környéken sétáltam, hátha lent találom. Nem volt szerencsém. Netán vidéken volt?

- Nem. Csak akkor jövök ide, ha kézimunkázni, olvasni van kedvem - nézte értetlenkedve.

- Bocsánat, nem veszi rossz néven, ha magácska mellé ülök?

- Dehogy. Közterületen vagyunk - gondolkodott el, majd ismét ő szólalt meg. - Kezd derengeni, a minap maga ijesztett rám - hajtotta össze a kész terítőt.

- Amit azóta is sajnálok. Gyönyörű, amit csinál. Szabad megnéznem?

Meglepetten nyújtotta, közben az arcát fürkészte, vajon igazán a hímzés érdekli, vagy csak jó ürügy rá, hogy továbbfűzze a szót. Mindegy is, annyira elhagyatottnak, magányosnak érezte magát Szilvi eltűnése óta, jólesik valakivel szót váltania.

- Színvonalas munka. Szép, egyenletes öltések, finom vonalvezetés, jó ízlésre valló színösszeállítás.

- Ön ennyire ért a kézimunkákhoz?

- Áá, dehogy! Csupán édesanyám is szeret hímezni, őt is mindig megcsodálom. Talán innen a kevéske hozzáértésem. Kellemes időtöltés, önöknek hölgyeknek pedig kifinomult érzékük van az ilyesmikhez.

- Nekem hangulat, türelem kell az apró öltögetésekhez, de jó unaloműző, az biztos. Kötni, horgolni jobban szeretek, azokkal látványosabban lehet haladni - vette el a férfitől az összehajtott hímzést.

- Csak nem az ön keze munkája a csodálatos pulóver, ami önön van?

- Sőt, saját találmányom. Lehet, hogy máris pályatévészett vagyok, divattervezőnek kellett volna tanulnom - mosolyodott el.

- Egyedi remekmű. Jó érzékkel választja meg a színeket. Előnyösen emelik ki a szemei különleges színét, illenek a bájos arcához.

- Jaj, nehogy udvarolni kezdjen!

- Nem szabad?

- Azon túl, hogy zavarba hoz, nem díjazom ezt a megnyilvánulást. A férfiak csak céllal teszik a szépet.

- Ha cáfolnám önt, nem lennék őszinte. Tény, szeretném elnyerni szimpátiáját. Ebben a vonatkozásban igaza van, de a bókjaim az őszinte véleményemet tükrözik.

- Nem tudom, mivel érdemeltem ki, de köszönöm.

- A létével. Ha már itt tartunk, el kell mondanom, nagy hatást gyakorolt rám mindjárt az első alkalommal, amikor a metró Keleti pályaudvar aluljárójában szemben jött velem. Emlékszik? Majdnem összeütköztünk, mert bűvöletemben képtelen voltam ön elől kitérni. Talán nem hiszi, de biztosan éreztem, találkozunk még. Azóta hetek teltek el.

Vivien elgondolkodva nézte, majd elmosolyodott:

- Rémlik valami. Hallottam, jön a metró, arra koncentráltam. Igencsak meglepődtem, honnan került hirtelen eléem.

- Valahonnan a múlt homályából, de jó lenne hinni benne, nem véletlenül. Be kell vallanom, több, mint egy hét kitartó türelmemnek köszönhetően sikerült újból látnom önt. Ekkor már nem bíztam a dolgot a véletlenre, hazáig kísértem, és azóta keresem a módját, hogyan közelíthetném meg önt úgy, hogy el ne utasítson.

- Jesszusom! Ha csak sejtem, messze elkerülöm önt.

- Boldogtalanná tett volna. Életemben először fordul elő velem, hogy valaki ismeretlenül fészkeli be magát gondolataimba. Jópárszor jártam erre, mire mertem venni a bátorságot, hogy ön mellé üljek. Az elmúlt napok kudarcra tett eltökéltté.

- Tényleg ne csinálja, annyira ciki az egész! - pirult bele. - Századeleji romantika. Regénybe illő a viselkedése.

- Tud az élet furcsaságokat produkálni. Én sem gondoltam, hogy létezik olyan hölgy, akit ennyire nehéz megközelíteni. Sokaktól érdeklődtem ön után a napokban. Meglepő volt számomra, de senki nem ismeri önt.

- Nincs benne semmi titokzatosság. Pár hete élek a környéken.

- Értem. Szeretném, ha az iménti szavaimat hitelesnek venné. Tény, a maga korabeli srácok még éretlenek az effajta érzések kifejezésére. Magamról tudom, én is voltam fiatal - nevetett.

- Jó, hogy mondja, különben kétségeim támadtak volna - nevetett ő is.

- Aranyosan kislányos az arca, amikor nevet. Bátortalanul tenném fel a kérdést, amit a minap csak szerettem volna: lenne kedve sétálni?

- Kedvenc elfoglaltságom. Nem bánom, benne vagyok, járjunk egyet a környéken.

- Megengedi? - nyúlt a kistáskáért, amibe Vivien kézimunkáját tette.

- Köszönöm, nem nehéz - mosolyodott el.

- Önnek köszönhetően kezdenek ismerőseimmé válni az utcák, parkok. Bár, ha időm engedi, gyakran sétálok ismeretlen kerületekben. Ezek teszik sajátommá a várost, ahol élek. Kár, hogy nem annyira, mint szeretném.

- Jó lenne, ha érezhetnék én is ilyesmit.

- Ehhez biztosan szükséges bizonyos életkor. Egyetemista koromban még én is csak laktam valahol. Azóta megtanultam, otthonommá akkor válhat a város, ha nem jelent gondot benne tájékozódnom, ismerőseim a fák, bokrok, és legalább látásból a környezetemben élő emberek.

Fürkésző tekintettel nézte a mellette komolyan sétáló lányt.

- Próbálom megsaccolni az életkorát, de tanácstalan vagyok. A múltkor komoly filozófiai művet láttam önnél. Nem tudom összeegyeztetni az érdeklődését a kislányos kinézetével. Csak nem valamelyik felsőfokú intézmény hallgatója?

- De bizony. A filozófia csak általánosságban érdekel. Azt hiszem, ha a tanulmányaim miatt nem kéne vele foglalkoznom, nem ilyesmivel tölteném az időmet. Jesszusom, annyit kanyargunk ide-oda, azt sem tudom, merre járunk - nézett körül.

- Izgalmassá tenné a sétánkat, ha eltévednénk. Legalább egy időre nem fenyegetne a veszély, hogy el akar köszönni tőlem.

- Pedig arra készülök - nevetett. - Nagyon elszaladt az idő - fűzte hozzá.

Határozott léptekkel indult el az utcájuk felé.

- Szóval rászédett? Magácska pontosan tudja, hol, merre járunk.

- Miért ne, ha hagyja magát? - mosolygott.
- Csak döntse el szegény rászédett férfinép, vajon mikor tréfa, mikor komoly.
- Ja-ja, akárcsak mi, szegény kiszolgáltatottak, akiknek még ennél is nagyobb fejtörést okoz, vajon melyik bókot vehetjük komolyan.
- Ön tölem mindegyiket - válaszolt hamiskás mosollyal.
- Aha! Még jó, hogy árulkodó a mosolya.
- Ezzel tartoztam, kölcsönkenyér visszajár - álltak meg a lépcsőház előtt.
- Bocsánat, hogy magácska szavaival fogalmazzak, olyan ciki, órák óta beszélgetünk, és még be sem mutatkoztunk egymásnak: Horváth Krisztián vagyok - hajolt meg a lány előtt komoly tekintettel.
- Tihanyi Vivien - nyújtotta a kezét.

Krisztián alig volt képes leplezni ijedt meglepetését. Így hívják Szilvia évfolyamtársát is. Ilyen gyakori név lenne? - futott át agyán. Azzal nyugtatta magát, csak névazonosság lehet, Vivien nem lehet tizennyolc évesnél több. Ő még ennyinek sem saccolta volna. Közben két kezébe fogta keskeny kezét, a szemébe nézett:

- Ugye ezentúl nem csak véletlenszerűen találkozhatok önnel?
 - Mit mondhatnék erre? Kellemes séta volt, de...
 - Meg tudnám győzni, cseréljünk telefonszámot? Akkor könnyebben egyeztethetnék időpontot - vett elő a belső zsebéből névjegykártyát.
- Vivien hosszan nézte, majd táskájából jegyzettömböt, tollat vett elő.
- Névjegykártya helyett - adta pironkodva cserében a leszakított lapot.
 - Köszönöm a bizalmát! Egyetemista koromban én sem voltam ilyen jól eleresztve - simította meg egyik kezével a karját, miközben eltette a kincset érő telefonszámot. - Holnap hívom. A napnak melyik szakában zavarhatom?
 - Nincs különösebb elfoglaltságom. Ha jó idő lesz, délután lent leszek.
 - Szóval ne hívjam, hanem jöjjenek?
 - Ahogy gondolja.
 - Háromkor itt leszek. Csak rossz idő esetén hívom egyeztetni, hova jönne el velem pár órácskára. Ugye nem utasít vissza?

Vivien csak a fejével intett nemet. Kezet nyújtott.

- Köszönöm a kellemes délutánt, esti sétát, a szórakoztató társaságát!
- Köszönöm én is jó éjszakát kívánok! - vonta vissza a kezét.

Megfordult, bement a lépcsőházba. Krisztián dermedten állt, percekig nézett utána. Üressé, reménytelenné vált számára minden. Lehangoltan ment a kocsijához. Keserű sóhajjal ült be. Hátradőlt, maga elé nézett. Szavakká fogalmazódtak érzései: „Beleszerettem egy drága tünevénybe, aki hetek óta uralja gondolataimat.” Csodálatos ajándéka életének ez az édes kislány. Biztosan érzi, nem tudná elveszíteni többé. Ki akar lépni a nyomasztóan fárasztó múltjából. Aláveti magát érzelmeinek, tegyen velük a sors, amit akar. Eltökélten nyúlt a slusszkulcshoz.

2.

Vivien kezdte rosszul érezni magát Krisztián mindennapos megjelenésétől. Kedvelte társaságát, de túlzottan célratörőnek érezte viselkedését. Miért ragaszkodik hozzá, ha ő egyetlen szóval, tekintettel nem biztatja? Miért akarja megismerni őt? Mit akarhat tőle? Biztosan érzi, amint megkezdődik a félév, ő csupán kellemes nyári kalandként fog visszaemlékezni az élménydús hetekre. Órájára nézett: jócskán van ideje, lemegy a parkba. Épphogy kilépett a lépcsőházból, Krisztián fordult be az utcába. Meglepetten torpant meg.

- Csókolom a kezét! Látom, nagyon megilletődött - köszönt rá leengedve a kocsi ablakát.

Kiszállt, meghajolt, rámosolygott.

- Üdvözlöm! Erre valóban nem számítottam - mosolygott vissza.

- A szokottnál jobban hiányzott, nem tudtam kivárni a már-már hagyománnyá vált három órát. Rendkívül kellemes csalódás, hogy előbb jött le ön is.

- A szép időnek köszönhető. Hmm... Úgy látom, minden napra tartogat valami váratlant számomra.

- Nem akarok hagyománytipró lenni, a mai napot sem hagyom ki - mosolygott. - Merényletet követek el ön ellen. Elcsábítható lenne egy nagyobb kiruccanásra?

- Attól függ, pontosan mire gondol.

- Mondjuk tehetnénk egy sétát a Budai-hegyekben.

- Szégyellem, de fogalmam nincs, mire kéne vállalkoznom, mondjuk inkább azt, hogy nem.

- Más ajánlata esetleg, ahova eljönne velem?

- A Margit-szigetet nagyon kedvelem, oda meggyőzhető lennék.

- Tetszik a stílusa, nem kevésbé az ajánlata. Akkor parancsoljon, üljön be! - indult vissza az autóhoz.

- Azt inkább nem tenném.

- Hogyhogy? Bár öröm önnel sétálni, de gyalogosan kissé messze lenne a sziget.

- Nem ülök be idegen férfi autójába. De ha hajlandó az én BMV-mel velem tartani, az esetben áll a kialakított ajánlatom.

- Értem... azaz nem pontosan, de jelentsen bármit az ön BMV-je, benne vagyok.

- Busz-metró-villamos - nevetett.

- Rendben, mielőtt azonban meggondolná magát, tankolnék a BMV-jébe, mert buszjegyem nincs.

- A buszmegállóval szemben arra is módja lesz - indultak a megállóhoz.

Útközben keveset beszélgettek.

- Túlélte? - mosolygott Vivien a férfire, amikor beértek a főútra.

- Pár éve négy kerékből vannak a lábaim, de önnel elsétálnék akár Debrecenig, ha ez lenne az óhaja. Itt lemehetnénk a Duna-partra - nézett a lányra az első lehetőségénél. - Nem szeretek tömegben sétálni - fűzte hozzá magyarázatként.

- Mehetünk, a tömeget én sem tudom elviselni.

- Lenne kedve leülni kicsit, mondjuk oda, az árnyékba? - kérdezte séta közben.

- Mondjuk inkább azt, hogy nincs. Sétálni jöttünk, nem ücsörögni - pillantott a túlzottan romantikusnak tartott, bokrokkal takart padra.

- Édesen ellenkezik velem - nevetett. - Hát jó, mondjuk inkább, hogy igaza van, sétálunk és punktum! Látom, valami nem tetszik magácskának, elárulná, miért olyan komoly?

- Sok kérdés foglalkoztat mostanában önnel kapcsolatban. Miért tölti velem a délutánjait? Mi lehet a célja? De arra sem találok logikus magyarázatot, én miért jöttem ide önnel.

- Kezdjük az elején: azért töltöm önnel a délutánjaimat, mert ön rendkívül szórakoztató kislány. Mi a célom? Hmm... Erre nincs jó válaszom. Örülök, hogy elfogadja a társaságomat. Fájna, ha le kéne mondanom az önéről. Én úgy gondolom, magácska hasonló indokokat hozhatna fel a döntése mellett.

- Nem tudom, igaza van-e. Kezdem úgy érezni, az utóbbi napokban nem irányítom az életemet, hanem sodródok az eseményekkel, amihez nem vagyok hozzászokva. Ha jól saccolom meg az ön korát, majdnem a papám lehetne.

- Nem hiszem. Nem minden az, mint aminek látszik.

- Megkérdezhetem, önnek mi a foglalkozása?

- Megkérdezhet bármit, amire velem kapcsolatban kíváncsi. Ha a gondolatmenetét követni próbálom, azt kísérli körbejárni, hogy lehet ennyi szabadidőm?

- Nem tagadom. Szeretem érteni, ami velem és körülöttem történik.

- Diplomata vagyok, abból a fajtából való, aki a világot járja. Amikor végre itthon lehetek, nem munkával töltöm a napjaimat.

- De jó a diplomataknak! Ha nagy leszek, lehet, hogy én is az leszek, bár a világjárás nem vonz.

Krisztián hosszan nézte, szorongató izgalom fogta el. Eszébe villant, Vivien neve azonos az általa felkutatandó személyével. Kis hallgatás után szólalt meg:

- Na és én megkérdezhetem, ön mit tanul?

- Közgazdasági egyetemre járok. Úgyhogy még lehet belőlem diplomata.

- Valóban? Gondolom, egy év alatt lehet kialakult véleménye. Hogy tetszik?

- Nagyon, de az az egy év immáron négy.

Krisztiánban meghűlt a vér. Tehát a vele édesen évdő tünemény nem más, mint Szilvia évfolyamtársa - gondolta nagyot nyelve. Hát persze! Hogy nem jött rá egyből? Hiszen még az is stimmel, csak pár hete él a lakótelepen. Bekövetkezett a legrosszabb, ami vele történhet. Ilyen tanácstalan még nem volt életében. Bár az útelágazást ő választotta, de ekkora göröngyre nem akart lépni, mint amin találta magát. Fogalma nem volt, hogy oldhatná fel. Egyáltalán: feloldható-e a reménytelennek tűnő helyzet?

- Sikerült meglepnie - szólalt meg. - Tizenhatnak alig látszik, nemhogy huszonkettőnek.

Hogy rossz kedvét leplezze, tovább beszélt.

- Azon filózok, való-e ez a pálya egy ilyen törekeny alkatú kislánynak? Kitűnően rá tud hangolódni partnerére, remekül érvel, minden apróságra felfigyel, de egy ilyen csinos hölgy, mint ön, könnyen válhat a férfiak céltáblájává.

- Huszonegy leszek pár hét múlva. Az anyukám jóvoltából ötévesen kezdtem a sulit. Sokan kérdezték már, mi indított erre a pályára. Mint ahogy nekik, önnek sem mondhatok mást, reálbeállítottságú vagyok. Jobban érdekel a matematika, mint a történelem, de nem annyival,

hogy arra a szakra akartam volna menni. Így esett a választásom a közgázra. A felvetését sem akarom megkerülni. Magamat ismerve bátran állíthatom, nem vagyok könnyű eset. Meggondolom, milyen szituációt vállalok fel.

- Ezt igazolják az eddigi beszélgetéseink. Tény, határozottan tud nemet mondani - mosolyodott el. - Melyik kérdésére nem adtam kielégítő választ?

- Leginkább arra keresek magyarázatot, miért érzi kellemetlenül magát?

- Miből gondolja ezt rólam?

- Már a BMV ötletemtől sem volt boldog, de érzésem szerint itt egyértelműen zavarja valami. Igaz, óvatosan bár, de többször körülnéz. Lenne rá tippem, miért, de jobban érdekelné a valódi ok.

- Valóban zavarban vagyok, de ennek ön az előidézője. Kíváncsivá tett, ossza meg velem az ön variációját!

- Csak arra gondolhatok, a lebukástól tart, mert ezekben az órákban esetleg valaki nagyon magára van hagyva a gondjaival. Lehet, hogy amíg mi kellemesen cseverészünk, neki az okoz fejfájást, hova rohanjon előbb: az oviba? Suliba? Bevásárolni?

- Hm... Szépen körbeírta az esetleges függő állapotomat. Könnyen feltételezhető rólam, hogy kicsapongó férj vagyok, és önnel igyekszem kellemesebbé tenni a délutánjaimat?

- Ez minden férfiről feltételezhető. Mindemellett a mai nap kivételével órát lehetne állítani az ön megjelenéseihez.

Krisztián sóhajtott, közben fogadalmat tett magában: kerüljön bármilyen kellemetlen szituációba, Viviennel minden körülmények között őszinte lesz. De mit mondhatna ebben a pillanatban magyarázatként, hogy el ne vadítsa magától?

- Méltó partnerre találtam önben. Remek ügyességgel szed ki belőlem mindent, amire kíváncsi. Ha igaza lenne, valóban lehetnének kellemetlenek a megkerülhetetlen felvetései, én azonban őszintén élvezem őket. Higgye el, ha gyerekeim lennének, velük lennék. Semmire nem vágyom jobban, mint két-három rosszaságra. Szeretném, ha hitelesnek venné, őszintén vonzódok önhöz az első pillanattól, hogy megláttam, ami nyíltságra kötelez, most mégis elodáznám a részleteket későbbre, mert nem szeretném mindjárt az első közös meghitt délutánunk hangulatát tönkre tenni bonyolult helyzetem tisztázásával. De ígérem, mielőbb beavatom a most elhallgatottakba.

- Oké, elfogadom a ki nem mondott érvelését, a kitárulkozáshoz jobban kell ismernünk egymást. A szavaiból következtetve ön nem az a diplomata, akit pár évre kiküldenek valahova az országot képviselni. Véleményem szerint a rendezett családi élet csak ebben az esetben lenne lehetséges. De ha gyerekre vágyik, miért nem egyeztetni a hivatását az elképzelésével?

- Drága kislány, félelmetes gondolatokat fogalmaz meg. Felvetésére egyszerű a válaszom, eddig elégedett voltam az életvitelemmel, imádtam világot járni. De ha nem is annyira, mint feltételezi rólam, kezd elszállni fölöttem az idő, szeretnék megállapodni, családot alapítani. Úgy tűnik, a hivatásomra csak időszakosan voltam alkalmas. Belefáradtam.

- Hmm... Nem lehetséges, hogy a fásultsága is csak időszakos, csupán kikapcsolódásként váltásra vágyik?

- Biztosan nem - mosolyodott el. - Különben a családalapításnak is megvannak a sajátos időszakai: először férj, majd apuka, végül nagypapa szeretnék lenni. Miért mosolyog? Hol hibádzik az eszmefuttatásom?

- Sehol. Ha felelősségteljes apuka lesz, a legjobb, ami történhet magával.

- A szándék ötven százaléka biztosított, a többi a partneren múlik.
- Hasonló gondolkodású hölgyel meglesz az is, már csak rá kell találnia.

Szótlanul sétáltak, Krisztián körülnézett:

- Jól átsétáltuk a délutánt. Hány kilométer lehet a lábunkban?
- Csak nem arra céloz, hogy elfáradt? Ennek feloldására lenne ötletem...
- Ne folytassa, kislány! - vágott hirtelen közbe. - Ön mellett, azt hiszem, soha nem éreznék fáradságot - fogta meg a kezét.

Vivien vissza akarta húzni, de Krisztián gyengéden fogva tartotta.

- A BMV-alkujával szemben lenne nekem is egy alkuajánlatom.
- Sejtettem, hogy egyenlíteni fogja a számlát - mosolygott.
- Szeretném megelőzni a kérését, maradjunk még egy órácskát. Gyönyörű csillagfényes este ígérkezik. Jó lenne önnel nézni, milyen varázslatossá teszik a Dunát a víztükrének felszínén visszatükröződő csillagok.
- Nem engedem magamat elcsábítani - nézte Vivien a Dunát.
- Meddig van kimenője?
- Mielőtt a nagykorúságomat kétségbe vonná, biztosítom róla, a saját magam szabta, szigorú szabályaim szerint élek.
- Reménykedem benne, ennél kicsit bővebb magyarázatot kaphatok majd. Most azonban kérem, legyen meggyőző!
- Két kikötésem lenne: több alku ma nem lesz, és legkésőbb kilenc órakor elhagyjuk a szigetet
- próbálta kiszabadítani a kezét.
- Egy már-már ötödéves egyetemista ennyit sem engedélyez?
- Krisztián, most kértem, ma nincs több alku.
- Akkor ne alkudozzon! - nevetett. - Leülünk kicsit?
- Leülhetünk, mondjuk oda - indult meg a lépcsőkkel szemben elhelyezett padhoz.
- Volt már szerelmes? - ült mellé szorosan.
- Ez hogy jön ide? - húzódott arrébb. - Azt hiszem, igen... bár, csuda tudja, szerelem volt-e. De ha ebben tévednék is, abban biztosan nem, többé nem érhet hasonló baleset.

- Elgondolkodtatón fogalmaz önmagával kapcsolatban. Hogy jön ide? Hmm... Hogy is? - kezét két kezébe fogta, gyengéden simogatta, miközben tekintetét kereste. - Na most hogy fogalmaznak? A csudába is, ilyen szegényes lenne a magyar nyelv? Nem akarok frázisokat puffogatni, mégis kénytelen leszek, mert az érzéseim kifejezésére nincs külön szótáram. Ki kell mondanom, mert dühörögve kalapál a szívem a ki nem mondott, bennem viharzó indulatoktól. Vivien, életemben először ért utol a „baleset”, amit ön kerülni szeretne. Mondja, kislány, olyan leküzdhetetlen lenne az a tizenegy év, ami köztünk van?

- Az talán nem - nézett rá kissé meglepetten -, Krisztián, bennünket nem egy, de legalább hét világ választ el egymástól.

Bársonyosan búgó hangja könnyörgővé vált:

- Szépen kérem, vegye komolyan a szavaimat. Nem hét, de hetvenhét világot legyőznék kölcsönös viszonzás reményében!

- Komolyan... ijesztően komolyan veszem, de azt hiszem, túl korán égtem meg szerelem terén, félek az érzelmektől.

- Ne nézzen ilyen ijedten rám, a vallomásom önt semmire nem kötelezi. Reménykedem benne, érzéseim egyszer viszonzásra találhatnak önben. Ha mégsem, akkor is egy életen át fogom őrizni a közelében töltött, számomra mindent jelentő meghitt órák báját, varázsát.

- Hh, Krisztián, nem is tudom, mit mondhatok zavaromban... Gyönyörű szavait köszönöm! Azt nem tudhatom, lesz-e részemről viszonzás, de hogy a közös délutánjaink - a szavaival élve - varázslatos emlékéit én is őrizni fogom, abban biztos vagyok. Milyen szép lehetne az este, ha érzelmeit viszonzhatnám! Higgye el, sajnálom.

Könnyeit nyelte, a Dunát nézte. Krisztián hozzá hajolt, gyengéden átfogta a vállát:

- Örülök a drága könnyeinek, mert a legszebb vallomással érnek fel számomra. Ne sírjon, kiscsillag, még nincs veszve semmi.

- Hjjj, dehogy nincs... Istenem-istenem, olyan zavaros, olyan bonyolult az egész... Áhh, Krisztián, felejtsem el engem, nem én vagyok az, akivel az álmait valóra válthatja. Én soha többé nem tudnék bízni senkiben.

- Vivien, ön még annyira fiatal, nem írhatja le az életét.

- Nem is teszem. Vannak céljaim, amiket meg akarok valósítani, de abba a szerelem, a párkapcsolat, családi élet nem fér bele.

- Ugye, reménykedhetek benne, egyszer megosztja velem, miért gondolja így?

- Nem tudom, talán. Arra kérem, kísérjen haza, nagyon késő van.

- Kilenc óra, sajnos a kialudott romantika eddig engedélyezett - álltak fel.

Útközben általánosságokról beszélgettek. Krisztián az ajtóig kísérte.

- A holnappal kapcsolatban megegyezhetünk valamiben?

- Időpontban nem. Nem akarom megsérteni, de utálom, ha közbejön valami, és magyarázkodnom kell.

- Akkor hívni fogom - mondta rossz érzéssel, mert úgy érezte, a lány le akarja rázni őt.

NEGYEDIK FEJEZET A FŐBÉRLŐ

1.

Vivien épp kezébe vette táskáját, pulóverét, amikor csengettek. Tibi - a háziúr fia - nyitott ajtót. A lány meglepetésére Dávid állt az ajtó előtt.

- Szia, Vincsi! Csak nem készülsz valahova?

- Szia! Nyertél, programom van, de hogy kerülsz te ide?

- Beszélni szeretnék veled, kérlek, mondd le a programodat, ülünk be valahova!

- Szó nem lehet róla! Tudomásom szerint megbeszéltünk mindent - indult le a lépcsőkön.

- Vincsikém, hidd el, próbáltalak elfelejteni, de nem megy! - sietett utána. - Szépen kérlek, kezdjük újból!

- Hagyj békén, vedd tudomásul, köztünk mindennek vége! - lépett ki a kapun.

- Mindenkinek jár egy utolsó esély.

- Nekünk nem. Te olyan bünt követél el ellenem, amit nő soha nem bocsát meg férfinak.

Krisztián állt meg a ház előtt. Döbbenet nézte a jelenetet. Agyát elfutotta a féltékeny düh. Ki akart szállni, de meggyőzte magát, csak indokolt esetben teszi. Lehúzta az ablakot, így hallotta a beszélgetésüket.

- Igazán nem szeretném bagatellizálni a történeteket, de drága bajnoknőm, te se dramatizáld. Értsd meg, pótolhatatlan vagy! Milliószer megbántam, hogy arra az állat Zóra hallgattam! Édesem, kicsi nyuszikám, bocsáss meg, nélküled nincs tovább számomra! Engedd, hogy bizonyítsak neked! Könyörögve kérlek, adj egy utolsó esélyt, beszéljük meg!

- Állj! Állj! Nem érdekel a süket dumád! Olyannal nekem nincs mit megbeszélni, aki arra a gyalázatra, amit elkövetett, azt mondja, ne dramatizáljam el. Oké, nem fogom, te pedig egy életre hagyd békén! Azt mondd meg inkább, kitől tudtad meg a címemet?

- Ha meg akarlak találni, megtalálalak, ezt már bizonyítottam nem egyszer.

- Egyetlen ismerős sem tudja ezt a címemet.

- Úgy tűnik, mégis akad. Szépen kérlek, csomagolj, és gyere velem!

- Ne térj ki a kérdésem elől!

- A csoporttársad, Sárkány Karesz mondta, hogy ide költöztél.

- Sárkány Károly? Hogy az ördögben! Egyetlen szót nem váltottunk egymással még.

- Nem? Pedig bukik rád a fickó. Igaz, csúnyán megfenyegettem, ha molesztálni mer, összehúzásba kerül az öklömmel. Különben itt lakik a lakótelepen.

- Te honnan ismered őt?

- Fellegvári a fickó, egy birkózó egyesületben gyötörtük egymást. Neki is elment az esze, Pestre költözött.

- Kösz a véleményedet, de ettől megkímélhető volna.

Beszélgetés közben oda-odapillantott Krisztiánra.

- Ki ez a milliomosnak kinéző fickó ebben a méregdrága autóban? Mit bámul bennünket, csak nem rád vár?

- Nyertél, rám vár, úgyhogy nem is élnék vissza tovább a türelmével. Még csak annyit, vedd komolyan, végeztünk egymással egy életre!

- Vivien, édesem, ne! Csak ezt ne! Soha, érted, soha nem fogok lemondani rólad!

Dühösen sarkon fordult, odament Krisztiánhoz.

- Üdvözlöm! Elnézését kérem, egy volt iskolatársam - nézett Dávid felé. - Váratlanul érkezett.

- Megértettem a szituációt. Ma sem akar kocsival menni?

- Nem.

- Rendben, akkor menjünk a maga BMW-jéhez - zárta le az autót.

Dávid leforrázottan nézte őket. Krisztián a lány feldúlt arcát figyelte.

- Bocsásson meg, rettenetesen dühös vagyok erre a ronda, erőszakos fráterre.

- Nekem úgy tűnik, nagyon szeretheti magát.

- Nem érdekel a nyomora! Elkésett. Évek álltak rendelkezésére. Utálom, ha erőszakoskodnak velem. Beszéljünk másról, szeretnék megnyugodni.

Felgyorsították lépteiket, hogy elérjék a beálló buszt.

- Hjjaj, ha biztos lehetnék benne, hogy felszívódott, esküszöm, visszafordulnék, annyira csapnivaló kedvem lett.

- A lehető legrosszabb ötlet lenne. Meglátja, a Vár ódon hangulata megnyugtatja majd.

- Nem tudom, de ma nem leszek kellemes partner.

- Mindenkinek lehet rossz napja.

Elhallgattak. Vivien maga elé nézve küzdött a könnyeivel. Krisztián együttérzéssel nézte. A belvárosban átszálltak a 16-os buszra. A hátsó ablaknál álltak meg.

- Nézze, milyen édesen csipeget az eresz alatt az a kis fecskefióka.

Vivien követte a férfi tekintetét, fanyar mosoly suhant át arcán. A busz fékezett, kiesett az egyensúlyból. Ha Krisztián át nem karolja, elesik.

- Krisztián, kérem, ne!

- Bocsásson meg! Nem akartam bizalmaskodni.

Leszálltak a kisbuszról a Dísz téren. Vivienből kirobbanó erővel tört ki a sírás. Krisztián átfogta a vállát, a kezét simogatta. Mivel nem tudott megnyugodni, leültek a közeli mellékutca egyik kőfülke kőpadjára.

- Angyalka, talán jót tenne, ha kibeszélné magából a felgyülemlett keserűségét.

- Megpróbálom. Dávid kisiskolás koromtól érettségiig az osztálytársam volt. Kicsi korunkban nagyon kedveltük egymást, de a nagyanyám eltiltott tőle. Negyedikes gimisek voltunk, amikor komolyan rám hajtott. Nem vette jónéven, hogy a budapesti közgázra jelentkeztem. Emiatt pár hónap mosolyszünet volt köztünk. Bocsásson meg, nem tudom folytatni, a sírás fojtogat.

- Talán azért, mert valahol mélyen...

- Nem, téved! - vágott közbe. - Eleinte csak dühös voltam rá, amiért nem veszi tudomásul, soha, amíg élek, nem bocsátom meg a bűnt, amit ellenem elkövetett, de mára gyűlöletté fajult bennem az indulat.

- Nyugodjon meg! Kiscsillag, a gyűlölet és szerelem közeli érzések.

- Legyenek, mit bánom én! Nem nyugszom, amíg Dávidot örökre ki nem törölöm az emlékezetemből! - temette arcát tenyerébe.

- Szépen kérem, ne sírjon! Higgye el, amint komoly kapcsolata lesz, meg fogja érteni a viszonyulását.

- Soha! - Krisztiánra emelte könnyes tekintetét. - Na most megtapasztalhatja, kivel hozta össze a balsorsa. Láthatja, nincs áldott természetem. A Margit-szigeten komolyan kértem, felejtse el engem, ha jól akar magának.

- Nem hiszem, hogy eleget tudnék tenni a kérésének. A dolgokról egyébként is szeretek saját tapasztalataim alapján meggyőződni. Lehet, hogy nekem pont az ön áldottnak nem mondható természetére van szükségem. Minél jobban ismerem, annál biztosabb vagyok ebben.

- Bocsásson meg, szeretnék hazamenni. Utálom, ha valakinek csak a hangulatát rontom a nyűgösségemmel.

- Drága kislány, hogy győzzem meg, maga mellett szeretnék lenni jóban, rosszban? Ilyen lelkiállapotban semmiképpen nem hagynám magára. Angyalka, elég nagyfiú vagyok, hadd döntsem el, nekem mi a jó! Mennyire ismeri a várat?

- Most fogok elsüllyedni szégyenemben. Négy éve vagyok Pesten, de semennyire.

- Örömmel leszek az idegenvezetője. Van a közelben egy hangulatos, patinás cukrászda, ami műemléképület egyben. Megkóstolhatnánk eredetiben a régmúlt ízeit. Lenne kedve hozzá?

- Ha ennyire ragaszkodik a ronda természetem elviseléséhez, igen - vette elő a tükkrét, hogy diszkrét sminkjét kiigazítsa.

- Semmi túlzás nincs abban, mostanság senkihez nem ragaszkodom jobban, mint önhöz... semmihez jobban, mint az ön „ronda természete” elviseléséhez - gyönyörködött kecses mozdulataiban.

2.

Vivien gyerekes kíváncsisággal nézte az épületet, meghatottan lépett be. Azt sem tudta, hova nézzen, mit csodáljon. Végül a legbelső teremben ültek le.

- Jól hallottam, ön Fellegvárról jött Pestre? - vette maguk elé a süteménykínálat jegyzékét.

- Igen, ott születtem, ott nőttem fel.

- Milyen kicsi a világ! Jómagam is borsodi vagyok. Édesanyám az öcskössel jelenleg is Zemplénkén él. Most kezd igazán érdekelni, a fellegvári egyetem helyett miért a pestit választotta?

- Hosszú, keserű történet... Egyszer talán erről is beszélek majd. Röviden: a nagymamám kegyetlenkedései elől menekültem.

Az A4-es lap fölé hajoltak, mindketten a süteményeket, recepteket böngészték. Krisztián a lányt figyelte. Láta, egy krémes-különlegességnél időzik.

- Jónak ígérkezik, megkóstoljuk?

- Lenne hozzá kedvem.

Krisztián a közeledő pincérre mosolygott. Amint odaért, megrendelte a kiválasztott édességet. Amikor magukra maradtak ismét, Vivient nézte, majd gyengéd hangon szólalt meg:

- Pár hetes ismeretségünk alatt csak szomorú, rossz dolgokat hallottam öntől a múltjával kapcsolatban. Mondja, volt valami jó is a rövidke életében?

- Bár csak keserédesek, de kicsi koromban igen.

- Szeretném, ha mesélne a kicsi koráról. Közben felsétálhatnánk a Halászbástyára. Onnan semmihez nem hasonlíthatóan gyönyörű az esti fényben úszó Pest.

- Emlékképem nem sok van, az is mind anyukámhoz kötődik... de Krisztián, maga megint bűnbe csábít engem!

- Meglátja, kellemes élményt fogok nyújtani.

Minden szinten körbesétáltak, a legfelsőn időztek legtovább. Vivien nem tudott betelni a fények káprázatával. Ámulatba ejtette az alattuk elterülő fák összefüggő lombkoronája. Krisztián elbűvölten nézte. Szíve erősen dobogott, enyhe szédülés fogta el. A lánynak hirtelen feltűnt hallgatagsága. Ránézett, elpirult rátapadó tekintetétől.

- Édesen feledkezik bele a varázslatos környékbe - fogta át a vállát.

- Maga nem is azt nézi.

- Engem még annál is borzongatóbb csoda vonz mágnesként magához. Imádnivalóan csillognak a szemei - suttogetta.

Gyengéden készítette rá, forduljon vele szembe. Két karja közé fogta.

- Hadd élvezzem közelebből ragyogásukat! Különleges színűek. Amikor mosolyog, ezernyi apró csillag csillog bennük.

Vivien lesütötte szempilláit, nem mert a férfire nézni. Rettegett attól, ami következni fog, de kívánta, hogy megtörténjen. Majdnem felsikított, amikor Krisztián magához vonta, ajkát ajkához érintette.

- Krisztián... bocsásson meg... kéérem... ne... - hebegte.

- Drága Angyal, nézzen fel a csillagokra! Na! Kéérem, nézzen fel! Ugye, ön is látja majdnem fölöttünk a ragyogó csillagpárt?

- Látom... - mondta nagy sóhajjal.

- Ugye, magácska szerint is azt szeretnék, ha viszonzná a viszonyulásomat? Na, Kiscsillag, kéérem! - simogatta gyengéden.

Bátortalanul tette vállaira a kezét. Krisztián remegett a vágytól, amikor hozzá hajolt. Ajkai játékával készítette viszonzásra.

- Köszönöm, gyönyörű csillagszemű angyal! Nincs annál varázslatosabb, mint a csillagok alatt csókolózni ilyen meleg június végi éjszakán. Vivien... drága kiscsillag... kimondhatatlanul boldoggá tett! - suttogetta.

- Bocsásson meg, kérem, induljunk haza.

- Ó, kicsi menekülő angyal! Rosszul van? Nagyon elsápadt.

- Nem tudom... Bocsásson meg, annyira ciki... Ohh, elsüllyedek szégyenemben... Késő van, menjünk haza! Kéérem, induljunk!

- Indulunk, csak érteni szeretném a viszonyulását.

- Magam sem értem. Kívánom és rettegek a közeledésétől. Higgye el, engem nem lehet szeretni!

Megfordult, könnyáztatta szemmel indult a lépcsőhöz.

- Ugye, ez nem azt jelenti, hogy nem akar velem többé találkozni? - fogta meg a kezét. - Drága kislány, ne legyen magával ennyire szigorú!

- Volt, kitől örököljem. Magával semmi bajom, csak felzaklatott az egész. Aludjunk egyet erre az estére!

- Vivien, én nem fogom elviselni, ha eltaszít magától!

- Nincs szándékomban. Higgye már el, engem nem lehet szeretni. A nagymamám mellett elvadtam, megtüskésedtem. Akit szeretni akartam, az csúnyán elbánt velem. Ön megérdemelne, hogy viszonzom az érzelmeit, de úgy tűnik, már késő. Maga, Krisztián, jobbat, sokkal jobbat érdemel nálam.

- Életem legszomorúbb, legelkeseredettebb monológját hallottam. Azt hiszem, kezdem érteni önt. Kérem, engedje meg, hogy maga mellett maradjak.

- Kár, hogy nem hiszi el, mellettem nem lehet boldog.

- Vállalom ön mellett a boldogtalanságot. Azt nem ígérhetem meg, hogy nem próbálkozom a közelébe férközni, de soha nem fogom figyelmen kívül hagyni az akaratát. Szükségem van önre, akkor is, ha csak a barátságát nyerhetem el.

- Jesszusom, elmúlt tíz óra! Maga teljesen elront engem.

- Á, dehogy, legfeljebb a félénk kislányból nővé válik mellettem. Olyan nagy baj lenne?

- Igen. Nővel szemben nőnek az elvárások, és ezt nem szeretném. Nem akarok felnőni!

- Angyalka, egyszer mindenkire ez a sors vár.

- De miért, ha nem akar?

- Mert maholnap ez a drága kislány, aki itt sétál mellettem, diplomás nő lesz, akire komoly feladatokat ró az élet, és ha akarja, ha nem, a felelősség felnőtté érleli.

- Lehet, de az egy folyamat, amibe bele tudok nőni.

- A sors akarata kifürkészhetetlen. Célja van velünk, ami mellett nem okos elsétálni. Mire ráébredünk, mit veszítettünk, késő lesz, visszavonhatatlanul késő.

A lakásajtó előtt egymással szemben álltak meg. Alig érintve ölelte át.

- Szépen kérem, nehogy ismét kiboruljon, és végigsírja az éjszakát. Ugye megígéri, nem kell nyugtalankodnom emiatt?

- Megígérem. A csodálatos estére fogok gondolni, a fényben úszó Dunára, a csillagos égre, a gyönyörű körpanorámára.

- És egy icipicikét rám, ugye, drága? - puszilta száján. - Kapok jóéjt puszit?

- Maga nem az anyukám, hogy jóéjt puszit adjak. Inkább nem leszek gyerek.

- Akkor nagyon rosszul jár, mert tudja, a nők meg az elvárások... - nevetett.

- Szóval saját vermembe estem? Na jó, jó éjszakát - puszilta meg.

- Köszönöm, drága angyali tünemény! Aludjon jól! - vonta magához, megcsókolta. - Ugye, ma is kijön az erkélyre? - kérdezte gyengéd hangon.

- Igen, várom a pusziját - súgta csillogó tekintettel és belépett a lakásba.

Gyors léptekkel ment végig a hosszú előszobán. Közben ambivalens érzéseivel küszködött. Bár jól érezte magát Krisztiánnal, félt a közeledésétől. Dávidot kicsi kora óta ismerte, első együttlétük mégis erőszakosságba torkollott, amit négy éve nem tud kiheverni. Hogy értethetné meg ezt egy rajongóan szerelmes férfivel? Nyitotta a szobája ajtaját, amikor a főbérlo utána szólt:

- Csókolom, Vivien, önre várok. Beszélni szeretnék önnel.

- Jó estét, parancsoljon.

- Itt foglal helyet, vagy bemegyünk a nappaliba?

- Fáradt vagyok, ha hosszabb időt vesz igénybe, szeretném kérni, halasszuk holnapra - állt meg a konyhaküszöbön.

- Csak pár perc az egész. Na, jöjjön már beljebb, üljön le, fogyasszon el velem közben egy pohárka finom badacsonyt - töltötte tele a kikészített poharat.

Vivient ijedt félelem fogta el a férfi csillogó szemei láttán. Mosolyt erőltetett arcára:

- Köszönöm, nem fogyasztok szeszes italt, és tényleg fáradt vagyok.

- Ahogy gondolja. Tisztában vagyok vele, ön sincs jól eleresztve anyagilag, de mostanában rosszul áll az én szénám is. Ezért jó lenne, ha a jövő havi bérét előre kifizetné... és kénytelen vagyok az összeget is emelni.

A lány szorongó érzése fokozódott. Gyorsabban kellett volna új albérlet után néznie - gondolta, de mit mondhat most minderre?

- Zavarban vagyok. Tartalék pénzem nincs, nem tudok előre fizetni. Az emeléssel kapcsolatban abban egyeztünk meg, fél évig nem kell rá számítanom. Hat hete vagyok itt - mondta bizonytalanul.

- Nézze, felnőttek vagyunk, lehetek teljesen őszinte. Megegyezhetünk másképp is. Maga nagyon csinos kislány... ketten vagyunk, gondolja meg - állt fel.

Vivien megfordult, rémülten rohant végig az előszobán. Magára zárta az ajtót. A szoba közepén erősen dobogó szívére szorította a kezét. Majdnem felsikított, amikor a főbérlo bekopogott, lenyomta a kilincset, halkán szólított. Támolyogva ment a fürdőszobába. Lerogyott a szennyestartóra.

*

Krisztián jókedve elszállt, amikor az utcára ért, és feltekintett. Csalódottan vette tudomásul, Vivien szobája sötét. Ideges izgalom fogta el, vajon mi történhetett? Az biztos, hogy valaki ébren volt a háziak közül, fény szűrődött ki a lakásból. Mi lehet az a sürgős, amiért ilyen későn feltartóztatja őt? Szoborként állt. Nagyot dobbant a szíve, amikor világosság gyúlt a szobában. De hiába várt, nem jött ki elbúcsúzni tőle. Lesújtván ült be kocsijába.

Vivien hirtelen ocsúdott rémületéből. Fogalma nem volt, meddig ülhetett ott. Szorongó félelme nem oldódott, torkát folyamatosan sírás fojtogatta. Cselekednie kell! Járt az agya, kitől kérhetne segítséget ilyen későn? A telefonhoz ment. A harmadik próbálkozása volt sikeres. Simon Katánál meghúzhatja magát, amíg új albérletet talál. Összepakolta holmiját.

Asztalhoz ült, elszámolta tartozásait. Utóiratként annyit fűzött a szabályosan kiállított számlához: a pénzt postán küldi. Jó ideig ült bénultan, bizonytalanná vált sorsán kesergett. Éber akart maradni, nem mert lefeküdni. Kiült az erkélyre a vaskos bölcsességek, közmondások kötetével. Ebből próbált erőt meríteni az elkövetkezendő napokra. Ekkor vágott agyába, Krisztián hiába várt rá. Atya ég! Vajon mit gondolhat róla? Biztosan félreértette a kínos helyzetet. Már talán ez is mindegy.

3.

Vivien kesergéséből arra eszmélt, hajnalodik. Taxit nem tudott rendelni, nem volt szabad kocsí. Fogalma nem volt, mikor indul az első busz, ezért úgy döntött, gyalog teszi meg a két megállót a metróig. Nesztelen léptekkel hagyta el a lakást. Halkan puffant a kulcs az előszoba szőnyegen. Megigazította vállán a táskáját, karjára tolta kis kézi retiküljét, egyik kezében a bőrönddel, másikban az utazótáskával elindult - hányatott életében nem először - a bizonytalanságba. Alig ment egy utcasarkot, meg kellett állnia pihenni. Zihálva vette a levegőt, papírzsebkendővel törölgette homlokán a verejtékcseppeket. Szerencséjére egy üres taxi fordult ki a közeli utcából. Leintette. Kata az erkélyen várta. Leszaladt segíteni neki.

- Mesélj már, mit tett veled az a dög? Miért nem jöttél ide azonnal? - kérdezte, miközben felértek a lakásba.

- Nem mertem kimozdulni a szobából. Az ajtó előtt ácsorgott, ki tudja, meddig.

- A mocskos állat! Bitófára kéne húzni az ilyen gazembereket! - vitte az utazótáskát a kis szobába.

- Kata, miért olyan aljasak a férfiak?

- Nem tudom, de hidd el, nem mind olyan. Két hónapja járok egy mérnök sráccal, ő például állati jó fej. Jaj, Vivikém édes, annyira sajnállak!

- Sajnálni azért nem kell, de édi vagy, hogy befogadtál. Igyekszem mielőbb megoldást keresni.

- Nem kell, hogy rosszul érezd magadat. Addig maradsz nálam, amíg rendeződnek a dolgaid. Csak az a gáz, egy hétre magadra kell, hogy hagyjalak, Sopronba utazunk a barátommal.

- Jaj istenem, Kata, miért nem mondtad? - állt fel.

- Látod, ezért. Csüccs le, és nyugi! Nem azt mondtam, hogy bárhova menned kéne. Senkinek, de neked végképp nem tudnék semmiben nemet mondani. Jó pár póton segítettél át. Maximálisan megbízom benned. De azt sajnálom, hogy ilyen cudar lelkiállapotban hagylak magadra.

- Köszí! Olyan drága vagy! Túl fogom élni. Mikor utazol?

- Reggel kilenckor indul a voncsi. Hatra jön értem Vili, addig gyere, rittyentsünk össze valami kajcit, baró flamós mindig.

*

Krisztián nyugtalanságában képtelen volt egy helyben ülni. Hol a szobájában rohangált, hol a háza közelében lévő erdőben. Rossz előérzete fokozódott. Fél nyolc előtt hívta Vivient, milyen hangulatban ébredt. Többszöri hívásra sem vette fel senki. Nem bírta tovább, oda-rohant. Egy álmos srác nyitott ajtót.

- Jó reggelt kívánok, Tihanyi Vivient keresem.

- Jó reggelt, szólok neki.

Háromszor kopogott, majd benyitott a szobába. Meglepetten nézett körül. Azonnal észrevette az asztalon hagyott számlát. Odament, kezébe vette. Addigra Krisztián is mellette állt. Döbbenet olvaszt, forgatta.

- Hogy kell ezt érteni? - kérdezte lehangoltan Krisztián.

- Fogalmam sincs, mi történhetett. Tegnap a fater a szokottnál is nyugösebb volt. Szinte kidobott itthonról, hogy húzzak már a francba. Majdnem két órákor feküdtem le, a csengetésre ébredtem fel. Nemrég mehetett el, mert a fater hétre jár, biztosan riasztott volna, ha észrevesz valamit.

- Jó-jó, valaminek mégiscsak történnie kellett. Sejtése sincs, mit akart tőle a papája?

- Nincs. Nem rózsás a kapcsolatunk. Két éve neki köszönhetően halt meg a Mutter. Őt rajongásig szerettem.

- Sajnálom... Megengedi, hogy telefonáljak? - kérdezte szinte önkívületben.

- Természetesen, parancsoljon!

Felhívta a díjszámolókat. Megtudta, még este lekérték az egyenleget. A taxit tárcsázta. Ott közölték, volt a címre fél ötkor rendelés, de nem volt szabad kocs. Reménytelenül tette helyére a kézibeszélőt. Tanácstalanul állt. Hova a csudába mehetett hajnalban? - töprengett. Rettenetesen féltette a lányt. Tehetetlenségében egyre idegesebb lett.

- Mennyire volt közlékeny a kisasszony? Mit tud róla? Mondjon már valamit, amivel előbbre juthatnánk! - nógatta a fiatalembert.

- Sajnálom, semmi konkrétumot nem tudok, és higgye el, tényleg sajnálom. Részben tetszett a kislány, bár megközelíteni nem mertem, de ilyen aranyos lakónk nem volt még, szerintem nem is lesz. Úgy volt köztünk, hogy észre sem vettük. Ide nem járt senki, önön kívül nem kereste senki. Magányosnak tűnt, de soha nem volt lehangolt.

- Köszönöm, ne haragudjon a tolakodó kérdéseimért, nagyon ideges vagyok.

- Önnel érzek. Ön a barátja?

- Csak szeretnék lenni, de amint mondta, megközelíthetetlen. Nem tartom fel, viszontlátásra!

*

Vivien nyolc órákor maradt egyedül a lakásban. Végigfeküdt a heverőn, járt az agya, potyogtak a könnyei. Úgy érezte, ennyire még soha nem volt magányos. Eszébe jutott Szilvi, elszégyellte magát. Lehet, hogy neki sokkal rosszabb. Letápolygott az utcára. Kata magyarázata alapján megkereste a postát, feladta a tartozását. Visszafelé Expressz újságot vett, leült a közeli parkban. Átböngészte, utcai fülkéből telefonált. Lehangoltan lépett ki a járdára, mind elérhetetlen ár volt számára. Visszament a lakásba, kiült a falatnyi erkélyre. Utálta az állandó költözködést, új emberek, új környék. Meg sem szokhat egy helyet, máris szedheti a cók-mókját. Brrr... rettenet! Annyira vágyott rá, hogy állandóság, kiszámíthatóság, biztonság legyen az életében. Nagyot sóhajtott. József Attila „Lassan, tűnődve (Reménytelenül)” című versének sorai kavargtak fejében. Félhangosan mormolta:

„A semmi ágán ül szívem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gyűlnek szelíden
s nézik, nézik a csillagok.”

Nem hiába volt kedvenc költője. Talán már gimnazista korában ráérezett, sok a közös hányatott sorsukban. Azért azt semmiképpen nem szeretné, ha ő is úgy végezné be földi életét, mint a költő. Mindig törekedni fog rá, hogy tervei legyenek, hasznosan töltse napjait. Krisztián jutott eszébe. Szórakoztató egyéniség, de biztos benne, ha közük lesz még egymáshoz, barátságnál több nem lehet köztük. Megérteti vele, csak ezzel a feltétellel fogadja el társaságát. Vagy már ez is kútba hullt, mint annyi minden eddigi életében?

Ismét a filozófiai bölcsességekhez menekült. Rengeteget tanult belőlük, mindig megnyugtatták. „Egy nap, egy gondolat” - volt a mottója. - Felállt, kihozta válltáskájából:

„Az életem leckék sorozata, melyekre szükségem van,
és ezek a tökéletes sorrendben érkeznek.”

Olvasta Andrew Matthews bölcselkedését. Hmm... milyen igaz. Talán azért alakult így, hogy figyelmeztesse őt a sors, nem térhet le eddigi útjáról? Vagy csak próbatétel a jelen, és újból rátalál a kialakulóban lévő idill? Netán az lenne a soron következő feladata, tanuljon meg dönteni, ne engedje sodródni magát az eseményekkel? Kérdések tömkelege tódul agyába, csak választ nem kap sehonnan. Ő pedig nem elégt érett az életre - állapította meg sóhajtva.

Egy év, és diploma lesz a kezében, amivel biztos egzisztenciát teremthet majd magának - nyugtatta zaklatott lelkét. Körülnézett, ismét erőt vett rajta keserősége. Rossz hatással volt rá a kihalt utca, pedig a nyugalmat kedveli. Szeméből pataokban folyó könnyfüggönyén át szegezte tekintetét a közeli parkra, ahol a fák leveleinek fodrozódásában, az ide-oda röpdöső fecskék vidámságában próbált vigasztalódni. Fáradt, elcsigázott volt. Talán aludni is tudna, de nem ment be a lakásba, agyonnyomná a magány.

*

Krisztiánnak járt az agya, de semmi ötlete nem volt, hol keresse. Biztosra vette, a felelőtlen elcsábulásáért tűnt el. Talán őt is erőszakosnak tartja? Szeretne kiigazodni a lány bonyolult érzelmein, de alig ismeri. Van, hogy elfogadó, vágyik a közeledésére, majd hirtelen magába zárkózik, csaknem elutasítónak válik. Ennek ellenére ezernyi apró jellel adja tudtára, kedveli őt, jól érzi magát a társaságában. Ezt kell benne erősítenie, ez hozhatja hozzá közelebb. Miért ilyen bonyolultak a női lelkek? Egész nap kanyargott utcáról utcára. Hova az úristenbe tűnhet el nyomtalanul? Bele fog örülni! Ó, mit nem adna érte, ha hirtelen megláthatná! Lemondana vagyonról, rangról, mindenről. Boldogan kezdené vele előlről az életet onnan, ahol most ő tart, valahol, ahol senki nem ismeri őket. Biztosan érzi, egymásnak lettek teremtve. Így kell lennie, mert ennyire fontos még senki nem volt számára. Sziklaszilárd jellem, kihívás a megközelítése. Csak találna rá minél hamarabb, nehogy baj érje!

*

Vivien órákig ült az erkélyen mozdulatlanul. Ha a szeméből nem folyna a könny, szobornak gondolhatná, aki látja. Hirtelen nyugtalanság fogta el. Könnyein át órájára nézett. Három óra. Na igen, ilyenkor szokott Krisztiánnal találkozni. Tegnap este sikerült megszédítenie, de ki akar, ki fog gyógyulni belőle. Nem lesz nehéz, csak ő tudná hívni, de mit is mondhatna neki? Semmit. A gondját egyedül kell megoldania. Ha talál új albérletet, felhívja... Akkor, csakis akkor... vagy mit tudja még, mi lesz. Miért pont őt tartja hitelesnek? Persze, tapasztalt férfi, tudja, hogy vegye le a nőket a lábukról. Túlzottan naiv lenne? Igen, hiszen minden férfi egyforma, csak a módszerük más. Rá mégis miért tud jó szívvel gondolni? Miért? Mert aranyosan figyelmes vele még a legforróbb pillanatban is? Édes-gyengéden ölelte magához, puha ajkai épp csak érintették az övét. Talán ezért fáj annyira, hogy végleg elveszítheti őt? Ki kell hevernie elgyengülését. Vajon mikor hívta, hogy megbeszéljék a mai napot? Mit gondolhat róla? Hol lehet most? Bántja a lelkiismeret, de akkor sem hívhatja. Majd ha lesz hol laknia. Majd talán akkor. Most ezt a „leckét” kell megoldania. Mert ki ő? Senki. Egy beazo-

nosíthatatlan senki! Lám-lám, ennyit ér egy ideiglenes lakcím, egy telefonszám. Nyomtalanul el lehet tűnni általuk. Élete egyedüli fix pontja az egyetem, de az is már csak egy évig. Ki lehet Horváth Krisztián, azon túl, hogy egy jóképű, jó modorú úriember? Nyugodt, határozott férfi, aki a megbízhatóságával, gyengédségével szédítette meg. Hiába, a sors akarata kifürkészhetetlen. Igen, valahogy így fogalmazott. Velük talán ennyi volt a szándéka. Ha mégsem, biztosan kap figyelmeztetést.

*

Krisztián rosszkedvűen állt be a garázsba. Eddig nem telt el nap, hogy oda ne menjen a szolgálati lakásba, van-e üzenet részére. Ma eszébe sem jutott. Érdektelenné vált számára minden, ami a múltjához kötötte. Képtelen volt Vivien kívül mással foglalkozni, ő pedig elbújt előle, nem kíváncsi rá. Csak így lehet, mert különben felhívná, életjelt adna magáról. Nem teszi, ő pedig tehetetlenül vergődik magára hagyottságában. Nem, az elképzelhetetlen, hogy csak úgy kísétáljon az életéből! Meg kell találnia! Be kell bizonyítania neki, nem csak Dávid képes erre. A föld nem nyelhetette el. Ó, csak nézhetne ismét a gyönyörű, szelíd tekintetű szemeibe! Bárcsak kiűzhetné belőlük a szívfájdító szomorúságot örökre. Visszavonhatatlanul beleszeretett. Biztosan azért sodorta útjába a sors, hogy vele tehesse rendbe az összekuszálódott életét. „Vivien, drága kiscsillag, akarja magácska is így! Ugye nem okoz csalódást? Ugye mielőbb életjelt ad magáról, hol van, hol kereshetem fel? Kérve kérem, ne kergessen örületbe! Éreznie kell, magácska nélkül értelmetlenné válik az életem. Nincs célom, akaratom, mindenem az öné lett!” - fohászkodott kétségbeesetten.

ÖTÖDIK FEJEZET ÉLETTAGADÓ

1.

Vivien, hogy ne kelljen egyedül lennie, szinte étlen-szomjan, kialvatlanul járta napokig a várost. Időnként megpihent egy-egy parkban és azon töprengett, mire jó, amit csinál? Semmire, de legalább megismeri Budapestet. Tetszett neki Krisztián elmélete: csak így érezheti egyszer majd „magáénak”, „otthonának”. Ennek kapcsán gondolta végig, az évek milyen bölcsé teszik az embert. Ő nap mint nap olvas bölcsességeket, amiket igaznak érez, mégsem válnak sajátjává. Krisztián pedig érvként sorakoztatja fel őket. Bár minden nap időben visszatért Kata lakásába, de alvás helyett olvasott, gondolkodott. Ilyenkor döbbsen rá, egész nap nem evett semmit. Inni is csak pár kortyot, ha megszomjazott. Gyenge, fáradt volt, reggelenként mégis üzte, hajtotta a magány. Megvette az Expressz újságot, átböngészte és útra kelt.

A negyedik vagy ötödik nap - már nem tudta számon tartani, hányadik - délutánján bolyongása közben a Margit-szigetnél kötött ki. Vissza akart fordulni, de valami belső erőnek engedelmeskedve végigment azon az úton, ahol csaknem három hete Krisztiánnal sétált. Összeszorult a torka, könnyeitől vált ködössé a gyönyörű környék. Egyre jobban fájt visszaidéznie a férfi emlékét, a megkeményedett szívéig hatoló varázsát, amitől nem tud szabadulni. Ahhoz a padhoz támo lygott, ahol vele a Dunát nézték. Lerogyott, a semmibe meredt tekintete. Értelmetlenné vált minden. Ha meg merné tenni, a Dunába vetné magát. Azzal véget vethetne a szörnyű magánynak, az elviselhetetlen kiszolgáltatottságának, mindennek, ami számára ezt a nyomorultan keserű életet jelenti.

„Krisztián, hol van? Miért nincs itt mellettem... miért nem mesél, faggat? Olyan jó lenne hallgatnom a kellemesen bűgő hangját, a forró vallomásait, amikkel színesebbé, tartalmasabbá tette a szürke hétköznapijaimat, amikhez a pár hét alatt hozzászoktatott. Hh... miért vált hirtelen minden a múlttá? „Nem okos elmenni a sors akarata mellett. Mire ráébredünk, mit veszítettünk, késő lesz, visszavonhatatlanul késő” - Ugye, így mondta? Mit szólna hozzá, ha tudná, már magát is úgy idézgetem, mint a filozófusokat? Igen, ez maradt önből nekem, pedig biztosan érzem, igaza volt. Máris „visszavonhatatlanul késő”. Akarata ellenére folyt a könnye. Milyen furcsaságokat produkál az élet. Pár napja hitetlenkedve kételkedett a férfi szavaiban, amikor szerelmet vallott neki, és most ő érez valami hasonlót. Két tenyerébe temette arcát, testét heves zokogás rázta. Rosszullét fogta el. Lázasanak érezte magát, hányingere volt, forgott vele a világ. Erőtlenül dőlt el a padon.

Jó ideje feküdt ott mozdulatlanul, amikor egy fiatal pár arra sétált. A hölgy figyelt fel a furcsa pózban fekvő Vivienre. Megálltak. Fölé hajolt:

- Atya ég, Csongi, ez a lány alig lélegzik, forró a homloka!
- Próbáld ébresztgetni, hátha csak elaludt.

Szólígtatta, az arcát ütögette, de hiába, Vivien meg sem mozdult.

- Maradj itt vele, elmegyek, mentőt hívok - indult el, amikor egy középkorú férfi ment oda hozzájuk.
- Valami probléma van a hölgygel? - pillantott Vivienre.
- Forró a homloka, alig lélegzik - mondta részvétellel a lány.
- Engedjen oda hozzá, orvos vagyok - lépett a padhoz.

Vivien fölé hajolt, egyik kezével a pulzusát kereste csuklóján, másikkal a szemhéját húzta fel.

- Ismerik őt?

- Nem, csak erre sétáltunk - válaszolt a Csonginak nevezett férfi.

- Ejha, ennek fele sem tréfa! Hozzák utánam a hölgy táskáját, beviszem a klinikámra.

Óvatosan karjába emelte, gyors léptekkel vitte a kocsijához.

*

Krisztián fáradhatatlanul autózott keresztbe-kasba. Reménytelen boldogtalanság szállta meg, zaklatott álmai voltak. Nem egyszer hallotta a lányt keservesen sírni. Nem volt maradása a lakásban.

Mániákusan ült autóba az ötödik nap is. Nem tehet mást, addig járja a várost, amíg elő nem kerül. Kanyargott utcáról utcára. Amikor az Árpád hídra keveredett, megmagyarázhatatlan, furcsa érzéstől vezérelve parkolt le a szigeten, és ment ahhoz a padhoz, ahol utoljára Viviennel romantikázott. Ehhez a padhoz kötötte élete legborzongatóbb estéje, amikor hol a rátörő szerelem, hol Vivien végtelenül szívfacsaró szavai generálták benne érzéseit.

Leült. Keserűen nyomasztó volt a csend, az idilli környezet nélküle. Elviselhetetlennek érezte felerősödő hiányérzetét. Merően nézte a hömpölygő Dunát. Milyen egyszerű lenne belevetni magát, hogy véget vethetne a kínszenvedésnek. Sajnos jól tud úszni, az életösztöne biztosan felülírná szándékát. Tekintete a kavicsal borított útra tévedt. Furcsa izgalom fogta el a sok friss lábnyom láttán. Tüzetesen körülnézett: itt nemrégiben valami tragikus esemény történt - futott át agyán. Maga sem értette, miért, nyugtalanság fogta el.

*

Tudós Csongor, beérve a klinikára, menet közben adta kollégáinak az utasításokat:

- Kali, hívd össze azonnal az újraélesztő csapatot! Nővérke, drága, készítsék elő a vizsgálót! Szóljon az ügyeletes doktornőnek, a megfigyelőben legyen szabad a monitorra kötött ágy!

A főnővér vetkőztette Vivient. Negyedórán belül ott volt a csapat, és tette a dolgát. Vivien hosszú percekig alig mutatott életjelet. Majd végre halk, nyöszörgő hangokat hallatott, arcvonásai megfeszültek. A professzor gyengéden simogatta, közben kérdéseket tett fel neki, de választ nem kapott.

*

Krisztiánnak nem volt nyugta. Járkált, töprengett, mi tévő legyen? A mentőket minden este hívja, baleset szerencséire nem érte - nyugtatta magát. Talán a mentő juttatta eszébe, Tudós Csongor professzor barátjával aznap fél hétre beszéltek meg találkozót. Órájára nézett, fél nyolc volt. Mindegy, fel kell hívnia, lemondja a találkozót. Háromszor időzített le a lakás száma. Még nincs otthon - gondolta, és hívta a klinikát, de hiába, ott sem vették fel a telefont. Biztosan súlyos műtét lehet, akkor mozgósítanak mindenkit kicsitől nagyig - sóhajtott. Egyre idegesebb lett. Semmi nem kötötte le. A telefon mellé ült, megszállottan tárcsázta a professzor közvetlen számát.

*

- Nehéz dolgunk lesz. Még azt sem tudom pontosan, a halálközeli állapotból vissza tudtuk-e hozni. Doktornő kedves, kis adag erősítő injekciót adjon a vénába, legyen szíves, de lassan adagolja, nehogy hirtelen sokkoljuk a szívét.

- Igyekszem... Sajnos ismét egy élettagadóval állunk szemben. A visszahozatalához fontos lenne közeli hozzátartozó segítsége.

- Nincs máris mélykómában? - kérdezte a szívspecialista zihálva.
- Nincs, de a doktornőnek igaza van. Amint normalizáltuk az állapotát, utána nézek, mit tehetünk a hozzátartozók felkutatása érdekében. Úgy érzékelem, kezd normalizálódni a szívhang, a szempillája meg-megrebben - nézett megerősítést várva kollégáira a professzor.
- Valóban erősödik a pulzusa, jól kitapintható - bólintott a belgyógyász.
- Fokozatosan állj le a szívmasszázsral, Zoli.
- Végre! Látom, kezd visszatérni bele az élet.

Két óra hosszat volt a vizsgálóban, ez idő alatt kétszer kellett újraéleszteni. Amikor stabilizálták az állapotát, átvitték a megfigyelőbe. Csongor, az igazgató főorvos, Zsuzsa nővér felügyeletére bízta.

- Életben marad? - kérdezte a lányt nézve lehangoltan a nővér.
- Mindent elkövetünk érte. Ha reggelig nem súlyosbodik az állapota, talán nincs nagy baj. Nagyon le van gyengülve, ki van száradva. Ha egy órával később talállok rá, menthetetlen lett volna. Reménykedjünk, hogy nagyobb az esélyünk a megmentésére, mint Sándor bácsinál egy hete. Bár a kis hölgy is élettagadó, de fiatal, erős a szervezete. Vigyázzon rá nagyon, kedves! Azonnal hívjon, ha gond van! Megyek, leltárba veszem a holmijait, értesítem a hozzátartozóit. Ha nincs baj, egy óra múlva benézek - mondta és elhagyta a kórtermet.

A folyosó végén hallotta, csörög a telefonja. Felgyorsította lépteit, de mire beért, elhallgatott. Behívta a délutános műszakot, hogy leltárba vegyék Vivien személyes holmijait, megnézzék a személyi igazolványában a nevét, lakcímét. Ismét megszólalt a telefon.

- Hello, Csongi!
- Hello, Krisz! Te hívogatsz folyamatosan?
- Igen, én. Bocsáss meg, ha zavarlak, mára volt megbeszélve találkozónk, amiről majdnem megfeledkeztem... kivagyok idegileg, de amint látom, te sem vagy időmilliomos.
- Nem, kisöreg, ma nagyon nem. De az ördögbe is, a találkánkról én nem majdnem, hanem egészen megfeledkeztem. Sajna még mindig a türelmedet kell kérnem, hívj kérlek fél óra múlva, szia!
- Oké, szia!

Amíg a kollégáira várt, a lány személyi igazolványát lapozgatta. Döbbsen hűmmögött: Állandó lakcíme Fellegvár, az ideiglenes pár napja szűnt meg. A tudakozóban közölték, a vidéki lakcímen nincs telefon. Tihanyi néven rengeteg előfizető van, azok körbehívására nincs kapacitásuk. Tanácstalanul dobolt az asztalon. Egy hirtelen ötlettől vezérelve felhívta a fellegvári rendőrséget. Röviden tájékoztatta a szolgálatban lévő századost. Pár perc várakozás után közölte vele, a megadott cím a kertvárosban van. A családi ház évek óta lakatlan. Furcsa lehangoltság lett úrrá rajta. Szegény lány - gondolta. Közben mindenki megérkezett. Tájékoztatta őket a tényekről.

- Nincs mese, magunknak kell megküzdenünk a hölgy életéért, lássunk munkához!

Összehangoltan tették a dolgukat. Amikor végeztek, az igazgató főorvos felállt:

- Köszönöm a közreműködésüket! - sóhajtott. - Lejelentem a fővárosi rendőrkapitányságnak a hölgy adatait, utána körbejárok ellenőrizni. Legyetek készenlétben, ne kelljen várakoznom a kritikus esetekben!

Amint szétszéledtek, hívta a rendőrséget. Közben megszólalt a másik telefonja:

- Hello, Krisz! Le kell adnom egy jelentést a rendőrségnek, utána talán lesz szusszanásnyi időm.

- Oké. Te hívsz, vagy hívjalak én?

- Ha ráérsz, maradhatsz - tette az asztalra a kézibeszélőt.

- Jó estét, rendőrkapitány úr! - szólt bele a másik telefonba. - Tudós Csongor vagyok, egy budai magánklinika igazgató főorvosa. Ma délután a Margit-szigetről behoztam sokkos állapotban Tihanyi Vivien, huszonegy éves egyetemista hallgatót.

- Halló! Halló! Csongi! Halló! - kiabált izgatottan Krisztián, de hiába, a barátja nem hallotta meg, inkább figyelt.

- Az adatai alapján fellegvári cím van bejegyezve lakóhelyeként, de az ottani rendőrség tájékoztatása szerint a címen egy évek óta lakatlan családi ház van a nyilvántartásukban. Az utolsó ideiglenes budapesti címe pár nappal ezelőtt szűnt meg. Úgy néz ki, jelenleg hajléktalan a kislány, de ahhoz képest túl jólápol. Küzdünk az életéért. Mondom a klinika telefonszámát, ahol érdeklődni lehet utána.

Lélekszakadva rohant be az osztályos orvos:

- Főnök, baj van a kislánnyal!

- Azonnal rohanok! - tette helyére mind a két telefont, és futólépésben ment Vivienhez.

Már a folyosón hallotta, a lány rémülten sikítozik. Beszólt az ügyeletes osztályos orvosnak nyugtató injekcióért.

- Mi történt, Zsuzsikám? - ment az ágyhoz.

- Azt kiabálta, nagy ne! Ha megütsz, engem többet nem látsz!

A hánykolódó lányhoz hajolt, halkán nyugtatta, közben a pulzusát próbálta kitapintani.

- Jöjjön, nővérke, adjon be a kis hölgynek a legkisebb köbcentis nyugtatóból.

Addig ült az ágya szélén, amíg teljesen megnyugodott.

*

Krisztián idegesen tárcsázta barátját, de hiába. Ekkor a központi számmal próbálkozott. A telefonos kisasszonytól megtudta, a professzor életmentést végez. Kocsiba ült, a klinikára hajtott. A portás barátságosan fogadta. Közölte, üljön le a megfigyelő előtt, amíg a professzor a beteggel van elfoglalva.

- Hall engem, kislány? - szólított.

Bár megrebbent Vivien szempillája, de nem válaszolt. Zaklatott vonásai mély szomorúságról árulkodtak. Egyszer csak halkán, alig érthetően megszólalt:

- Krisztián... maga az? Hol vagytok?

A professzor kérdéseire továbbra sem válaszolt. A nyugtató hatott, vonásai kezdtek kisimulni.

- Reménykedjünk benne, elalszik. Ilyen rohamokra számítanunk kell. Ki tudja, min ment át, mielőtt ilyen állapotba került. Jelezzen, ha gond van, át kell mennem Zsófi nénihez.

Kilépve a folyosóra meglepetten torpant meg Krisztián előtt:

- Hello, Krisz, te hogy kerülsz ide?

- Megszakítottad a beszélgetésünket, de annyit kivettem belőle, itt van nálad Tihanyi Vivien. Mi történt vele? Hogy került ide? Hogy van?

- Nem egyszerű eset a kislány. Közeli ismerőse vagy?

- Remélem, szerinte is igen. Mi van vele?

- Sokkos állapotban hoztam be, azóta kétszer kellett újraéleszteni. Sajnos élettagadó, féltő, hogy nem tudjuk megakadályozni a mélykóma állapotot, ami végzetes lehet számára. Ha a jelenléte nem sokkolja őt, menj be hozzá. Jövök én is, de rajta kívül két kritikus esetem van még - fogta meg a karját, és elrohant.

2.

Krisztián letaglózva támolygott be a kórterembe. Szorongva állt meg:

- Csókolom a kezét, Zsuzsika! Hogy van a kislány? - nézte lesújtva Vivient.

- Nem jól. Eddig kétszer kellett újraéleszteni, amióta itt van, két rohama volt. Az orvosi team szerint idegkimerültség és súlyos lelki gondok juttatták ebbe az állapotba. Hol a nagymamájával hadakozik, hol valami Krisztiánt emleget... Csak nem magát, Krisz?

- Szerintem igen. Ide ülhetek az ágya szélére?

- Természetesen, üljön csak. Ajaj, megint rohama lesz.

Vivien ajkai remegtek, vállai meg-megrándultak, mintha sírna. Krisztián kezébe fogta langyos kezét, simogatta, miközben a szemét le nem vette róla.

- Vivien, drága kiscsillag, rettenetes önt ilyen állapotban látni... Mi történt magácskával?

Alig hallhatóan beszélni kezdett. Krisztián egészen közel hajolt hozzá, hogy érte a szavait.

- Krisztián... Bánom, hogy nem hívtam fel. Bánt a lelkiismeret... Annyira szeretnék öntől elbúcsúzni, de már késő... nem tudok, nem akarok tovább harcolni - csuklott el a hangja.

Könnyek csillogtak a szemében. Krisztián döbbsen hallgatta. Úgy fájtak a szavai, mintha kést forgatnának a szívében. Mit lehet kezdeni ekkora ellenállással? Nem akar visszajönni, esélye sincs a meggyőzésére. Mázsás súlyként telepedtek keserű szavai lelkére. Tehetetlennek érezte magát. Könnyei a lány arcára peregtek.

- Mi a baj? Ön érti, amit mond? - kérdezte a nővérke részvétellel.

- Értem, sajnos értem. Ha az ilyen témájú filmek alapján jól értelmezem szavait, halálközeli állapotban lehet, ahonnan nem akar visszajönni. Nem tudom elviselni az elvesztését! Ilyen tehetetlennek még nem éreztem magamat.

- Ha ennyire szereti, harcoljon érte! Beszéljen hozzá, hátha a hangja meggyőzi, érdemes visszajönnie. Kimegyek, hogy ne feszélyezzem a jelenlétemmel. Kézfelemeléssel jelezzen, ha baj van, ott ülök a monitor mellett.

- Köszönöm! Megpróbálom a lehetetlent.

Amikor kettesben maradt a lánnyal, kezét, arcát simogatta, beszélt hozzá:

- Vivien, itt ülök ön mellett, vigyázok önre. Kérem, nyugodjon meg! Nem akarom, hogy elköszönjön tőlem. Nem, drága kiscsillag! Azt szeretném, ha érezné, szeretem, elviselhetetlen a hiánya. Vivien, meg kell értenie, az életemnél fontosabbá vált számomra. Boldoggá tett a szomorú vallomásával, de nem csak tudni, érezni szeretném, hogy szeret. Kiscsillag, dehogy

tudnék én magácskára haragudni! Fájt, hogy elmenekült előlem, kétségbeesve féltettem. Lám-lám, sajnos, nem hiába. Nyugodjon meg, kicsi félénk angyal! Ígérem, ezentúl jobban, sokkal jobban vigyázok önre! Hall engem, drága? Adjon egy icike-picike jelet, ha hall!

Nézte a rezenéstelen arcát. Rettenetes keserűség lett úrrá rajta. Nem sírt még életében, de most nem tudta visszafogni könnyeit. Csongor jött vissza. Megrendülten állt meg barátja mellett.

- Mi lett veled, Krisz?

- Kifordultam önmagamból, mióta ezt a drága kislányt megláttam a metró aluljáróban. Csongi, mondd meg őszintén, van remény a felépülésére?

- Orvosként nehezen mondom ki - ült le az asztalhoz -, nem tudom. Mióta utána néztem az adatainak, úgy sejtem, tök egyedül él. Valami súlyos trauma érthette, ami miatt élettágadó lett. Nagy baj, hogy nem akar velünk harcolni az életéért. Fogalmam nincs, milyen eredménnyel jár az érte folytatott erőfeszítésünk. Így nem mondhatok mást, mindent megteszünk érte. Milyen kapcsolatod van vele?

- Nehéz megfogalmazni. Legérzékletesebben úgy tudnám, ambivalens. Pár hete ismerem, viszonylag rendszeresen találkozgattunk, sokat beszélgettünk, mégis azt mondhatom, alig tudok róla valamit.

- Azt sem, miért szakadt ki a családjából?

- Sajnos azt sem.

Elmondta azt a keveset, amit tudott.

- Mondd már el, hogy került ide, mi történt vele?

Részletesen elmondott mindent: hogy talált rá a Margit-szigeten, mekkora küzdelmet vívtak az életben maradásáért.

- Rettenet! Érthetetlen, öt nap alatt hogy kerülhet ennyire kilátástalan helyzetbe?

- A baj hamar megvan. Ha magához tér is, hosszabb kórházi ápolásra, orvosi felügyeletre lesz szüksége. Itt nem tarthatom őt, de megbízható kezekbe fogom továbbadni, valamelyik állami intézménybe.

- Ha jobban lesz, megpróbálom meggyőzni, hogy én ápolhassam.

- Kockázatos. Lehetetlen, amire vállalkozni akarsz a túlsúlyolt életviteled mellett. Ki tudja, milyen sokk érte. A lelki gondok nehezen oldódnak. Addig sajnos kritikus az állapota. Lehet, hogy hetekig szorul állandó felügyeletre. Nem hagyható órákra sem magára, nemhogy napokra.

- Hidd el, tudom, mire vállalkozom. Számomra nincs fontosabb, mint ez a kislány!

- Hmm... érthetetlen, ha így viszonyulsz hozzá, hogy kerülhetett életveszélyes helyzetbe?

- Elhiheted, nem rajtam múltott. Ismeretlen okból hirtelen hagyta el az albérletét, ahol lakott. Előző este tizenegyig együtt voltunk, és hajnalban eltűnt. Azóta keresem megszállottan.

- Nem ismerek rád. Te, a vagány nőcsábász, teljesen kivetköztél magadból?

- Ezzel kezdtem, de hidd el, magamnak is hihetetlen. Első látásra annyira megszedített, két hétig szobroztam az aluljáróban, mire végre ismét láthattam, újabb hetekbe, amíg mertem kezdeményezni vele. Rendkívüli jelenség, kár, hogy rettenetesen zárkózott.

- Nem mondhatnám, hogy szerencsés fickó vagy. Végre van valaki, akihez rajongva ragaszkodsz, te, a megrögzött agglegény, és lehet, hogy hiába.

- Nem, Csongi, Vivient nem veszíthetem el! Inkább az életemről mondanék le, mint róla. Nagy kihívás lesz a meghódítása, de a végsőig küzdök érte, mert nem lehet véletlen, hogy mióta megláttam, rajta kívül nem érdekel más.

- Magam részéről sikeres kitartást kívánok. Most magadra hagylak. Körbe kell járnom a súlyos eseteket.

Krisztián Vivien lefogyott, sápadt arcát nézte. Aggódó ijedtség lett úrrá rajta, amikor kezében megrándult a keze. Meg kell akadályoznia az újabb rohamot - gondolta. Fölé hajolt, halk, nyugtató hangon beszélt hozzá. Amikor kifogyott a szóból, eszébe jutott egy régi film, ahol egy fiatal lány harcolt hasonló helyzetben a szerelméért. Látva, hogy szavai nem elég hatásosak, szavalt, énekelt neki. Talán ő is kipróbálhatná. Halkan énekelni kezdett:

Rejtély, ez a szív egy nagy titok.
Talányos rejtély.
Néha furcsán izgatott, de feldobog,
és fáj is.
Tudom, ez banális,
mégis el kell mondanom,
mert nyugtalanít nagyon.

Meg nem fejtett rejtély!
Hogyan történt, nem tudom.
Bilincsbe vertél,
s nincs azóta éjjelem, sem nappalom!
De egyszer,
Te is érzed, lángra gyúlva...
Mégis furcsa rejtély,
hogyan szeretsz nagyon.

- A világ legboldogabb embere lennék, ha tudhatnám, így van. De ön, drága kislány, elmene-
kült előlem. Érteni szeretném, miért. Sóhajtott, és új dalt énekelt:

Csak kaland, ha két röpke, őszi levél
A viharban összekerül.
A futó szerelem semmit sem ér.
Nekünk szebben, nekünk jobban sikerült.

Nem állhat közénk égi-földi erő,
Sem a múlt, se' jelen, se' jövő.
Köszönöm, köszönöm: bánatom, örömöm,
A ködös őszben hétköznapi fényét.

Nem állhat közénk soha más, idegen,
E csodás szerelem a miénk.
Köszönöm, köszönöm, ami volt, ami jön,
Az együtt átélt, boldog órák emlékét.

Sokáig árván, egyedül élt a szívünk,
S fájt a várákozás.
Épp' ezért szép, végtelenül
Szép ez a perc,
A beteljesült álmodozás.

Most szívünk fölé
Már a Sors írta fel csupa nagybetűvel:
„Örökké!”
Nem válunk sohasem,
mert ez a szerelem
Szivárványhíd az életünkben
S már ily’ szenvedély sem állhat,
Nem állhat közénk.

- Nem, soha senki, drága, menekülő angyal! Egyszer majd megérti, nekünk találkoznunk kellett, mert a sorsnak célja van velünk! Ha öt napig kibírta, hogy ne hívjon fel, legalább most adjon egy icipici életjelet, ha hall engem.

A lány arca kifejezéstelen maradt. Krisztiánon erőt vett a fáradtság. Odahúzta a szomszédos ágyat, ledőlt rá, kezébe fogta a lány kezét, simogatta.

HATODIK FEJEZET MERÉSZ DÖNTÉS

1.

Órák teltek el, de nem fogyott ki a szóból. Beszélt érzelmeiről, arról, mennyit szenved Vivien viszonyulásától, hogy képzelel el kettőjük jövőjét. Megörült, amikor arcvonásai életjelet mutattak, figyelt rá. Kezében tartott keze megmozdult, ujjait begömböltve fogta meg a kezét. Erőltetve bár, de kinyitotta a szemét. Erőtlen hangon szólalt meg:

- Krisztián... Jesszusom! Hol vagyok... Ön hogy talált rám?

- Ez volt az óhaja, drága, itt vagyok, és most már nem engedem el a kezét, vigyázok magára! Borzalom volt magácskát ilyen szörnyű állapotban viszontlátni.

- Örülök magának! Olyan aranyos velem, amit én meg sem érdemlek. De mondja már meg, hol vagyok, mi történik velem?

- Csupa olyan, aminek soha nem lett volna szabad megtörténnie. Egy budai magánklinikán van. A véletlennek köszönhetően talált a Margit-szigeten magára a barátom, aki ennek a klinikának az igazgató főorvosa. Hogy miként került oda, mi történt előtte, csak remélni merem, elmondja nekem.

- El fogom, bár nem sok mondanivalóm van róla.

- Hogyne lenne... öt teljes nap volt számomra eltűnve, de érdekelné annak az estének a folytatása is, ami kiválthatta az elhatározását. Most azonban azt mondja meg, hogy érzi magát, miye fáj, drága?

- A bordáim, mellkasom... Nehéz lélegezni. Alig tudom a kezemet megmozdítani, olyan gyengének érzem magamat.

- A bordái biztosan az újraélesztéstől fájnak. Azt mondja a barátom, teljesen ki volt száradva. Miért nem evett, kiscsillag?

- Annyira el voltam keseredve, eszembe sem jutott, hogy enni kéne.

- Egy órán múlt az élete. Ennyire felelőtlennek nem szabad magunkkal szemben lenni, anyyalka.

- Lehet, de lelkiileg összetörtem, értelmetlenné vált az életem a nyár folyamán elszenvedett sérelmeim, csalódásaim miatt. Krisztián, hogy lehet úgy élni, ha az ember elveszíti azt az egyetlen személyt, aki fontos volt az életében?

- Nem tudom, hogy történhetett, de anyyalka, az élet megy tovább. Kell annyi lelki erővel rendelkezünk, hogy ne rokkanjunk bele a veszteségbe. Mindennél jobban érdekelnek, amik magácskával történtek, de most azt kérem, ne erőltesse a beszédet, pihenjen kicsit. Én itt maradok, nem fogom magára hagyni.

- Köszönöm.

Lecsukta a szemét, de nem aludt, mert időnként megszorította Krisztián kezét. Amikor egyenesen kezdett szuszogni, engedett ő is a fáradtságának, lecsukódtak a szempillái, de amint mozdult kezében a keze, azonnal őt figyelte. Vivien lassan feléje fordította az arcát:

- Krisztián, arra kérem, menjen haza pihenni. Nem akarom, hogy miattam kiboruljon.

- Nem fogok kiborulni és ne kérjen tőlem ilyet, mert képtelen lennék magára hagyni. El tudná mondani röviden, mi történt magával?

- Röviden nehéz lenne, de megpróbálom.

Beszélt a főbérőről, Katáról, az eltelt öt napról.

- Bár hallgattam volna a bennem megszólalt belső hangra, menjek fel, de nem találtam rá jó ürügyet - sóhajtott Krisztián.

- Be sem engedte volna az a gazember.

- Az egyértelművé tette volna, hogy bajban van. Higgye el, rátörtem volna az ajtót. Azt megértem, hogy akkor ijedtében megfeledezett rólam, de utána miért nem hívott?

- Mit mondhattam volna?

- Azt, hogy bajban van, keressünk megoldást az életére.

- Krisztián, tizenhét éves korom óta magam oldom meg a gondjaimat. Két dologban hibáztam. Részben azonnal másik albertletet kellett volna keresnem, amint kiderült számomra, két férfi a főbérő. De vétettem magam ellen abban is, hogy önnel kezdtem kimaradozni. Ezért dühös vagyok magamra, mert amíg betartottam, hogy este hétkor bezárkoztam a szobámba, nem találkoztam a háziakkal.

- Őszintén bánt a lelkiismeretfurdalás, de alapvető gond, hogy a főbérőinek mindig ki van szolgáltatva.

- Sajnos a kollégiumi viszonyokat egyszerűen nem tudom elviselni.

- Hova fog menni, ha felépül?

- Kata azt mondta, nála lehetek, amíg megoldást találok.

Krisztián sóhajtott, majd megszólalt:

- Figyeljen rám. Boldog örömmel segítenék magának, ha engedné. Nekem akkora házam van, ott ellehetne úgy, hogy velem találkoznia sem kéne, ha nem akar, mert két utcára nyíló bejárata van.

- Jaj, Krisztián, hogy tudnék én ekkora luxust megfizetni?

- Drága Vivien, mindenre, erre is lenne megoldás. Kérve kérem, ne utasítson vissza minden ön felé irányuló jó szándékot! Ne akarja nekem bebizonyítani, egy vadidegenben jobban bízik, mint bennem.

- Bocsásson meg, de azt kell mondanom, én senkiben nem bízom. Miért nem hiszi el, én csak tönkretenném az életét. A kollégium rá a bizonyíték, bennem nincs alkalmazkodó készség.

- Nálam nem kéne alkalmazkodnia senkihez. Az életemet pedig tegye tönkre a jelenlétével, ne a távollétével. Mióta itt vagyok maga mellett, értettem meg, mekkora félelem van önben a világgal szemben. Már értem a viszonyulását. Vivien, mindenre kérem, bízson bennem! Ha akarja, az életemre megesküszöm, férfiként addig nem közelítek önhöz, amíg erre öntől jelzést nem kapok. Boldogtalanná tesz, ha eltaszít magától.

- Nem taszítom el. Ön mellett biztonságban éreztem magamat.

- Ha az én segítségemet mereven elutasítja, gondolkodnia kell, melyik intézményt választja a felgyógyulásáig, mert itt nem maradhat.

- Istenem-Istenem, éreztem, nem szabad visszajönnöm - sóhajtott kétségbeesve. - Kórházfóbiám van, ott én csak meghalni tudok, de talán nincs is rá szükségem. Visszamegyek

Katához, rendszeresen eszem, és pár nap múlva oké lesz velem minden. Krisztián, higgye el, gyenge vagyok, nem beteg.

- Téved, drága. Nincs az az orvos, aki önt jelenlegi állapotában egészségesnek nyilvánítaná.

- Mondja el, mi baj lett velem?

- Idegkimerültség, amit súlyos lelki gondok idéztek elő. Önnek jó ideig állandó orvosi felügyelet alatt kell lennie. Évtizedes barátság fűz a professzorhoz, arról meg tudnám győzni, bízza rám az ápolását, mert kézközelben lehetne, ha baj van. A másik lehetőség, mint említettem, egy állami kórház.

- Nem értem, mit jelent esetemben az idegkimerültség.

- Gyakran van önkívületi állapotban, és súlyos rohamai vannak. Mióta itt vagyok, hárommal kellett megküzdennem.

- Szent ég! - sírta el magát. - Krisztián, én akkor sem fogadhatom el, amit ajánl... Nem... Gondolja meg, mim van nekem a becsületemen, erkölcsösségemen kívül? Semmim. Ezekhez az életemnél jobban ragaszkodom!

- Ne sírjon, drága, mert életemben másodszor fog könnyeket csalni a szemembe. Rettenetesen fájnak a szavai, a viszonyulása, de megpróbálok beletörődni, bárkiben jobban bízok, mint bennem.

- Krisztián, kérem, ne így értelmezze a szavaimat. Ön szerint milyen megoldás létezhet, amit az elveim ellenére elfogadhatnék öntől?

- Nem értékelhetem másképp. A kérdése eldöntéséhez jobban kéne ismernem a körülményeit. Jelen pillanatban azt sem tudom, miből tartja fent magát.

- Azt elég bonyolult lenne vázolni. Az anyagiakat több forrásból tudom csak előteremteni. Nehéz kimondanom, de ismerem magamat, ha elfogadnám is az ajánlatát, csak addig, amíg ágyhoz vagyok kötve. Krisztián, soha nem lennék rá képes, hogy valakit kihasználjak... önt pedig végképp nem. Fontossá vált számomra a barátsága, amit aljasság lenne készpénzre váltani. Ért engem?

Krisztián lehangoltan nézte a lányt, majd keserű sóhajjal mondta:

- Ne sírjon, drága! Biztosítom róla, elfogadom a viszonyulását, nem győzködöm tovább. Sajog a szívem, de tud mindent, döntenie önnek kell a sorsáról - szegezte tekintetét a mennyezetre.

- Látom, nem ért engem... de kérem, ne haragudjon rám, nem akartam megbántani... ha valaki, hát ön nem ezt érdemli tőlem - szorította meg kétségbeesve a kezét.

- Nem haragszom. Elkeserít, hogy inkább bízza magát egy vadidegen férfire - mert a betegápoló segítségét nem utasíthatja majd vissza -, mint most az enyémet... de kénytelen vagyok tudomásul venni.

- Drága Krisztián, fájnak a szavai... ne keserítsen el egészen. Mondja meg, ilyen tehetetlen állapotban hogy varrhatnám magam a nyakába? - zokogta.

- Igaza van, sehogy. Próbáljon megnyugodni, ígérem, belenyugszom a döntésébe.

- Krisztián, kéérem, lelkem mélyéből mondom, nem akarom önt bántani! Ugye, hányszor figyelmeztettem, engem nem lehet szeretni, rajtam nem lehet segíteni... ilyen lehetetlen a természetem - csuklott el a hangja.

Keze megrándult a férfi kezében. Krisztián felugrott, megrémült a lány rángatózó ajkai láttán. Átölelte a paplanon át, hozzáhajolt:

- Nyugodjon meg, kiscsillag, nincs semmi baj. Vivien, drága kislány, figyeljen rám! Esküszöm, elfogadom a döntését! Amíg itt lehet, keresek olyan lehetőséget a felépülésére, amit el tud fogadni. Hall engem, drága?

- Igen, de én nem akarom, hogy kilépjen az életemből. Nem ezt akarom.

- Meg sem tudnám tenni, de mondja, ön mit akar, hogy legyen ezentúl?

- Nem tudom. Adjon egy kis időt, hogy átgondolhassam.

- Rendben van. Ne kínozza magát. Látom, fárasztja a beszélgetés, próbáljon aludni - dőlt vissza az ágyra.

- Amíg meg nem bocsát nekem, nem tudok.

- Miért nem hisz nekem? Nem haragszom.

- Akkor adjon egy jóéjt puszit! - könyörgött gyerekesen.

Törülközőt dobott a kamerára, a lány fölé hajolt, épp csak érintette a túloldali karját, szájon puszlta. Vivien erőltlenül karjára tette a kezét, ajkát csókra nyújtotta. Krisztián bódultan csókolta meg. Szíve hevesen dobogott, amikor a lány viszonzta.

- Ha szent a béke, alszom kicsit, tényleg fáradt vagyok.

- Jó éjszakát, drága kicsi félénk baba!

Felegyenesedett, félredobta a törülközőt, lefeküdt. Megfogta Vivien kezét, megvárta, amíg elalszik, és ő is lecsukta a szemét, de annyira zaklatott volt, elaludni nem tudott. Elhatározta, amíg a lány alszik, hazamegy lezuhanyozni, átöltözni. Ha kicsit magára hagyja, talán könnyebben dönt.

2.

Végigsietett a folyosón. Bement barátjához beszámolni a lány állapotáról és a vele kapcsolatos elintéznivalókról. Egy halom recepttel jött ki tőle. Nehéz szívvel bár, de elhagyta a klinikát. Hazafelé kiváltotta a gyógyszereket és rosszkedvűen dobta hátra az ülésre. Lehet, hogy ennyi köze lesz hozzájuk - gondolta lehangoltan. Beállt a garázsba. „Mindenesetre nekem úgy kell készülnöm, ne érjen váratlanul, ha mégis mellettem dönt a drága.” Nekilátott bokros teendőinek. Elmúlt kilenc óra, amikor visszaindult a klinikára.

*

Vivien felébredt, a szomszéd ágyat nézte. Mégiscsak megbántotta Krisztiánt - gondolta elkeseredetten. Igaza van, ezt érdemli tőle. Mit is kezdene egy folyton makacskodó, aggályoskodó beteggel. Igazat adott neki, mégis fájt a döntése. A professzor nyitott be hozzá.

- Hogy aludt, kedves, hogy érzi magát?

- Szerencsémre válaszolhatom mindkét kérdésre: köszönöm jól.

- Gondolom, Krisztián tájékoztatta önt a lehetőségeiről.

- Azaz lehetőségetről. Igen tájékoztattott - nyomott el egy sóhajt.

- Ötlete is lenne, melyik kórházba utaljam át? - ment az ágyhoz.

- Nincs. Nekem teljesen mindegy - sírta el magát.
- Mi a gond, miért sír?
- Bocsánat... bocsánat, mindjárt jobb lesz. Nagyon bánt, amiért megbántottam Krisztiánt, de ígérem, nem fogok összeomlani.
- Miből gondolja, hogy megbántotta?
- Különben várt volna, amíg felébredek.
- Mit válaszolt volna a kérdésére, vele megy vagy kórházba?
- Bizonyos feltételekkel vele, de ez most már mindegy. Jól értek hozzá, hogy mindenkit elvadítsak magamtól.
- Szerintem vele kapcsolatban jóvá tehet mindent. Elment, mert nem akarta jelenlétével befolyásolni önt a döntésében, de meglátja, vizit után itt lesz, és biztos vagyok benne, kétségek között várja a válaszát. Elmúltak a félelmei?
- Úgy éreztem, kezdek a régi lenni... áhh, butaság... Kár becsapni még magamat is. Inkább úgy fogalmazok, le akarom győzni őket. Az elmúlt napokban létbizonytalanságba kerültem, ettől borultam ki, de voltam én már kritikus helyzetben, túl fogok rajta lépni most is.
- Óvakodnia kell a lelki gondjai visszafojtásától. Ennek köszönhető a jelen állapota. Krisztián szereti magát. Nekem elhiheti, tíz éve ismerem. Nem túlzás, kivetkőzött magából, amióta utoljára találkoztam vele. Soha senkiért nem aggódott, magáért retteg. Higgyen nekem, komolyan veheti tőle minden önnel kapcsolatos kérését, ígéretét.
- Tudom, és köszönöm a biztatását. Velem, nem vele van baj.
- Szóval intézkedjek, vagy vele megy?
- Bocsásson meg, de amíg vele nem beszéltem, erre a kérdésére nem tudok válaszolni.
- A nagyvizit után hazamegyek, mert tegnap hajnal óta talpon vagyok. A zárójelentését megírtam. Ha Krisztiánnal megy, mindkettőjüknek alá kell írniuk, hogy saját felelősségére hagyja el a klinikát. Ha másképp dönt, tegye bele a megcímzett borítékba az ajánlatom mellé és adja át a címzettnek a Péterfi utcai kórházban. Jó barátom az illető, megbízhat benne. Jó lesz így?
- Igen, és nagyon szépen köszönöm, amit értem tett.
- Nincs mit köszönnie, a kötelességemet teljesítettem, de ennél sokkal jobban kell vigyáznia magára. Az egészség nem játék.
- Ígérem, kezembe veszem a sorsomat, és próbálok az eddiginél is tudatosabban élni.
- Adódnak az életünkben olyan helyzetek, amiket nem tudunk magunk megoldani. Ilyenkor el kell tudni fogadni a felénk irányuló segítséget.
- Komoly tanulság számomra. Igyekszem megszívlelni, akkor is, ha nehéz megbarátkoznom a gondolattal, jelen esetben nem lehetek a magam ura. Bárhogy döntök, kiszolgáltatott leszek.
- Igen. Krisztián vagy kórház. Esetében ez a tét. Most magára kell, hogy hagyjam. Ne keseregjen, gondolja át a helyzetét, és döntsön okosan. Beküldöm a nővérkét, hogy segítségére lehessen készülődés közben.
- Ígérem, erős leszek! Még egyszer mindent köszönök! Sokat segített tanácsaival - próbált mosolyogni.
- Szeretném sokkal kedvezőbb körülmények között viszontlátni - simította meg a paplanon nyugvó kezét, és elhagyta a kórtermet.

A nővérke segítségével lezuhanyozott, felöltözködött. Amikor magára maradt, olyan érzése volt, mintha már hetek óta feküdne ott. Azon töprengett, a professzor miért nézett kétszer is vissza rá. Annyira elfoglalták gondolatai, észre sem vette, hogy közben Krisztián bement, és leült mellé.

- Csókolom a kezét - simította meg az arcát.

- Jaj, Krisztián, bocsásson meg! Örülök, hogy visszajött.

- Csak nem kételkedett benne?

- Sajnos adtam okot rá, hogy megbántódjon.

- Hogy érzi magát, drága?

- Rosszul. A fizikumommal sem dicsekedhetek, díjbirkózóval még nem venném fel a versenyt, de sokkal rosszabb a közérzetem.

- Lelkileg össze kell szednie magát, és minden újból oké.

- Semmi sem oké. Haragszom magamra, amiért állandóan bántom önt, de nem tudom leköüzdeni a rossz természetemet.

- Amint rendeződik érzelmileg, simulékonyabb tud majd lenni. Hogy dönt, kiscsillag?

- Látszólag nekem kell döntenem, mégis ön fogja megtenni. Úgy érzem, visszaélek az érzelmeivel, nagylelkűségével, ha elfogadom az ajánlatát, de ezt már részleteztem. Feloldhatatlan bennem a lelkiismeretfurdalás.

- Kifejtené bővebben? Szeretném a gondolatmenetét követni.

- Fhúú, hogy tegyem anélkül, hogy ismét meg ne bántsam... Szóval, szeretném, ha elhinné, őszintén mondtam éjszaka, fontossá vált számomra, de előttem még hosszú út áll az egzisztenciám megteremtéséig... addig pedig mindent, a magánéletemet is ennek kell alárendelnem, mert én képtelen lennék a mai erkölcs szerint sodródni. Dávid - életem nagy csalódása - tanított meg rá, nem kötelezhetem el magamat érzelmileg, amíg anyagilag nem lehetek független mindenkitől. Tudom, nehéz megérteni engem, eddig nem is sikerült senkinek. A csoporttársnőim irigyeltek, futóbolondnak tartottak, amiért kihagytam - szerintük - életem nagy lehetőségét... az egyik egyetemi professzorom ugyanis hónapokig kerülgetett, amiről én nem akartam tudomást venni. Sokszor vágták már azóta a fejemhez, a sorsom alakulását magamnak köszönhetem. Igazuk van, de én húsz, harminc év múlva is szeretnék szembenézni magammal a tükörben. Nem csűröm-csavarom tovább, én képtelen vagyok a könnyebb megoldást választani.

Krisztián hallgatott, a lányt nézte. Kis idő múlva ismét Vivien szólalt meg:

- Látom, nagyon elborzasztottam. Sajnos tudom fokozni, mert igaza volt a professzor barátjának, amikor azt mondta nekem: adódnak élethelyzetek, amiket egymagunk nem tudunk megoldani, ilyenkor el kell tudni fogadni a felénk irányuló segítséget. Be kell látnom, még ápolásra szorulok, döntenem kéne, de nem merek. Ezt akarta hallani?

- Igen, az őszinte kitárulkozására vágytam. Köszönöm, hogy kertelés nélkül osztotta meg velem gondolatait. A döntésem ön előtt nem lehet kétséges, ezért konkrétan kérdezem: rám bízza magát, velem jön?

- Ha mindenáron szembesülni akar a lehetetlen természetemmel, igen.

- Köszönöm! A többit bízzuk az időre, a sors akaratára. Megterhelő lenne, ha innen a holmijaiért mennénk?

- Nem tehetek mást, mindenem Katánál van. Ki fogom bírni.
 - Akkor mehetünk a barátomhoz az útilapujáért?
 - Igen - állt fel az ágy végébe kapaszkodva.
 - Csücsüljön vissza, drága, nézze meg a táskáját, megvan-e mindene. Ki tudja, meddig feküdt a szigeti padon önkívületi állapotban - tette ölébe a válltáskát.
- Vivien átnézte a rekeszeket, nem hiányzott semmije.
- A pénztárcáját meg sem nézi?
 - Nem lényeg. Miután kifizettem az adósságomat, pár forint maradt benne.
 - Szentséges ég!
 - A pénzem bankszámlán van. Mindig a szükségletemnek megfelelően tartok magamnál készpénzt - magyarázta, miközben indultak a professzorhoz.
 - Értem... nagyon helyes, így is kell. Látom, fél valamitől.
 - A változástól... az előttem álló ismeretlenségtől.
 - Egyezzünk meg, fogadja meg a barátom intelmét, az érzéseit ne nyomja el magában.
 - Önök mindent megbeszéltek előre?
 - Inkább úgy fogalmaznék, tájékoztattuk egymást.
- Aláírták az előkészített papírokat, Vivien még egyszer megköszönte a professzornak, amit érte tett. Elköszöntek és indultak a kocsihoz.

HETEDIK FEJEZET IJESZTŐ GAZDAGSÁG

1.

- Nos? biztosan elmondott mindent? - nézett a lányra, amikor beült mellé.
 - Biztosan.
 - Szeretném, ha arra adna az eddigieknél bővebb magyarázatot, tőlem miért tart jobban, mint az idegen főbérleltől?
 - Nehéz lesz. Krisztián, mi nem két idegenként fogunk egy házban tartózkodni. Önnel szemben nem tehetném meg, de nem is tudnám, hogy mereven elzárkózom, mint ahogy teszem másokkal szemben.
 - Ezzel tisztában vagyok, de miért nem tudja megnyugtatni az ígéretem, kapcsolattartásunkat teljes mértékben önre bízom.
 - Mert jelenleg nem tudnám érvényesíteni, hiszen fogalmam nincs, mit jelent önre nézve az ápolásom.
 - Próbálja elfogadni, kiscsillag, amíg beteg, akkor sem közelednék önhöz férfiként, ha kölcsönös lenne köztünk az érzelem. A szerelmi kapcsolat izgalmakkal jár, amitől önt egy ideig óvnom kell... de ezentúl elsősegély-nyújtási képzéssel, betegápolási szakvizsgával rendelkezem.
 - Krisztián, higgye el, meg akarok önben bízni... különben nem ülnék itt a kocsijában, de eddig minden ilyen kísérletemnek keserű csalódás lett a vége. Nehezen, de megtanultam a leckét, csak magamban bízhatok.
 - Minden emberi kapcsolat bizalom kérdése. Lehet, hogy ezután azt kell megtanulnia, egy esély jár mindenkinek.
 - Hmm... Nem tudom. Félek felvállalni újabb esélyt a csalódásra.
 - Maradjunk annyiban, most legfontosabb feladatunk visszanyerni az egészségét. A többit bízzuk az időre, annál jobb tanácsadó úgy sem létezik. Beavat a Dávid-történetbe, ami állandóan itt feszül köztünk?
 - Dávid... Ó, igen. Azt hiszem, ott hagytam abba, hogy több hónap mosolyszünetet követően utánam jött Pestre, aminek nagyon megörültem.
- Dióhéjban elmesélte annak a szerencsétlen délutánnak, estének a történetét. Krisztián a fejét csóválta rosszállóan. Amikor Vivien elhallgatott, kezére tette a kezét:
- Ez valóban borzalom. Most attól fél, hogy köztünk is történhet valami hasonló?
 - Krisztián, tudom, nem hisz nekem, de akkor sem mondhatok mást, kiállhatatlan a természetem. Engem nem lehet olyasmiről meggyőzni, amit én nem akarok. Dávid ébresztett rá, alkalmatlan vagyok párkapcsolatra, mert a kompromisszumkészség csírája sincs meg bennem. Enélkül pedig harmonikus összetartozásról nem beszélhetünk. Az ellentmondást nem tűrő, dacos viselkedéssel gyorsan magam ellen tudok fordítani mindenkit.
 - Ugyan már, kiscsillag, ebben biztosan téved. A pár hét alatt volt alkalmam megtapasztalni, miről beszél. A kapcsolatokat szerencsére, nem lehet skatulyázni. A sors bölcs elrendezése szerint különbözőek vagyunk, különbözően hatnak ránk az események. Azt mondják az

okosok, lakva ismerszik meg az ember. Amíg felépül, kiismerhetjük egymás alkalmazkodóképességét. Döntsön ez a további sorsunk alakulásában. Az erőszakra vonatkozóan pedig csak annyit, ismerem én is magamat, a legforróbb pillanatban leblokkolok, amint ráérezek, nincs kölcsönösség a partnerem és köztem.

- Az eddigi viszonyulása alapján biztos vagyok ebben. Ez az egyik tulajdonsága, amivel el tudta nyerni szimpátiámat.

- Fejezzük be azzal, amíg engedi, vigyázok magára, de ezt kell tennie önnek is, miután elpártol tőlem.

- Jó lecke volt, de a történet tanulsága sokkal több számomra.

- Mire gondol, drága?

- Bizalom terén van fejlődni valóm. Kata például napokra bízta rám gondolkodás nélkül a lakását. De az ön és az ő önzetlen önfeláldozásuknak is jó példaként kell előttem állniuk. Ígérem, igyekszem megszívlelni az elmúlt napok tanulságait. Talán tekinthetjük első lépésnek, ha nem is túl bátran, de mertem elfogadni az ajánlatát, önnel tartok az ismeretlenbe.

- Amit nem győzők megköszönni. Sokat, a mindent jelenti számomra, ha el tudom érni önnel, hogy bízzon bennem.

- Ó, Krisztián, miért ilyen átkozottul bonyolult az élet?

- Az élet csak annyira bonyolult, drága kislány, amennyire azzá tesszük magunknak - simította meg a kezét.

- Én pedig mestere vagyok ennek, ugye?

- Nem tagadhatom, de biztos vagyok benne, minden megváltozik önben, amint stabilizálódik az élete.

- Ó, hol van az még. Addig érzem magamat biztonságban, amíg létezik számomra az egyetlen fix pont, az egyetem. Munkát biztosan találok majd diplomával a kezemben, de hogy önálló egzisztenciát mikorra teremthetek, arról halvány gőzöm nincs. Addig pedig számomra nincs megnyugvás.

- Fájnak a szavai, mert egyáltalán nem bízik a közös jövőnkben, de megértem önt.

- Miért, ön talán bízik benne?

- Szeretnék bízni és mindent elkövetni érte, hogy az óhajom valaha valóság lehessen, de a sikerhez önre is szükségem lenne.

- Sok sikert a megnyerésemhez... ebben a pillanatban szeretném, ha teljesülne.

- Feladja nekem a leckét, drága kislány. Félelmetesen veszélyes magácska, Vivien, de a bölcsessége előtt kénytelen vagyok meghajolni. A ragaszkodásának viszont őszintén örülök! Jó kapaszkodó az ellenállásával, zárkózottságával szemben.

- Túlbecsül engem.

- Nem hiszem.

- Ismét csak azt ígérhetem, igyekszem mindenben a partnere lenni és önző céltudatosságból nem fogok oktalankodni.

Vivien megpillantva a hátsó ülésen a gyógyszeres dobozokat, meglepetten nézett Krisztiánra.

- Ennyi gyógyszert kaptunk a felgyógyításához, de szerintem megoldjuk mi nélkülük is.

- Fhúú, ez rettenet! Ha jól látom, injekció is van köztük. Azt ki fogja beadni nekem, ha...

- Ha mindenáron szükséges, én. Mint említettem, megvan hozzá a jogosítványom, de az éjszaka folyamán kitanultam a mesterséget, hogy kell önt távol tartani a rohamoktól - mosolygott rá bátorítóan.

- Félelmetes a felkészültsége, magabiztossága, az ellentmondást nem tűrő határozottsága. Olyan jó, hogy minden tekintetben biztonságban érezhetem magamat ön mellett.

- Számomra idegen tulajdonságokat csal elő belőlem a szelíd személyisége - parkolt le Katának lépcsőháza előtt.

- Szelíd... ó, te jó ég, meglátja, ezerszer fogja visszavonni ezt a kijelentését - mosolyodott el kesernyésen.

Amíg Krisztián levitte a bőröndöt és utazótáskát, Vivien pár sorban tájékoztatta Katát hol-létéről. A kulcsot visszadobta az előszobába. Krisztián házáig mindketten hallgatók voltak. Vivien a garázsban szállt ki a kocsiból. Beléptek egy hosszú, folyosószerű előszobába, aminek a bal oldalán és szemben nyílt ajtó. Krisztián a szemközti szobába kíserte őt. Maga elé engedte.

- Ön az első lakója a két helyiségnek. A szekrények üresek.

- Mit kezdek ekkora luxussal?

- Amint külön vonulhat, használhatja belátása szerint. Ha nem érzi rosszul magát, nézzen körül, amíg behozom a holmiját - ment vissza a garázsba.

Vivien a két szoba ajtónyílásában állt, és nézte a barátságosan berendezett helyiségeket. Ijesztően hatott rá az előkelő gazdagság. Azon tűnődött, mi keresnivalója van neki itt? Mindent el kell követnie a mielőbbi felépüléséért, mert ekkora luxust nem tud kigazdálkodni, de szüksége sincs rá. Észre sem vette, hogy Krisztián a bőröndöt a heverőre fektette, táskáját a fotelbe tette, és őt nézte. Majd, hogy rá ne ijesszen, elköhintette magát.

- Megosztaná velem, min mészáros el ilyen elmélyülten?

- Ohh, Krisztián, maga itt van? - nézett rá meglepetten.

- Igen, és magácskát elnézve, az a sejtésem, ismét valami nekem nem tetsző dolgon töpreng.

- Bocsásson meg, kissé nyomasztóan hat rám az ön gazdagsága. Fellegváron családi házban nőttem fel. A nagyanyám a felső kategóriába volt sorolható anyagilag, mégsem lehetne zongorázni a különbséget a két ház berendezése között.

- Külföldön vagyok diplomata, a pénzből megvalósíthattam a kényelmemet szolgáló élet-körülményeket. Ha jobban megismer, látni fogja, legalább olyan magányos vagyok, mint ön. Ez inspirált arra, hogy a környezetemben mindenkor jól érezhessem magamat. Ennyi az egész, és nem több. Kérem, jöjjön velem - fogta meg a karját.

A folyosó közepén befordultak egy keskeny átjárószerűségbe a kert felé, ahova bal oldalról nyílt egy ajtó.

- Ez a könyvtáram - mutatott rá -, kedvenc tartózkodási helyem. A szemközti fal a konyháé, aminek ajtaja a teraszra nyílik.

Továbbmentek. A nappali bejáratával szemben hatalmas kétszárnyú ajtó vezetett az óriási teraszra. Tőle jobbra Krisztián két egymásba nyíló szobája. A teraszajtóval szemben öt lépcső vitt le a parkszerű telekre, ahol csak a konyhakert volt leválasztva alacsony, faragott léckerítéssel. A terebélyes fák koronái kellemes hűvösségben tartották a teraszt. Krisztián helyet kínált a lánynak.

- Mit hozhatok ebéd előtt? Üdítőt vagy ásványvizet?

- Ha nem szénsavas, ásványvizet kérnék.
- Egyik sem szénsavas - tűnt el a konyhában.

Egymás mellett ültek a kerttel szemben.

- Valamit szeretnék önnel megbeszélni. Amint látta, a két lakrész meglehetősen elszigetelt egymástól, hogy a távolságról szót se ejtsek. Szeretném meggyőzni, amíg nem stabilizálódik az állapota, fogadja el a mellettem levő szobát.

Vivien zavarát látva folytatta:

- Drága Vivien, kérve kérem, ne kezdjük előlről a meggyőzését a viszonyulásommal kapcsolatban.
- Nem... nem, be fogom tartani az ígéretemet - hebegte zavartan.
- Köszönöm, akkor folytatom. Van a közelben étterem, de ha elfogadja, szívesen mérgezném a főztőmmel.
- Elfogadom, ne bonyolítsa az egyébként is bonyolulttá vált életét.
- Válasszon a repertoárból! Amíg itthon voltam, csirkelevest, sóskát főztem, de tegnapról van rakott krumpli.
- Sóskát ennék, azt nagyon szeretem.
- Főtt burgonyával, sült hússal, vagy süthetek virslit hozzá? Drága kislány, ne érezze már ennyire kényelmetlenül magát!
- Hogyne érezném. Életemben nem voltam még ennyire tehetetlenül kiszolgáltatott.
- Gondoljon arra, pillanatnyilag azzal tesz boldoggá egy embert, hogy kiszolgálhassa önt, vigyázhat magára. Le kéne pihennie, drága, amíg elkészítem az ebédet. Nem válaszolt még, sült hús vagy virsli?
- Lehet, hogy egyelőre egyiket sem. Böven elég nekem a sóska.
- Jöjjön, a konyhában készítettem önnek kényelmes pihenő helyet. Mondhatnám, orvosi utasításra, de a legfőbb vágyam, hogy a közelemben legyen állandóan.
- Tartok tőle, nem leszek jó társaság önnek.
- Rendelkezem némi tapasztalattal, hogy a kijelentését cáfoljam. De ha ezúttal mégis ezt igazolná, sebj, legalább egyszer végre kibeszélhetem magamat - mosolygott a lányra. - Nézze, milyen csuda kényi helye lesz itt.
- Köszönöm. Átmegyek a szobába átöltözni.

Pár perc múlva csinos szabadidőruhában jelent meg. Krisztián a nyugágyhoz kísérte, fogta a karját, nehogy elszédüljön.

- Adhatok „szépálom puszi”-t?

- Ravasz... nagyon ravasz - mosolyodott el Vivien. - De figyelek ám! Nem engedem, hogy egészen elrontson.
- Köszönöm az édes mosolyát! Mióta önre találtam, először ajándékozott meg vele. Különben a viszonyulásom az én szótáram szerint nem ravaszságnak hívják. Bár nem mostoha körülmények között - mint sejtésem szerint ön -, vadócként nőttem fel én is, de amióta belépett az életembe, vágyom a gyengédségre - puszilta szájon. - Szép álmokat, drága!
- Jó lenne... - csukódtak le a szemei.

2.

Krisztián feltette átforralni a kialkudott ebédet, leült a lány mellé. A telexen érkezett jelentéseket olvasta át. Szinte percenként pillantott az alvó lányra. Amikor arca hirtelen eltorzult, megfogta a kezét, fölé hajolt, és nyugodt hangon beszélt hozzá. Vivien szeméből peregtek a könnyek. Részvétellel nézte, és fogalma nem volt, mivel tenne jót, ha felébresztené, vagy addig beszél hozzá, amíg meg nem nyugszik. Ez utóbbit választotta. Lassan kisimultak a vonásai. Most kezdte érteni a professzor barátja intelmét, állandó felügyeletre van szüksége. Vivien kinyitotta a szemét, ránézett:

- Fhúú, de ciki, bocsásson meg... azt hiszem, elaludtam.
- Sokat, rengeteget kell aludnia hozzá, hogy az idegrendszere helyrejöjjön - simította meg az arcát. - Tálalhatok?
- Igen - akart felülni.
- Maradjon, drága, megteríték a teraszon, addig pihenjen.
- Maga folyton tesz-vesz körülöttem, én meg csak mindig pihenjek?
- Ez a jelen ábra. Meglátja, jó doktor bácsi leszek, hamar felépül mellettem - állt fel.

Az ebédnél egymás mellett ültek. Mielőtt a levest kitálalta, a lányt nézte:

- Mi a gond? Mondja bátran, drága!
- Oké... Mondom, csak olyan ciki... zavaromban azt sem tudom, hogy hozzam szóba... Szóval, olyan butaság, hogy magázódunk.
- Manapság nem ez a trendi, az biztos. Mivel ihatnánk pertut?
- Mondjuk üdítővel - mosolygott rá.

Teletöltötte a poharakat gyöngyöző, hideg kólával, és nyújtotta az egyiket a félszeg lánynak.

- Meglepő számomra, hogy mindenre fel van készülve.
- Igyekeztem. Bevallom, nagyon fájt volna, ha nem mellettem dönt.
- Szia - mondta alig hallhatóan Vivien, poharát Krisztiánéhoz koccintva.
- Szia, drága! De ezt meg is kell ám pecsételnünk - hajolt hozzá.

Karja ösztönösen fonódott a lány derekára. A puszi csókká nőtte ki magát. Amint érezte Vivien visszahúzóását, elengedte.

- Bocsáss meg! Magával ragadott a helyzet varázsa.
- Oké... oké, ez egyszer megbocsátva, de több rosszaságnak nincs helye köztünk.
- Ígérem, jó leszek, ha tudok - mosolyodott el. - Nem célom, hogy elvadítsalak magamtól - fűzte hozzá kesernyésen.

Vivien kerülte a tekintetét. A gondozott virágágyásokkal körülvett parkosított kertet, szökőkutat, fürdőmedencét, hatalmas fákat nézte. Elvarázsolt kastélyban érezte magát. Krisztián követte tekintetét.

- Hogy tetszik a környezet?
- Szavakba sem tudom foglalni. Édes mesevilágban érzem magamat. Csodálatos parkot varázsoltatok a kertedből.

- Varázsoltam. Komolyan mondtam, magányosan élem a privát életemet. Rajtam kívül édesanyám és az öcskös fordul elő itt nagy ritkán, ha huzamosabb ideig vagyok itthon. Amit látsz, a két kezem munkája. Amennyire megismertelek, kijelenthetem, éppen olyan öntörvényű vagyok, mint te. Nem tűröm el, hogy bárki belekotyogjon a dolgaimba.

- Hmm... Ezek szerint érezzem magamat elrabolva?

- A szívedet ezer örömmel rabolnám el, de akaratod ellenére téged soha!

- Viccnek szántam.

- A szemedben csillogó félelmet látva nem hangzott hitelesnek a szabadkozásod.

- Nem tagadom, nagy bennem a bizonytalanság, de tartom magamat az ígéretemhez.

- Tisztában vagyok vele, miért velem jöttél inkább.

- Nem tudom, mit gondolhatsz, de mielőtt bonyolult elméleteket gyártanál, egyszerűen azért, mert anyukám halála óta melletted tudom a legnagyobb biztonságban magamat. Tisztában vagyok az érzéseiddel. Biztos vagyok benne, soha semmit nem erőszakolnál rám önző szándékból.

- Soha! Képtelen lennék visszaélni a bizalmaddal. Kiscsillag, ha annyit eszel, mint egy madárka, nehezen fogsz felerősödni.

- Nem sokkal többet eszem akkor sem, ha egészséges vagyok.

- Na majd teszek én róla, hogy ne így legyen - nevetett. - Most csak azt kérem, a kedvemért egyél pár falat husit is... naa, ugye, nem utasítasz vissza? Nézd csak, ez a ropogósra sült csupán akkora, mint egy galambcomb - nyújtotta.

- Isteni ízletesen főzöl, de most sajnos nem fér belém egy morzsányival több sem. Krisztián... igazán... nem lehet rám panaszkod, csak sóskát kértem, és a kedvedért még húsleves is ettem.

Krisztián kis ideig nézte, majd elkomolyodva szólalt meg:

- Mióta ismerlek, rengeteget beszélgettünk, a professzor barátom előtt mégis kellemetlen helyzetbe kerültem, mert veled kapcsolatban a legegyszerűbb kérdéseire sem tudtam válaszolni.

- Mire volt kíváncsi?

- Például arra, hogy maradhattál ennyire magadra, mi lehet az oka, hogy teljesen kiszakadtál a családoból?

- Honnan tudja, hogy kiszakadtam?

- A személyid alapján próbálták keresni a hozzátartozóidat. A fellegvári rendőrségen kapta azt a felvilágosítást, hogy az állandó lakcímed egy évek óta lakatlan ház, az utolsó budapesti albérleted pedig a tragikus esemény előtti napokban szűnt meg.

- Nem várni szeretném a válaszokat, de bocsáss meg, most nincs erőm a részletezésre. Röviden annyit mondhatok, mióta felnőttem, az a sejtésem, a nagyanyám zsarnoksága lehet az oka a családuk szétesésének. De az igazság az, rengeteg titok lengi körül a múltamat, amikre jómagam is a válaszokat keresem.

- Rendben van, egyelőre beérem ennyivel, ne zaklasd fel magadat.

*

Amikor hajnalban Vivien felébredt, meglepetten látta, Krisztián felöltözve fekszik a másik heverőn. Felült, töprengett, mi történhetett éjszaka, miért kellett neki felöltöznie? Bárhogy törte a fejét, nem emlékezett semmire. Krisztián nagyot szusszant, kinyitotta a szemét, a lányt nézte.

- Rosszul vagy, drága? - kérdezte kótyagosan.

- Nem, csak nem értem...

- Éjszaka nagyon nyugtalan voltál, félted, hogy rohamod lesz, ideültem a heverőre, elnyomott az álmoság, ledőltem kicsit, és amint a jelen ábra mutatja, elaludtam.

- Nem lesz ez így jó. Éjjel-nappal nem lehetsz készenlétben. Ki fogsz borulni.

- Nem fogok. Éltem én már át ennél keményebb időszakot is.

- Krisztián, ezt én nem engedem... nem engedhetem meg. Inkább kórházba megyek.

- Ahogy gondold - mondta lehangoltan. - Gondold át, és reggel intézkedem.

Felkelt, szó nélkül ment ki a szobából. Vivien döbbenetesen nézett utána. Rosszkedve lett, megbántani nem akarta, de túlzottan nagy áldozatnak érezte, amit érte vállalt. Felkelt, kitámolygott a fürdőszobába, megmosdott. A számára kijelölt szobában öltözködött. Körülnézett a házban, a kertben, de sehol nem látta a férfit. Tanácstalanul állt a teraszon, majd elkeseredetten visszament a szobába. Leült a fotelbe. Nem akart sírni, de a könnyeit sem tudta visszafogni. Krisztián közben előkerült valahonnan, leült mellé.

- Vivien drága, miért vagy ilyen kegyetlen velem? - fogta meg a kezét.

- Nem akartalak megbántani. Egyszerűen úgy érzem, emberfeletti, amit értem vállalsz. Krisztián, az nem állapot, hogy mellettem sem éjszakád, sem nappalod nem lehet.

- Tisztában voltam vele, mit vállalom. A barátom pontosan tájékoztatott róla, mit jelent az ápolásod. Szeretlek, képtelen lennék elviselni, hogy idegeneknek legyél kiszolgáltatva. Rettegetesen sajnálom, ha te ezt nem érted meg. Kiscsillag, esküszöm, nem zsarolni akarok, de ha kórházba mész, megszakítom a szabadságomat, belevetem magamat a munkába, és nem ennyit, tízszer ennyit fogok dolgozni, hogy el tudjalak felejtetni. Ezt akarod?

- Nem... De találunk kell valami emberibb megoldást.

- Ebben, látod, partner vagyok. Beleegyezel, amíg fennáll a rohamveszély, ott aludjak a másik heverőn, hogy azonnal észrevegyem, amint baj van? Mert csak így tudom megakadályozni, hogy komolyabb eszközökhöz kelljen nyúlnunk.

- Igen, bele - szípogetta.

- Akkor miért itatod az egereket?

- Mert feloldhatatlan, ami köztünk zajlik. Bennem örök harc van, amiért tönkreteszem a te életedet is.

- Az életemet azzal tennéd tönkre, ha le kéne mondanom rólad. Drága kiscsillag, rengeteg fölösleges energiánk pazarlódik el az egymás ellen vívott küzdelemben. Én azért görcsölök, hogy jelen légy a mindennapjaimban, te azért, hogy függetlenítsd magadat tőlem.

- Nem azt akarom. Féltetek, hogy kiborulsz az állandó készenlégi állapottól. Krisztián, a te bíróságszerűség is véges.

- Ha beleegyezel, hogy éjjel-nappal melletted lehessenek, nem fogok kiborulni. Hogy bizonyítsam neked, hozok takarókat, és alszunk még egy kicsit. Oké? - fogta át gyengéden a vállát, simogatta a könnyáztatta arcát.

Vivien igent bólintott, és mosolyogni próbált. Krisztián két vastag plédet vett elő. Lefeküdt, megfogta a lány kezét és álomba simogatta. Közben azon morfondírozott, szerelem nélkül hogy létezik olyan erős vonzalom, amit a lány megnyilvánulásai sugároznak feléje. Nézte, majd elmosolyodott, olyan édes, mint egy alvó hajasbaba - gondolta. Lecsukódott az ő szeme is és késő délelőttbe hajlott a nap, amikor szinte egyszerre ébredtek fel.

NYOLCADIK FEJEZET VALLOMÁS

1.

Krisztiánra nehéz napok vártak. Vivien eleinte félálomszerű állapotban töltötte napjait. Alvás közben rémálmai voltak. Nyugtalanul hánykolódott ágyában. A kezét szorongatta, keservesen sírt és arra kérte, kergesse el nagyanyját, mert magával akarja vinni. Ilyenkor csak úgy tudta megnyugtatni, ha ölébe vette, simogatta, mint egy kisgyereket. Amikor ébren volt, összefüggéstelenül válaszolt kérdéseire. Szorongva figyelte állapota romlását. Barátja segítségét kérte. Vázolta a számára érthetetlen tüneteket. Csongor elmagyarázta neki, így természetes. A kórházban kapott gyógyszerhatás fokozatosan megszűnik, ami annyit jelent, félelmei újból felerősödnek. Tudatalattija igyekszik átvenni az irányítást az agyműködése fölött, ez váltja ki a sűrűbb rohamokat. Bár érti Krisztián elzárkózását a további gyógyszeres kezeléstől, de ezzel nagyobb felelősséget vállal magára, mint gondolná, mert az eddiginél is fokozottabb odafigyelést követel Vivien ápolása. Egyetlen pillanatra nem hagyhatja őt magára. Kérdéseire nyugodt hangon válaszolgasson, lehetőség szerint beszéljen hozzá folyamatosan. Ezzel munkára serkenti agyát, elvonja figyelmét félelmeiről. Ha nem ritkulnak rohamai, számítania kell rá, Vivien felépülése csak kórházi körülmények között lehetséges.

Krisztián nem kis aggodalommal hallgatta barátját. Napirendjét még szorosabbra tervezte. Bevásárlásait házhozszállítással oldotta meg. Amikor ébren volt, állandóan szóval tartotta. Ha kifogyott a témából, elmagyarázta neki, mit miért csinál: kertművelés közben azt, melyik növény igényel kapálást, melyik csak gyomlálást, melyiket milyen sűrűn kell locsolni. Ilyenkor fél szeme állandóan rajta volt. Megnyugtatta, hogy minden szavát, mozdulatát figyeli. Éjszakánként klasszikus cédék szóltak. Nagy öröme napról napra értelmesebben reagált kérdéseire, alvás közben rohamai ritkultak. Egyre több időt töltöttek kint. Vivien szemmel láthatóan élvezte sétáikat a kert romantikus ösvényein. Fokozott érdeklődéssel figyelte környezetét. Leguggolt egy-egy kókadtabb virághoz. Megsimogatta, aggódva kérdezte Krisztiántól, mitől félhet szegényke, ki bántotta, miért olyan szomorú? Csak az nyugtatta meg, ha saját szemével győződhetett meg róla, csupán az erős napsütést nem kedveli.

Tíz nap telt el, amikor reggel beszélgetést kezdeményezett Krisztiánnal. A férfi meglepetésére, mintha misem történt volna, az egészségesnek tűnő Vivien állt előtte. Első pillanatokban ijesztően hatott rá, nem merte tényként fogadni, de a lány logikus kérdései, válaszai, cselekedetei meggyőzték, győztek! Alig telt el így pár nap, amikor azzal állt elő, besegít neki és átköltözik a ház másik felébe. Krisztián hallgatott, elborult tekintettel nézte.

- Mi rosszat mondtam? - kérdezte meglepetten.

- Végtelenül örülök, hogy majdnem a régi Vivien ül mellettem. Korainak tartom az átköltözést, de be kell vallanom, félek az ígéreted beváltásától. Nem tudom, hogy fogom elviselni a távollétedet.

- Az ígéreted beváltását én is korainak érzem, de hidd el, nem csak a majdnem régi vagyok, hanem végre egészséges. Pénzzé nem válthatom az önfeláldozó, gyengéd gondoskodásodat, az ittlakásomat, de azt mondtad a klinikán, a viszonzásra lesz lehetőségem. Kérlek, beszéljünk meg, mire gondoltál?

- Nekem nem áldozat volt az ápolásod, rettegve féltettelek.

- Tudom, és hidd el, sokkal közelebb kerültem ezáltal hozzád, de ellenszolgáltatás nélkül akkor sem fogadhatom el a további segítségedet.

- Oké, meg fogunk mindent beszélni, adj egy kis időt, hadd örüljek a felépülésednek.

- Veled örülök, de figyelj rám, édeske! Gondold végig, ha nincs a rémálomnál borzalmasabb öt nap nélküled, még a találkozgatások lennének számunkra tök természetesek. De nem ezt ajánlottam, csupán egyenrangú fél akarok lenni veled. Akár egész nap melletted leszek, de...

- De abban meggyőzőhetetlen vagy, hogy előbb-utóbb albérletet keress magadnak.

- Krisztián, szépen kérlek, gondolkozz velem! Téged a munkád külföldre köt, és amint nem egyszer vázoltad már, az idő nagy részét utazással töltöd. Én pedig utolsó éves leszek, ami - ha jól sejtem - minden eddigénél nagyobb elfoglaltságot jelent majd. Szerintem az lenne a legjobb számunkra, ha ez az év lenne a kapcsolatunk pudingpróbája.

Krisztián nagyot sóhajtott, nem válaszolt. Vivien tanácstalanul nézte. Délelőtt igyekezett mindenben segíteni neki, de bántotta, hogy alig váltottak pár mondatot. Úgy érezte, ha nem tudja oldani a nyomasztóan közük lopakodó feszültséget, végérvényesen elromlik minden.

Ebéd után a kertben sétáltak. Vivien egyre nehezebben viselte Krisztián hallgatagságát. Bátor-ságot gyűjtött és megkérdezte:

- Miben nem értesz velem egyet?

- Nem tudom... azt hiszem, semmiben, de elfogadom a döntésedet.

- Krisztián, ez így nem igazságos. Én őszintén megosztom veled a gondolataimat, te pedig elzárkózol tőlem - sóhajtott, és ki akarta húzni kezét a kezéből.

Krisztián gyengéd határozottsággal tartotta maga mellett.

- Bocsáss meg, és próbálj megérteni! Nem tehetsz róla, de nem tehetek én sem. Első látásra beléd szerettem. Tartozom neked egy rettenetes kitárulkozással, aminek fogalmam sincs, mi lesz a kimenetele. Csupán azt érzem, nélküled számomra nincs tovább. Már a Margit-szigeten megfogalmazódott bennem, ha meg tudlak hódítani magamnak, nem csak foglalkozom a múltam lezárásával, de azonnal hátat fordítok mindennek. Belefáradtam az embert próbáló munkába, de mióta ismerlek, taszít az egész. Eddig az életedért rettegtem, most már a megtartásodért.

- Nem tudom, miről beszélsz, de szeretnék érteni. A betegségem előtt nem kis ijedséggel figyeltem a hihetetlen ragaszkodásodat hozzám, mert a magam részéről biztos voltam benne, nem leszel több a számomra, mint egy kellemes, nyári kaland. Az öt nap alatt jöttem rá, nem tudnák örökre elveszíteni. Amikor a kórházban arra ébredtem, mégiscsak elmentél, kristályosodott ki bennem, szerelmes vagyok beléd. Nem távolodni, közeledni szeretnék hozzád... Mondd, miért halogatsz a többször említett kitárulkozásodat?

- Köszönöm a számomra mindent jelentő, édes vallomását! Ha nem jön közbe a betegség, tudhatnám rólam mindent. Egészségesnek érzed magadat, de én nem vagyok benne biztos, hogy mentálisan is így van-e. Nem lenne jó, ha sokkolna a mondanivalóm.

Jó pár percig kanyarogtak a virágágyásokkal, díszbokrokkal szegélyezett ösvényeken szó nélkül. Végül Vivien szólalt meg:

- Nyomaszt a hallgatásod. Krisztián, milyen játszma folyik köztünk? Úgy érzem, minél tovább hallgatsz, annál nehezebb lesz mindkettőnknek. Máris távolságtartóbbnak érzek, mint amilyen én tudok lenni.

- A gyötrődésem tart tőled távol. A halogatásban igazad van. Drága kislány, mázsás súlyként nehezedik rám a felelősség, amivel már nem csak magamnak, de neked is tartozom. Angyal-ka, képtelen lennék rá, amit reggeli közben mondtál kettőnkkel kapcsolatban: magamba

bolondítalak, és eltűnök hónapokra. Ha el tudnál fogadni a múltammal, további életem nem szólhatna másról, mint rólad, rólunk.

- Akkor mesélj, mik azok a súlyos dolgok, amiket tudnom kéne a folytatáshoz?

- Hogy megértsd az okokat, összefüggéseket a gyerekkorommal kell kezdenem.

Mesélt arról, milyen magányosan nőtt fel, annak ellenére, hogy családban élt és a családtagok szerették egymást. Csupán az volt a baj, hogy ő szinte mindenben elütött tőlük. Öntörvényű, nehezen kezelhető gyerek volt. A szülei akarták, de nem tudták betörni a paraszti életformába. Felső tagozatos kora óta kapa helyett könyv volt a kezében. Elhallgatott, a lányt nézte:

- Látom, fáradt vagy, üljünk le a kedvenc helyemre - ment a díszbokrokkal szegélyezett árnyékos padhoz. Átfogta a lány vállát, megfogta a kezét és folytatta:

- Nem találtam otthon a helyemet. Unatkoztam és irigyeltem azokat az osztálytársaimat, akik utazgattak, nyaraltak. Szerettem volna, ha nem csak földrajz könyvekből ismerhetem hazámat. Ez volt az okom rá, hogy nyolcadikban kiharcoljam, apa engedje meg, ne Fellegváron járjak gimibe, hadd költözzek koleszba. A konokságomat tőle örököltem, így csak apa haragjának árán mehettem el otthonról Diákvárra.

- Miért pont oda?

- Mert Budapest szóba sem jöhetett, az ellen az egész rokonság tiltakozott. Azt mondták, ott csak elzülленék. Erről a gimiről pedig csupa jót olvastam, de dicsérte mindenki más is. Valóban színvonalas oktatás folyik az intézményben. De hasznomra vált azért is, mert hozzá kellett szoknom az önálló élethez. Egyetemre - hozzád hasonlóan - a budapestire jelentkeztem. Annyira beleszerettem azonban a romantikus Bakonyba, hogy nyaranta heteket töltöttem ott.

Pár pillanatra elhallgatott, majd nagyot sóhajtvá folytatta:

- Most jön a neheze. Beavatlak életem legsötétebb időszakába. Kérve kérlek, bármit hallasz tőlem, csak arra gondolj, ha nem szeretnélek, soha nem került volna sor a vallomásomra.

- Szent ég! Ne rémisztgess!

- Nincs szándékomban. Én most szeretnék hozzád közelebb kerülni - simogatta meg az arcát.

- Látom, töprengsz valamin. Elmondod, mi foglalkoztat ennyire?

- A megismerkedésünk. Rossz passzban voltam akkoriban. Amikor a parkban mellém ültél, maradtam másodszor magamra a világban. Mentőövként kapaszkodtam a lehetőségbe, végre hosszú-hosszú napok után szót válthatok valakivel... Ráadásul látszólag fontos vagyok az illetőnek.

- Hmm... de még mennyire! Itt az „öv” kicsim, kapaszkodj bele bátran, és soha ne akard elengedni - szorította meg a kezét.

- Kifejtenéd bővebben, mit jelentenek keserű szavaid: másodszor maradtál magadra a világban?

- Hát persze... Azonnal, amint hallhattam a te történeted folytatását. Most csak annyit akartam kihozni belőle, még így is nehezen fogadtam el a mindennapos megjelenéseidet, a tényt, hogy mindenáron ragaszkodsz hozzám.

Vivien mondatai szorongást váltottak ki Krisztiánból. Erőt kellett gyűjtenie a folytatáshoz. Nem akarta elriasztani magától, de félben sem hagyhatta, mert biztosan érezte, azzal elveszítheti maga iránt a lány bizalmát. Mély sóhajjal szólalt meg:

- Akkor jöjjön, aminek jönnie kell! Amint kezdtem, a vallomásommal magam mögött akarom tudni a múltamat, aminek majdnem részévé váltál.

- Hogyhogy? Mi közöm van nekem a múltadhoz? - nézte meglepetten.

- A sors jóindulatú akaratából szerencsére semmi, de ez kizárólag a személyiségednek, a felbukkanásoddal rám törő szerelemnek köszönhető, ami egy új élet kezdetére sarkall. Vivien, amit hallani fogsz tőlem, azzal egy életre tönkretehetsz engem, de vállalom, mert ha elítélsz és elfordulsz miattam, a sorsom meg lesz pecsételve.

- Krisz, kérlek, ne ijesztgess engem.

- Édesen mondtad! Azért óvatoskodom, körülményeskedem, hogy valamelyest felkészítselek a vallomásomra. Nem szeretnék túlzottan sokkolni téged. Hosszú, göröngyös út visz hozzád, de boldogtalanná tennél, ha nem csatlakoznál az útelágazásnál hozzám.

- Hhuuhh... Máris kiver a víz. Fogj bele, szeretnék mielőbb túllenni rajta.

- Ejha! Így eljárt az idő? Mielőtt belefognék, megvacsorázunk.

Bementek a házba. Közösén készítették elő a vacsorát, terítették meg. Közben kedélyesen beszélgettek.

2.

Miután elvégeztek, ismét a kertbe mentek, visszaültek a félreeső padra. Vivien várakozóan nézte Krisztiánt.

- Szeretném, ha hitelesnek vennéd, fogalmam nem volt, ki volt az a tünemény, aki a metró aluljáróban majdnem nekem rohant, és elég volt egy szempillantást rá vetnem, hogy megbabonázzon az ártatlan tekintetével, kisugárzásával, és örökre befészkelje magát a szívembe, gondolataimba. Bemutatkozásunkkor már tudtam a nevedet, mégis reménykedtem benne, csak névrokonság van köztetek. Borzalom volt a Margit-szigeti megvilágosodásom, téged kéne nekem megkönyékeznem. Megesküdtem magamnak, neked soha nem lehet közöd ahhoz az élethez, ahonnan én menekülni akarok.

- Ez egyre rémisztőbben hangzik, de a szavaidban semmi okom kételkedni. Ígérem, próbállak higgadtan végighallgatni.

- Köszönöm! Kronológiai sorrendben haladok, hogy mindent megérthess. Ott kezdem, amikor ötödéves egyetemistaként, három társammal, a jó tanulmányi eredményünknek köszönhetően fél éves berlini ösztöndíjban részesültünk, örültünk neki, mert mind a négyen üzletkötők akartunk lenni, és így közvetlen közletről ismerkedhettünk a fejlett kapitalista világgal, a szakmabeli fortélyokkal. Itthon annyi eligazítást kaptunk: minél előbb be kell férköznünk az előkelő társaságok köreibbe.

- Ilyen jól voltatok eleresztve anyagilag?

- A barátom és én a Tokaj-Hegyaljáról valók vagyunk, a szüleink jómódúak, de nem maradt le tőlünk a másik két srác sem. Szóval szórakozásaink alkalmával professzorunk tanácsát követve az előkelő, tancos helyeket kerestük. Így magunk adtunk alkalmat rá, hogy mielőbb lecsaphassanak ránk azok a hölgyek, akiknek feladata volt a külföldi diplomás fiatalok becserkészése. Értették a dolgukat, mire észbe kaptunk, a hálójukban voltunk. Itthon mind a négyen vidéken szocializálódtunk, így nem jelentett nekik gondot csapdába csalni minket. Szellemileg toponn voltunk, ami csak olaj volt a tűzre, hiszen nekik a tudásunkra volt

szükségük. Nagy hibát követtünk el azzal, hogy kalandunkról nem tájékoztattuk a mellénk rendelt professzort, akinek feladata volt tanácsaival vigyázni ránk. Meg is lepődött, amikor mi névre szóló meghívót kaptunk az első munkavacsorára. Kikérdezett bennünket, de már nem tudott közbelépni. Mi, kis naivak, pedig azt hittük, miénk a világ, célba értünk. Ettől kezdve nem találkoztunk egymással, ami engem legalábbis érzékenyen érintett.

- Ha előre tudom, hogy ilyen veszélyes a közgazdászok élete, messze elkerülöm az egyetemet.

- Ismérveim alapján neked nincs félnivalód. Felkészültnek érzem magamat, de ki merem jelenteni, ember legyen a talpán, aki téged meg akar környékezni. Személyemet tekintve is biztos vagyok benne, nekem is csak magánalapon sikerülhetett.

- Ebben biztos lehetsz. De mondd már el, miben lehettem volna érintett?

- A kiváló tanulmányi eredményed és a három - de leginkább japán, olasz - felsőfokú nyelv-vizsgád, na és az életviteled kapcsán.

- Hogy jön ide az életvitelem?

- Elsősorban azokat a hallgatókat közelítjük meg, akiknek rendezetlen az életük, albérlésben élnek, vagy szegény családból származnak. Ők a legfogékonyabbak a csábításra, hiszen jó-módot, biztos egzisztenciát kínálunk nekik.

- Értem... értem, folytasd.

- Kicsit előre futottunk. Visszatérek a kezdetekhez. Engem balszerencsémnek köszönhetően a jelenlegi főnököm lányával hozott össze a sors. Csinos, rendkívül művelt, na és ért a férfiak nyelvén. Sajnos a borsodi ficsúr könnyű prédának bizonyult számára. Én pedig, a kis suttyó, megtiszteltetésnek éreztem, hogy ilyen előkelő lány társaságában lehetek. Naná, hogy kihívás volt a meghódítása. Minden tudásomat latba vetve akartam bizonyítani, nem vagyok ám akárki. Mindemellé ő két évvel idősebb nálam. Le is iskolázott rendesen. Női rafinériával sikerült megszédítenie. Pár hónapig azt csinált velem, amit akart. Mivel a kapcsolataimat mindig komolyan vettem, azonnal átláttam, amint biztonságban tudott engem a papa védelmében, újabb áldozatra vetette ki hálóját. Röstelltem, hogy csak eszköz voltam a kezében. Az ilyen és a még ennél is nagyobb gazemberek által csiszolódtam kőkeménnyé, váltam támadhatatlanná. Ezt követően a papája: Herbert Müller, a nagy befolyású iparmágnás, vette át a főszerepet az életemben. Imponált, hogy nem csak felfigyelt rám, de felelősségteljes feladatokkal bízott meg. Elég hamar elértem, hogy nem csak kíváncsi volt a véleményemre, de nem egy esetben ki is kérte azt.

Elhallgatott, a lányt nézte fürkésző tekintettel:

- Fáradt vagy? Nem lenne jobb később folytatni?

- Kicsit fáradt vagyok, de nem szeretném, ha folytatásos regénnyé nőné ki magát a történeted, úgyhogy hallgatlak!

- Pár hónap után felajánlotta, szerezze meg a jogi diplomát. Tanulni mindig szerettem, inspirált az új kihívás. Belevágtam, három év után jogi szakember lettem. Már az első év befejezése után maga mellé vett. Munkám során derült ki, nem ártana némi jogi ismeretre szert tenni. A beleegyezéssel elvégeztem a jogi egyetemet. Közben megtett a helyettesének, ezért azonban nagy árat fizettem.

- Hmm... Szóval, te Dr. Horváth Krisztián vagy?

- Hivatalosan igen. Szóval a kinevezésem előtt válaszütem elé állított: vagy szigorú feltételekkel aláírom a szervezési nyilatkozatot - ebben az esetben nem áll a karrierem útjába -, vagy mint fontos belső munkatársat, számúznak egy távoli hátszobába, ahol amellet, hogy

kezdhetek mindent előlről, nincs visszaút. Huszonhét éves, forrófejű srác voltam, aki ide nekem az orosz lányt is mentalitással hoztam meg a döntéseimet, akkor megtorpantam. Végül az élet-halált jelentő karriert választottam - a magyar viszonyokhoz képest kis vagyonnal felérő fizetésért, korlátlan világjárásért.

- Hmm... Amit most állításod szerint feladni készülsz.

- Igen, mert anyagilag megalapoztam az életemet, és legfőképpen azért, mert van kiért - a vállán tartott karjával vont a kicsit közelebb magához a lányt.

- Értem? A kis senkiért? Ugyan, Krisz, ne viccelj!

- Igen, közös akarattal érted, aki kincset rejtessz magadban.

- Csak tudnám, mit tartasz bennem olyan értékesnek.

- A kivételes intelligenciádat, a szerény, de öntudatos lényedet, az ösztönös rátartiságodat... szóval, a Vivien-jelenséget, amit számomra jelentesz.

- Jesszusom! Ne csináld! Meglátod, akkorát fogsz bennem csalódni, amekkorát még életedben soha.

- Eddig még nem csalt meg az emberismeretem. Csalódást pedig csak hűtlenséggel okozhatnál nekem.

- Talán a hűség az egyetlen tulajdonságom, ami stabil bennem. Nehezen fogadok el valakit, és még ennél is nehezebben kedvelek meg, de ha mégis, az egy életre szól.

- Mindent elkövetek, hogy ezt elérhessem nálad. De hogy szavam ne felejtsem, folytatom: megszenvedtem a döntésemet. Lelkileg sokkolt, hogy kémszervezet tagja lettem. A felismeréstől súlyos depresszióba estem.

Vivien rémülten szisszent fel.

- Kérlek, próbálj meg higgadtan végighallgatni.

- Ezt ígértem, igyekszem.

- Itt jegyzem meg, amikor felfogtam, mibe keveredtem, fogadalmat tettem magamban: az életem árán sem kényszeríthet rá soha senki, hogy a hazámat eláruljam. Ezt azóta bizonyítottam is. Müller úr, hogy kirázzon a depresszív hangulatból, hatalmas mennyiségű munkával látott el. Gátlástalanul használt ki. Dolgoztam éjjel, nappal. Nem humbug volt, hogy éltem én át az ápolásodon kívül nehezebb időszakot. Na, de szó, ami szó, a munka valóban segített, elvonta a figyelmemet lelki gondjaimról, és némileg helyrerázott. Minden felfedezendő területet magamra vállaltam, hogy utazhassak, a magam ura lehessenek és nem utolsó sorban azért, hogy Herberttől minél távolabb lehessenek. A pénzt soha nem szórtam, így rohamosan gyarapodott a vagyonom. Herbert nem jó szemmel nézte az önállósodásomat. Hogy magához láncolhasson, jogi képviselővel bízott meg. Nem mérte fel előre, mekkora hibát követett el ezzel maga ellen. Bár nem egyszer mentettem meg a börtöntől, vagyona elkobzásától, de beleláthattam ügyeskedéseibe, alvilági kapcsolataiba. Azóta nincs félnivalóm vele szemben, annál inkább van neki. Kezdi felismerni, ma már nem csak ő, de az egész Müller család léte és vagyona függ tőlem. Ezzel nem fogok visszaélni - hisz neki köszönhetem a hatalmas karrieremet, két diplomámat, azt, hogy bejárhattam a világot -, de élni igen, ha ellenem fordul. Akkor visszafizetek neki, amiért elvette a magánéletemet, gátlástalanul használta ki az energiámat, munkaképességemet. Azt, hogy fásultságom miatt nem estem vissza a depresszió mély bugyrába, neked köszönhetem.

- Na hiszen, csak nem arra vágytál, hogy egy ilyen problémás lányt tutujgass, mint amilyen vagyok?

- Amint a mellékelt ábra igazolja, igen. Egyre biztosabban érzem, nekünk egymásra van szükségünk. De visszatérve a vallomásomra, arra készültem, meggyőzőm Herbertet, terjeszkedjünk keletre. A tervemet veled, azaz a japán nyelvtudásod segítségével szándékoztam megoldani. Ezért akartalak megnyerni magamnak. Nem volt szerencsém, mert az egyetemi kapcsolatom révén megtudtam, új helyre költöztél, és a címedet csak szeptemberben kapom meg, ami nekem már késő lett volna. Paff-helyzetbe kerülök, ha nem csap meg közben a szerelem szele.

- Nem tudtál volna meggyőzni. Semmilyen áron nem hagytam volna félbe a tanulmányaimat.

- Ha megtalálom a módját, hogy szóba állj velem, nem vagyok benne biztos. Bár halasztanod kellett volna, de a nyelvgyakorlásért, világlátásért talán megérte volna. Végleg én sem akartam kint maradni, de ebben láttam a jó lehetőséget Herbert szeme elől eltűnni. No, de visszatérve a depressziómra, bizony, hogy ennek a szerelemnek köszönhetően kerülhettem el. Új értelmet adott az életemnek.

- Nagy felelősség ez nekem, mert én még messze nem tartok ott, ahol te.

- Erről még korai vitát nyitnunk, Inkább folytatom. Amíg én éjt nappallá téve dolgoztam, a főnököm tőzsdézett, kis vagyont érő pénzüsszegekben rulettezett. Gyakran szorult meg anyagilag, amit hitellel tudott kiegyenlíteni. Az összeg egyre nőtt. Végül sikkasztott. Egyik per követte a másikat. A vállalatok mellett egyre nehezebb beszorítanom az időigényes tárgyalásokat. Ha nem változtatok, belerokkanok.

- Amiben tudok, a tanulmányaim mellett is segítek neked.

- Valami ilyesmiben gondolkodtam a klinikai meggyőzésedkor. De számomra a jelenléted a legnagyobb segítség az életemben.

- Erről biztosíthatlak. Nemrég azt kérdezted tőlem, olyan sok az a köztünk lévő tizenegy év? Ha komolyabb kapcsolatra vágyódsz, most azt válaszolom, az egzisztencia-lemaradásom miatt igen... de erről már beszéltem neked.

- Vivien, próbálj egy icipicikét velem gondolkodni. Ha mellém pártolnál, ahhoz mindenképpen ragaszkodnék, hogy befejezd, amit elkezdted, de milyen egzisztenciára lenne szükséged mellettem?

- Állásra mindenképpen, hogy ne függjek tőled anyagilag.

- Hmm... Akkor nézzük csak, hogy gondolkodom én a témában: ha összeházasodnánk, legfontosabbnak a családalapítást tartanám. Amíg a gyerekeink iskolába nem mennek, ketten nevelnénk őket. Megtehetnénk, bőven meglenne rá a fedezetünk. Miután a legkisebb is suliba kezdene járni, valami klassz, a végzettségünknek megfelelő vállalkozásba foghatnánk, hogy hasznosan teljenek a mi napjaink is. Ezt vállalhatatlannak tartanád?

- Nem, de évek múlva kezdhettek mindent előlről, mert addig mindent elfelejték - nevette el magát.

- Vagy elavultnak minősíthetjük a fene nagy tudásunkat - mosolyodott el Krisztián. - Na, de érted már? Nem válaszút elé akarlak én állítani téged, csupán arra kérlek, ne önérzetes büszkeségből dönts a sorsod, sorsunk fölött. Merj kockáztatni, hidd el, az idő mindent megold!

- Nehéz lenne érveket sorakoztatnom cáfolatként, de a háborgó önérzetemmel bizony meg kell birkóznom. Időre tényleg szükségem van, de nem szeretnék a tiédde visszaélni.

- Ha mellettem maradsz, semmiben nem foglak sürgetni.

- Mit is mondhatnék erre. Őszintén kedvellek, biztonságban érzem magamat melletted. Nem kívánok magamnak nálad szórakoztatóbb társaságot, úgyhogy a kérésednek meg tudok felelni.

Elhallgattak, jó ideig ültek némán egymás mellett.

3.

Krisztián lehangoltan nézte Vivien borússá vált arcát.

- Mondd el, mitől lettél hirtelen rosszkedvű?

- Amint hallgattalak, villámcsapásként vágott agyamba a barátnőm. Szörnyen érzem magamat! Hogy feledkezhettem meg róla! Édes jó Istenkém, hogy lehetek ilyen érzéketlen dög!? Vajon hol lehet? - sírta el magát.

- Nyugodj meg! - simogatta a kezét. - Mennyit tudsz róla, mi történt vele?

Nagyot sóhajtott, könnyeit nyelve mondott el mindent az ismeretlen férfiről, aki minden bizonnyal kelepccébe csalta Szilvit. Heves kitörése közben nem válogatta a férfire tett jelzőit. Krisztián levegő után kapkodott. Hát itt a vég! Az igazság pillanata. Ő az a..., ahogy fogalmaz: „akit már jelző sem illet”. Ez maga a rettenet! Csúnyán összefonódtak a szálak - gondolta keserűen. Miért ilyen kegyetlen vele a sors? Ő miért nem lehet boldog? Miért pont ő Szilvia barátnője? Rossz rá gondolni, de biztos benne, őt sokkal jobban meg fogja gyűlölni, mint amilyen gyűlölettel az idegen férfiről beszél. El fogja veszíteni őt. Kétségbeesve nézte Vivient. Képtelen volt gondolatait rendezni. Végül visszafojtott, rekedt hangon szólalt meg:

- Rémesen érzem magamat. Mielőtt bármit mondanék, előre bocsátom, jogos a felháborodásod. Esküdhetnék rá, nem gondoltam, hogy ilyen rútul összegabalyodhatnak a szálak. Vivien, rettenetesen érzem magamat. A sors, a kegyetlen, kérlelhetetlen sors mindig közbeszól, amint végre rendeződhetne kettőnk kapcsolata.

Vivien izgatottan ugrott fel.

- Nem! Ez nem lehet igaz! Nyugtass meg, a szavaid nem azt jelentik, hogy te nem Horváth, hanem Csoltinger Krisztián vagy! - kiáltotta elfojtott indulattal. - Nem, ez nem történhet meg velem! Örület! Krisz, ugye nem igaz? Mondd, hogy nem igaz! - tántorodott meg, és ha Krisztián el nem kapja, elvágódik a földön.

Ölében tartva élesztgette az ájult lányt, de hiába, nem tért magához. Teste megrándult, arcvonásai eltorzultak, és csak azt hajtogatta: „Szilvi, Szilvikém, hol vagy?” Krisztián kétségbeesve nyugtatgatta, de hiába, Vivien nyugtalanul vergődött ölében. Óvatosan felállt vele, bevitte a házba. Lefektette, nyugtató injekciót adott neki, és folyamatosan beszélt hozzá. Vivien mozdulatlaná vált, de vonásai nem simultak ki. Elbizonytalanodva nézte, rettegve félt. Jól érezte, túl korai volt kitenni őt ekkora izgalomnak. Bár hallgatott volna érzéseire. Felhívta a professzort. Röviden tájékoztatta, mi történt. Negyedórán belül ott volt.

- Szabaddá kell tenni a felső testét, le kell venni róla a pólóját, gátolja a szabad légzésben.

- Leveszem róla, de utána kimegyek. Vivien rendkívül szégyenlős, köztünk nincs olyan kapcsolat, hogy ruhátlanul láthatnám őt - vetköztette.

- Oké, de legyél a közelben, hátha segítened kell.

Kóvályogva ment ki a szobából. A professzor a lány szívét masszírozta, közben beszélt hozzá. Nagy sokára kinyitotta a szemét:

- Professzor úr! Szent ég, hol vagyok? Kórházban? - nyöszörögte kétségbeesett hangon.
 - Még nem. Krisztiánál van, de jobbnak látnám, ha magammal vihetném.
 - Nem... Bocsásson meg, nem szeretném.
 - Figyeljen rám, kislány! Az életébe kerülhet, ha mély kómába esik. Nem vállalhatom a felelősséget. Nem biztos, hogy felébred belőle.
 - Nem fogok kómába esni. Sokkal jobban vagyok, megígérem, erős leszek.
 - Tudom, mi váltotta ki az állapotát. Vivien, Krisztián a múltjával kapcsolatban nem fogja tudni megnyugtatni.
 - Tényleg pánikba estem, amikor kiderült, hogy azonos Csoltinger Krisztiánnal, aki külföldre csalta a barátnőmet. Azt az egyetlen embert, akit szerettem, aki ebben a nyomorult világban volt nekem, de a két hónap alatt, amióta Krisztiánt ismerem, beleszerettem. Igen, nagy harc dúl a szívem és agyam között, de abban biztos vagyok, már nem tudnám elhagyni őt - körülnézett. - Hol van most?
 - Valahol a közelben. Egyezzünk meg abban, ha ismét rám lesz szükség, magammal viszem.
 - Köszönöm! Ígérem, csak arra fogok gondolni, elveszíteni nem akarom Krisztiánt.
 - Segítsek az öltözködésben?
 - Köszönöm, tényleg jól vagyok.
 - Akkor üljön fel, hadd hallgassam meg elől-hátul.
- Miután alaposan megvizsgálta, elhagyta a szobát. Vivien szédült, de ügyel-bajjal felöltözött. Leült, tenyerébe temette arcát.
- Mit hallottál? - kérdezte a professzor, miközben Krisztián kikísérte.
 - Mindent. Borzalmasan érzem magamat. Most nem lenne szabad folytatnunk a beszélgetésünket, de biztos vagyok benne, Vivient nem tudom erről meggyőzni.
 - Ne is akard, mert azzal csak felizgatod. Én nem hiszem, hogy teljesen jól van, de rád merem bízni. Arra vigyázz, amint izgatottságot látsz rajta, azonnal válts témát. A barátnőjéről beszélned kell, ez váltotta ki a sokkot belőle, de a többit én egyelőre elnapolnám.
 - Azon kívül minden lényegeset tud már. Bocsáss meg, bemegyek hozzá, nehogy baj legyen.
 - Pontosan ezt akartam mondani. Vigyázz rá, mert határeset az állapota!
 - Az életemnél jobban fogok! Köszönöm a közreműködésedet! Hello.
 - Hello! - gördült ki a garázból.
- Krisztián besietett a szobába. Vivien ugyanabban a pózban ült. Leült mellé, megfogta a kezét:
- Hogy érzed magadat, kiscsillag? Nagyon sápadt vagy, drága - faggatta gyengéden.
 - Jól vagyok. Jól akarok lenni. Kéérlek, bocsáss meg, amiért elvesztettem a fejemet... olyan ciki... Megígértem, erős leszek, de kérlek, bízz bennem akkor is, ha nehéz magamon uralkodni.
 - Szörnyen érzem magamat. Kezd az az érzésem lenni, tévedtem, nem szabad téged itt tartanom, kiscsillag. Rettegve félek az elvesztésedtől, de azt nem élném túl, ha én tennék benned kárt. Vivien, drága, az élet nem játék.
 - Krisz, nem érdekel az élet, semmi, semmi, csak azt mondd meg, hol van Szilvi, mi van vele?

- El fogom mondani, de engem meg kizárólag az állapotod érdekel. Nézz rám, drága!
 - Nem tudok... Nagyon szédülök, de nem akarok kórházba menni.
 - Akkor hallgass rám! Gyere, drága, feküdj le, úgy talán jobb lesz. Különben is késő van már - karolta át, és a heverőhöz kísérte.
 - Óvatosan fektette le. Mellé ült.
 - Jobban érzed magadat?
 - Nem tudom. Krisz, Szilviről beszélj - mondta erőtlenül.
 - Elhiszed nekem, ha azt mondom, jó helyen van és sokkal, de sokkal jobban van, mint te? Kicsim, nem vagyunk emberevők, de Szilvike aranyos lány, semmi olyat nem akarunk tőle, amibe ő nem egyezik bele. A legjobb barátomra bízom.
 - Krisztián, esküszöm, hinni akarok neked, de tudom, mennyire félt tőled. Árudd el nekem, mit és mennyit tudott rólatok?
 - Mit mond neked az a név, Soós Rajmond?
 - Nem túl sokat. Szilvi csoporttársa, harmadikban fél évig éltek együtt, de valamin csúnyán összeveszttek, tudomásom szerint azóta Szilvi szóba sem áll vele.
 - Az ő feladata volt Szilvike megkörményezése és meggyőzése. A tavasz folyamán ez megtörtént. Beleegyezett, hogy csatlakozik hozzánk. Fogalmam nincs, mi történhetett köztük, de tény, Rajmond meglépett tőlünk. Nem tehettem mást, megkörményeztem Szilvikét. Bevallom, ócska trükkel próbálkoztam, de bejött. Azt mondtam neki, Rajmond bajban van, és csak ő segíthet rajta.
 - Hát persze, hogy ez a trükköd bejött, és veled ment. Amellett, hogy befolyásolható, hihetőnek is tűnhetett neki. Csak azt nem értem, miért egyezett bele a csatlakozásba.
 - Mi lakást adunk és szép summát fizetünk az egyetemistáknak is, ha végrehajtják a kapott feladatokat. A diplomásoknak biztos állása van nálunk.
 - De neki itt a papája, a nagyija, akikért tűzbe menne.
 - Ehhez nem tudok hozzászólni. Szilvike Rajmiról nem hajlandó beszélni, így nem tudjuk, mi történhetett.
 - Vallatni fogjátok?
 - Nem fogják, de feltételekhez szabják a juttatásokat.
 - Mi történik vele, ha hallgat?
 - Ha nem vét a szervezet ellen, pusztán annyi, hogy visszatartják, ami járna neki, mindaddig, amíg nem beszél. De még megteheti azt is, hogy Berlinben nem ír alá semmit. Jobban vagy? Kezd visszajönni az arcod színe.
 - Kicsit igen. Szomjas vagyok.
 - Kijössz velem?
 - Igen - ült fel.
- Krisztián átkarolva tartotta, amíg felállt.
- Kösz, fog menni egyedül is.
 - Csücsülj le, beszéljük meg, mit ennél!

- Nem vagyok...
 - Vivien, legalább pár falatot enned kell, ha nem akarsz, hogy baj legyen. Valaminek fel kell dolgoznia az injekciót - vágott közbe.
 - Oké... oké. Eszem egy csirkecombót.
 - Na, és velem egy kis húsleveskét - mosolygott rá.
 - Ne erőszakoskodj! Arról nem volt szó, hogy kétszer kell vacsiznom - viszonzta mosolyát.
- Hideg üdítőt adott neki, és levest melegített. A teraszon terített meg. Evés közben Vivient nézte.
- Mondd, kiscsillag, tényleg hiszel nekem?
 - Nem mondhatok mást, akarok hinni... de mi lenne, ha nem?
 - Azontúl, hogy nem örülnék neki, igencsak bonyolulttá tenné a helyzetet. Attól meg tudnál nyugodni, ha beszélhetnél vele?
 - Nem akarok én sem neki, sem neked rosszat, bonyodalmakat.
 - Most mit hiszel magadban, kivel ülsz egy asztalnál?
 - A felismerés pillanatában Csoltingernek hittelek, de tudom, nekem nem hazudnál. Értelme sem lenne, de...
 - De? Folytasd!
 - Most nem szeretném - nézett hátra a kertbe.
 - Oké, nem erőszakoskodom veled - tolta félre a tányérját lehangoltan.
 - Krisz... Kéérlek, ha azt akarsz, hogy egyek, te se hagyd abba.
 - Ha kapok egy békepuszit, minden oké - fogta át a vállát, odahajolt hozzá.
- Megpusztították egymást, és folytatták az evést.

KILENCEDIK FEJEZET VÁLSÁGOS HELYZET

1.

Újabb hét telt el a vallomás, a nagy roham óta, amit Viviennek egy-két nap gyengélkedés után nyomtalanul sikerült kihevernie. Ezzel elhárult az akadály a különköltözés elől, amihez a lány tántoríthatatlanul ragaszkodott. Ám kellemetlen volt szembesülnie a ténnyel, milyen rossz hatással van rá a hermetikus elzártság. Családi házában élt Fellegváron is, de ott mindig hallotta, nagyanyja hol járkál, mit csinál. Albérleti szobáiban pedig zavaróan vették körül főbérlelőtől, szomszédaitól áthallatszó hangfoszlányok. Itt azonban, ahol szobája ablaka a kertre, a másiké a parkra néz, a különös zajokon kívül más nem jut el hozzá. Ezek pedig rémesen ijesztőek számára. Egy-egy bútor... parketta reccsenésakor percekig járkált a zajforrást keresve. Közben az járt a fejében, itt bármi történhetne vele anélkül, hogy Krisztián észrevehetné. Nyomasztotta, hogy félelmeiről nem beszélhetett vele, hiszen ő akart elkülönülni.

Az egyéb változásnak viszont örült. Megosztották teendőiket, így nem kellett többé kiszolgáltatottnak éreznie magát mellette. Megbeszélésük szerint, másnaponként váltották egymást a konyhában. A többire esett lakrészének rendben tartása, a virágos kertek ápolása. A bevásárlást, ház nagytakarítását, udvar rendezését, mosást közösen csinálták.

Vivien napközben igyekezett úgy végezni feladatait, hogy este a fáradságtól gyorsan el tudjon aludni. Legtöbb idejét a rózsák foglalták le. Órákig volt képes babrálni velük. Nekik panaszkolt el minden bűját, bánatát. Biztos volt benne, értik őt, mert amint magukra hagyta őket, kókadtan lógatták fejüket. Nyugtatóan hatott rá, hogy Krisztián napközben a közelében van, figyel rá. Érzelmileg egyre jobban kötődött hozzá, de a testi közelség, amire Krisztián bár óvatosan, de mind gyakrabban törekedett, a lányból félelmet váltott ki.

Sikerélményként könyvelte el Krisztián visszajelzéseit a főztjével kapcsolatban. Remekül főz ő is, ezért bírnak nagy jelentőséggel dicsérő szavai.

*

Krisztiánt megviselte a lány döntése. Próbálta munkába fojtani hiányérzetét, de képtelen volt koncentrálni. Állandóan azt figyelte, hol jár, mit csinál. Fájó szívvel vette tudomásul, menekül előle. Úgy érezte, fél tőle, amire nem adott okot, ezért bizalmatlanságnak könyvelte el.

Meglepte, mennyire a kedvére tud főzni, szinte azonos az ízlésük. „Nem hiába borsodi lány” - állapította meg. Keserűen tette fel magának a kérdést, vajon meddig élvezheti? Aggasztotta a lány komolysága. Tartott tőle, valami lelki gondok okozzák, amiről nem akar beszélni, pedig számára ez a legveszélyesebb. Ha csak tehette, rákérdezett, de Vivien minden alkalommal hárította érdeklődését. Rossz előjelnek vette, mert vagy valóban elhallgatja problémáit, vagy ami talán még ennél is rémisztőbb számára, készül valamire. Lehet, hogy máris albérletkereséssel tölti délutánjait? Hiába volt tisztába vele, otthonról csak a közeli üzletbe megy el valamiért, hiszen soha nem öltözik át, nem sminkel, mégis, amint kiteszi lábát a házból, kétségbeesve áll az ablak előtt mindaddig, amíg haza nem ér.

Egyre jobban szenvedett zárkózottságától, erősödött hiányérzete. Nem kis erőfeszítésbe került meggyőzni őt, legalább esténként töltsön vele egy-két órát a kertben. Persze társalgásuk ekkor is kizárólag a másnapi teendők egyeztetésére szorítkozott, de legalább a társaságában lehetett. Úgy érezte, napról napra távolabb kerülnek egymástól.

*

Ebben Viviennek sem volt más a véleménye. Bántotta a kialakult helyzet, nem az volt a célja viselkedésével, hogy Krisztián elidegenedjen tőle. Üres óráit próbálta lekötni, de képtelen volt figyelmét összpontosítani régi, kedvenc elfoglaltságaira. Gondolatai folyamatosan Krisztián körül jártak. Napjait egyre üresebbeknek érezte. Egyik délután tekintete a naptárjára tévedt. Meglepetten vette tudomásul, rohamosan telik az idő, máris benne járnak az augusztusban. Máskor ilyenkorajt kezdett bejárni az egyetemre a faliújság kiírásait figyelni, nehogy lemaradjon valami fontosról. Eszébe jutott Kata, aki annyit tud róla, amit azon a papírcetlin írt neki. Elszégyellte magát, az aranyosságáért nem ezt érdemli tőle. Gondolt egyet, összeírta, miket kell elintéznie házon kívül. Másnap nem ő a soros a konyhában, nyakába veszi a várost - gondolta. A szóbeli megbeszéléstől tartott, ezért írásban tájékoztatta Krisztiánt elképzeléséről.

*

Krisz, bocsáss meg a gyávaságomért, de amit olvasni fogsz, könnyebb leírni, mint a szomorú tekintetű szemedbe nézve élőszóban elmondani.

Elmegyek, mert magamra akarok maradni a bántó gondolataimmal, a bután lázadó természetemmel. Lehet, hogy semmi okom rá, mégis elbizonytalanodtam. Szenvedek tőle, de jól ismerem magamat, ilyenkor minden meggyőző érv ellenérzést vált ki belőlem. Talán a hiányod segíteni fog legyőzni az ambivalens ellenállásomat. Félek, hidd el, lelkem mélyéig félek attól, hogy véges a türelmed, mégsem tehetek mást.

Amikor megvilágosodott előttem, ki vagy, gyűlölni akartalak, mert elvetted tőlem az egyetlen embert, aki mellettem állt, de hiába, képtelen voltam negatív érzéseket táplálni irántad. Az a baj, Krisz, haragszik az agyam a szívemre, amiért folyamatosan mentséget keres a védelmedre. Valahogy békességbe kell jutnom magammal. Talán soha nem nyomasztott ennyire a bizonytalanságom, mint most.

Tudom, tudom, nehéz, talán elviselhetetlen a természetem, de én előre figyelmeztettelek, sőt, kértelek, felejts el. Már nem merem azt mondani, engem nem lehet szeretni, de azt feltétlenül, hogy lehetetlenség velem együttélni. A megtüskésedett lelkem vastag burkán még nekem is nehéz áthatolnom, pedig néha már szeretnék.

Kérlek, ne aggódj értem, nem fogok eltűnni napokra, mert azt nem fogom veled többé megtenni. Értelmetlen lenne, úgymint előkerítenél a föld alól is... és milyen jó, hogy ebben bízhatok. Ó, drága Krisz, talán hihetetlen számodra, de Szilvi lenne rá az élő bizonyíték, mennyire. Bocsáss meg az ömlengésért, de szavakba nem tudnám foglalni, milyen boldog vagyok, amiért végre valakinek fontos vagyok én is! Bízom benne, van még egy kicsi kitartásod, amíg letisztulnak bennem a dolgok.

Körbejárom a teendőimet, valahol próbálom nyugodtan végiggondolni a kettőnk bonyolult történetét. Ígérem, még ma visszajövök. Kérlek, bízz bennem!

Vivien

*

Vacsora közben elszomorodott Krisztián sápadt, nyúzott arca láttán. Még eltökéltebb lett, döntenie kell kettőjük sorsáról. Már nem csak ő, de Krisztián is szenved a lehetetlen helyzettől. Szeretett volna beszélgetést kezdeményezni, de félt szembesülni a férfi esetleges tisztázó beszélgetésétől, ezért inkább menekülőre fogta és vacsora után felállt:

- Krisz, bocsáss meg, fáradt vagyok, megyek aludni!

- Mitől vagy fáradt?

- Nem tudom... talán az élettől. Ígérem, fogunk róla beszélgetni, de nem most - indult a szobájába.

Krisztián értetlenkedve nézett utána. Ismét a lelkébe gázolt volna valamivel? - töprengett keserűen.

Vivien feje kóválygott. Lassan sétált át a hatalmas házon. Amint belépett a szobába, úr támadt benne. Legszívesebben visszafordult volna, hogy megnyugtassa Krisztiánt, nincs semmi baja, miatta nem kell aggódnia. Ehhez sem volt bátorsága. Leült a fotelbe.

Hosszú percekig ülhetett elmélázva, mire feleszmélt. Tekintetét körbejáratta a barátságosan berendezett helyiségben, ami talán lehetne az otthona. Milyen jó is lenne! Krisztián mellett megtalálhatná, amire mindig vágyott, a biztonságot, állandóságot, nyugalmat. Egyszer talán meleg családi fészket teremthetnének maguknak, ha merné felvállalni. Miért nem tud rájönni, mi blokkolja érzelmileg mindannyiszor, amikor a férfi közelebb akar kerülni hozzá? Ő mindent elkövet a megnyeréséért. Kitérülte előtte, felvállalva, hogy feljelentheti, börtönbe juttathatja őt. Megborzongott. Vajon lesz-e kitartása, türelme, amíg benne letisztul tévelygő bizonytalansága? Mihez kezd, ha nem? Biztosan érzi, nem tudná elveszíteni őt. Komolyan gondolta, amit írt neki, döntésre akar jutni. Ettől a lehetetlen helyzettől mindketten tönkremennek.

Ha Krisztián kiábrándul belőle, neki nincs tovább. Nincs ereje újból újrakezdeni. Miért tenné, az eredmény mindig ugyanaz: csalódás és magány. Egyre keserűbb, elviselhetetlenebb magány. Ezért nincs értelme tanulni, kínlódní. Beszerez valami jó erős altatót, és átalussza magát innen a túlpartra, hátha ott jobb, ahol megtalálhatja édesanyját. Biztosan megérti őt, miért ezt választotta, hiszen az ő élete is a szenvedésről, lemondásról szólt. Kár, hogy nem volt erősebb önála, nem merte végigcsinálni. Nem merte, pedig vele ellentétben, neki lett volna miért élnie, hiszen őneki egyedüli támasza lehetett volna. De nem vádolja, mert átérzi, pokoli nehéz bizonytalanságban élni. Ráadásul ha nincs is miért... márpedig neki nincs. Minek, ha mindig az az eredmény, elveszíti azt, akit megszeret, akit közel akar engedni magához.

Kínézett az ablakon, Krisztián a teraszon lehet, fény szűrődik át a lombokon. Nem szabad keseregnie, hisz pár méterre van tőle az a férfi, aki az iránta érzett egyoldalúnak hitt szerelemtől szenved. Jó lenne meggyőzni, emiatt nincs oka kesergésre, viszonozza érzéseit. Nem kéne mást tennie, mint egyértelműsítíenie, vállalja vele a közös életet. Igen... igen, de hogy? Talán könnyebb lenne, ha nem lenne ilyen mérhetetlenül gazdag. Hogy számoljon el önbecsülésével, ha beleül a készbe? Ő soha nem tudná megteremteni magának ennek a töredékét sem... nem bizony. De ha lehet, ennél is jobban nyomassza a gondolat, nőként csak csalódást okozhat neki. Biztosan érzi, Dávid alkalmatlanná tette párkapcsolatra. Csak így lehet, mert kívánja Krisztián gyengédségét, érzéki csókjait, de amint magán érzi karjai ölelését, bepánikol, menekülnie kell. Beszélnie kéne róla Krisztiánnal, ha lenne hozzá bátorsága, de nincs. Gyötrő gondolataitól megfájdult a feje. Kitérta az ablakot, lefeküdt.

*

Krisztián a lány szobája körül sétált, figyelte a kiszűrődő neszeket. Nem tetszett neki a viselkedése, félt, hogy felizgatja magát, és rohama lesz. Mivel fény nem szűrődött ki, halkan benyitott. Megnyugodva látta, alszik. Visszament a szobájába, lefeküdt, de aludni nem tudott. Többször átment meggyőződni róla, nincs baj. Bántotta, amiért ismét visszahúzódott csigaházába. Ki-kikukucskál onnan, de megközelíthetlenebb, mint valaha. Vajon ki tudja még csalogatni onnan? Úgy érezte, nem. Majdnem elutasító volt, amikor magára hagyta. Érezte, ez már nem csupán képzelődés részéről, hanem rossz előjel.

Dolgozni akart, de hiába készített ki egy köteg számlát, képtelen volt összpontosítani. Félretolta. Kezébe vette a könyvet, amit hónapokkal előbb kezdett olvasni. Lapozgatta, de a mondatok értelme nem jutott el tudatáig. Ingerülten dobta a szőnyegre. Hátradőlt, feszülten figyelte a neszeket.

Felkelt, kiment a kertbe. Egy ideig az alvó lányt nézte, majd a csillagokat figyelte, de most a csillagpár sem nyújtott vigaszt. Biztosan érezte, Vivien dönt a sorsuk fölött. A viselkedése egyértelműen arra utal, nem mellette. Hátrament a padra, ahol újabban Viviennel szokott beszélgetni. Leült. Hajnalodott. Az órájára nézett, fél négy volt. Lassan elnyomta az álom.

2.

Vivien reggel hatkor ébredt. Körülnézett, beletelt pár perc, mire kitisztult az agya. Kibújt a paplan alól. Odament az ablakhoz, nézte az ápolt kertet, majd szomorúan indult a fürdőszobába. Öltözködés közben a mély csendre lett figyelmes. Merre lehet Krisztián? Ilyenkor mindig tesz-vesz valahol. Mi történhetett?

Miközben végigment a házban, látta, a szobája ajtaja nyitva, az ágya érintetlen. Sehol nem látta nyomát. Kiment a teraszra, körülnézett, de sehol senki. Itt hagyta őt egyedül - gondolta lehangoltan. Visszament a házba, megnézte mind a két bejáratot, a kulcsok belül voltak. Végképp nem értett semmit. Gondolt egyet, bár nem ő a soros, de reggelit készített. A tegnap írt levélkét a pohara mögé tette.

*

Kilenc óra elmúlt, amikor Krisztián felébredt. Körülnézett, nyugtalanság fogta el, Vivient nem látta a rózsái között, pedig ha ráért, gyakran matatgatott köztük csak úgy. Talán még beszélt is hozzájuk, nem egyszer látta, mintha mozogna a szája. Ideges lett, bement a házba, Vivien szobájához ment. Megállt a nyitott ajtó előtt, körülnézett, mindent példás rendben hagyott ott. A szekrény tetejére pillantva megnyugodott, ott a táskája, bőröndje. A cuccaiért mindenképpen vissza kell jönnie. De hova mehetett? Biztosan most készíti elő a költözködését - gondolta rémülettel.

Lesújtva állt kis ideig. Semmihez nem volt kedve, értelmetlenné vált számára minden. Beült a szobájába, maga elé nézett. Órákig ülhetett így, amikor rászánta magát, kimegy, a fizikai munka talán segít legyőzni a kétségbeesését.

Amint átment a nappalin, meglepetten állt meg az elkészített reggeli előtt. Hogy a csudába nem vette észre, amikor bejött a kertből? Arcán könnyek gurultak végig. Bénultan állt. Szemébe ötlött a levélke. Gyávaság fogta el, nem mert egyből érte nyúlni. Szíve erősen dobogott, amint széthajtotta. Sorról sorra olvasta. Letette, képtelen volt továbbolvasni a reménytelenséget sugárzó gondolatokat. Leült, mellkasából keserű sóhajok szakadtak fel. Megtörölte szemét. Kényszerítette magát, hogy végigolvassa. Arca megnyugvást tükrözött, amikor a levél aljára rajzolt puszit dobó kezét nézte. Ajkához emelte, csókjaival pecsételte meg. Sűrűn hulló könnyei szétfolytak a papíron. A faliórára nézett, negyed kettő volt. Még egyszer átolvasta a drága sorokat, pólója zsebébe csúsztatta. Majdnem vidáman látott neki az ínycsiklandozó reggelinek. Kiment a teraszra. Megfogadta, rábízta a folytatást, de többet, sokkal többet lesz a társaságában.

*

Elmúlt egy óra, mire Vivien bejárta a tervezett körutat. A délutánt egy csendes parkban akarta tölteni, de ilyen nem esett útjába, kitérőt pedig nem volt kedve tenni. Végül Krisztián házánaál kötött ki. Ilyen a sors, nem engedi elmenekülni. Jó, nem szegül ellene, akkor ebben a kis parkban keres egy félreeső padot. Arra ült le, amit jól takart egy bokor a háztól. Mégiscsak hülyén venné ki magát, ha Krisztián kinézne, és meglátná őt - gondolta. Ismét kíméletlen harcot vívott benne az ész és érzélem. Nem akart rá figyelni. Elővette az ópiumot jelentő „idézetek gyűjteményé”-t, beletemetkezett. Ma ismét egy Andrew Matthews bölcsességre esett a választása. „Az élet folyamatos tanulás, és az egyik tantárgy, amit meg kell tanulnunk: az emberi kapcsolatok.”

Találól! Életének ez a gyengéje - révedt bele a lombsátor ringató hullámmzásába.

„A világegyetem adja fel a leckéket. Ha nem tanulunk meg egy leckét, akkor azt újra feladja nekünk. Néha osztályt ismétlünk ugyanazzal a személlyel, néha pedig egy új emberrel, de a régi problémával.”

Szentséges ég! Nem akarja, hogy Krisztiánnal megismétlődjön a Dávid-történet! Nem, Krisz soha nem tudna nyersen agresszív lenni vele. Butaság, a lecke őróla szól. Neki kell megtanulnia, kit engedhet közel magához... és azt, hogy ne cselekedjen érzései ellen. Tanuljon meg a belső hangra figyelni. Zsófi néni is azt mondta neki mindig, az nem csap be bennünket. Ő pedig hányszor csitította már el magában, bízzon meg Krisztiánban. Soha senkitől nem kapott annyi figyelmet, odaadó ragaszkodást, gondoskodást, mint tőle. Ölébe ejtette a könyvet, engedte, hasson rá a tanulság. Már tudja, ki kell tartania Krisztián mellett. Igen, hozzá kell szoktatnia magát, ne meneküljön el közeledésétől. Pár napot ad arra, hogy szokja a gondolatot. Tekintetét ismét a gyenge szélben hajladozó lombsátorra szegezte, mintha belőle akarna erőt meríteni. Órájára nézett, elmúlt öt óra, ideje bemennie - állt fel.

Krisztián épp befejezte a konyhakertben a kapálást, gyomlálást, amikor ajtónyikorgást hallott. Izgalom fogta el. Lemosta a kerti szerszámokat, berakta a kis fészerbe. Megfordult, Vivien a lépcső tetején állt, őt nézte. Rámosolygott, és elindult felé.

- Szia, Krisz! - mosolygott vissza.

- Köszönöm a lélekgyógyíromat. Az édes mosolyod láttán kivirul a lelkem.

- Nem haragszol rám?

- Nem, de hogy egészen biztos lehess benne, adok egy viszontlátás pusztit.

Úgy karolta át, hogy épp csak hozzáérjen.

- Mit szólsz hozzá, pont olyan magas vagy, mint én.

- Furcsa, izgalmas érzés.

- Nézz a szemembe... Kicsi félénk madárkám, csak egy kicsit nézz ilyen közélről a szemembe! - kérlelte.

- Krisz... drága Krisz... nem akarok megszedülni. Azt szeretném, ha kábulat nélkül akarnám a közelségedet.

- Oké... Kivárom, bármilyen nehéz is, ha a levélkéd azt jelenti, nem akarsz elköltözni tőlem.

- Közel vagyok hozzá, hogy tudjam, mit akarok, de még magam előtt sem merem megfogalmazni.

- Ma rendetlen voltam, még a kötelességemet sem teljesítettem, de ígérem, finom vacsit főzök.

- Ha ilyen rossz voltál, azt kell enned, amit tegnap dugiban készítettem.

- Édes büntetés. Milyen finomság kerekedett a lábosban, hisz alig van itthon valami? - simította meg a karját.
 - Kicsit sok karfiolt hoztam be a kertből, és egy részéből rakottat csináltam. Sejtettem, hogy nem főzéssel töltöd az idődet, amint felfedezed, hogy magadra hagytalak, de előbb revansoltál, mint én cselekedtem.
 - Hogyhogy, szerinted mivel revansoltam?
 - Előbb hagytál magamra, mint én szándékoztalak téged. Persze tudom én, van neked más dolgod is, mint az én pátýolgatásom, mégis váratlanul ért.
 - Jó két és fél hónapja nincs. Hogy fordulhat meg a fejcskédben, hogy szó nélkül tűnök el? Mondd, buta kislány, mire gondoltál, hova mehettem korán reggel? - vont a egy picit közelebb magához.
 - Lennének rá tippjeim, de ha igazam lett volna, sincs okom a számonkérésre. Ha eltávolodsz tőlem, annak egyedül én vagyok az előidézője. Egyébként miért ne mehetnél el, akár szó nélkül?
 - Mert nem egyedül élek a házban. Mert nem csak az a fontos számomra, hogy én tudjak rólad, de az is, hogy te is rólam. Azért hagytál magamra, mert azt hitted, nem vagyok itthon?
 - Nem. Előre elterveztem, a levélke is esti termék, de tudtam azt is, valahol a közelben vagy, hiszen mind a két bejáratú ajtóban belülről volt a kulcs. Krisz, tudom, méltatlanul hálátlan vagyok veled, de képtelen vagyok másképp cselekedni, amíg meg nem győzőm magamat. Próbálj megérteni!
 - Egyfolytában azon fágadozom... de mondd csak, jutottál valamire?
 - Igen. Szeretlek, szenvedek a köztünk folyó játszmától. Nem akarok csalódást okozni neked sem érzelmileg, sem másképp. Menjünk a konyhába, édeske, mert nem akarom elsírni magamat.
 - Nem ám, menekülő kiscsillag! Hol a magaddal vitt puszim?
 - Nézd, ott viszi a kiscica! Jaj, de édes!
- Krisztián megfordult, közben magához vont a lányt.
- Jé, tényleg! Az enyém nem kellett neki, én neked adom - érintette puhán ajkához ajkát.

3.

Krisztián elkomolyodott, hosszan nézte a lányt, majd megszólalt:

- Megkérdezhetem, merre jártál egész nap?
- Bármit megkérdezhetsz, nincsenek előttem titkaim, de menjünk a konyhába, közben mesélek neked. A suliban kezdtem, de a faliújságon nincs új hirdetés. Onnan Katához mentem. Bár ott volt nála a barátja, de marasztalt. El kellett mesélnem, mi történt velem, hova tűntem. Faggatott, valóban jó albérletet találtam. Ismét biztosított róla, bármikor mehetek hozzá, és addig maradok, amíg akarok. Sikertelt meggyőznie, tartsak vele anyagot gyűjteni a szakdolinkhoz. Jelenleg az egyetem könyvtárában kutakodik. Bevallom, tetszik a gondolat. Tőle a fordító irodákhoz mentem. Egy volt nyitva, de anyagot ott is csak későbbre ígértek. Visszajövet addig-addig szálltam egyik járműről a másakra, amíg a szemközti parkban

találtam magamat. Hihetetlen nyugalom szállt meg, hogy a közelemben vagy. Így teljes odaadással adhattam át magamat gondolataimnak.

Elhallgatott. Nézte Krisztiánt, miközben tálalta a vacsorát.

- Hmm... Na, és mit meséltél Katának az új albérletéről?

- Csak annyit, hogy túlzottan is jó. Szerencsémre Kata nagy dumás, nem túl sokat kérdezősködik.

- Én is sokkal nyugodtabb lettem volna, ha tudom, hogy egy úttest választ el tőled.

- Szükségem volt erre a napra. Krisz, szeretném, ha nem értenél félre. Mit szólsz hozzá, ha délutánonként Katával tartok? Próbára akarom tenni magamat, hogy bírom elviselni, ha felszabadítalak a házi fogság alól.

- Az együttlét veled számomra nem házi fogság. Ha mégis így fogalmazunk, hön óhajtott. Sétálunk, vagy kiülünk hátra a padra?

- Sétáljunk, nagyon belaktam.

- Fincsi volt a rakott karfiol. Örülök, hogy végre mennyiséget ettél.

- Melletted muszáj. Olyan jóízűen hamizol, kedvet kapok tőled - mosolyodott el.

- Volt rá ígéretem, hogy teszek a kis adagok ellen.

- Nem hittem, hogy sikerül beváltanod, de lehet, hogy varázsló vagy - nevetett.

- Bár más esetekben is érvényesülhetne a varázserőm!

- Mire gondolsz?

- A viszonyulásodra. Jó lenne bátorságot varázsolni beléd, hogy merd felvállalni az érzéseidet.

- Nem lenne rossz. Elmondod, hova tűntél előlem reggel?

- Nyugtalanított a viselkedésed, tartottam tőle, hogy felizgatod magadat és... Esküszöm, babonás leszek, kimondani sem merem. Átkínlódtam az éjszakát, hol házon belül, hol a kertben járkáltam, hogy meghalljam, ha baj van. Hajnalban hátraültem a kedvenccé vált helyünkre, ott nyomott el az álom. Kilenckor ébredtem fel. Délig nem tudok elszámolni az időmmel, mert önkívületben voltam mindaddig, amíg fel nem fedeztem a levélkédet. Akkor ettem meg a fincsi reggelit és mentem ki a kertbe ténykedni. Éjszaka egy Paulo Coelho idézet járt a fejemben:

„És itt fogok ülni melletted, amíg itt vagy a folyónál.

És ha lefekszel, a házad előtt fogok aludni.

És ha elutazol messzire, oda is utánad megyek.”

- Valóban ilyen vagy, ami az én nagy szerencsém.

- Élj vele, kiscsillag!

- Szeretnék. Krisz, rém rosszul érzem magamat miattad.

- Gyönyörű, csillagfényes este van - állt meg. - Nézz csak fel a lombok között a horizontra!

- Te megint valami ravaszságon töröd a buksid - nevetett már-már jókedvűen.

- Add át magadat a csínytevéseimnek, meglátod, sokkal könnyebben oldódik benned a feszültség. Nos, ismerős a látvány? - karolta át gyengéden.

- Igen... A Halászbástyán szegődtek hozzánk - pirult bele a férfi simogatásába.

Magához vonta, hangját lehalkítva folytatta:

„De most megjártad, kedves, most az egyszer.
Ezüst hálóval foglak, nem menekszel
A csillagos ég hálójába foglak,
nekem fogadsz szót meg a csillagoknak.
Az volt a veszted, mind a kettőnk veszte,
az a csillagos júniusi este?
Csak a csillagok voltak és mi ketten!
A csillagok közt szálltunk! És ijedten
és görcsösen fogtuk egymás kezét”

- Így volt? - kérdezte suttogva.

- Így... Fhúhh, Krisz! Ezt nagy átéléssel mondtad. Nem is tudom, mit mondjak.

- Vannak pillanatok, amikor a tetteink sokkal beszédesebbek a szavaknál - hajolt a félénk lányhoz.

Ajkát épp csak puha ajkához érintette. Egyik karjával derekánál, a másikkal hátánál ölelte magához. Első pillanatokban Vivien szabadulni próbált, de a férfi szenvedélye magával ragadta, átadta magát csókjainak.

- Ölelj át, kicsi félénk baba - suttogta felhevülten. - Naa, próbáld csak ki! Meglátod, milyen csodálatos a csillagok közé emelkedni.

Vivien felágaskodott, reszkető karjai Krisztián nyaka köré fonódtak. Egész testét forróság járta át, és életében először érezte, Krisztián tehetne vele bármit, nem lenne ereje hozzá, hogy megfékezze. Hosszan, felszabadultan csókolóztak. Amikor Krisztián kezét a fenekén érezte, magára erőszakolva próbált kibontakozni öleléséből.

- Édesen adtad át magadat nekem. Nagyon ijesztő volt? - kérdezte engedve ölelése szorításán.

- Nem... Nem, csak... Krisz, olyan átéléssel tudsz szavalni...

- Bár Ladányi Zoltán szavait idéztem, de megdöbbenő azonosságot éreztem, amikor a minap rátaláltam. Hitetlenkedve olvastam újra és újra. Szó szerint vethettem volna papírra, ha érzékem lenne a verseléshez. Kamasz koromban voltak próbálkozásaim, de sajnos meghalt bennem a múzsa.

- Valaki szólaltatta meg benned?

- Hmm... Ha jól megerőltetem a fantáziámat, rá tudnám fogni egy gyerekkori csalódásomra, de ma már nem vagyok benne biztos, hogy illúzió volt vagy valóság. Szeretném, ha te támasztanád fel bennem az effajta érzékenységemet, mert karodban költővé válik az ember - vonta ismét magához.

- Krisz... Drága Krisz, kéérlek, ne... Még ne. Nem szeretnék csalódást okozni neked.

Krisztián leengedte karjait, elhallgattak. Vivien a csillagokat, ő a lányt nézte. Hosszú percekig álltak így, majd megszólalt:

- Az foglalkoztat, hogy válhatnék előtted hitelessé. Azt hittem, a vallomásom, a jövőbeli elképzelésem azzá tehet, de az ellenkezőjét értem el általuk.

- Nem, Krisz. Nehezen fogadok el és dolgozok fel dolgokat, de csak azokon gyötöröm magamat, amik fontosak nekem. Látod? Többször figyelmeztettelek, egy ilyen kéregbe zárt tüskés sünnnek, mint én vagyok, nem szabad a közelébe férközni, mert csalódás érte a viszonzás.

- Na-na, nem egészen úgy van az. Meg-megcsillantod előttem valódi lényedet, aki a vastag kéreg mögött rejtőzködik. Az az édes kislány igenis szeretnivaló angyal! Nyerő típus vagyok, és nem nyugszom addig, amíg elő nem tudlak csalni páncélod mögül. Csak nem belőlem szállt át beléd a komolyság?

- Van rá okom. Részben magunk, másrészt Szilvi miatt. Olyan nehéz rólad elképzelni, amit vele tettél.

- Drága kislány, ez kétélű fegyver - fogta át a vállát, és elindultak a bódító virágágyások felé.

- Mi tanulmányi eredmény, rossz családi körülmények alapján választunk kiszemelteket.

- Ezt megértettem. Bár sajnálatos, de evidens.

- Mentségünkre legyen mondva, sokaknak bejön a dolog. Általunk lesznek menő üzletemberek, tesszük őket dúsgazdagokká. Többségük a segítségünk nélkül is elhagynák hazájukat. Kétségtelen azonban, esnek áldozatul ártatlan személyek, akik - mint én - kezdetben megcsédülnek a hatalmas lehetőségtől, ideig-óráig vállalják, de előbb-utóbb megvilágosodnak, megcsömörlenek, és visszatérnek az egyenes útra. Ha már magammal példálóztam, soha nem gondoltam, hogy végleg kint maradok, de amíg meg nem láttalak, nyertese akartam lenni a bulinak. Ma már sokkal fontosabb a szíved elnyerése. Keskeny ösvény vezet hozzád, ahonnan nincs visszaút, de vállalom, ha csatlakozol hozzám.

- Ezt hogy érted?

- Úgy, angyalkám, ha sorsközösséget vállalsz velem, ettől a perctől kezdve mindenbe szeretnélek bevonni. Ugye, nem kell bizonygatnom, az életemnél jobban vigyázok rád.

- Már bizonyítottad. Még mindig nem világos, mire gondolsz, de izgalmasan hangzik.

- Szeretném, ha megismerkednél valamelyest a múltamnak ezen időszakával.

- Bár ijesztő még belegondolni is, de értem a szándékoskodat. Krisz, nem hagy békén a gondolat, mi történik azzal, aki elpártol a szervezettől?

- Ez több mindentől függ. Mióta van a szervezetben, milyen rangban és minőségben. Tény, aki erre a veszélyes útra téved, annak elővigyázatosnak, előrelátónak kell lennie, hogy bajba ne kerüljön. Előre biztosítania kell menekülési útvonalat magának. Különben úgy jár, mint a mondjuk úgy: félig-meddig barátom, akit a svájci házamban bújtatok Herbert Müller bosszúja elől.

- Jesszusom! Szilvire is valami ilyesmi várhat?

- Azért bíztam a legjobb barátomra, mert nála akár megoldottnak tekinthetné az életét. Bár van egy fél éves kislány, akihez körmeszakadtáig ragaszkodik, de az élete megfeneklett. Utolsó beszélgetésünkön mondta, máris bele van zúgva Szilvikébe. Hidd el, legalább úgy vigyázna rá, mint én rád.

- Olyan szépen beszélsz róla, csak nem téged is megszédített?

- Csak nem féltékenykedik ez az édes kislány itt mellettem? - simította meg az arcát.

- Neem iis... Csak kíváncsiskodom.

- Na persze... értem én. De nem. Bár tagadhatatlanul csinos, szép és okos lány, de nem a zsánerem. Említettem már, jó emberismerő vagyok. Bizonyos visszajelzésekből, megjegyzésekből, reakciókból pontosan tudok következtetni. Benne nem tudnék megbízni.

- Hmm... Akkor én is nyitott könyv vagyok előtted.

- Bár úgy lenne! Akkor a hasonlatodnál maradva, már lapozgatnék, olvasgatnék belőled, és nem csak a fedőlapoddal ismerkednék.

- Hány fiatal lányt csaltál kelepcébe az évek alatt?

- Na persze, most is csak a kíváncsiság dolgozik benned, ugyebár?

- Igenis, és ne legyél uti, mert mindjárt felhúszom a nózimat - nevetett zavartan.

- Isten ments! De úgysem hiszed el, Szilvikén kívül egyet. Nem tartozik a feladatkörömhöz, tehát csak azt vállalom el, akihez érdekem fűződik.

- Mi lett a másik lány sorsa?

- Üzemmérnök lett, ő a jobbkezünk. Amint látom, hiteltelennek tartasz, de akkor sem mondhatok mást, első vagy az életemben, akibe érdek nélkül, akaratom ellenére szerettem bele első látásra.

- Úgy tűnik, az egymás iránti hiteltelenségünk kölcsönös, mert te sem veszed komolyan, ha nem lennél számomra fontos, már rég kiléptem volna az életedből.

- Akkor mire jó ez a léleknyomorító játszma köztünk?

- Semmire, de nagy veled szemben a lemaradásom. Ígérem, nem fogok visszaélni a türelmeddel, jóindulatoddal.

- Ha mellettem maradsz, lesz türelmem kívánni a jelzésedet, rákapcsolhatok.

- Hogy is fogalmazzak, hogy ne tűnjek túlzottan gyerekesnek... szóval, az igyekezetem komoly erőpróba számomra és megvisel. Hol a fejem fájdul meg, hol a szívem zakatol, mint a légkalapács.

- Eszem ágában nincs lekicsinyelni az igyekezetedet, hiszen szemmel látható a vívódásod.

- Bocsáss meg, fáradt vagyok, szeretnék visszavonulni a szobámba.

- Ha megígéred, hogy nem sírás lesz a vége, máris átadlak magányodnak - állt fel.

- Esküvel fogadom, nem fogok sírni!

Kézen fogva mentek a szobáig.

- Jóéjszakát puszi azért jár nekem?

Vivien felágaskodott, megfogta a két vállát, és megpuszilta. Krisztián alig érintve karolta át, szájon puszilta, pár pillanatig magánál tartotta, amivel sikerült felkorbácsolnia a lány szenvedélyét. Ajka játékaival készítette viszonzásra. Amikor érezte, Krisztián karja megrándul, nyelvét érzékenyen tolja ajkai közé, gyengéden kibontakozott öleléséből.

- Hh... Ne félj, drága! - engedte el.

- Jó éjszakát, szép álmokat! - intett játékosan pát, és bement a szobába.

- Neked is, kicsi félénk baba - mosolygott rá.

TIZEDIK FEJEZET VÉGET ÉR EGY FEJEZET

1.

Viviennek zaklatott éjszakája volt. Hajnalban felébredt, nem tudott visszaaludni. Krisztián előző esti forró szenvedélye tartotta fogságában, amivel kis híján magával ragadta őt is. Már kint a kertben nehezen őrizte meg józanságát, de ha búcsúzkodáskor kéri tőle, ölelje át, bizony nem sikerül. Agya próbálkozik még erőtlen kísérletezéssel távolságtartásra ösztönözni őt, de szíve - és nem kis meglepetésére - teste egyre erősebben vágyik Krisztián közelségére, gyengéd simogatásaira, érzéki csókjaira. Biztosan nem élné túl, ha csalódást okozna neki nőként és emiatt ábrándulna ki belőle, de ösztönei kezdenek ezen is felülkerekedni.

Most tartotta igazán jó ötletnek Kata kérését, délutánonként menjen vele könyvtárba. Pár napot talán ezzel is nyerhetne még. Röstell, de ott bujkál benne a kis ördög, Krisztián vajon mit kezd majd a felszabadult délutánjaival? Meg akar bízni benne, de kapcsolatuk a rendkívüli helyzet miatt hűség terén nem lett próbára téve. „Hh... Itt a lehetőség... de be kell vallonom, rettegek a gondolatától, mi lesz, ha ő is külön programokat csinál?” Érezte, a tűzzel játszik, de eleget szenvedett a Dávid keltette csalódástól, bizonyosságra van szüksége. Rosszkedvűen végezte reggeli teendőit.

A délelőttöt a rózsák között töltötte. Közben villant agyába, Krisztián le sem reagálta a könyvtárral kapcsolatos felvetését. Délben ínycsiklandozó illatok csalták be a házba. Ebéd közben nagy levegőt vett, maga elé nézve szólalt meg:

- Krisz, a könyvtárra vonatkozó elképzelésemmel nem értesz egyet?

Kínos csend telepedett közéjük. Krisztián komoly tekintettel nézte, amitől zavarba jött. Már-már menekülőre fogta, amikor megszólalt:

- Sem jogom, sem szándékom nincs téged bármiben visszafogni, akadályozni. Ha erre vágysz, lehetnek külön programjaid, de azt ne várd tőlem, hogy tapsikoljak örömben.

- Ez így ciki! Biztosan érzem, önző dögnék tartasz. Drága Krisz, hogy értessem meg veled, nem ellened, értünk akarom próbára tenni magamat.

- Bocsáss meg, de csak beletörődni tudok döntéseidbe, mert az ilyen és hasonló játszmáknak semmi értelme, ezeknek valóban nem örvendek.

- Nem bízol bennem?

- Nem erről van szó, kicsim. Hetek óta érzem rajtad, menekülsz az érzéseid elől. Sejttem az okot, de bánatomra nem tudom veled megértetni, az élet nagy lutri, kockázat nélkül nincs győzelem, ezért kell szenvednünk mindkettőnknek tehetetlenül.

- Cáfolhatatlanul igazad van, mégsem tudom kimondani addig a döntő szót, amíg leblokkol a közeledésed.

- Nehezen viselem a bizonytalanságot, de mit mondhatnék mást, tégy belátásod szerint.

- Oké, felejtjük el, nem megyek könyvtárba.

- Nem, Vivien, most már én ragaszkodom hozzá, cselekedj döntésed szerint. A megalkuvás a legrosszabb megoldás - állt fel, és bement a szobájába.

Vivien rosszkedvűen öltözködött. Mielőtt elment, bement hozzá:

- Krisz, indulok... sietek vissza, legkésőbb ötre itt vagyok. Szeretném, ha addigra te is megjönnél.
- Tényleg? - ment oda hozzá.
- Tudom, önzőség, de igen... nagyon.
- Mi lesz, ha mégsem? - fogta át a vállát.
- Semmi... Jogodban áll, csak... Áh, mindegy, megyek, majd jövök.
- Oké. Azért egy elköszönő puzsi, ugye, jár? - vonta magához.

Vivien nyújtotta ajkát. Krisztián egy pillanatra magához vont, csókpuszival köszönt el tőle. Öröklően vágyott rá, tiltakozzon távozásá ellen, de ehelyett leengedte karjait. Lehangoltan ment az ajtóhoz. Nem mert visszanézni, könnyeivel küszködött. Katát útközben hívta fel, hol találkozzanak.

Bár Krisztiánnak jólesett a lány elérzékenyülése, mégis biztosra vette, vesztesre áll, nem mer mellette dönteni, előbb-utóbb elköltözik tőle, amit neki tehetetlenül kell végignéznie. Talán jobb is, ha előtte hozzászoktatja őt távollétéhez. Nagyot sóhajtott, keserősége önvádca csapott át: ő az előidézője kapcsolatuk ellaposodásának. Nagy hiba volt kiengedni kezéből az irányítást. Vivien ragaszkodik hozzá, hiszen mindannyiszor édes mosoly van az imádott pofiján, ha úgy érzi, megbántotta őt valamivel. Rá sem mer ilyenkor nézni, mert akkora vágy uralkodik el benne, alig képes józanságra inteni magát. Felállt, sóhajtozva sétált le-föl szobájában. Közben járt az agya: ő, a szervezet rettegett réme, odajutott, sakkban tudja tartani egy alig negyvenöt kilós angyali teremtményt, akinek erős akarata előtt kénytelen meghajolni. Parányi kicsivé tőporítja őt.

Nem, ezt nem engedheti meg magának. Változtatni fog mentalitásán, változtatnia kell! Érelőddött benne a gondolat, minden adandó alkalmat ki kell használnia együttlétekre. Eltökélten határozta el: amint hazajön, megbeszéli vele, sokkal kellemesebben telhetnének délelőttijeik, ha közösen főznének. Igen, ezt kell tennie! Izgalmassá, szórakoztatóvá kell tennie az együtt tölthető idejüket, azzá fogja tenni!

Két napig jónak tűnt új elképzelése, de a magányos délutánoktól előre rettegett. Már a második nap depresszív hangulat uralkodott el rajta. Nem ismeretlen számára az érzés, de megveszekedett munkatempóval eddig ellensúlyozni tudta. Most semmi nem érdekli Vivien kívülről. Figyelme arra összpontosul, mikor nyílik az ajtó. Étvágytalanná vált.

*

Vivien az első nap kivirult, jókedvű volt egész este. Másnap pedig már alig várta, hogy elköszönhessen Katától, rohanhasson haza. Rosszul esett neki, hogy Krisztián csak tudomásul vette jelenlétét. Próbálta megtudni tőle, milyen kellemetlenség érte, de hiába, a férfi magába zárkózott, nem válaszolt kérdéseire. Vacsora után kérte, sétáljanak a kertben, de végtelen szomorúsággal a hangjában annyit mondott:

- Bocsáss meg, ma nagyon rossz társaság lennék, ha nem haragszol, inkább visszavonulnék.
- Ismerős a viszonyulás, csak hónapokkal ezelőtt én éreztem ilyesmit, de ahogy gondolod.

Lehangoltan ment szobájába. Rossz lelkiismerete gyötörte, miért hagyta magára akarata ellenére. Lehet, hogy visszavonhatatlan hibát követett el maguk ellen? Reggel felhívta Katát, rossz közérzetre hivatkozva mentette ki magát a délutáni találkozás alól. Elhatározta, kizsedi Krisztiánból, mit vétett ellene.

Ő volt a soros a konyhában. Reggeli készítés közben rossz érzés fogta el, mert olyankor már kint járkált körülötte, akkor pedig semmi életjelet nem adott. Tálalás után hiába kopogott ajtaján. Megnézte a bejárati ajtót, a kulcsa nem volt a zárban, tehát elment otthonról. Próbálta nyugtatni magát, elvégre neki is lehet házon kívüli programja. Nekilátott az ebédfőzésnek, de a sírás környékezte. Eltökélte, csak azért sem fog keseregni. Fincsi ebédet főz, és amint előkerül - egyszer csak haza kell jönnie -, feltétlenül megbeszéli vele, döntött magukkal kapcsolatban.

*

Krisztián étvágytalansága oda fajult, fel sem vetődött benne, hogy ennie kéne. Szobájából figyelte, mikor tűnik fel a rózsakertben Vivien. De csak a konyhakertbe szaladt ki valamiért. Töprengett, ki a soros a konyhában... nem jutott dűlőre. Szégyellte, hogy a kötelességei sem érdeklik, ennek ellenére képtelen lett volna értelmes cselekvésre.

Gondolataiból a ház túlsó ajtajának nyikorgása zökkentette ki. Órájára nézett, csalódottan állapította meg, legalább két órával előbb ment el otthonról, mint szokott. Dührohamot kapott. Biztos elkeseredésében menekül - állapította meg lesújtva. Átsietett a ház túloldalába, utána nézett, de már nem látta sehol. Visszafelé benézett a konyhába. Meglepetten nézte a szét-pakolt zöldségeket. Sejtését igazolódni vélte. Ismét bezárkózott szobájába. Eltökélte, amint hazajön, beszél vele, mert nem bírja tovább, beleőrül a kialakult helyzetbe.

Egykedvűen dőlt hátra a fotelben, az órát nézte folyamatosan. Majd hol nyugtalanul járkált, hol maga elé nézve ült. Rémesen lassan teltek a percek, órák. Még ennyire soha nem nyomasztotta a házra telepedett csend. Amikor öt órára kúszott a mutató, felugrott, kirohant a teraszra, de nem látta őt sehol. A szobájához ment, hallgatózott, de onnan sem hallott semmi zajt. Az örület határán volt, de a percek teltek könnyörtelenül, elmúlt háromnegyed hat, és Vivien sehol. Mi történhetett? Baleset érte? Visszaköltözik Katához? Kétségek között ment vissza a szobájába. Zúgott a feje. Leült, magába zárkózott.

*

Vivien délben valóban elment otthonról, de csak a közeli üzletbe, mert a nagyanyja specialitását akarta elkészíteni, gombás tojásfészket, de kifogyott a tojás. Amikor hazaért, behúzódtott a konyhába. Az ajtót be kellett csuknia, nehogy a felerősödött szél bevágja. Járt a keze, de potyogtak a könnyei. Örült féltékenység gyötörte. Hol lehet ilyenkor? Biztos volt benne, előle menekül el otthonról, és másnál vigasztalódik. Fájt, rettenetesen fájt neki a gondolat, de igazat adott Krisztiánnak. Mire várjon, ha nap mint nap azt tapasztalja, kerüli a társaságát.

Amikor elkészült a gombás rizzsel, kis fészkeket csinált a tojásoknak. Darált csípős, füstölt kolbászból kis rudakat formált, körberakta velük a fészkeket. Letakarta vastagon salátalevelekkel, betette a hűtőbe, majd frissen kell megsütnie. Elkészült közben a fejtett bableves. A nappaliban terítette meg, mert a szél nem akart mérséklődni. Közben állandóan az órát nézte. Elmúlt fél kettő, Krisztián sehol, pedig órát lehetne állítani a megjelenéseihez. Máskor ebben az időben már asztalnál ülnek. Odament a szobaajtóhoz, hallgatózott, majd kétszer kopogott, de csak a csend válaszolt.

Lehangoltan rakta egymásba a tányérokat, ráhajtotta a terítőt, eltette a konyhaszekrénybe. Bement a szobájába. Leült, utat engedett hulló könnyeinek. Végül lefeküdt az ágyra, testét néma zokogás rázta.

*

Krisztián tekintete a két mutatóra tapadt. Ólomlábon jártak a percek. Nehezen csak elhagyja lassan a kismutató a hatost, hogy átadja helyét a nagynak. Fél hét után szokott Vivien kijönni a konyhába vacsorát készíteni, de ma ez is elmarad. Pedig talán már enni is tudna, ha itthon lenne. De így... áhh, értelmetlenné vált minden. Magába roskadt, ismét erőt vett rajta a keserűség.

2.

Vivien fél hét után szánta rá magát, hogy elkészítse a vacsorát. Bár nem hallotta megjönni Krisztiánt, de éjszakára csak nem marad ki - gondolta kétségbeesve. Ismét a nappaliban terített meg, bekapcsolta a sütőt. Az órára nézett: hét óra, és Krisztián sehol. A szobaajtájához ment, halkán kopogott, hátha nem hallotta, mikor jött meg. Semmi válasz. Óvatosan nyomta le a kilincset, benyitott. Meglepetten nézte a magába roskadt férfit. Halkan szólt hozzá:

- Szia Krisz, miért nem jössz vacsorázni?

Kétszer kellett megismételnie, hogy tudomást vegyen jelenlétéről. Hirtelen ocsúdva nézett fel. Tekintete rátapadt a kisírt szemű lány karcsú alakjára. Ez a pulóver volt rajta, amikor megismerte. A szűk szoknyája térdéig ér. Úristen, milyen gyönyörű - mérte végig. Vivien légies léptekkel közelített hozzá. Bénultan csodálta vékonyságát meghazudtoló nőies alakját, a pulóveréből kiemelkedő, kíváncsan formás melleit, a nádszálvékony nyúlánk derekát, a férfivadító, hosszú combjait. Nagyot nyelt, amikor megállt előtte, puhán vállára tette a kezét. Úristen, ezt nem éli túl.

- Vacsorázni? Nem tudtam, hogy itthon vagy - mondta keserű szomorúsággal.

- Hogy érted ezt? Hol lennék? - nézett a szemébe.

- Délben elmentél, és nem hallottam, hogy azóta hazajöttél volna.

- Nem értelek. Te itthon voltál? Akkor miért nem jöttél ki reggelizni, ebédelni? - sírta el magát.

- Kiscsillag, a reggelivel kapcsolatban nem tudok mit mondani, fel sem vetődött bennem az evés. Délben pedig miért mentem volna ki, amikor nem hallottam, hogy hazajöttél? - átkarolva vonta gyengéd határozottsággal a combjai közé.

- Mert én bekopogtam, amikor elkészültem az ebéddel.

- Nem értem. Már nem csak tébolyult vagyok, de süket is? Vivien, kicsi, síró angyal, megbeszéltük, vedd komolyan, nem megyek el itthonról szó nélkül.

- Krisz, én már semmit sem tudok. Olyan szerencsétlen vagyok. Amikor azt hiszem, végre jobb lesz, mindig minden rosszra fordul - borult a széles vállára zokogva.

- Vivien, mi történik velünk? - simogatta a hátát. - Te a visszavonulásomtól, én a távolságtartó viszonyulásodtól borulok ki - szorította magához.

- Tudom, tudom, sokáig hagytalak bizonytalanságban, de ilyen nehezen tudok dönteni.

- Miben, én kicsi félénk, síró babám, miben?

- Hát abban... Hh... jaj, olyan ciki... Szóval láttam, te is kezdesz kiborulni, bennem is egyre nagyobb a feszültség, ezért tegnap a könyvtárból jövet elhatároztam, beszélek veled, de hiába próbáltam kezdeményezni, végig hárítottál. Ma pedig meggyőződésemm volt, házon kívül töltöttem a napot. Fincsi kajcit készítettem, de ebédre is hiába vártalak.

- Mit mondtál volna? - ültette a combjára.

- Azt, hogy jó veled... hogy szeretlek... hogy hiányoznak a jó éjt... szép reggelt... viszontlátás és mindenféle puszijaid... A hosszú beszélgetéseink... a közös esti séták a kertben... meg minden... Szóval azt akartam mondani, felkészültem a „kockáztatás”-ra.

- Eddig miért zárkóztál el tőlem?

- Amit mondtam már neked, nem egyszer. Rettenetesen félek tőle, hogy csalódást okozok neked, hogy egy életre kiábrándulsz belőlem. Krisz, mi van, ha Dávid végérvényesen elrontott bennem mindent?

- Tegnap mi bátorított fel a változtatásra? - vonta szorosan magához.

- Részben a végtelen szomorúságod, magadba zárkózásod... na meg az, hogy amikor a csillagok alatt csókolóztunk, úgy éreztem, ha akkor kezdeményezel, képtelen lettem volna ellenállni, és igazat adtam neked, amikor azt mondtad, az érzéseim elől menekülök. Krisz, nagyon szeretlek, és be kellett látnom, a hárításom, menekülésem nem visz sehova.

- Nem is tudom, mit mondjak erre, édes kicsi szemérmes angyal! Először azt kell elhinnem, itt vagy az ölemben. Szabadon simogathatlak, és nem akarsz menekülni tőlem.

- Többé nem fogok. Nem akarom, hogy másnál találj meg a boldogságodat. Nem akarom, hogy egészen kiábrándulj belőlem.

- Hmm... Egészen nem, hát mondd, mennyire engedélyezed?

- Nem tudom... Semennyire.

- Most már egészen biztos vagy benne, hogy mellettem maradsz?

- Igen. A hiányod, szomorúságod... áhh, Krisz, kéérlek, ne kínozz, olyan ciki... nagy bennem a lelkiismeretfurdalás az elmúlt napok miatt.

Magához vonta, ajkát ajkára tapasztotta. Amint viszonzta csókját, simogató keze óvatosan siklott a melleire, gyengéden masszírozta.

- Édes vagy... istenien csókolózol - suttogta kifulladásra.

- Ha így van, tőled tanultam, mert csak veled csókolóztam.

- Hogyhogy? Csak nem azt akarod mondani, hogy Dáviddal nem?

- Nem. Illetve szeretkezés közben akart, de nem voltam rá vevő. Nagyon fájt, amit csinált, alig vártam, hogy vége legyen.

- Hányszor voltatok együtt?

- Egyszer, azt is oltárira megbántam.

- Bízz bennem, drága, meglátod, csodálatos élményben részesítelek. Szeretném, ha tudnád és komolyan vennéd, veled szeretném megvalósítani a vallomásomkor vázolt jövőt. Amint beleegyezésed adod, hivatalosan is bizonyítom neked.

- Nekem államvizsgáig még egy kőkemény évem van. Te ősszel elmész, talán hónapokra, üzleti körútra. Ez olyan hosszú idő, annyi minden történhet addig.

- Szóval ezért nem akarod elkötelezni magadat mellettem? Vivien, lehet, hogy nem hiszed, de az életemre esküszöm, engem azóta nem érdekel más nő, amióta az aluljáróban megláttalak. Halál biztos vagyok benne, te vagy, senki más. Magadban nem bízol?

- De bízom mindkettőnkben, csak körülötted olyan bonyolult minden.

- Igen, de ígéretem van rá, bevonlak az életembe. Velem ezentúl nem történhet olyan, amiről nem tudsz.

- Hiszek neked, de annyira jó lenne, ha mindig mellettem lehetnél.

- Meglátod, úgy lesz. Az üzleti utamról nem mondhatok le, mert azzal bonyolulttá tenném Herberttel az elszámolást, de minden szabadidőmet veled töltöm azokban a hetekben is. Add az édes ajkad!

Összeölelkeztek, felhevülten csókolóztak. Krisztián bódultan nyúlt pulóvere alá, simogatva, masszírozva játszadozott melleivel, miközben másik kezével a combját masszírozta egyre feljebb.

- Bocsáss meg a bizonytalanságomért, de rendkívül rossz hatással voltak rám az elmúlt hetek. Szóval igazán akarod a folytatást?

- Még bennem a félsz, hogy csalódást okozom neked, de akarom!

- Akkor nézd csak meg, mitől dagad a nadrágom, és higgy benne, nem lesz semmi baj - suttogta felhevülten.

Bátortalanul tette kezét kőkemény hímtagjára. Amint Krisztián nyelvét ajkai közé tolta, ernyedten dőlt karjába.

- Meglátod, drága, milyen gyönyörű érzés egymás szenvedélyétől a gyönyör fellegébe emelkedni. Jó lenne a fölöslegessé vált ruháinktól megszabadulnunk - ültette fel.

- Krisz, én nem szeretnék évet halasztani.

- Nem fogsz, kicsi aggódó baba, vigyázni fogok rád, nem akarom kellemetlenné tenni az évedet. Arra persze nem teszek esküt, hogy nem babával a hasidban fogsz államvizsgázni, de legkorábban decemberhez egy évre jöhet a kis jövevény. Vélemény?

- Abban benne vagyok - mosolyodott el némi gondolkodás után.

- Istenem, milyen izgalmas férfiként vetköztetni téged - hajolt a melleihez.

- Olyan ciki visszagondolni rá, mi mindent kellett velem csinálnod. Még jó, hogy nem tiszta tudattal éltem át.

- Lényeges dolgot nagyon keveset, mert még önkívületben is tiltakoztál ellenem. Vetköztetéskor csak a felső ruháidat vehettem le rólad, utána toltál el magadtól. A mosdóba kikísértelek, de nem maradhattam ott, amíg a dolgotat végezted.

Vivien átkarolta a nyakát, hozzásimult.

- Azt még mindig nem tudom, hol jártál délben - vonta szorosan magához a ruhátlan lányt.

- Főzés közben kellett elmennem az ABC-be, mert nem találtam tojást, de még fél órát sem voltam távol.

- Pedig nálam mindig van kettő - csókolta játékosan a melleit. - Keresd meg őket! Óhh... édesen érzéki vagy! De mondd csak, miért nem hallottam a főzésedből semmit, miért nem éreztem az illatokat?

- Be kellett csuknom minden ajtót, akkora szél van odakint.

- Nagy szél? Ezek szerint önkívületben töltöttem a napot?

Végigfeküdt vele az ágyon, úgy simogatták egymást. Addig játszadozott vele, amíg Vivien teljesen ki nem kapcsol. Akkor óvatos gyengédséggel tette magáévá. A lányból elemi erővel tört fel a szenvedély. Pár másodperc után felszabadultan tornázott Krisztián karjában. Maguk sem tudták, meddig fonódtak össze egymást kényeztetve. Amikor Krisztián kimerülten ölelte magához a pihegő lányt, hozzábújva simogatta.

- Krisz, mi történt velem? Olyan örült szerelmet érzek irántad, amiről eddig azt sem tudtam, hogy létezhet ilyen. Köszönöm az élményt, a hihetetlen gyengédséged. Ismét bebizonyítottad, mindenben neked volt igazad.

- Drága szép csillagom, hihetetlenül boldog vagyok, hogy végre oldódik benned a félelem! Ugye, vége az egymást sanyargató játszmáknak, lelki gyötrelmeknek?

- Igen, és olyan jó, hogy oldódhat, a szerelmen, boldogságon kívül hihetetlen megnyugvás van bennem. Bocsáss meg a prózai felvetésemért, de mielőtt bejöttem hozzád, bekapcsoltam a sütőt.

- Oké, farkaséhes vagyok, úgyhogy mehetünk a fürdőszobába!

Vivien fel akart kelni, de Krisztián a karjában vitte ki.

- Krisz... Krisz... még fel sem öltöztünk - szabadkozott, amikor a konyhába vitte.

- Nem is fogunk. Látom, a nappaliban terítettél meg, egymás előtt csak nem szégyelljük magunkat - simogatta nevetve.

- Jesszusom, ez aztán jól bemelegedett - toltá be a tepsit.

- Mesélj, hol itattad az egereket? - vontá az ölébe.

- A szobában. Rettenetesen el voltam keseredve. Elhatároztam, ha éjszakára sem jössz meg, nem maradok itt.

- Hova mentél volna?

- Nem tudom. Reggelig talán a parkban sétáltam volna, reggel átköltöztem volna Katához. Óh, Krisz, akkora boldogság van bennem, olyan jó, hogy nem így történt!

- Édes jó istenem, hogy lehet két ember ilyen örülten mamlasz? Ugye, semmi kétséged felőle, hogy utánad mentem volna, és visszahozlak, ha kell, a karomban - csókolt forrón a nyakába.

- Nincs, de így sokkal jobb - csókolta meg, majd elengedte Krisztiánt. - Hű, a kajcink meg mindjárt szénné ég!

- Isteni illata van! - álltak fel, hogy Krisztián kivegye a sütőből.

Mire befejezték a vacsorázást, elállt a szél. Kellemes, csillagfényes nyáreste volt, sétálhattak a kertben. Nem tudtak másról beszélgetni, mint a szerelemről. Amikor elfáradtak, Krisztián ölébe vonva ült le vele a hintaszékbe. Lágyan ringatta magukat csókolózás közben.

- Mit szólnál hozzá, ha az éjszakát itt töltenénk?

- Izgalmas lenne. Gimiben a srácok sokszor dicsekedtek vele, hogy késő tavasztól őszig a kertjükben felállított sátorban aludtak. Mindig irigyeltem érte őket.

- Bár sátram nincs, de sokkal romantikusabb szabadon, a csillagok alatt. Gyere, fejedelmi helyet készítünk magunknak.

Könyvtárból hoztak ki széles laticelt párnával, takaróval. Visszaültek a padra. Csókolózás, érzéki játszadozás közben vetkőztették egymást. Vivien elkomolyodva nézte Krisztiánt.

- Mi történt, kicsi életkém?

- Gondoltál rá: a mai nappal véget ért egy fejezet az életünkben?

- Hmm... egy édes-keser fejezet... Most nem érzek mást, mint átélhetetlen szerelmet, hihetetlen megkönnyebbülést, de nem fogom megbánni egyetlen pillanatát sem. Lehet, hogy hánytott életünk miatt mi csak így lehetünk boldogok egymással. Nem tudom, van-e még egy ilyen pár a földkerekségen, akiknek ennyit kell küzdeniük a szerelmükért, egymásért, de biztosan érzem, ez köt bennünket össze egy életre.

- Ebben kell hinnünk és úgy lesz - fonta karjait nyaka köré.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

REJTETT VILÁG

1.

Másnap a reggel rég pihenőre tért, amikor szinte egyszerre ébredtek. Vivien nehezen tért magához mély álmából. Amikor sikerült, elpirulva észlelte, mezítelenül fekszenek egymás mellett Krisztiánnal.

- Téged aztán tényleg megrészesgített a szerelem - ölelte magához nevetve Krisztián.

- Fhhúú, Krisz, drága Krisz... alig hiszem el, ami velem történt. Te édes varázsló, hogy tudtál szinte órák alatt átformálni engem? Hihetetlen! Amitől tegnap reggel még rettegtem, ma már kívánom? - fonta karjait nyaka köré.

- Boldog vagyok, hogy végre megtaláltam a hatószeret, aminek te sem tudtál ellenállni - játszadozott a testével. - Izgalmas felfedezésnek lehetek tanúja... legvarázslatosabb hangszer a női test. Figyelj csak, milyen engedelmesen szólal meg ujjaim, tenyerem mozgatása alatt - temette arcát a karjában rángatózó lány mellei közé.

Vivien hirtelen támadásba lendült, érzéken csiklandozta a föléje hajló férfit. Pillanatok alatt hagyták faképnél fekhelyüket, hatalmas hancúrozás közepette. Krisztián a rózsabokor közelében fékezte magukat.

- Azt azért ne próbáljuk ki, hogy viselkednek a rózsáid, ha köztük landolunk - nevetett.

- Jesszusom! Teljesen letaroltuk a gyönyörű pázsitot - nézett körül Vivien.

- Meg fogja nekünk bocsátani, hiszen szemtanúja volt a hetek óta tartó gyötrelmünknek. De most végre mindent, de mindent be fogok pótolni, amit a két és fél hónap alatt megvontál tőlem.

- Lesz mit, drága. Csak azt nem értem, hogy bírtad ki ennyi ideig, te, aki rendszeres nemi élethez voltál szokva.

- Egyszerű rá a magyarázat, drága tünékeny angyal. Eddig, állításoddal szemben, igencsak alkalmanként fért bele ilyesmi a túlszűfolt életembe. Lehet, hogy ezen a téren nem férfiből vagyok, mert az effajta irányú érdeklődésem a szerelem hozadéka, amit mint említettem már, általad ismertem meg. Mióta beléptél az életembe, van egyre elviselhetetlenebb nem nő-, hanem Vivien-hiányom.

- Hmm... Mert pechedre pont egy ilyen tüskebőki kellett neked, mint amilyen vagyok.

- Szerencsémre, csak voltál! Te monád: tegnappal véget ért az a fejezet.

- Ó, Krisz! Olyan jó, hogy vagy nekem... hogy ezentúl lehetünk egymásnak - temette arcát zokogva mellkasára.

- Eleget itattad az egereket bánatodban, boldogságod kifejezésére találjunk ki valami mást - simogatta szerelmesen.

- Oké, de amíg sikerül, kezdjük a napot, mert lassan a délelőtt is ránk ölti nyelvét.

- Nehezemre esik, de elfogadom a javaslatot. Amíg beviszem a fekhelyünket a könyvtárba, készülődj, drága. A mai napot vásárlással kell kezdenünk, mert igencsak leapasztottuk a készletünket.

Vivien sejtelmes mosollyal bólintott. Mire Krisztián előkerült, maga köré gyűjtötte a fellelhető nyersanyagot. A férfi meglepetten állt meg a küszöbön.

- Látom, jól választottam - mosolygott.

- Nagyanyám mellett megtanultam a maradékokat hasznosítani.

Karjába kapta a kosár krumplival, és össze-vissza csókolta.

- Jaj, Krisz... Ne komolytalankodj! Így nem lesz regebédünk.

- Hogy mink nem lesz?

- Regebédünk... de még pontosabb, ha úgy fogalmazok, regebvacsoránk - nevetett. - A reggelinknek rég huss, de ha nem igyekszünk, az ebédünknek is - puszilta meg.

- Úgy tűnik, meg kell tanulnom vivienül - tette le. - Szerencsénkre krumplink van, kiválthatjuk vele a kenyeret.

- Hogyhogy, hát az ott mi? - mutatott a kenyértartóra.

- Na igen, de nem vagyunk egérkék - puszilt a hajába.

- Majd meglátjuk. Kaphatnék egy tiszta konyharuhát? - lépett a mosogatóhoz.

- Máris, parancsnok kisasszonyka! - vett elő egyet a szekrényből.

Vivien vízbe mártotta, kissé kicsavarta, beletekerte a szikkadt cipót, félretette.

- Na, erre kíváncsi vagyok, mit hozol ki belőle - nézte csodálkozó tekintettel. - Mit segíthetek?

- Mondjuk vörös- és fokhagymát tisztítani, apróra vágni, vagy esetleg felferhetnél hat tojást habosra.

Nekiláttak. Mire mindent megtisztítottak, feldaraboltak, a cipó jól átnedvesedett. Vivien tepsi-be rakta, és be az átforrósodott sütőbe. Szalonnát ropogósra sütötte, leszűrte, félretette. Ennek zsírján pirította a vörös-, majd fokhagymát, burgonyát, végül a kolbászt. Mire minden ropogósra sült, Krisztián habosra verte a tojást. Vivien ráöntötte, gyors mozdulattal összekeverte, majd többször óvatosan átfordította, nehogy szétessen.

- Ó, parasztlepény! Utoljára gyerekkoromban ettem ilyet.

- Én gyakran élek ezen. Ráhalmozzuk a sült szalonnát, kóbit és máris lehet odakint megteríteni! - vette ki a sütőből a ropogósra sült cipót.

- Ez igen! Te édes varázsló, te nem csak gyönyörű vagy, de fergetegesen találékony is! - ölelte magához. - Én is vágyom ám valami ilyesmire.

- Oké... oké, de addig dédelgetjük egymást, amíg teljesen kihűl a kajcink - puszilta meg nevetve.

- Arra nem adunk neki lehetőséget - láttak neki jó étvággyal.

Miután eltűntették az utolsó morzsát is, Krisztián átkarolta a lányt, a könyvtárba ment vele:

- Fájdalom, de rettenetesen telnek a napok, kénytelen vagyok a ma még munkámnak számító szervezeti dolgokkal foglalkozni. Ez az első, amivel szeretném, ha megismerkednél. Ide rajtam kívül egyedül te léphetsz be. Itt folytatom a titkos tevékenységemet. Egyetlen jelentéssel börtönbe juttathatsz.

- Ez rémesen ijesztő - sápadt el Vivien.

- Igen, kiscsillag, de az életem részévé csak akkor válhatsz, ha nincsenek titkok, elhallgatások köztünk.

- Tudom. Ígérem, mindenben a segítségére leszek.

- Köszönöm! Tudnod kell azt is, a személyed mindaddig csak anyámék előtt létezhet, amíg magam mögött nem tudom a bűnös múltamat. Megvédeni csak úgy tudlak, ha elfogadod az irányításomat a nyilvánosság előtt.

- Amióta beavattál, tisztában vagyok vele. Nehezen dolgoztam fel, csak úgy dönthetek melletted, ha részese leszek olyan tevékenységeknek - ha csak a háttérben is -, amiket soha fel nem vállaltam volna az életem árán sem.

- Igen... örült szerencsés vagyok, és erre már a szigeten ráéreztem. Amíg élek, hálás leszek a sorsnak, amiért egymáshoz vezérelt minket. Látni fogod, drága, attól eltekintve, hogy az itteni tevékenységem jogba ütköző, csalással, sikkasztással nem találkozol... Emberélet, hazaárulás nem tapad a múltamhoz.

- Annyira már megismertelek, hogy ebben nincs okom kételkedni - állt fel a könyvespolc előtt álló fémvázás lépcsőre, a nyaka köré fonta karjait.

- Ffhúú, irtó izgi, olyan magas vagy, mint én - vonta magához simogatva.

- Nana, diplomata úr, csak egy puszt szerettem volna adni hitelességed bizonyítéka ként - kacagott -, de ha nem dolgozunk, megyek a kertbe zöldségféléért és főzök valami fincsit.

- Menj csak, én pedig jól megkergetlek - nevetett.

Vivien elengedte, oldalra leugrott, és mint a villám szaladt ki a házból. Krisztián utána vetődött. Kétszer kergette körbe az ágyásokon ide-oda szökellő lányt a konyhakertben, mire útját állhatta és karjába kaphatta.

- Lássam, mi a feladata a lábaidnak? - fektette a föbe.

- Napszakfüggő, úgyhogy ne tessék összekeverni őket, mert messze van még az este.

- Na ugye? Hát erről van szó, imádott szerelmem! Úgyhogy önkényes döntésem alapján: reggel, délben, este... na és amikor csak elkap bennünket a mánor szele, eggyé válunk... különben is, fel kell szentelnünk a házat, kerteket, udvart szerelmünkkel... Délelőtt a rózsáid, most a káposztafejek fognak irigykedni ránk - ölelte magához, hogy végre ráfonódjon és ajkára tapaszthassa ajkát.

Ezt követően a nap komoly munkával telt. Késő délutánba hajlott, amikor Krisztián óvatosan a számlák tetejére csúsztatta a öt évi munkájának jegyzőkönyvét. Vivien meglepetten vette kezébe:

- Ez mikor került ide?

- Fogalmam nincs - mondta sejtelmes mosollyal -, nem mondtam volna még, itt manók szorgoskodnak. Ez csak az ő művük lehet.

- Aha! Muti, hol bujkálnak?

- Nézz körül, hátha rábukkansz valamelyikre.

- Neked már megint nem a munkán jár az eszed.

- Hogyhogy? netán nem te kíváncsiskodtál? - csiklandozta meg.

Mielőtt Vivien bármit tehetett volna, felugrott, az ajtót kulcsra zárta.

- Innen nincs menekvés! - nézte győztes tekintettel.

Vivien hátraszaladt. Krisztián lekapcsolta a csillárt, és utána indult.

- Úristen, Krisz! Szent ég, hol vagyok? Jaj, ne csináld!

- Itt - kapta karjába, csókolta felhevülten.

Lassan vitte egészen hátra a heverőig, ahol pihenni szokott, amikor belefáradt a munkába.

- Most én kérdezem tőled, mit műveltél velem, te édes szívrabló? Harminckétéves koromig bírtam nő nélkül, mióta megajándékoztál magaddal, órákat alig bírok elviselni. Csak rád nézek, és kész vagyok.

- Boldog vagyok, hogy kölcsönös a hiányérzeted - fonódott rá. - Krisz, nem érzed, milyen erkölcstelenek lettünk?

- Nem. Netán nem azt akartad mondani, örült szerelmesek, akiknek rengeteg bepótolnivalójuk van egymással szemben?

- Oké, megadom magunknak a felmentést a ronda jelző alól, de ha továbbra is csak ilyen lenge öltözetet engedélyezel nekünk, rám fogsz unni.

- Biztosan, csak kéretik kívárni - csókolta, ahol érte.

Amikor kimerülten ölelkeztek össze, Vivien elgondolkodva kérdezte:

- Krisz, hogy létezik az, hogy itt rajtam kívül csak anyukádék jártak?

- Beszéltünk már róla, aki ilyen veszélyes életutat jár be, annak szüksége van biztonságos háttérre. Anyuékról senki nem tud Berlinben. Öt éve van közöm a szervezet, vállalat számláihoz, szerződés kötéseihez, amikre az életemnél jobban kell vigyáznom. Akkor néztem ki magamnak ezt a városi forgalomból kieső helyet. A házat én terveztem meg, és építettem fel egy gimis osztálytársam segítségével, akiből időközben építészmérnök lett. Szombathelyi a srác, rólam csak azt tudja, külföldön dolgozom, úgy hogy tőle nem kell tartanom. Az ő ötlete alapján lett két bejárata a háznak. Azzal érvelt, ritkán vagyok itthon, jobb, ha nem feltűnő az épület mérete. A kert hátsó része benyúlik az erdőbe, amit elég széles bozótos választ el a járt utaktól. Így arról is védve vagyok.

- Hogy mertél bennem annyira megbízni, hogy idehozz?

- Szerelmes lettem beléd. Mire idehoztalak, biztos voltam benne, nélküled nem kell az élet. Eldöntöttem, ha tévedek és feladsz, lelkiismeretfurdalás nélkül hagyhatom itt a földi életet.

- Még mindig nem világos, hogy értesít a főnököd, ha szüksége van rád? De a Nadina-ügyet sem értem.

- Van a főnökségnek Pestújhelyen szolgálati lakása, onnan jelentkezünk le, oda kapjuk az értesítéseket. Ma este oda is elmegyünk. Nadinával kapcsolatban tudsz minden lényegeset. Vele abban a lakásban találkoztunk, ha éppen mindketten Pesten voltunk és rá tudott venni egy kiadós szexre.

- Hátborzongató, amiket mondasz.

- Még nekem is. Alig várom, hogy megszabaduljak a fertőből, és megtisztulhassak melletted végre.

- Bocsáss meg, amiért annyit kíváncsiskodom, de ha anyukádékkal jó a kapcsolatotod, hogyhogy nem hívod őket egész nyáron és ők sem keresnek téged?

- Először is örülök, ha érdeklődsz a dolgaim után. Másrészt, ez a nyár valóban másként alakult, mint más alkalmakkor, amikor hosszabb ideig vagyok itthon. Mindig az az első, hogy lejelentkezem, megbeszéljük, el tudnak-e jönni. Most is hívtam őket, amint hazaértem, de úgy

tudják, jelenleg Pesten dolgozom. Ez volt ugyanis az elképzelésem egészen aznap délután két óra tíz percig, amikor is az ominózus metrómegállóban majdnem nekem rohant egy édes tüne-
mény, aki olyannyira megbabonázott, hogy attól kezdve nem létezett más számomra, mint ő,
és az ő megközelítése, meghódítása. Hát tehetek én róla, hogy erre ment el a nyaram? -
csiklandozta meg nevetve.

- Igen. Miért ilyen nehéz esetre vetted ki a hálódát?

- Részben soha nem kedveltem a könnyű eseteket, másrészt, mit tehetek én arról, hogy téged
szánt nekem a sors?

- Pechedre, de imádnivalóan aranyos voltál... vagy. Most aztán egy életre bánthat a lelki-
ismeretfurdalásom, amiért ennyi gondot okoztam... és ismerve magamat, fogok okozni neked.

- Túl vagyunk a nehezén. Biztos vagyok benne, ez a viszontagságos ismeretségünk köt minket
össze egy életre. Mielőtt éhen halunk, nézzünk körül a hűtőben.

2.

Ebéd után hátramentek, Krisztián beült a hintaszékbe, ölébe vonta Vivient:

- Szeretném komolyabban faggatóra fogni a múltadat. Beszélnél a szüleidről?

- Szüleim? Fhú, de idegenül hangzik. Magamra vonatkozóan még soha nem mondtam ki ezt a...
Hogy is fogalmazzak? Gyűjtőfogalmat? Sajnos nem sok mondanivalóm van róluk. Apukám
csak egy név a szótáramban. Engem a gólya hozott - mosolyodott el kesernyésen. - Nyolc
hónapos embrióska voltam, amikor elhagyott minket. A *miért* örök talány marad előttem.

Beszélt arról, milyen válaszokat kapott anyukájától, nagyapjától, nagyanyjától, amikor
apukájáról kérdezősködött tőlük.

- Fogalmam nincs, milyen titkokat rejtenek ezek a viszonyulások. Tíz éves voltam, amikor
anyukám csont-bőrre lefogyva kórházba került, és egy héten belül meghalt. Rá mindig fájó
szívvel gondolok, mert nagyon szerettük egymást, közel kerülni mégsem tudtam hozzá.
Nagyapa - a védelmezőm nagyanyám kegyetlen bánásmódjával szemben -, a másik személy,
akit rajongva szerettem, tizenöt évesen hagyott itt.

Részletesen mesélt nagyanyjáról, kegyetlenkedéseiről. Megmutatta karján ennek látványos
maradványait.

- Ezzel választ kaptál arra is, miért a budapesti közgázra jelentkeztem. Negyedik gimis
koromban az osztályfőnöknőm, Zsófi néni vett pártfogásába, és intézte a hivatalos ügyeim.
Ő jött velem felvételizni, ő bumlizott ki nekem kollégiumi szállást, amit sajnos képtelen
voltam megszokni. Ingerültté váltam a közösségi élet nyűgeitől, ezért döntöttem az albérlet
mellett. Szerintem Zsófi néni emiatt haragudott meg rám. Bár igazat adott, de az albérlet ellen
tiltakozott. Azt mondta, hallott olyan megoldásról, hogy három-négy egyetemista lakást vesz
ki. Nézzek ennek utána. Érdeklődtem, de olyan árakat mondtak ezekért, amit én sehogy sem
tudtam volna kigazdálkodni.

- Hát azt bizony nem - erősítette meg halkán Krisztián.

- Tizenkilenc éves voltam, amikor végleg magamra maradtam. Nagyanya halála után Zsófi
néni járta ki azt is, hogy utána is kapjak árvaságít. Ekkor foglalkoztam komolyan vele, át-
jelentkeztem Fellegvárra, de több okból is meghátráltam. Legfőbb ok Dávid volt... Ám igaz az
is, akkora ház fenntartását sem vállalhattam magamra. Ráadásul rettenetesen félttem volna

egyedül akkora házban. Ezenfelül annál többet nem tudok mondani, hogy sokat töprengek a titkokat rejtő múltamon. Azt már mondtam neked, szerintem nagyanyám lehet a tragédiánk hátterében.

- Ezt végighallgatni rettenet, nem átélni - puszilgatta. - Mit mondanak erről a rokonok, szomszédok?

- Senkivel nem volt kapcsolatunk anyu halála után. A nagyanyámat mindenki utálta, rajta keresztül engem is, amit a temetésén tapasztalhattam meg, amikor tők egyedül álltam a ravatalnál. Az a két-három ember, aki még ott volt, messze elhúzódott tőlem. A szertartás után egyedül a szomszédasszony jött oda részvétet kívánni, akinek a szavai tűzként égetik mindmáig a lelkemet. Megsimogatta a hajamat, és annyit mondott: „Ó, te szegény kis árva, te nem kellesz senkinek.”

- Szentséges ég! Ez a szívfacsaró megállapítás nem lehet véletlen, drága angyalkám. Nem érné meg utána nyomozni, mi lehet a tragédia valódi oka?

- Nem tudom. Egyelőre a tanulással foglaltam le magamat, de igazat kell adnom neked, menekülő típus vagyok. Ezúttal sem merek a valósággal szembesülni. Sokszor vetődik fel bennem, talán apának komoly oka volt rá, hogy elhagyja anyut.

- Mire gondolsz?

- Szerintem anyut könnyen lehetett terrorizálni, amit a nagyanyám ki is használt, és nézeteltérések alkalmával anyu nem apu mellé állhatott.

- Hmm... logikus következtetés. Együtt laktak?

- Nem. Apunak állítólag szép háza van valahol Fellegváron.

- Ez esetben bizony nehéz lehetett apukádnak elviselni, hogy az anyja sakkban tudta tartani anyukádat. Ezeknek utána kell járni pontosan - amit meg is fogunk tenni, amint egyenesbe hozom az életünket -, feltételezések alapján nem szabad apukád fölött ítélni.

- Valójában csak elkeseredésemben szoktam.

- Azt még mindig nem értem, a rokonaidat miért nem keresed fel?

- Mert ők sem kíváncsiak rám. Egyiküket sem érdekelte, mi lehet velem, hogy élek a nagyanyám mellett. Miért keresném fel anyukám bátyját, amikor még az anyja temetésére sem jött el?

- Ennek komoly oka lehet. Vagy olyan elvetemültnek ismerted őt azelőtt?

- Nem. Velem mindig kedves és aranyos volt. Bár két gyereke van, mégis sokszor mondta a térdén lovagoltatva: „De szívesen elfogadnálak lányomnak, kicsi prűcsök!”

- Na látod? Erre kéne gondolnod, angyalka. Ha tisztán akarunk látni, aprólékosan kell felgöngyöltíteni az eseményeket. Csak azt mondhatom, amit a vallomásomban magammal kapcsolatban, az igazság elől nem menekülhetünk el. Előbb-utóbb napfényre kerül minden. Megnyugodni, a múltad feldolgozni csak akkor tudnád, ha ismernéd a pontos tényeket. Örülök, hogy beavattál. Így talán neked is jobb, nekem is könnyebb megértenem a zárkózottságodat, bizalmatlanságodat a világgal szemben.

- Ezentúl olyan nyitott könyv akarok lenni előtted, mint amilyen te vagy előttem. Fáj arra gondolnom, mennyire el akartalak marni magamtól, holott rettegtem tőle, hogy megtörténhet.

- Szerinted el tudtál volna?

- Ha az elmúlt napokra gondolok, azt hiszem, igen.

- Nem, kiscsillag, hiszen majd belepusztultam a viszonyulásodba. Semmi túlzás nincs benne, nekem az életet jelented... csak nehogy rám unj, mert amint magam mögött hagyom Berlint, nem mozdulok mellőled - szorította magához.

- Hh... de jó lesz nekem! - fonta karját rajongva nyaka köré.

- Hát még nekem milyen jó lesz, te édes, tünékeny borsodi lány!

- Annyira jó, hogy így tudsz szeretni. Imádom a gyengédségedet! Ígérem, soha többé nem leszek féltékeny a múltadra.

- Gyengédség... hmm... Biztosan nem hiszel nekem, de ezt egyedül te tudtad előcsalni belőlem. Nem is értem magamat, mert eddig a vad szex híve voltam. Veled soha nem lennék képes olyanokat elkövetni, amit például Nadinával.

- Kegyetlenkedtél velem?

- Mit is mondjak erre... ronda dolgok történtek köztünk, de ő provokálta ki, neki arra volt szüksége.

Kis csend támadt köztük, majd ismét Krisztián szólalt meg:

- Ha nincs több kérdésed, szeretném tudni, mi az elképzelésed arra a pár hétre, amíg távol kell lennem?

- Reménykedem benne, te is úgy gondolod, addig albérletbe költözöm.

- Nem... Nagyon nem. De mondd, milyen indokkal?

- Nem fontossági sorrendben: lehet, hogy a neveltetésemből vagy a túlzott önérzetemből, esetleg mindkettőből adódóan nagy bennem az ellenállás, hogy te tarts el engem. Diplomaévben időm sem lenne ekkora ház és kert rendben tartására. Egyedül pedig a ház másik felében is félttem.

- De nem annyira, hogy hozzám menekültél volna, kis huncut - csókolta meg. - Amikor sorolni kezdted az érveidet, azonnal fogalmazódtak bennem az ellenérvek, de a végére lefegyvereztél! Még nem tudom pontosan, milyen megoldást találunk, de csak bombabiztos dologba megyek bele.

- Abban partner leszek. Még egy olyan albérletet, mint az utolsó volt, nem vállalnék be ingyen sem. Te jó ég, jól elbeszélgettük az időt, fél hat elmúlt - pillantott az órájára.

- Bizony-bizony, energiafelvétel után kell néznünk - szorította magához egy pillanatra.

Vacsorakészítés közben Krisztián komolyan nézte egy ideig a sürgő-forgó lányt, majd megszólalt:

- Komolyan mondtam, ma este el kell mennünk a szolgálati lakásba, ami valójában egy rejtett világ, ahova a munkatársakon kívül senki nem teheti be a lábát. Ebben is kivétel leszel. Mellettem veszély nem fenyeget, de nem szívderítő hely.

- Bízok benned, és melletted nem fogok félni.

- Ma kell jelentést tennem veled kapcsolatban. Hogy tudd: le kell mondanunk rólad, mert időközben férjhez mentél, és külföldre távoztál a férjeddal. Hogy az utolsó két hét a miénk lehessen, azt fogom Herbertnek jelenteni, holnap indulok a nyugat-európai körutamra. Öltözzünk, drága, szeretnék mielőbb túl lenni az esténk kellemetlen részén.

3.

Vivien szorongva ült be Krisztián mellé a kocsiba. Útközben próbálta az utat figyelni, de annyit kanyarogtak ide-oda, egyre gyéresebb világítású utcákba, fogalma nem volt, merre járnak. Krisztián fél szemmel őt figyelte. Hogy oldja a feszültségét, beszélgetést kezdeményezett:

- Látom, nem tudtalak megnyugtatni, félsz az elkövetkezendő óráktól. Persze, erről az oldalról még nem ismerhetsz, feladataimban sokszorosan bástyázom körül magamat, ami a magánéletemre vonatkozóan még szigorúbban érvényes. Hidd el, a lapjaimba csak az láthat bele, akit engedek.

- Félelem nincs bennem, csak szorongás, mint minden ismeretlennel szemben.

Bekanyarodott egy teljesen kivilágítatlan utcába, és szinte lépésben haladt előre. Lekapcsolta a fényszórót. Ahol az autó lámpája foszforeszkáló fényt érzékelt, befordult, megállás nélkül hajtott át a növényzsövevényen. A kétszárnyú kapu automatikusan csukódott mögöttük. Hatalmas udvar közepén szálltak ki a kocsiból. Némi világosságot a gyér csillagzat nyújtott számukra. Vivien nézte az óriási, kastélyszerű épületet. Közelebb ment, akkor látta a szobrokkal, festményszerű ábrákkal díszített falat. Krisztián átfogta a vállát, egészen halkan beszélt:

- Félelmetes a környék, mert körülöttünk ipari létesítmények hátsó részei vannak. A múltamhoz tartozik ez az épület, de megkönnyebbülés számomra, hogy utoljára vagyok itt. Látom, rossz érzéseket vált ki belőled, de hidd el, hosszú távon nem lenne jó, ha bármi kimaradna a múltam ezen részéből előtted. Szerencsére a mostani ittléted, vissza nem térő alkalom, ezt a későbbiek folyamán nem tudnám pótolni neked. Maradj itt, amíg hatástalanítom a biztonsági berendezést. Csak a lépcsősoron kell felmennem - szaladt fel, de egy percen belül a lány mellett volt.

- Te jó ég! Én ide nem mernék jönni egyedül, akkor sem, ha az életembe kerülne.

- Nem nőnek találták ki, az biztos. Nézd, ezzel a távirányítóval működtetek mindent - mutatta a sokgombos szerkentyűt.

Átfogta a vállát, indultak be a házba. A bejárati ajtón egy aulaszerű helyiségbe jutottak, ahol Krisztián a jobb oldali postaládához ment. Vivien hangosan olvasta:

- Filinger Krisztián.

- Igen, Berlinben Filinger, Budapesten Csoltinger, Svájcban Müller, Borsodban Horváth névre hallgatok. Itt az egyik bizonyíték a többszörös körülbástyázásomra.

- Sok ilyen van?

- Lépten-nyomon szembe fogod találni magadat velük, de mindent el fogok neked magyarázni. Örülten várom a napját, hogy lehessek az a borsodi srác, aki tizennégy évesen nekivágott az országnak, majd huszonhárom évesen a nagyvilágnak. Nézz be a ládába, mit láatsz?

- Öt világító piros ledlámpát.

- Ennyi levelem érkezett a titkos postafiókomba, aminek a kódját rajtam kívül senki nem ismeri. Na gyere, drága, menjünk beljebb - nyitotta a nappali fényt árasztó, luxus berendezésű helyiséget. - Csüccs ide! - vonta az ölébe. - Lehallgatjuk az üzeneteket, lebonyolítok pár telefont, összepakoljuk a személyes holmijaimat, és ez a színhely egy életre felejtős - pörgette vissza a kazettát.

Az első üzenet Nadina artikulálatlan hangját rögzítette. Szidta, átkozta Krisztiánt. A másodikon a főnöke méltatlankodott a rendszertelen jelentkezései miatt, majd ismét Nadina könyörög negédes hangon, látogassa meg, vágyik a szerelmére. Dühösen tekerte tovább. Csámpás Tamás híreitől kissé megnyugodott. Közben Vivient figyelte, aki maga elé nézett.

- Hülye ambivalens érzés. Örülök, hogy féltékeny vagy, de hidd el, semmi okod rá.
- Elhiszem, mégis rosszul esik.
- Tudom, kicsim, ugyanúgy, mint ahogy nekem Dávid.
- Krisz, mikor fogunk megszabadulni a féltékenységtől?
- Reménykedem benne, soha, mert a szerelemhez hozzátartozik, persze csak mértékkel, ami még nem metelyezi a kapcsolatunkat. A hiánya szerintem érdektelenséggel egyenlő, amit melletted soha nem szeretnék megtapasztalni.
- Én nem érzem szükségét - mosolyodott el.

Krisztián kezei két irányból indultak felfedező útjukra.

- Hé-kás! Mintha telefonálni akartál volna - simogatta mosolyogva.
- Valóban? Hát olyan balga lennék én, hogy helyetted a telefont simogatom? Add az édes ajkad!
- Naa, Krisz, látod, milyen vagy? - fogta le a kezét.
- Aranyos, jólnevelt, udvarias... és örülten szerelmes. De hogy a te véleményed se forduljon negatívba, gyorsan lebonyolítom a hívásokat, és már itt sem vagyunk.

Ottó hírei Nadinával kapcsolatban megnyugtatóak voltak, már nem Krisztián szerelme után sóvárog. Szolgált ő is jó hírekkel neki, miszerint: hamarosan megszabadítja Naditól, és indulhat a távoli szigetre, ahol a szülei várnak rá. Lelkére kötötte, amint megérkeznek, értesítse őt a megbeszélt módon. Majd érzékeny búcsút vettek egymástól.

- Varázslatos környezetben van a ház - magyarázta Viviennek.
- Körbe remek sípályák vannak. Ott töltjük a vizsgaidőszakodat.
- Az egy picikét sem zavar, hogy síelni nem tudok?
- Szégyellje érte magát a nagyanyád, amiért egy borsodi lány nem tud síelni. Mellettem biztosan megtanulsz.
- Igyekszem jó tanítványod lenni.
- Én pedig az édes ígéretedért letudni a kötelezettségeimet. Hívom Herbertet - tárcsázott.
- Szia, Herbert! Mielőtt méltatlankodnál, megnyugtatlak, minden oké. A bíróságon egyeztettem a tárgyalások időpontjait. Holnap indulok a szándékom szerinti utolsó körutamra. Közben csak akkor hívlak, ha közölnivalóm lesz, mert betábláztam magamat rendesen, úgyhogy percnyi szabadidőm nem lesz.

- Szia! Vegyél már levegőt, hogy szóhoz juthassak én is. Mi ez a hátbatámadás? Vid, nagyon megváltoztál, tőled nem ehhez vagyok szokva. Nagyobb szükségem lenne rád, mint valaha. A budapesti akciót neked kell levezényelned, ezt nem bízhatom másra!

- Márpedig ezt kell tenned, ha azt akarod, hogy a dolgaiddal lelkiismeretesen foglalkozzak. Herbert, nem húzhatsz le rólam hét bőrt! Vedd komolyan, nem bírom energiával! Évek óta nem voltam szabadságon. Döntened kell, a te ügyeidet intézzem vagy a szervezetét!

- Jól van, ne kapd fel azonnal az agyvizet. Persze, hogy a dolgaimat tartsd evidenciában, nekem az a legfontosabb. Mire jutottál a felkutatandó személyekkel?
- Jelenleg kérvényeket írok, telefonálok, hogy szabadlábon maradhass, ez köti le az időmet. Ádám, Sasszem, és a Kölyök, mint jelentettem már, nyomtalanul eltűntek, annak ellenére, hogy a határátkelőkön megfigyelőink vannak. Ha rám hallgatsz, a budapesti akciót leállítod, mert csak annyit érhetsz el, hogy a maradék embereid is a magyar rendőrség áldozatául esnek. Gyémánt évfolyamtársáról ugyancsak lemondhatunk. A nyár folyamán férjhez ment egy külföldi pasihoz, nekik is nyomuk veszett.
- Nem töltenek el boldogsággal a híreid. Vid, jelentkezz gyakrabban, mert rettenetesen idegesít, hogy soha nem vagy elérhető.
- Herbert, nagy fiú vagyok, tudom a kötelességemet, bájcsevegni nincs időm, de a fontos dolgokról informálni foglak. A tárgyalásokon találkozunk, be kell érned ennyivel, amíg távol vagyok.
- Nem értem a korai indulásodat sem. Arról volt szó, szeptember közepére tervezed.
- Ha nem gondoskodnál külön munkákról, úgy lett volna. De a bírósági, rendőrségi ügyeid miatt át kellett szerveznem az egyéb tárgyalásaim időpontjait.
- Honnan beszélsz?
- Hogyhogy honnan? A bázisról.
- Akkor miért nem működik a biztonsági berendezés?
- Mert idegesít. Ráadásul állandóan belepittyeg a telefonba, amikor a rendőrséggel, bíróságokkal beszélek az ügyedben - emelte meg a hangját.
- Oké... oké, elfogadom, ne izgágáskodj! Nagy a zúgolódás amiatt, hogy túl lazára engedtem veled kapcsolatban a gyeplőt.
- A hőbörgőknek üzenem, csinálják helyettem. Akkor legalább nekem is lesz időm a kártyapartikra, csinos nőcskékre. Mondtam már neked is nem egyszer, add át másnak a képviselődet. Tuti, hogy nem lenne rám panaszod a rendszertelen jelentkezéseim miatt.
- Nyugi! Eszemben sincs átadni. Giulio urat még egyszer be kell iktatnod, még mindig nem rendezte a fizetési kötelezettségeit.
- Nincs hova beiktatnom. Herbert, ne bosszants! Úgy csinálsz, mintha egyedüli embered lennék. Bízd a dolgot Tomira! Remek fickó, engedd, hadd bizonyítson neked. Nadival kapcsolatban mikor intézkedhetek?
- Megbeszéltem az anyjával, elő van készítve a hátsó lakosztály, jöhet bármikor. Mi az elképzelésed rá?
- Útba ejtem őt, valamelyik repülőtéren kéne találkozoznunk.
- Oké, intézkedem, értesíts, mikor, hol. Az már tuti, hogy a börtön pénzbírságra váltható?
- Ha dolgozhatok a dolgon, talán. Az emberek elé te állsz oda, hogy az évi nyereségrészesedésük ugrott. De nem válaszoltál, Giulioval kapcsolatban elfogadod az ajánlatomat?
- Persze, kösz, majd beszélek a sráccal. A nyereségrészesedésre pedig addigra kitalálok valami elfogadható indokot.
- Ha nincs más, lepihennék, amíg össze nem esek a fáradtságtól.
- Rendben, pihenj le, hello!

- Majd hívlak, hello!
- Mi a gond, kiscsillag? - csókolta meg a komoly lányt.
- Minél többet tudok rólad, annál jobban féltetek a főnököd haragjától.
- Édes vagy, de bízz bennem, és hidd el, nincs miért. Olyan bizonyítékok vannak a kezemben, amivel élete végéig a markomban tarthatom. Nem hiába nyájaskodik velem. Bár a szerelemben nehezen tudtam neked bizonyítani, de a tárgyalóasztalnál nyerő típus vagyok. Hívom Tomit. Beszéljek Szilvikével is, hogy megnyugodj, jól van?
- Hiszek neked, emiatt ne hozd magadat kellemetlen helyzetbe.

TIZENKETTEDIK FEJEZET RÖGTÖNÍTÉLŐ BÍRÓSÁG

1.

Augusztus második felében rekkenő hőség köszöntött be. Árnyékban alig lehetett elviselni a tikkasztó forróságot. Napközben csak annyit mozdultak ki a házból, amennyit muszáj volt. Hajnalban locsoltak, kertészkedtek, este nyolc után ültek ki a kertbe. Minden éjszakát itt töltöttek. Egyik este Krisztián komolyan nézte egy ideig Vivient, majd megszólalt:

- Rengeteg megbeszélnivalóm lenne veled, nem halaszthatom tovább. Legyünk túl először a kellemetlenebbeken: megbeszéltük, átmenetileg albérletbe költözöl, de miből fedezed a kiadásaidat?

- Amiből eddig.

Krisztián percekig hallgatott, csak sóhajtozott.

- Krisz, drága Krisz, kéérlek, fogadd el az elképzelésemet, nem szeretném, ha emiatt nézeteltérés lenne köztünk!

- Szerinted az államvizsga és szakdolgozat írás évében lesz kapacitásod tanítványokra, fordításokra?

- Kell, hogy legyen. Drága Krisz, ha a nyár nem boronál bennünket össze, nem is lenne más megoldásom. Csupán a bejáratott életformámat kell működtetnem. Különben a távollétedet is így lesz könnyebb elviselnem.

- Vivien, kéérve kérlek, ne feledkezz meg ez esetben sem a kölcsönösségről. Én, ha nehezen is, de elfogadtam az érveidet, cserében tőled is ezt várom. Ne utasítsd vissza kapásból a még ki sem mondott elképzelésemet. Csak akkor leszek nyugodt veled kapcsolatban, ha biztonságban tudhatlak úgy anyagilag, mint lakhely szempontjából. Úgyhogy légy szíves nézeteltérés nélkül elfogadni az anyagi hozzájárulásomat az életviteledhez.

- Drága Krisz, milyen alapon fogadhatnám el tőled?

- Szeretjük egymást, össze akarunk házasodni, felelősek vagyunk egymásért... na, és az említett nyugalom. Kell ennél több?

- Nem... csak az a büszke önérzetem ne tiltakozna olyan hevesen.

- Oké, ne is tégy ellene. Sokkal fontosabb az, mint az én nyugalom, aggodalmam érted. Bele fogsz bukni - a szerinted büszkeségedbe, szerintem makacsságodba -, de nem szólok bele, majd meggyőz a túlsúfolt életed, hogy túlvállaltad magadat, ami a tanulmányi eredményed vagy az egészséged rovására fog menni.

Hátradőlt, kezét a padra ejtette. Mintha a lány ott sem lenne, a csillagokra meredt tekintete. Vivien nézte a majdnem komorrá vált arcát, elszállt a jókedve. Érezte, elképzeléséből fikarcnyit nem fog engedni. Ráadásul sok igazság van abban, amit mond. Nincs ellenérve, csak ellenérzése. Totális vesztesre áll. Érzelmekkel szemben nincsenek jó indokok. Bármit mondana, még jobban megbántaná vele, amit nagyon nem szeretne. Vagy máris megtörtént? Neki kéne engednie, de hogy kezdeményezzen beszélgetést vele, amikor úgy érzi, akkora köztük a távolság, mintha két külön bolygón élnének. Tehetetlenségében hatalmas könnyecseppek gördültek arcán végig, rá Krisztián kezére, aki mereven, mozdulatlanul ült. Elkese-redetten állt fel, és indult be a házba. Krisztián hirtelen zökkent ki fásultságából. Felugrott, megfogta a lány karját:

- Ez a válaszod?
- Nem, de nekem nem súgnak a csillagok - tört ki belőle a zokogás.
- Pedig ma nagyon beszédesek. Nézd csak, milyen fényesre mostad őket a könnyeiddel - vonta magához.
- Krisz, hogy tudsz úgy eltávolodni tőlem, hogy képtelen vagyok áttörni a köztünk feszülő távolságot?
- Az ellenállásod taszít el tőled. Vivien, nekem az életet jelented! Hogyhogy még mindig nem érzed? Ha nem kéne elmennem, megszakítanád a kialakult életritmusunkat és választanád helyette a bizonytalant, a kiszolgáltatottságot, albérletről albérletre vándorolva?
- Mindig olyan kemény, megválaszolhatatlan kérdéseket teszel fel, amire nincs jó válasz, és sarokba szorítva érzem magamat.
- Csupán a tényekre kérdezek rá, hogyha az érzéseid nem súgnak, legalább gondolkodásra késztesselek. Ha még mindig ott tartunk, kiscsillag, hogy erősebb a hiú önérzeted, mint az irántam érzett szerelmed, akkor én nem érezhetek mást, mint mélységes csalódottságot. Amíg hallgattam, azon töprengtem, mit csinálok rosszul, mivel keltek még mindig kételyt benned? Miért érzed magadat mellettem kiszolgáltatottabbnak, mint egy idegen albérletben? Ezekre a kőkemény kérdésekre várom a válaszodat, mert nem csak elfogadhatatlanok, de érthetetlenek is.
- Nem benned, bennem van a hiba. Annyira szeretnék megfelelni neked, de rettenetesen nehéz kibújni a bőrömből. Krisz, nem akarom, hogy az átkozottul ronda természetem válasszon szét minket, mert az életemnél jobban ragaszkodom hozzád, a melletted megtapasztalt biztonság-hoz, kiegyensúlyozott nyugalmamhoz! Ugye hiszel benne, érzed, szeretlek, visszavárlak! Veled képzelem el a jövőmet. Jogos elvárásod, hogy én is magam mögött tudjam a múltamat és kilépjek végre a rám jellemző, bilincsbe szorított gondolkodásmódból. Hidd el, fáj, hogy mindig sikerül megbántani téged a viszonyulásommal.
- Érzem az igyekezetedet, kicsim, de mire mernék az egyértelmű mellém pártolásodban bízni, visszalököd közénk a falat.
- Ígérem, más erőpróbát keresek magamnak - simult hozzá könnyein át mosolyogva. - Legalább abban higgy, ez már csak homokvár, amibe könnyen fúrhatsz alagutat.
- Hmm... Homokvár... nem is rossz. Ovis koromban rengeteget építettem. Mindig bosszantott, hogy mire átfúrtam, összedőlt. Na, majd beindítom én a fúrótechnikámat, és úgy lerombolom ezt a közénk ékelődő, fránya homokizét, hogy soha többé fel ne tud építeni. Tudod, mik vagyunk mi?
- Két buta csacsi, akik nehezen értik meg, sokkal könnyebb lenne a dolgunk, ha egy irányba húznánk a megrakott élet szekerét, és nem szétcincálni akarnánk.
- Maradjunk ennél a változatnál, sokkal kedvesebb, mint az enyém lett volna. Szeretjük egymást, merjünk boldogok lenni! Ne adjunk teret a megrögzött butaságainknak. Így lesz, én drága érzékeny hercegnőm? - csókolta a nyakába.
- Így. Mindketten szeretünk játszani, fogjuk fel az életet egy véget nem érő játéknak. Nem akarom, hogy ködfátyol borítsa a gyönyörű nyár emlékét. Érted?
- Hát persze, hogy értem. Engedélyt sem kapsz rá, hogy másért. Most pedig hagyd abba az egerek itatását, eleget dorbézoltak már a könnyeidből. Nem akarom, hogy férfiatlanságra kényszeríts, és versenybe szálljak veled.
- Csak nem azzal vádolsz engem, hogy tudok könnyeket csalni a szemedbe?

- Nem először tennéd. Miért ne ültethetnélek most is a vádlottak padjára? Válaszolj az ügyész úr hozzád intézett kérdésére, milyen boszorkánysággal babonáztad meg a felperest, hogy nem tud szabadulni a közeledből?
- Az ügyvédem távollétében nem nyilatkozom.
- Válaszoljon, maga rakoncátlan angyal, mert a rögtönítélő bíróság visszavonul ítélethozatalra. Felhívom becses figyelmét, a hallgatásával súlyosbítja a helyzetét.
- Mekkora a vétségem, milyen ítéletre számíthatok, tisztelt ügyész úr?
- Felbecsülhetetlen! Boszorkányságával egy életre kattant szoros bilincs a felperes szívére. Az ezért járó büntetés még megegyezés tárgyát képezi, de hogy méltó lesz a bűn mértékéhez, abban biztos lehet! Én a magam részéről a legsúlyosabbat fogom javasolni.
- Kegyelem szegény fejemnek! Lehet, hogy nagy a vétkem, de elkövetése nem volt szándékos.
- Bűnbocsánatot nyerhet, ha síríg tartó szerelmével biztosítja a felperest. Ez esetben szíve kastélyának lesz koronázatlan királynője.
- Szóval: vagy a szíve fogságába esek, vagy örök életre leszek kárhóztatva lelkiismeretfurdalásra?
- Ez a tényállás, de a döntés kiskegyed kezében van.
- Tisztelt bíróság! Alaposan átgondoltam a bűnömet, amivel a felperes vádol, és arra a következtetésre jutottam, az ő vétsége - azaz figyelmének megvonása tőlem - semmivel sem bocsánatosabb, mint az én bűnöm. Úgyhogy arra kérem a tisztelt, de általam rettegett bíróságot, büntetését mérje egyenlő mércével.
- Hmm... Mérlegelendő tényező. Mit tartana azonosnak az alperes?
- Ha nem csak a felperes nyerhetné el az alperes síríg tartó szerelmét, de elnyerhesse ő is az övét.
- Mivel indokolja kérését?
- Egyetlen indok van erre: ha nyár elején rákényszerítette, hogy a kórházi ágyon az életet válassa az örökkévalóság helyett, most vállalnia és viselnie kell annak minden ódiumát. Ez esetben esküt tesz rá az alperes, hogy bevonul a felperes szíve kastélyába, és vállalja, hogy rácsukodik örökre annak feltörhetetlen zára.
- Az indok erősen mérlegelendő! A bíróság színe elé viszem, de csak abban az esetben képviselem az alperes óhaját, ha esküjét előttem szívére tett kézzel megismétli, és számol vele, hogy fellebbezésnek a továbbiakban helye nincs!
- Esküszöm! - szorította kezét Krisztián szívére nevetve. - Boldogan vállalom a sors rám mért büntetését! - csiklandozta meg a mosolygó lányt.
- Ez esetben a felperes is tartozik egy esküvel az alperesnek - szorította most ő Vivien szívére a kezét: - Életem legsúlyosabb és boldogabb esküjével fogadom a bíróság színe előtt, szívem kastélyát a szerelem édes, mennyei paradicsomává varázsolom az ölemben huncutkodó alperes számára, és kérem a tisztelt bíróságot, mellékbüntetésként kötelezze rá, hogy szavak nélkül hitelesítse, soha nem fogja börtönnek érezni a kastély édes fogságát!
- Tisztelt ügyész úr, mélyen tisztelt bíróság, kegyelem szegény nekem! Boldogan tenném, de nem vagyok ekkora nyilvánossághoz szokva.

- Nincs kegyelem! Óvás esetén a rád mért ítélet szigorítására számíthatsz - szorította magához.

Percekig nem tudták elengedni egymást.

- Fantasztikus vagy! Mire nem tudsz rávenni, te édes szerelemművész. Hihetetlen kompromisszumkészséget csalsz elő belőlem. Hmm... Én, a realista, a ridegen számító közgazdász hogy a csudába alakulhattam át ilyen mértékben a pár hét alatt? Teljesen kiforgatsz magamból, te... te édes, szeretnivaló, csillagszemű angyal! Egy Móra-verssel tudnám leghívebben kifejezni érzéseimet:

„Köszönöm, hogy te vagy.
Az órát köszönöm,
Amelyben fényül nyert e
Világtalan világ,
Köszönöm, hogy kezéd
Kinyújtottad felém,
S árnyául elfogadtál sugárzó
életemnek...”

- Szeretnék megfelelni a gyönyörű gondolat szellemének!

- Ez máris fél siker. Boldoggá akkor teszel, ha kimondod, megfelelek.

Ajkának apró csókjai szinte forró sóhajként szakadtak fel belőle. Simogató keze óvatosan siklott melleire, alig érintve őket.

- Halljam, imádott koronázatlan királynőm!

- Szerelmedért cserében egy életen át fogok megfelelni!

- Úgy érzed, ahogy én, szép lassan feltöröm a lelked börtönének megkeményedett kéregburkát, és birtokba veszem fogva tartott lakóját?

- Igen, és örökre leszek ezért hálás neked! Morbid, mégis igaz, hálásnak kell lennem a berlini múltadért, mert soha nem találkozhattunk volna, ha nem ezt az utat járod. Akkor talán soha nem kerülsz Szilvi közelébe - na, és az én közelembe.

- Keserű igazolása a sorsnak, vannak, akiknek be kell járniuk egy rögzösen, a bűn széléig kanyargó ösvényt, amit szerencsére sűrű, tüskés bozót zár le, hogy megállásra és mérlegelésre készítse a vándort, áttöri, vagy visszafordul és egy jól kitaposott mezsgyét választ helyette, aminek a végén a szerencséseket, mint ez esetben engem, várja egy édes megváltó angyal, aki megfogja a kezemet, hogy soha többé ne térhessek le róla. Nem egyszer töprengtem rajta, miért ilyen bonyolult az élet. Gondold csak át az esetünket: ott éltünk egymás közelében, maximum negyven kilométerre, mégis a poklot kellett megjárunk mindkettőnknek, hogy egymásra találhassunk.

- Erre talán Mathes bölcselete adhat választ: az élet leckék sorozata, amiknek elvégzése kell ahhoz, hogy megtanulhassuk, mi az igazi érték. Ugye, megértettük végre, közös úton kell haladnunk, ha boldogok akarunk lenni. Te hiszel a csillagok üzenetében?

- Mióta ismerlek, kezdek hinni. Akkoriban fedeztem fel a csillagpárt, ami azóta sem hagy el bennünket.

- Atya ég, édeském, nézd, megint mába szaladt a tegnap. Nekünk ezentúl dél körül kezdődik a másnap?

- Bizony-bizony, ma is nélkülünk kúszik a horizontra a nap korongja. Lenne kedved itt befejezni a tegnapot?

- Imádok a csillagok alatt álomba szenderülni.
- De ugye, nem csak azt imádod?
- Hogy hiteles lehessenek, segíték megteremteni a feltételeket - nevette el magát Vivien.
- Köszönöm a közreműködésedet, és ezennel a tárgyalást berekesztem!

2.

Késő délelőtt ébredtek. Amíg Vivien reggélét készített, Krisztián a hátralévő napjaikat szervezte. Elképzelése szerint hajnalban indulnak a Síparadicsomba, ha Viviennek nincs ellenvetése. Ezt követően meglepetésre készül elutazása előtt. Elviszi Vivient egy varázslatosan szép sziget hegyi kis falujába, ahol, ha az elképzelése valósággá válhat, immár harmadik alkalommal pihenheti ki magát a vendégszerető családnál. Ott a tomboló nyár ellenére is kellemesen hűvösek az éjszakák. Hallotta, Vivien a teraszon tevékenykedik. Kiment hozzá. Nagyot szippantott az ínycsiklandozó illatfelhőbe. Leült a lány mellé, és nekiláttak az étvágygerjesztő rántotta-költeménynek.

Vivient evés közben a szélben hajladozó fák koronái kötötték le. Hirtelen figyelt fel rá, Krisztián milyen hallgataggyá vált. Nézte az elgondolkodó arcát, majd megkérdezte:

- Valami gond van, Krisz?
- Nincs, kicsim. Csupán a még rendelkezésünkre álló pár hetet tervezgettem, nehogy porszem kerüljön a gépezetbe. Ha nincs ellenedre, ott folytatom a tegnapi félbemaradt társalgásunkat, ahol abbamaradt.
- Sőt, kérni akartalak rá.
- Szeretném felgyorsítani a teendőinket, hogy mindenre jusson időnk.
- Hű, de talányosnak tetszel lenni - nézte várakozóan. - Halljam, milyen merénylettel készülsz ismét ellenem?
- Meglehetősen merésszel. A Síparadicsomról van már tudomásod, ott is lennének lerendezendőim. Szeretnék meggyőzni, gyere velem és induljunk hajnalban.
- A meggyőzésem nem kerül nagy energiavesztésedbe, mert van rá ígéretem, hogy mindenben a segítségemre leszek. De úgy érzem, nem ettől titokzatos a te arcod - csóválta mosolygva a fejét.
- Ejha! Jobban teszem, ha beiratkozom egy fegyelmezést tanító iskolába, mert így le kell mondanom melletted egy mániámról. Imádok meglepetést szerezni. Ennyit kénytelen voltam elárulni, de a többi hadititok!
- Szerinted lehet nekem olyan meglepetést szerezni, amit el ne rontanék?
- Próbálkozom, hölgyem, erősen próbálkozom. Hozzá kell szoknod, mert erről nem tudok, és nem is akarok lemondani.
- A meglepetéseket kedvelem én is, erre tőlem is számíthatsz. A Síparadicsomtól a pesthidegkúti élmény után bizony tartok.
- Bízz bennem, a környék gyönyörű, a magaslati klíma frenetikus, meglátod, feledtetni fogom veled a helyszín szellemét. A múltkor azt mondtad nekem, vágynál romantikus, erdei sétákra, kirándulásra, felszabadult csavargásra. Ezek ott mind adottak. Átnéztem a határidőnaplóm, holnaptól egy hétig üres lesz az épület, úgyhogy a környéken kettesben lehetünk - pakolta

össze a kiürült tányérokat, poharakat. - Isteni rántottákat ötlest ki. Ha így haladok, seperc alatt pocakot ereszték. Szeretni fogsz akkor is?

- Az érzelmeim nem testmérethez kötöttek, de ne ködösíts, ilyen könnyen nem úszod meg a cikisnek ígérkező témát!

- Nincs szándékomban, de most akkor sem engedem magamat komoly vizekre evezni - puszilta meg a homlokát. - Parancsolj, büntiből megbélyegeztelek! Szépen mutat a paprikás puszim a nózid fölött - nevetett.

- Akkor gyönyörködj benne kedvedre! - mosolyodott el.

- Benned csak gyönyörködni lehet. Nem hiába vagy te borsodi lány, még az ízvilágunk is azonos - időzött el tekintetével az arcán. - Úgy tűnik, mintha a te pofikád is gömbölyödne.

- Azt nem tudom, de a testhezálló blúzaim, szoknyáim kezdenek feszesen állni rajtam. Igaz, vannak olyanok, amiket még gimiben kezdtem hordani.

- Akkor épp ideje lecserélni őket. Bár nem vásárlással akarom a napjainkat tölteni, de erre is kell némi időt szánnunk. Na most vagyok bajban... az imént vázolt félelmeid után hogy indokoljam a „kell” kijelentésemet?

- Magyarul... angolul... japánul... olaszul - nevette el magát.

- Most lenne igazán nagy szükség az ezerszer hangsúlyozott kérésemre, bízz bennem. Amíg ott nem hagyom a szervezetet, a nagy nyilvánosság előtt veled csak úgy jelenhetek meg, ha a külsődet teljesen átváltoztatjuk. Biztonságban csak akkor lehet Tihanyi Vivien, ha mellettem a személyiséged ellentéte mutatkozik. Ne vágj ilyen ijedt arcot, kiscsillag! Ugye tudod, az életemnél jobban vigyázok rád?

- Tudom, és hidd el, bízom benned, de vajon meg tudok én felelni a feladatnak?

- Kitűnő kellékeim vannak, ha olyanokat válogatsz közülük, amiket leginkább el tudsz magadon viselni, akkor nem lesz nehéz - vonta az ölébe.

- Krisz, te már el sem tudod képzelni, hogy ne az öledben tanyázzak?

- Bevallom, nehezen. Miért, nem tetszik az új foteled?

- De igen, főleg a kényeztető masszírozása - fonta karját nyaka köré -, de hozzászokni csak azután szeretnék, ha már mindig velem leszel.

- Minden tekintetben megváltoztattál. Férfiként sem úgy működök, mint eddigi életemben. Azt kérdezted a minap, hogy bírtam nő nélkül hónapokig. Csak megerősíthetlek a mondottakban: a lebilincselő személyiséged rabja lettem testestől, lelkestől. Te ébresztettél bennem szerelmet, gerjesztesz folyamatosan vágyat magad iránt. A többit nem ismétlem, mert még a végén homlokomra kerül a papagáj jelző - temette arcát vállgödrébe. - Nagy szerencse, hogy szexuális téren is egymásra találtunk. Elég, ha hozzád érek, máris rám hangolódasz.

- Magamnak vagyok ebben a tekintetben a legnagyobb meglepetés. Dávid erőszakos nyomulása állandó védekezésre késztetett. Minden mozdulatától féltem, mert egyetlen mosolyom elég volt hozzá, hogy letámadjon. Te a gyengédségen kívül az édes türelmeddel tudtál meghódítani. Biztonságban éreztem magamat melletted, mert mindig elfogadtad a visszavonulásaimat. Csak az a baj, mire kiegyensúlyozott kapcsolatunk lehetne, itt hagysz hónapokra, és kárbavész az igyekezeted a kilóimat illetően.

- Reménykedem benne, a sejtjeim megteszik a magukét. Mondd, a távollétemen kívül mitől tartasz még?

- A távollétedtől... ja, és még a távollétedtől! - csiklandozta meg nevetve.

- Imádnivalóan édes vagy! Elhiszed, hogy nekem legalább olyan rossz lesz, ha nem rosszabb, mint neked, hiszen nekem téged kell nélkülözni. Érezned kell, azt alig tudom elviselni, hogy ne egy helyiségben tartózkodj velem. Biztos lehetsz benne, minden szabadidőmet veled fogom tölteni. Ráhajtok a munkára, hogy minél előbb itt lehessek veled.

- De jó lenne fél évvel idősebbnek lenni!

- Kérlek, válaszolj a kérdéseimre őszintén: nem a szerelmem iránti bizalmatlanságod miatt gondolsz ilyesmit?

- Nem. Sikerült elrontanod. Hozzászoktattál a biztonságérzethez, ahhoz, hogy elfelejtsem, milyen nyomasztó érzés a magányosság.

- Hiányzom... és mégis ódzkods az együttélésünktől.

- Hogyhogy, hát nem itt vagyok veled?

- Szerencsémre itt vagy, de mi munkám van ebben? - csókolta felhevülten. - Nem engedhetjük meg, hogy béklyóvá csomósodjon bennünk a múltunk. Sajnos kényszerpályán mozgunk mindketten, de nekünk ez a keskeny ösvény van kiszabva, ezt kell végigjárnunk. Ez a boldogságunk ára. Szerinted, ha nem tűnsz el napokra, nem kerülsz be a klinikára, hol tartana a kapcsolatunk?

- Érzelmileg a Halászbástyán érintettél meg. Kimondhatatlanul boldog voltam, mindaddig, amíg a főbérő meg nem szólított. Biztosan együtt lennénk, mert örült hiányérzetem volt a pár napban, de nem élnék itt veled. Krisz, drága Krisz, nem bántam meg semmit! Szeretlek, de valahol lemaradtam az érzelmi fejlődésben, és talán még mindig nem nőttem fel a koromhoz... a végzettségemhez. Hozzád pedig végképp nem. Szerencsére te felnőttként kezelsz, de én gyakran érzem gyereknek magamat melletted.

- Megértelek, kicsim, de olyannak kell elfogadnunk magunkat, amilyenek vagyunk. Lehet, hogy életed végéig megőrzöd a benned rejtőzködő kettősségedet. Őszintén mondom, én ennek örülnék. Rendkívül vonzó számomra a komolyságod, a gyerekességed. Színessé varázsolod velük a kapcsolatunkat.

- Lehet, de szerintem azért érzel időnként bizonytalannak, mert nem tudok igazi Tihanyi Vivienként viszonyulni hozzád.

- Ő hogy viszonyulna hozzám?

- Pontosan nem tudom, azt a Vivient a gyors tempóváltás miatt én sem ismerhettem meg, de talán elégedettebb lennél velem, mert ha beleszokhattam volna a felnőtté válásba, természetesebben tudnék viszonyulni az elvárásaidhoz. Ciki szembesülnöm a ténnyel, nem jártam ki a szerelem iskoláját.

- Feladtad a leckét rendesen! Nekem pedig azzal kell most szembesülnöm, hogy minderre nem éreztem rá. Igyekeztem a jelenségeket leegyszerűsíteni, másképp magyarázni. Ez pedig azt jelenti, lélektanból nekem van lemaradásom, pótolnivalóm. Hidd el, ez legalább olyan kellemetlen érzés, és akkora hiányosság, mint amit te érzel velem kapcsolatban. Úgyhogy amíg te járod nálam a szerelem iskoláját, addig én nálad a lélektanba iratkozom be. Ki sem iratkozom onnan addig, amíg rá nem tudok hangolódni a lelked legfinomabb rezdülésére. Nagy kár, hogy nem kezdhettük előlről, lépésről lépésre.

- Kár, de hogy kibeszélhettem magamból a veled kapcsolatos aggályaimat, máris sokkal felszabadultabbnak érzem magamat. Sétáljunk kicsit a kertben, amíg nekiállok főzni.

- Nekiállunk, mert nem lesz egyszerű történet. Fel kell készülnünk a pár napra, amit fent töltünk a Síparadicsomban.

- Fhhúú, de klassz! Imádok veled a konyhában lenni - puszilta meg, és leperdült az öléből.

Séta után végigbohóckodták a napot, amíg a pár fogás elkészült. Este fáradtan ültek a hintaszékbe, és folytatták a reggeli beszélgetésüket.

- Az jár a fejemben, érthetetlen, miért nem tudtál rólam, amikor hetekig figyelted, kísérgetted Szilvit.

- Érdekes felvetés... Nézzük csak, hogy is történt? Szilvikét én átmeneti feladatként vállaltam, mert Tomi a volt házassága miatt igyekezett Pesttől minél távolabb lenni. Fényképet és lakcímet kaptam a megközelítéséhez. Ha te feljártál hozzá, a véletlenül múlhatott csupán.

- Nem jártunk fel egymáshoz. Ha találkoztunk, Budán sétáltunk, vagy beültünk cukrászdába.

- Milyen sűrűn találkoztatok?

- Volt, hogy hetente, de általában kéthetente. Napi kapcsolatot csak telefonon tartunk. Remélem, nem kell múlt időben fogalmaznom.

- Az igaz barátságok nem múlnak el maguktól. Érdekesnek tartom, hogy Tominak említést sem tesz rólad, pedig eleget faggatja az ismeretségi, baráti köréről. Reménykedtünk benne, hogy ismer téged, de mindig csak Katáról, Icáról beszél neki.

- Ők a csoporttársai. Az egyetemen belül valóban velük van legtöbbet. Mióta ismerem, az az érzésem vele kapcsolatban, valamiféle titokzatosság lengi körül a személyét. Hétvégeken soha nem ér rá velem találkozni.

- Érdekes felvetés. Akkor én sem láttam soha elmenni, hazajönni.

- Remélem, sulikezdedskor találkozunk, és ha nem is mindenben, de pár dologban tisztábban láthatunk majd. Most viszont formabontást kell elkövetnünk, ha hajnalban indulni akarsz, mert valamicskét aludnunk is illene - nézett Vivien az órájára.

- Pontosan ezt akartam javasolni, te édes gondolatolvasó! - állt fel vele, karjában vitte be a házba.

TIZENHARMADIK FEJEZET POKOLVÁR

1.

Másnap hajnali öt órakor már az M1-en robogtak. Krisztián az utat figyelte, örült tempót diktált magának. Vivien az elsuhanó tájat nézte. Mire észbe kapott, már a szerpentin tükanyarjain emelkedtek egyre magasabbra. Krisztiánnak feltűnt a lány hallgatagsága. Ránézett, a sápadt arcát látva megkérdezte:

- Csak nem félsz, drága?

- Háát, mit mondjak... Nem állok tőle távol. Iszonyú mélység van alattunk, csak azt tudnám, hogy került ide, amikor az imént még a sztrádán robogtunk. Nem nyugtat az sem, hogy a halálkanyarok ellenére hajszálnyit sem lassítasz.

- Első felvetésedre a válaszom, az az imént jó fél órája volt, azóta tükanyarról tükanyarra folyamatosan emelkedünk. A másokra csak azt mondhatom, mellettem nem kell félned. Nincs benne semmi túlzás, rutinból vezetek. Több százra tehető a megtett utam száma a szerpentinén. Még azt sem tudnám megsaccolni, éjszaka hány. Az viszont tény, ez alkalommal utoljára.

- Nem sajnálod egy picit sem?

- Nincs mit. Minden szál ősz hajamat annak az előttünk magasodó épületnek köszönhetem, amit felbukkanni látunk a fák között. Itt kanyarodunk le az alsó útra, ami az épület lejtő felőli részéhez visz. Adós vagyok még a Síparadicsommal kapcsolatban, de talán jobb is, ha egy részével személyes tapasztalat alapján ismerkedsz.

- Mi tesz annyira magabiztossá, hogy üres az épület?

- Herbert szigorúan figyelemmel kíséri, mikor ki van fent a platón, amit mindig egyeztetnie kell velem, hiszen rajta kívül én ellenőrzöm a kollégákat. A szerpentin villanyoszlopaiban érzékelők vannak, amihez nem csak Herbertnek, de nekem is van kütyüm, ami jelezne, ha a házban működne valamelyik biztonsági berendezés - nyitotta le a kesztyűtartót. - Nézd, alapban van - mutatott a lapos szerkezet ledjére. - Amikor működik, berreg is.

- Mi van akkor, ha inkognitóban akarsz idejönni, és a kütyüd jelez?

- Mióta súlyos szívműtéten esett át a főnök, nem lépcsőzhet, azóta jöhetnek bátran az alsó úton, mert a biztonsági berendezés fent a főépületben van. Itt alul csak az juthat be az objektumba, akinek kulcsa van hozzá. Herbert tudomása szerint rajta kívül senki. A műtéte előtt bizony alaposan körül kellett szimatolnom, mikor jöhetnek. De mindjárt látni fogod, bár van kulcsom, de nincs rá szükségem. Megérkeztünk!

Vivien tágra nyílt szemmel nézte, amint megnyílt a fal előttük.

- Háát eez... - nézte hol a fal mellett zárva maradt ajtót, hol Krisztiánt.

- Az én kulcs nélkül működő, különbejáratú garázsom, amit a lépcsőházból választattam le, amiről rajtam kívül egyedül a kivitelező tudott - állt be, hogy mielőbb záródjon utánuk a fal.

- Szóhoz sem jutok... Ezt hogy csináltattad meg a minden hájjal megkent főnököd tudta nélkül? Hogy nem buktál le az évek alatt?

- Sok mindenre fent kaphatsz magyarázatot. Előlegben annyit, Herbert azért nem gyanakszik, mert tudomása szerint Peti a létesítmény tervezője, kivitelezője, na és Dezső bácsi, a biztonsági berendezések kiötlője, magukkal vitték titkukat a sírba.

Vivien megborzongott.

- Peti sajnos tényleg halott, rajta még nem tudtam segíteni, de Dezső bácsi miatt nincs ok a rossz érzésedre, ő vidáman éli öreg napjait egy távoli szigeten. Nem győzöm a hálálkodásait hallgatni, amikor felhívom a horgolóját felől érdeklődni.

- Az Ottó-effektus?

- Igen az. Az építkezés alatt barátkoztunk össze. Miután bizalmába fogadott, rengeteget panaszkodott Herbertre, milyen megalázóan bánik vele és kollégáival. Ekkor elhatároztam, mindent elkövetek, hogy kapcsolataim segítségével, akit csak tudok, megmentek Herbert bosszújától. A kisöreg volt az első, akit sikerült. Soha nem kedveltem a főnökömet, de egyenesen irtózom tőle, mióta rájöttem, neki mindenki csak addig fontos, amíg haszna van belőle.

- Hogy sikerül a kiszemeltjeidet eltüntetni előle?

- A jogi egyetemen csoporttársak voltunk egy rendőrtisztal. Mindketten természetkedvelők vagyunk, ez hozott bennünket össze. Rájött, mivel foglalkozom. Szerencsémre, addigra barátok voltunk, nem fordult ellenem. Csuda tudja miért, de első pillanattól kezdve mertem vele őszinte lenni. Azóta, ha csak tehetjük, mindenben segítségére vagyunk egymásnak. Általa tudok hivatalos okmányokat szerezni az eltüntetendő személyeknek, de ő szervezi meg az elhalálozásukat is. Így aztán biztonságban élhetik életüket valahol távol Európától. Mire Dezső bácsi a szigetre ért, saját halottunkként temettük el őt.

- Mivel tudod ezt viszonzni?

- Máizlista vagyok, mert tényleg mindenben merünk őszinték lenni egymással. Amikor észrevettem lehangoltságát és rákérdeztem az okára, elmondta, a hivatásának köszönhetően el akar válni tőle a felesége. Nem fogadja el, hogy alig-alig van otthon és minden teher ráhárul. Megérti őt, de elfogadni nem tudja döntését, nagyon szereti Elizt. Mivel a család barátja vagyok, próbáltam közbelépni. Egy délutánomba került, de elállt a szándékától. Azóta nem tudok Henriktől olyat kérni, amiben ne lenne segítségemre.

- Tényleg máizlista vagy, de megnyugodni csak akkor fogok, ha letudod a múltadat.

- Alig várom. Még lesz egy ilyen halottunk, amíg a szervezet kötelékében vagyok, mert Zsombort, aki a körutamba elkísér, ugyancsak a barátom közreműködésével fogom eltüntetni.

- Őt is száműzöd?

- Keményen fogalmazol, de ez fejezi ki a valóságot. Őt meg helyettem Japánba. Még nagyon fiatal, neki jövőépítő helyre van szüksége.

- Mi lett a tervező mérnök sorsa?

- Sajnos közlekedési baleset áldozatává vált. Két kamion szorította le az útról, szakadékba zuhant. Túlélte, de nem lehetett megmenteni az életét, két nap múlva meghalt. Rendkívül sajnáltam szegényt, egy percre sem veszítette el az eszméletét. Remek szakember volt - szálltak ki az autóból.

Krisztián a kocsis csomagtartóját bepakolta egy falba épített, hatalmas kosárba. Amint ráhúzta az ajtót, halk kattanás jelezte, a kosár elindult az emeletre. Ők a garázs másik végén mentek a lépcsőházba. Vivien hitetlenkedve nézte, ott is hogy nyílik előttük és zárul mögöttük a fal.

- Nem fér a fejembe, milyen semmibe van véve egy ember élete. Követhetetlen.

- Aki olyan életveszélyes pályára téved, mint én is, annak muszáj kitanulnia a szakmát, ellesni trükköket, hogy boldogulhasson és élve úszhassa meg. Nekem szerencsére oly mértékben sikerült, hogy másokon is segíteni tudok. Ez az egy vigaszom. De talán kezded érzékelni, mitől csömörlöttem meg.

Amikor felértek az ötödik emeletre, Krisztián megmutatta a dolgozószobáját. Itt semmi extra berendezés nem volt. A lakosztályban annál több. Két távirányítója volt a berendezések működtetéséhez. Egyiket az illegalitásakor, a másikat legálisan használta. Ha illegalitásban volt, a redőnyöket nem lehetett felhúzni, mert ezekbe volt beépítve a hangszigetelő fólia. Ilyenkor napfényszerű világító testek biztosítottak fényt. A tűzhely mögött, falba épített szekrényben ledek mutatták, melyik lakosztályban tartózkodnak. Egy külön doboz a főzéskor keletkezett gőzt szagtalanította. Innen vett elő Krisztián egy gyufásdoboz nagyságú készüléket, amin három led volt. Egyik a főbejárat ajtajának működését, másik a páternosztérét, a harmadik a liftét jelezte nem csak fénnel, de berregéssel is. Átkarolta a lányt, rámosolygott:

- Nincs lelkiismeretfurdalásod, amiért elhanyagolod a foteledet?
- Van, de még le tudom csitítani.
- Kár. Feszélyezve érzed magadat?
- Kicsit, de izgalmasan titokzatos az egész. Olyan, mintha egy elvarázsolt kastélyban lennénk.
- Most a Csák Adél mivoltodra céloztam.
- Tegnap még ijesztően hatott rám a szőke, magas konty, a kék szem. A tíz centis tűsarkúnak még a gondolata is rémisztett. A jóvoltodból kezdem megszokni a fogsorsabályzót, ami tökéletesen eltünteti a gyerekes vonásaimat.
- Igazi rafinált nőt varázsol belőled, de itt nyugodtan megszabadulhatsz tőle - vonta az ölébe.
- Látom, nem tetszik az új barátnőd.
- Nagyon nem, főképp, ha Vivien-hiányban szenvedek. Én a hosszú ideig keresett ártatlanságra vágyom - csókolta szenvedélyesen.

Majd Vivien kezébe adta az előhagyott távirányítót:

- Nyomd meg a piros-kék gombot, gyorsan háromszor egymás után.

Vivien meglepetten nézte, mint húzódik félre a fal, és emelkedik ki a hatalmas kosár.

- Pakolj ki a hűtőbe, én a bőröndökbe kezdek bepakolni.

Amikor Vivien végzett, áthívta magához:

- Segítsd kiválasztani, mit vigyünk magunkkal, mert azt szeretném, ha jó érzéssel tudnád majd használni őket. Itt minden a sajátom.

Vivien ámulva nézte a hatalmas faliszekrényben sorakozó, szebbnél szebb készleteket, teríték-szetteket, ágyneműket, egyéb dísz tárgyakat. Nehezen tudott dönteni, de utána gyorsan teltek a bőröndök. Krisztián mind a hattal megküzdött, mire lecsukta és bepakolta őket a fali kosárba. Gombnyomásra indult a rakomány a garázsba. Ezt követően leült, ölében a lánnyal.

- Túl vagyunk a nehezen, nagy meglepetés már nem érhet bennünket. Miután kellőképpen megdolgoztunk az ebédért, keressünk valami komolyabb energiaforrást, ha ki tudsz szabadulni az ölemből.

- Nem szívesen, de most a belügyminiszterem vette át az irányítást - nevetett. - Együnk husi levest, rántott csirkét, de azt te dönts el, hogy hasábburgonyával vagy krumplipürével.

- Az előzőre voksolok. Amíg melegszik a leves, átforrósodik a husi, kisütöm a burgonyát.

2.

Ebéd után Vivien átváltozott Csák Adéllá, sportos öltözékre váltottak. Az alsó bekötőúton indultak a szemközti erdőbe. Mielőtt kiértek a szerpentinhez, Krisztián a jelzőszerkezetét nézte. Szabad volt a pálya, nyugodtan mehettek tovább. Pár lépés után meredeken emelkedett a sűrű erdő fakoronáitól árnyékba borult hegyi ösvény. Vivien évek óta nem túrázott, gyorsan kifulladt. Krisztián letért egy egyenesen haladó, egyszemélyes ösvényre, ami egy kellemesen romantikus tisztásra vitte őket. Maga elé vonta a lányt:

- Nézz sréhen felfelé jobbra! Ott a főépület.
- Látom... Szent ég! Tök úgy néz ki, mint egy börtön.
- Valóban, hiszen erre csak pár emeleti ablak néz.
- Űristen, szegény Szilvi! Én szörnyethaltam volna helyében.
- Bár késő este értek ide, de Tominak is volt gondja Szilvikével. Képzeld el, ijedtében a töksötétség ellenére nekivágott a biztos halált jelentő szerpentinnek. Tomi körülbelül itt vágott elé, és vitte vissza az ölében.
- Nem szerettem volna a helyében lenni.
- Velem sem? - nyúlt vágyakozva a pulóvere alá.
- A körülményeket tekintve, veled sem. Hékas, arról volt szó, hogy pihizünk - fordult szembe Krisztiánnal.
- Hát persze - karolta át, a fübe feküdt vele. - Mi mást tennénk? - De ha mégiscsak történne valami más is, azért a felelősség már a tiéd - csókolt forrón a nyakába.
- Ó, te rafinált diplomata! Nem szégyelled ilyen álságosan lerázni magadról a felelősséget? - csiklandozta, ahol érte.
- Ha rólad és a szerelemről van szó, bárhol, bármikor megteszem - térdelt fölé, hogy megfékezze hancúrozásában.
- Krisz... Drága Krisz, itt bármikor meglephetnek bennünket.
- Hát persze, de kénytelen vagyok megregulázni téged, mielőtt a szerpentinre gurulnánk - tette szabaddá altestüket.
- Édeske... téényleg... nee... Különben is tartozol nekem még az épület bemutatásával - próbált gyengéden szabadulni.
- Nincs elfelejtve, amint beadom az édesen remegő testednek a nyugtató injekciót, lerovom a tartozásomat - simogatta felhevülten. - Nyugodj meg, kicsi félős baba, az öt év alatt nem lepett meg itt engem senki, pedig sok-sok órát töltöttem el ezen a tisztáson. Remekül lehet itt dolgozni.

Amikor kipihegték magukat egymás karjaiban, Krisztián beszélni kezdett:

- Mint láttad, az épület nem bizalomkeltő, de ha bízol bennem, biztonságban érezheted magadat mellettem.
- Efelől nincs kételyem, de bízz bennem te is, és hidd el, érzelmi kötődésemet csak a viszonyulásod befolyásolhatja.
- Köszönöm! Kaptál némi ízelítőt a múltamból, a környezetből, ahol az öt évem egy részét töltöttem. Érezkelhetted azt is, a tárgyak, bútorok sokkal beszédesebbek nálam. A hitelessé-

gem igazolásán túl fontos a személyes meggyőződésed, hogy jobban el tudd fogadni a barát-nőd viszonyulását, ha netán a szervezet mellett teszi le a voksát.

- Te látsz erre esélyt?

- Ha beleszeret Tamásba, aligha van számára más lehetőség.

- Hmm... Kíváncsi leszek, hogy fog dönteni.

- A döntésről jut eszembe, Japánnal kapcsolatban szükségem lesz a segítségedre. Rengeteg anyag halmozódott fel, amit le kéne fordítani.

- Örömmel, legalább törleszthetek valamicskét a sok-sok mindenért, amit kaptam tőled, de édeském, nem becsülsz te túl engem?

- A mondatod első feléért megérdemelnéd, hogy elfenekeljelek. Csak azért nem teszem, mert annak második menet lenne a vége. Egyébként pedig nem hiszem. Gyakorlatod nincs, de az immár kevésnek nem mondható ismereteim alapján ki merem jelenteni, magasan fölötte van a tudásod az elvárásnak.

- Fhúú... azt hiszem, igencsak össze kell kapnom magamat, hogy megfelelhessenek a feltételezésednek.

- Csak semmi kishitűség.

- Zsombi mióta van a szervezetben?

- Három éve. Ez idő alatt nem volt közös munkánk, így nem nagyon ismerem őt.

- Akkor miért őt viszed magaddal, miért neki segítesz?

- Mert láttam rajta, lelki gondjai vannak. Elbeszélgettem vele, és egy-egy elszólásából kikövetkeztettem, meg akar tőlünk lógni. Tehetségesnek tartom, sajnálnám, ha az életébe kerülne a meggondolatlansága.

- Tetszik a hozzáállásod, de meghaladja a fantáziámat, Herbert orra előtt hogy meritek megtenni?

- Én bármikor megszakíthatom gyanútlanul a körutamat, Herbert dolgai miatt meg is kell. Egyik bírósági tárgyalás ideje alatt Zsombit autóbaleset fogja érni. Mire visszamegyek, ő már halott lesz, azaz angolosan távozik. Herbert az előtt fogja megkapni halálhírét a rendőrségtől, mielőtt visszaérek. Így nem foghat gyanút, hogy összejátszottunk. Zsombit Japánban a gyár-igazgató várja, mint bolgár állampolgárságú bakteriológust.

- Félelmetes. Nem nagy a lebukás veszély ennyi csavarral?

- Csavar annyi van benne, hogy egy eltűnt bolgár állampolgár igazolványát kapja meg. A közgazdász végzettsége mellett valóban bakteriológus is.

- Akkor te hogy mehetnél volna ugyanehhez az igazgatóhoz?

- Vegyészmérnökként.

- Ugye, előlem nem fogsz eltűnni?

- Nem vagyok én a magam ellensége. Előled nem, de veled együtt igen.

- Elhagyjuk az országot?

- Ó, dehogy! Alig várom, hogy végleg otthon lehessenek. Kidolgozott tervem van rá. Ez az egy, amibe most még nem avatlak be. De nyugtasson a tény, nem ellened, értünk cselekszem.

- Bízom benned, Krisz, de megnyugodni csak akkor fogok, ha túl leszel a veszélyszövényen, amibe belebonyolódsz.
 - Sokszor beszéltünk már róla, Herberttel szemben nincs miért félt. Túljárok öt olyan eszén, mint ő. A logika nem az erőssége. Ha elfogadja a feltételeimet, hajlandó békében elválni tőlem, nem szúrok ki vele.
 - Ha ellene kell fordulnod, hogy számolsz el a lelkiismeretteddel?
 - Úgy, ahogy ő a sajátjával. Üzletben nincs lelkezés, de gondolkodás nélkül használt ki kilenc éven át gátlástalanul. Most rajtam a sor.
 - Értem a viszonyulásodat, mégis félelmetes, ahogy az embereket manipulálsz.
 - Becsületes, jó szándékúakat soha. Egyébként gondold bele, milyen veszélyes életutat jártam be mellette, ezt csak felkészülten lehet. Reménykedem benne, elhiszed, becstelenségre soha nem lennék kapható, de gondolkodás nélkül gázolok át a törtető gazembereken. Márpedig Herbert ilyen.
 - Nem bizonygatom, érezned kell, hiszek neked.
- Elhallgattak, jó pár percig ültek némán.

3.

Vivien szólalt meg:

- Fejezd be, mit is kell tudnom a Sípáradicsomról?
- Mint tudod, a szállodaszerű építmény az Alpoknak egy kiugró sziklaplatójára épült, ami ötszáz méter magasan terpeszkedik az alatta elterülő város fölé. A kiterjedése alig nagyobb, mint amekkora területet a felkészítő központ elfoglal. A platót keletre és nyugatra széles, szinte áttörhetetlen bozótos zárja le. Az Alpok déli oldalán kúszik fel a szerpentin, a nyugatin egy lankás lejtő megy le a nyílt országútra. Ezt használják a dolgozók sípályának. Innen a kiképző központ neve.
- Mit takar a kiképző központ fogalom?
- Azokat a fiatalokat hozzuk ide, akiket meg tudunk győzni, hogy saját elhatározásukból jöjjenek velünk. Szilvike abban a tekintetben kivétel, hogy idő híján az idejövetele eltér a szokványostól. A szervezet ellen ugyanis neki sem volt kifogása. Tomi beszámolója szerint az első nap kivételével ő is jól érezte itt magát.
- Mit jelent a kiképzés?
- Sok-sok beszélgetést. Azaz, mondhatjuk puhításnak, hogy Berlinben - ahol az igazi beavatás történik a feladatokba, elvárásokba, mit kapnak mindezért cserében - már meggyőzéssel ne kelljen foglalkozni. Saját döntésük szerint írják alá az ún. munkaszerződést, ami meghatározatlan időre, azaz a beszerzésig szól. Talán említettem már, ez esetben hat év volt.
- Hogy engedett Müller úr ilyen hosszú időt neked?
- Feladataim mellett ez idő alatt szereztem meg a két diplomát. Amint meggondolhattam volna magamat, magához bilincsel.
- Ravasz. De mondd csak, tényleg következmények nélkül teheti meg az illető, hogy nem megy innen tovább Berlinbe?

- Igen, de a varázslatos környék, luxus körülmények úgy elkábítják őket, csak Berlinben ocsúdnak. Valójában ott sem kényszerítik őket semmire, de arról már beszéltem neked.
- Oké, hallgatlak!
- A plató északi része felfelé sűrű fenyőerdővel borítva meredeken emelkedik a csúcs felé.
- Valóban. Gyönyörű látvány a szerpentinről nézve is.
- Öt éve járok ide, de nem tudok ráunni. Amint láthattad, az ötemeletes „U” alakú épület hatalmas területet fog közre, ami csodálatos parknak van kialakítva fenyőfákkal, cserjékkel, virágágyásokkal, szökőkutakkal. A park déli része meredeken zuhan a mélybe, amit széles betonmellvéd zár le. Ha kedved lesz hozzá, a holnap délelőttöt ott tölthetjük. Kitűnő hely a pihenésre, kikapcsolódásra.
- Szegény Szilvi, igazi fogolynak érezhette magát.
- Hatalmas a terület, egyáltalán nem törvényszerű, hogy ő is tudja mindazt, amit neked elmondok. De abban biztos vagyok, Tomi nem a börtönőr szerepét töltötte be itt-tartózkodásuk alatt. Annál sokkal romantikusabb fickó.
- Te sem börtönőröm leszel?
- Hát ebben nem vagyok biztos, mert a szívedet igenis börtönörként sajátítom ki magamnak. Legszívesebben elzárkóznék veled egy hasonlóan elzárt területre a világ elől.
- A gyerekeinket sem sajnálnád?
- Nem. Amint felnőtté válnának, hozhatnának maguknak partnert, és létrehoznánk a Tihanyi-Horváth kolóniát.
- Ó, te bohókás! Csuda élénk a fantáziád, de nekem tetszik, remek lenne, na majd dolgozunk a projekten - pusztította meg nevetve. - Mesélj, mit kell tudnom még erről a pokolvárról?
- Pokolvár... Hmm... Ahhoz kicsit magasán van - nevetett. - Reménykedem benne, utólag mennyországgént fogsz rá emlékezni. Szóval, az épület keleti felében vannak a szervezet vezetőinek lakosztályai. Szerencsémre időben sikerült a legfelső emeletet stoppolnom. Majd meglátod este, milyen mesébe illő a csillagok alatt gyönyörködni az alattunk elterülő város fényeiben. Nappal pedig, mint érezkelheted, elbűvölően romantikus a sűrű, üdezőld fenyőerdő-rengeteg. Kellemes a védett park klímája. Nyáron a hőség, télen a hegyen uralkodó kemény hideg ellen védi meg az épület. Itt legalább 8-10 Celsius fokkal enyhébb a hőmérséklet. Egyedül mindig szívesen voltam itt.
- Hmm... Látod, látod, még a pihenés, szórakozás is a szervezethez köt.
- Drága szép csillagom, nem szeretném az érzéseimet frázissá koptatni, fogadd el, engem ezentúl minden hozzád köt. Különbözik síelni lehet a mi hegyeinkben is. Meglátod, édes mesevilágot építünk fel magunknak ott, ahol majd élni fogunk. Egyelőre vissza a jelenbe. A keleti szárny lakosztályai a parkra, a dolgozószobák a nyugati lejtőre néznek. Amint láttad, ezeket hosszú belső folyosó választja el, aminek az északi végén van a páternosztér, a lift, a délin a lépcsőház, ahol felmentünk. A központ északi szárnya a főépület, ahol biztonsági be rendezés jelez minden mozgást az épületben. Ennek földszintjét egy hatalmas étterem és még ennél is óriásibb tárgyaló foglalja el. Az első emeleten társalgók, pihenőhelyiségek vannak, a másodikon teljes egészében könyvtár. E fölött azoknak a vezető beosztású tiszteknek lakosztályai találhatóak, akik később kerültek vezető beosztásba. Közéjük tartozik Tomi is. A nyugati szárnyban a kiszolgáló személyzet és családjaik kaptak elhelyezést. Nekik itt van az állandó lakóhelyük.
- A vezetőség lakosztályait ki takarítja?

- Tetszik, hogy mindenre kiterjed a figyelmed. Van takarítószemélyzet, akik megbeszélés alapján végezhetik a munkájukat. Nálam még nem járt senki, magam takarítottam. Sőt, az étkezőt is kerültem, mindig a magam főztjét ettem. Csak ezekkel a feltételekkel tehettem magamat láthatatlanná.

- Miért, mit műveltél itt?

- Dolgoztam, de azt éjjel-nappal. Utálom, ha meglepetésszerűen akarnak ellenőrizni, márpedig Herbertnek mániája az ilyesmi. Nézd, angyalka, erősen alkonyodik, sétáljunk vissza, mert itt gyorsan hűl a levegő, amihez kissé lengén vagyunk öltözködve.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET GERTRÚD DÖNTÉSRE KÉNYSZERÜL

1.

Krisztián ragyogó napsütésre ébredt. Elgondolkodott megváltozott életritmusán. Az öt év alatt egyszer sem fordult elő vele, hogy ágyban találja a napfelkelte. Ilyenkor már javában visszajött az erdőből, parkból és dolgozott. Körülnézett, olyan érzése volt, mintha a bútorok rámosolyogtak volna. Tekintetét a karjában alvó lány édes babaarcán pihentette meg. „Szerencsés vagyok, amiért - bár nehezen - de sikerült megnyernem a szívét. Mindig ilyen társra vágytam, akivel, csak összepillantunk, máris ráérzünk egymás óhajára. Édesen szabadkozik, ha az általa „cikisnek” ítélt helyen akarok tőle némi intimitást. Ezzel a szemérmes, női bájával láncol magához ellenállhatatlan erővel. A lényéből fakadó intelligenciájával, magas szintű műveltségével valósítja meg számomra a Vivien-jelenséget. Mindenről egyéni és figyelemre méltó véleménye van. Alig három hónap alatt átformálta az ízlésemet. Imádnivaló a pajkos gyerekessége, játékossága. Édesen hozza tudomásomra, ha közelségemre, csókomra vágyik.” Mélázásából Vivien szusszanása zökkentette ki. Szemét még nem tudta kinyitni, de karját ölelésre nyújtotta.

- Krisz, drága Krisz, olyan jó, hogy itt vagy. Amíg el nem mész, nem akarok aludni. Nem akarom, hogy az álmaim válasszanak el tőled - suttogta szerelmesen.

- Jó reggelt, életem ragyogó csillaga! Ugye elhiszed, én az álmaidat is uralni akarom?

- De nem mindig sikerül, mert egyszer csak eltűnsz, és hiába kereslek, sok száz kilométer választ el tőled.

- Egyre rosszabb nekem is rágondolni, hogy a kötelességeink szakítanak el bennünket egymástól, de biztos lehets benne, utoljára!

Vivien kóborló gondolatai kapcsolatuk körül keringtek. Krisztián nézte kis ideig, majd elmosolyodott az elpirult lány ajkai körül játszadozó mosolya láttán.

- Kitaláljam, mire gondoltál?

- Úgysem tudod - simult hozzá.

- Hogyne tudnám... az első két éjszakára, amit egy ilyen ágyon töltöttünk, nagyjából ebben a pozitívummal a különbséggel, hogy egy felháborítóan vastag paplan furakodott közénk.

- Igen, és egy tréningruha - kuncogott.

- Fene a gusztusomat... de boldog vagyok, hogy múltunkká válhatott.

- Hogy fogsz rá visszaemlékezni?

- Boldog voltam, hiszen megbíztál bennem és velem jöttél a klinikáról. Milyen rémült arcot vágtál, amikor ráeszméltél, két napig csak pisláskolt benned az élet. Szégyenlősen faggattál, hogy gondoskodtam rólad? Még az a kevéske is zavart, ami történhetett.

- Fhuu, valóban rémségesen hatott rám, hogy semmit nem tudtam visszaidézni magamban. Azt hittem, elsüllyedek szégyenemben.

- Mint mondtam, számomra az volt érthetetlen, félőnkívületben is hogy tudtál tiltakozni ellenem. Még a pólódat sem vehettem le rólad. Ejha! Ezt alaposan elkomolykodtuk, hízogó kiscicám - temette arcát vállgödrébe.

- Nem lehet az életet végigszerelmeskedni - simogatta mosolyogva.
 - Hogyne lehetne... sőt, kell, kötelező!
 - Hát persze, de most elmosogatok, amíg utol nem ér a szégyen. Nem tűrhetem, hogy másnapos szennyes edényeket dugdosunk magunk előtt - ugrott ki az ágyból nevetve.
- Délelőtt a parkban voltak. Krisztián megmutatta Viviennek a kedvenc helyeit. Mire besétáltak az egész területet, igencsak elfáradtak, megéheztek. Ebédre zellerkrém levest ettek, a kukoricás rizshez panírozott halat sütött ki Krisztián. Ez idő alatt Vivien uborkasalátát és csokipudingot készített. Ez utóbbira még tejszínhab is került. Jóllakottságuknak egy óra pihenést engedélyeztek, majd Krisztián javaslatára ismét az erdőbe vették be magukat.
- Felkapaszkodunk az egyik kedvenc sziklámra. Benne vagy?
 - Megtagadhatnám az engedelmességet?
 - Nem. Aki nem szeret szeretkezni, szeressen sétálni, sziklát mászni! - vonta magához nevetve.
 - Mikor igazoltam én ilyesmit neked?
 - Viccnek szántam, de azt már megtapasztaltam, a reggelek nem jönnek be neked.
 - Aha, drága hercegem... Vagy csak azért térítelek el, mert olyan álomszuszékok vagyunk, hogy mindig a délelőtt ölti ránk a nyelvét.
 - Ejha, behúztál a csőbe? Na majd leszoktatlak én erről, kis karmester szerelmem. Nézd, pár lépés, és fent vagyunk a csúcson. Varázslatosan szép innen a körpanoráma.
 - Fhhúú, valóban, ezt kár lett volna kihagynunk!
- Sötétedés után értek vissza az erdőből.
- Másnap reggeli után kimentek az erkélyre. Krisztián a lány mögé állt, két oldalán a korlátra könyökölt. Vivien vállára tette az állát, arcába nézve kérdezte:
- Mesélj nekem, jártál már külföldön?
 - Gimis koromban Olaszországban. Három nyáron egy-egy hónapon át, csereüdültetés formájában gyakoroltuk az élő nyelvet.
 - Aha, akárcsak mi Drezdában a németet. Egy hónap... Hmm... az alatt valóban gyakorolhattatok.
 - Annál is inkább, mert mindenki egyedül volt elhelyezve a családokhoz. Első évben Rómában, másodikban Nápolyban voltam, harmadik után a fogadó családdal végimentünk a Pó folyó két partján.
 - Hmm... Többet láttál az országból, mint én. Ezek szerint te leszel majd az idegenvezetőnk, ha oda megyünk.
 - Rossz partnert választanál erre, nem vagyok rá alkalmas. Engem mindig az aktuális város hangulata, építésze, az emberek viselkedése, öltözködése érdekel, nem a múzeumok. Bár megnézem a kirakatokat is, de nem vásárlási szándékkal.
 - Jól ráéreztem, még ebben is egyedi vagy és megismételhetetlen. Élvezetesek lesznek veled a külföldi utazások, séták. Min mosolyodtál el?
 - Előttünk a varázslatos festménybe illő táj, és te több, mint fél órája nézel csupán engem.
 - Ez van. Egyedül a látványod köt le. Ellenállhatatlanul vonz a közelséged.

- Rég vágyom rá, hogy valakinek ennyire fontos legyek - puszilta meg. - Most azonban egy icipicit nézd azt, amit én! Az ősze hajló színekavalkád kápráztatóan szép. A távolabbi hegyek, mintha a park végéből nőnének ki. Az egekbe nyúló csúcsok zárják el előlünk a mögöttük elterülő világot. Még a keskeny mellvéd csíkja sem rombolja a látványt, pedig félelmetesen hatott rám tegnap délelőtt, amint lenéztem a rettentő mélységbe. Olyan hatása van a parknak, mintha a hegy lábánál egy hatalmas, színes virágcsokor lenne. Gyönyörű!

- Akárcsak a csodálója - puszilgatta Krisztián. - Bár nem tudnám ilyen költőien megfogalmazni, de valóban így hat rám is a látvány.

- Ha ebben ekkora bennünk az összhang, reménykedhetek benne, készítnék valami ebédfélét, mielőtt szoborrá válunk? - nevetett.

2.

Amíg a babgulyás takarékon lassan kiengedett, Krisztián megfogta a lány kezét, bementek a hálószobába, leültek a rekamié végébe. Hosszan nézte az eltűnődő arcát, majd megkérdezte:

- Hova szöknek tőlem a gondolataid?

- Körülöttem kószálnak, a téged körülvevő rejtélyes világ izgalma foglalkoztat.

- Most azért ültünk ide, hogy tágítsam, mielőtt végleg lehúzzom magunk előtt a függönyt.

Kezébe vette a távirányítót, megnyomott egy gombot, amire lassan félrehúzódtak a falon a tapéta, megjelent egy hatalmas képernyő. Vivien tágra nyílt szemmel nézte.

- Hogy értsd az összefüggést, a képernyő érintkezőjét annak idején összekötöttem az északi főbejárat, Herbert dolgozószobája, valamint a lakosztály zárainak érintkezőjével, amiket a gáztűzhely fölötti kis dobozka működtet, aminek ledjei jelzik, az épületben hol tartózkodik. Amint nyílik a lakosztály ajtaja, megjelenik a nappalija. Így juthattam információhoz titkos tevékenységeivel kapcsolatban. Talán már hihető számodra is, felkészült vagyok a főnökömből.

- Itt minden lakosztályon elektromos zár van?

- Nem csak azokon, mindeneken.

- Félelmetes fickó vagy, mondtam már?

- Igen, de muszáj. Már rég alulról szagolnám az ibolyát, ha nem lennék ennyire előrelátó.

- A lakosztályod így adod tovább? - borzongott meg.

- Bár Tomi költözik ide, de ekkora bizalom még köztünk sincs. A pesthidegkúti titkos bejárat térképén kívül a szerpentin ellenőrző kütyüt és a lenti lépcsőház kulcsát kapja meg tőlem. Érdeke lesz, hogy ezekről ne járjon el a szája.

- Szerinted nem jöhet rá senki a különgarázsod titkára?

- Kiben vetődhetne fel, hogy a lépcsőház alsó részének kiképzése nem eredeti?

- Mondjuk a főnöködben.

- Nem ám... fogalma sincs, előbb elkészült az, mint ő birtokba vette az épületet.

- Az öt év alatt senki nem járt nálad?

- Nem lett volna tanácsos. Ennyi változtatást csak a magány védhetett meg illetéktelen személyektől. Ide különben is mindig akkor jöttem, amikor munkába kellett temetkeznem. Ilyenkor pedig legalisan a dolgozósobámban, inkognitóban itt tartózkodtam. Hol terítsek meg?

- Az erkélyen lenne jó. Azt még mindig nem értem, hogy tünteted el a berendezések helyeinek nyomait.

- Ezek, mint mondtam, érintkezővel csatlakoznak a hálózatra. A csatlakozási pontoknál mindenütt hiányzik egy téglá. Ezeket visszaragasztom, és volt vezeték, nincs vezeték. A főzőfülke beépített szekrénye valójában kétpolcos, amin poharakat illik tartani. Amint látod, a téglán kívül hiányzik lambériacsík is. Visszaillesztem, berakom a polcot, és kész. A berendezéseket magunkkal visszük, elvégre az én pénzem bánja meglétüket. Lehet, hogy hasznukat vehetjük még, ha nem is ilyen célzattal, mint itt. A tapétafal, liftakna szélét, ami záródáskor a falba csúszik, átíratom ragasztóval. A nyílásokat a beszereléskor kivágott falemezekkel tüntetem el. Tervrajz szerint dolgoztam, gyerekjáték az eredeti helyreállításuk.

- Büszke vagyok rád, a hihetetlen precízségedre!

- Köszí, édes vagy! Amiket itt látsz, lépésről lépésre valósultak meg, a szükségleteim szerint. Előnyös helyzetben voltam, én felügyeltem az építkezést, a biztonsági berendezések szerelését, amiben a belsőépítész volt segítségemre. Vele csak a lehetőségét teremtettem meg a hálózat kiépítésére. Érték az elektronikához, így a többivel boldogultam magam is.

- Azt hogy védted ki egy évtizeden át, hogy ne bízhasson rád Herbert Magyarország-ellenes feladatot?

- Pokoli harc folyt emiatt köztünk, mert hiába szabtam feltételként a beszerzésem aláírásakor, időnként mégis rám szállt. Mióta kezemből a sorsa, bekeményítettem. Utolsó próbálkozásakor kihozott a sodromból az erőszakosságával. Ekkor kis híján ráborítottam a mázsás tölgyfaasztalt.

- A határozottságodból kaptam némi ízelítőt.

- Hidd el, jobban, de legalább annyira szenvedek tőle, ha ilyesmire kényszerítesz, mint te.

Miközben Vivien tált, a mosogatónál kattogni kezdett a doboz, ledek gyulladtak ki rajta. Ijedten nézett Krisztiánra, aki a szemével intett, menjen be. Fogta a megterített asztalt, bevitte a nappaliba, becsukta az erkélyajtót. Átölelte a sápadt lányt, leült vele a rekamié végébe, nyugtatón beszélt hozzá:

- Nyugi, kicsi félénk baba, láthatatlanokká váltunk.

Nyílt az ajtó, Herbert, maga elé engedve titkárnőjét, lépett be. A feltűnően csinos, karcsú, szőke nő dühösen dobta táskáját a fotelbe. Herbert bezárta az ajtót, hozzá lépett:

- Gertrúd, kérlek, hagyd abba, elég volt!

- Ha elég volt, tegyél róla! Nem fogok kétségbeesni, ha azt mondd, le is út, fel is út! Nem fogom engedni, hogy hülyét csinálj belőlünk a férjemmel! Reggel azt mondom neki, túlóráznom kell, délben meg bejelentetem velem, pár napra külföldre jövök veled. Ezerszer megmondtam, velem a kialakult egyezségünk alapján rendelkezhetsz, de a családommal nem! Szeretem a férjemet, nem engedem tönkretenni a házasságomat!

Németül beszéltek, Krisztián minden szót fordított.

- Behatárolt a programunk, vetközz, ne locsogj! - nyitotta meg a fürdőmedencébe a vizet.

- A titkárnői állásnak nem tartozéka a szexuális szolgáltatás!

- Azt én határozom meg, hogy mi a tartozéka, alkudozásnak helye nincs! Ha tényleg szereted a férjedet, családodat, azt teszed, amit mondok! Vetközz, ez parancs, vagy letépek rólad az ancungod! Egyszer és mindenkorra vedd tudomásul, a kivételezett helyzetedért köteles vagy rendelkezésemre állni bármikor! Na, te kis vadmacska, légy jó, neked is jobb, ha élvezed az aktust, nem csak megtörténik veled - markolászta.

- Hagyj békén, nem vagyok sem fejős tehén, sem rongybaba! Engedj el, te örült vadállat! Teljesen szétilálsz a frizurámat! Na! Elment az eszed! - próbált szabadulni Herberttől, aki erősen átkarolva vetkőztette, miközben rángatta a fürdőszoba felé.

- Gyerünk, gyerünk, mire vársz! Fogy a türelmem, foglalkozz végre velem, mert megfojtalak!- hallották az ingerült hangját.

- Fojts meg, te állat! Foglalkozzon veled Helga! Ha itt kell megdöglenem, sem engedlek magamra! Gyereket várok, abba nem fogsz belepancsolni!

- Hát jó, öltözz, de ezt még megbánod, te átkozott nőszemély!

- Valamelyikünk biztosan, mert ezt én nem csinálom tovább!

- Ne dumálj, öltözz és ülj a telefonhoz!

Krisztián az ágy mellett lévő telefonasztalról füléhez emelte a kézibeszélőt, hogy a beszélgetést is hallhassák. Közben Gertrúd villámgyorsan rendbe hozta magát. Leült, tárcsázott. Amikor kicsengett, átadta a kézibeszélőt. Herbert Csámpás Tamással beszélt:

- Helló, Tamás! Mondd, Pesten mi újság, mit tudsz a főnöködről?

- Minden rendben van. Vidről nincsenek híreim, napok óta nem járt a bázison.

- Oké, maradj ott, amíg más utasítást nem adok! Amint tudsz valamit róla, azonnal értesíts!

- Úgy lesz, főnök úr! Szilvikével hogyan tovább?

- Legalább egy hónapra hagyd magára, kíváncsi vagyok, kikkel barátkozik!

- Rendben, de abban maradtunk vele, addig nem jelenhet meg az előadásokon, amíg erre engedélyt nem kap.

- Helyes! Akkor várd ki az egy hónapot!

- De főnök úr, három hét múlva kezdődik a félév.

- Hmm... három hét... Oké, akkor az egy hónap kicsit sok, de pár napot mindenképpen késnie kell! Csak így bizonyosodhatunk meg a megbízhatóságáról.

- Hát jó, csak azt tudnám, utána hogy kerüljek a szeme elé. Gyémánt nem a lógósok közül való.

- Cselekedj a megbeszélésünk szerint! Várom a jelentkezésedet Vidorral kapcsolatban. Hello!

- Hívom a főnök urat, amint lesz jelenitenivalóm. Viszonthallásra!

- Hány hónapos terhes vagy? Miért csak most és így jelentetted be, hogy kölykünk lesz? - nézett Gertrúdra.

- Nem tőled, a férjemtől vagyok állapotos. Amióta elhatároztuk a második babát, veled nem voltam.

- Ne tessék viccelni! Két hónapja voltunk utoljára együtt.

- Aha! Pontosítsunk: az a kettő négy... sőt, még valamivel több is. Április elején cipeltél ide, most pedig, ha jól tudom, augusztus közepe van.

- Mindegy, ragaszkodom az apasági teszthez.
- Inkább a bitófa! Megmondtam, a házasságomat nem engedem tönkretenni! Ha nem kell Pestre mennünk, indulhatunk haza.
- Amíg Vidor nem jelentkezik, innen egy tapodtat sem!
- Mi a hétszentséget csinálunk itt addig?!
- Várjuk a méltóságos úr hívását. Betelt a pohár, nem fogom eltérni tovább az ötletszerű jelentkezéseit, a semmitmondó jelentéseit. Rohadtul idegesít, a legmegbízhatóbb embereim csúsznak ki a kezeim közül. Lassan nagyobb úr lesz a legkisebb beosztású tisztem is ezen a szemétdombon, mint én. Nem fogsz még te is ellenem fordulni!
- Parancsszóra velem nem rendelkezhetsz. Tessék velem ember módra viselkedni, tiszteletben tartani a magánéletemet! Akkor, és csak akkor leszek a segítségedre. A titkárnőd vagyok, semmi több!
- Arra adj ötletet, Vidorral mit kezdjek?
- Hagyd dolgozni! Neki köszönheted az üzem fellendítését, a vagyoned megmentését, a stiklijeid eltusolását. Ha ellene fordulsz, abból csak te húzhatod a rövidebbet.
- Pedig ellene fogok, ha ki akar törni a hatalmam alól.
- Miről beszélsz? - nevetett gúnyosan. - Az úgymond hatalmad rég Vid kezében van. De sokkal jobban tudod nálam, ilyen munkabíró, remek szervező, a pénzt mesterien forgató utódot soha többé nem találsz. Addig örülj, amíg melletted van!
- Nocsak-nocsak... De védelmedbe vettél! Csak nem összeszűrtétek közben a leveket?
- Herbert, te teljesen megőrültél? Még hogy én meg Vid! Megáll az ész! Értsd már meg azzal a konok fejjel, nekem a férjemen kívül nem kell senki!
- Hmm... Remek vagyongazdálkodóm van, még remekebb titkárnőm... Ugye kedvesem? Talán még hálálkodjak is ezért nektek? Én, akinek köszönhetitek a karriereteket, jóléteteket?
- Ja-ja, az agresszivitásod, gögös zsarnokságod árán. Ugye, erről megfeledkezel? Mire észbe kapsz, magadra maradsz.
- Ne fenyegetőzz! Nem hagyom, hogy vénségemre megtúrt legyek a sajátomban!
- Akkor jobban teszed, ha Viddel szemben meghúzod magadat. Ha besokall, meg nem akadályozod, hogy hátat fordítson neked és eltűnjön végleg.

- Mi ez a duma! Vagy talán már tudsz is valamit, amit én még csak sejtek?

- Nem tudok semmit, de rendkívül céltudatos, határozott fickó, aki nem tűri el a kihágásaidat, ha közben kémkedsz utána, és te próbálsz ugráltatni őt - fordult el ingerülten.

Herbert dühösen rántotta félre a sötétítő függönyt, fújtatva ment ki az erkélyre. Gertrúd tárcsázott. Annyit mondott suttogva a férjének: figyelje az üzenetrögzítőt, mert nem biztos, hogy bele tud szólni a telefonba, de hívja, ha bajban van.

Vivien remegett a félelemtől. Krisztián simogatva nyugtatgatta:

- Nyugi, kiscsillag. Látod, Gertrúd sakkban tartja Herbertet, hiába próbálkozik vele. Tomi megbeszélés nélkül is remekül konspirál. Úgy tűnik, kezdi felfogni a méltóságos úr, összeomlás előtt áll a több évtizedes munkája, amit soha nem becsült meg. Engem sincs mitől félt, három éve vagyok a jogi képviselője, minden peranyag, bizonyíték nálam van, amivel életfogytiglant varrhatok a nyakába, ha ellenem akarna fordulni. Hidd el, ez esetben nem leszek vele kíméletes.

- De hogy szabadulunk ki innen, ha napokig itt lesznek?
 - A legjobb megoldást mindig a sors kínálja, nekünk csak élni kell majd vele. Most mindenestre ebédelni fogunk. Herbert minden estét lumpolással tölt. Amint elhagyják a serpentin, az imént mondottak szerint hatástalanítom a berendezéseket, helyreállítok mindent, kocsiba ülünk, és már itt sem vagyunk.
 - Hova megyünk?
 - Egyelőre Rómába. A külvárosban van egy hangulatos mini panzió, én mindig ott szállok meg. Holnap felhívom őméltóságát, hogy lenyugodjon, és Gertrúd megszabaduljon tőle. Utána lesz számodra egy kis meglepetésem.
 - Ohh... Bárcsak Rómában lennénk már!
- Herbert jelent meg a nappaliban.
- Öltözz át, leviszlek a városba! Ebédelünk, kapsz tőlem pár kedvedre való ékszert. Este csörgünk egyet, hogy helyreállhasson a lelki egyensúlyod.
 - Oké. Látnod, tudsz te normális is lenni. De azt leszögezem, ha rulettezel, feljövök egyedül.
 - Nem fogok, de ha elcsábulnék, felhozatlak ide.
 - Pár perc és eljön a mi időnk. Max két óra múlva magunk mögött hagyjuk életem megnyomorító „pokolvár”-át. Ha a sípályán megyünk le, a városon kívül érünk le az autópályára - ölelte magához a már mosolygó lányt.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET AZ OLAJFÁK SZIGETÉN

1.

Viviennek tetszett a családias, kényelmes, luxus panzió. Rajongva ölelte az őt átkaroló Krisztiánt.

- Hálás vagyok a szüleidnek, amiért szerelmükből létrejöhettek ilyen csodalény, mint amilyen vagy, aki még a legelvetemültebb ördögből is képes előcsalni a jót, a szépet. Akit megtalálni, megszeretni lehet, elveszíteni nem, mert az maga lenne a pokol!

- Te ezek szerint hiszel abban a tőlem hallottak alapján, hogy a szüleim szerethették egymást valaha?

- Anyukád nyilatkozatai, a tragédiája egyértelműen erre utalnak.

- Minél többet beszélünk róla, annál erősebben vágyom rá, hogy megismerhessem a születésem történetét, a szüleim tragédiáját.

- Végére fogunk járni a titoknak. Biztos vagyok benne, a rokonaid sokkal többet tudnak nálad a múltatokról. Most azonban azt szeretném, ha beszélnél arról, ami napok óta foglalkoztat, mégsem mersz tőlem rákérdezni.

- Miből gondolod, hogy belém szorult valami?

- A viszonyulásodból. Sokszor eltűnődő az arcod, fürkészve méregetsz a tekintetteddel.

- Ejha! Jobb lesz fegyelmeznem magamat - mosolyodott el -, de igazad van. A zártságától eltekintve valóban rendkívül romantikus hely a Síparadicsom. Nem hagy békében a gondolat, Szilvi napokig volt ott kettesben a barátoddal. Csak arra tudok következtetni, azért vizitok oda a beavatandó személyeket, mert a szexualitás része lehet a meggyőzésnek.

- Bár logikus a következtetésed, mégis azt kell mondanom, nincs bekalkulálva, de kétségtelen, minden körülmény adott hozzá, hogy természetes velejárója lehessen... különös tekintettel a mai erkölcsi viszonyokra. Magam sem mernék mérget venni rá, hogy nem történhet ott ez-az. De ha a gondolatmenetünk céltáblája Vanda - a mérnökünk - és én, megnyugtatósodra mondhatnám, általunk ártatlan a létesítmény, mert akkoriban épült, de állításommal nem lennék őszinte, mert Vanda különös lány volt. A hozzám való viszonyulását nevezhetném erkölcstelennek, ha nem ismerném a mostani életét. Három éve él boldog házasságban azzal a mérnök kollégámmal, akinek a kezére átjászottam őt. Három gyönyörű gyerekük van és még nem láttam őket külön jönni-menni. Tény azonban, velem ő kezdeményezett. Már a megismerkedésünk második hetében intim randevút ajánlott. Ő választotta ki a panziót, ahol a hétvégét töltöttük. Egy évig élt velem Berlinben úgy, hogy ez idő alatt csak heteket töltöttem vele. A mondottak ellenére merem állítani, hozzám is hűséges volt. Amíg távol voltam, tanulással kötötte le magát.

- Akkor miért dobtad őt?

- Nehéz megfogalmazni. Túl sok volt nekem. Én akkor érzem jól magamat a párkapcsolatomban, ha lehetek a kezdeményező, irányító. Ő ezt vette el tőlem.

Elhallgatott, hosszan nézte Vivient, majd megkérdezte:

- Szerinted milyen ember Csoltinger Krisztián?

- Ha jól ítélem meg az elmondásod alapján, ridegen célratörő - nézett rá meglepetten. - De hogy jön ez most ide?

- A kérdéseid arra engedtek következtetni, erkölcstelen, kíméletlen fickónak tartod.

- Erkölcstelennek? Háát... nem tudom, de kíméletlennek semmi szín alatt.

- Az utóbbit nagyon köszönöm! Nekem ez a legfontosabb akkor is, ha erkölcstelennek sem tartom magamat.

- A bizonytalanság azért volt a hangomban, mert én is úgy gondolom, esetenként élsz a helyzet adta lehetőséggel.

- Ezt nem tagadom, megismerésem előtt volt ilyen.

- Ha jól következtetek, a Vanda-történet kezdete arra az évre tehető, amikor én első évfolyamos voltam.

- Igen. Sejtésem szerint te lehettél az az édes kislány, akire felfigyeltem. Nem illettél a képbe az aranyos lófarkaddal, a kislányos alkatoddal. A legjobb indulattal is gimnazistának véltelek, de be kellett látnom, csal az ítélőképességem, hiszen naponta láttalak jönni-menni. Jó a következtetésem?

- Elképzelhető. Pár hétig hordtam úgy a hajamat, mert nem csak te, de mindenki csitrinek nézett.

- Hmm... Nagy kár, hogy nem mentem oda hozzád. Csuda izgalmas lett volna, ha mellettem nősz fel. Vajon milyen nagylány lennél?

- Őszintén szólva, nem tudom... de ha Dávid után közvetlenül többet akartál volna tőlem, mint barátság, biztosan elzárkózom előled.

- Azt nem hiszem, mert akkoriban még erősen vonzottak az utazások, de hogy előbb hagyom ott a szervezetet érted, abban biztos vagyok.

- Jó lett volna. Mindig hiányzott az életemből egy igaz barát. Fejezd be a Vanda-történetet.

- Amikor ugyanis egyik üzleti utamról megérkeztem, azzal fogadott, megszervezte az esküvőnket. Nem voltam boldog. Kerestem a kihátrálás lehetőségét. Kapóra jött, hogy észrevettem, az említett kutatómérnök kerülgeti. Gyors döntést hoztam: garzonlakást béreltem, és arra kértem Vandát, tegyék próbára magunkat. Költözzünk külön, mondjuk két hónapra. Ha nem bírjuk egymás nélkül, nem állok ellen az elképzelésének. Szerencsémre nem látta át a szándékomat, belement. Jól számítottam. A mérnök felfigyelt rá, hogy reggelenként külön érkezünk. Rákapcsolt Vandára. Pár hét után szólt, beszélni akar velem. Megnyugtattam, szabad előtte a pálya, külön élünk. Vanda futott még pár kört a kapcsolatunkért, de meggyőzte a távolságtartásom, elfogadta Imre - a mérnök - közeledését, három hónapon belül összeházasodtak.

- Hmm... Ilyen ügyes lenne Vanda? A négy évbe belefértél neki te, Imre és még a három gyerek is - nevetett.

- A három évbe bőven beleférnek az ikrek és a harmadik baba, aki mindössze fél éves.

Vivien elgondolkodva nézte Krisztiánt.

- Mit nem tartasz hitelesnek, hogy így elkomolyodtál?

- Mindent... Nincs gondom, csak emészttem a hallottakat.

- Kiscsillag, kérlek, válaszolj egy kérdésemre: a távollétem alatt melyikünkben bízol kevésbé?

- Jól egymásra találtunk mi - mosolyodott el. - Te a jövőnkét illetően épp olyan kételkedő vagy, mint én a múltaddal kapcsolatban. Mindkettőnkben bízom. Édesem, én ráéreznék, ha mégsem én lennék számodra a kiválasztott, akiért, mint szőke herceg, száguldasz fehér lovon - nevetett jókedvűen.
- Ezzel a sötétbarna hajjal szőke herceg?
- Nem hallottad még, a szerelem vak? - kuncogott.
- Ja? Ha csak úgy nem - nevette el magát. - Gyönyörű a csupa mosoly arcod, az apró csillagocskáktól ragyogó szemed. Utálok meghátrálni, de el kell ismernem, Tominak volt igaza, amikor azt mondta: „majd akkor leszel igazán szerelmes, ha azt érzed, mindened az imádott nőé, mindenről lemondanál érte, csak közelében lehess, a karodban érezhesd éjjel-nappal.” Valami ilyesmi zajlik bennem.
- Gyönyörű végszó. El kéne tennünk magunkat holnapra, nem gondolod?
- Úgy lesz, ha előtte kiegészíthetem a hiányosságodat - vont a szorosan magához.
- Kösz, hogy ráérezte, nem jó fogyatékosnak lenni - fonódtak egymásra.

2.

Reggel Krisztián ébredt fel előbb. Nézte az álmában mosolygó lányt, leheletnyi csókot adott arca imádnivaló gödröcskéjébe. Vivien megmozdult, szemét még nem tudta kinyitni, de ajkát csókra nyújtotta.

- Ébressz fel egészen - sóhajtott vágyakozva. - Ilyen sem volt még. Boldog örömmel teszek eleget óhajodnak.

Amint felkeltek, Krisztián a telefonhoz ült. Lecsavarta a mikrofon fedelét. Közben fél szemmel az őt figyelő lányt nézte:

- Monddd, mikor érem el, hogy megkérdezd, mi a csudát csinállok, ha nem értesz valamit?
- Nem tudom... a nagyanyám terrorja kinevelte belőlem az egészséges kíváncsiskodást. Szóval?
- Leárnyékolom a telefont, hogy ne lehessen bemérni, honnan hívom a kíváncsiskodó főnököt - magyarázta lehangoltan, miközben tárcsázott:
- Tessék! - vette fel Herbert fáradt hangon.
- Hello, Herbert! Csakhogy rád találtam. Felébresztettelek?
- Nem, de kitől tudtad meg, hogy itt vagyok?
- Senki nem tudta hova tűntél, ezért gondoltam, csak itt lehetsz.
- Jaj, Krisz, de jó, hogy hívsz! Még nem is aludtam. Két órája jöttem fel a városból, és képzel el, Gertrúdnak az éjszaka nyoma veszett. Este csörögni voltunk, mivel elfáradt, magamra hagyott, de nem ide jött fel. Ahol csak elképzelhetőnek tartottam, senki nem tud róla. Szakítsd meg a körutadat, segíts megkeresni!
- Lehetetlent kérsz. Három hétre be vagyok táblázva. Ha mindent borítok, a tárgyalásaid időpontja kerül veszélybe. Különben sem látok rá esélyt, hogy megtalálnám. Miért szánhatta magát ilyen lépésre?
- Semmi komoly. Ellenem akart szegülni, de a nyakék-szett kellőképpen meggyőzte, jobb, ha engedelmeskedik. Ötleted sincs, hova tűnhetett?

- Mondanám, ha lenne. Nem javasolhatok mást, várj pár napot, hátha előkerül. Ha mégsem, keresztet vethetsz rá. Gertrúd okos nő, ha el akar előled tűnni, őt meg nem találod.

- Kösz, igazán megnyugtattál.

- Sajnálom, nem mondhatok mást. Sokszor mondtam már, sokkal jobban kell bíznod az emberekben, ha nyugodt öregséget akarsz magadnak. Azt áruld el, miért nem teszed próbára Csámpás Tomit, remek fickó, ő tudna engem helyettesíteni.

- Pont ezen fáradozom, komoly feladattal bíztam meg. Krisz, te átvágsz engem. Gertrúd keresése közben jelentették kémeim, tegnap este Rómában láttak téged egy szőke bombázóval.

- Jó kémeid vannak. Az eredményes tárgyalásom része volt a tegnap este. Magad is tudod, vannak dolgok, amik csak nőkön keresztül intézhetőek sikerrel. Vedd úgy, te Gertrúddal, én vele tettem kellemessé az estémet.

- Na, erről még tárgyalunk. Most hol vagy, honnan beszélsz?

- A hajnali géppel átrepültem Szu-ba... annak is a legtávolabbi városkájába. Amíg Csongit nem tudod szabaddá tenni, intézem az elmaradt restanciáimat, hogy a körutam végén ezekkel is le tudjak számolni neked. Ha nincs más, elköszönnék, nyolckor jelenésem van.

- Nincs, de ne kelljen újabb két hétig várnom a jelentkezésedre!

- Oké. Bár jelentenivalóm nem igen lesz, de hívlak! Reménykedve benne, hogy Gertrúd előkerül, búcsúszom: Hello!

- Hello! - csapta le a telefont.

A sápadt lányt nézte.

- Mi van, ha követtek bennünket?

- Engem nem lehet csak úgy követni, drága szép csillagom! Róma munkaterületünk, itt az óvatosnál is óvatosabb vagyok. Nem kellett volna kis körutat tennünk, de voltak gyanús jelei, hogy követnek. A belvárosban azonban gyorsan egerutat nyertünk. Nyugi, kis félős baba, jó érzésem van az ilyesmihez.

- Ebben biztos vagyok, csak azt nem értem, honnan tudták, hogy Rómában vagy?

- Ritka eset, hogy tiszta tőlünk Róma - nevetett. - A Tomival folytatott beszélgetés után kétségem nem lehet felőle, Herbert kiadta pár bizalmasának, járjanak nyitott szemmel. Volt nekem is nem egyszer ilyen megbízásom tőle. Nem a forgalom, hanem egy kis Fiat kényszerített sétaautózásra. De semmi gáz! Módosítjuk a programunkat. Repülő helyett hajóval hagyjuk el Olaszországot. Változtatunk a külsődön is.

- Krisz, rettenetesen féltetek!

- Köszönöm, jólesik és hihetetlenül boldoggá tesz, de bízz bennem, tudok magunkra... magamra vigyázni. A kocsimat itt hagyom a panziósnál, és autót bérelek. Kiscsillag, most nagy szükség lenne a higgadtságodra.

- Bízom benned, én a Herberttel való találkozásotoktól féltetek.

- Attól sem kell. Vannak embereim, akik tudnak rám vigyázni. Ellene pedig, mint mondtam már, van fegyverem. Ne félj, nem kerülhet porszem a gépezetbe. Mit szólnál fekete parókához fekete szemekkel?

- Hmm... Csak nem elhoztad a készletedet?

- Felkészültem minden eshetőségre.

Vivien egy sassonra vágott fekete parókát választott. Arcán a szemén kívül nem is volt szükség más változtatásra. Az öltözködését sportosra cserélték, amiben sokkal kényelmesebben érezte magát. Reggeli után Krisztián felhívta a hajótársaság információs irodáját, jegyet rendelt. Kocsiba ültek, és padlógázzal robogtak a brindisi hajóállomásra. Miután kényelmesen elhelyezkedtek, Krisztián útjuk célpontjáról mesélt a lánynak, hogy oldja a feszültségét.

- Egy varázslatosan szép szigetre igyekszünk, ami a Jón-tenger északi szigetvilágának tagja. Történelmét mitológiai alakok teszik valószerűtlenné. Izgalmas lesz veled felfedezni.

- Gondolom, neked tenyeredben van az egész.

- Közel sem. Bár pihenni, kikapcsolódni mentem oda, ha éppen elszakadhattam kis időre a munkámtól, de annak ellenére nem volt kedvem egyedül bejárni, hogy a környék valóban mesébe illő.

- Nem értem... hogyhogy egyedül? Nyaralni sem vittél magaddal senkit?

- Nem. Drága szép csillagom, el kell végre hinned, egy magányos farkas hódított meg téged magának. El sem tudtam volna képzelni, hogy pihenés helyett egy hölgy nyafogását hallgassam, vigyem esténként bulizni, napközben vásárolni.

- Nem félsz, hogy velem is befürödhetsz, és százszor megbánod, hogy rám pazaroltad a drága idődet?

- Válaszképpen legszívesebben elfenekelnék, de ilyesmire még én sem vetemedek a nagy nyilvánosság előtt. Ettől függetlenül nem tűröm el, hogy butaságokat beszélj. Az életem részecskéje ellen hogy berzenghetnék?

- Jesszusom, ne nézz ilyen komoran rám, mert beugrom ijedtemben a tengerbe.

- Mondd már, legalább úsznánk egy jót.

- Remélem fogunk is, most azonban mesélj!

- Hmm... Mit is meséljek, amit jó, ha előre tudsz? A sziget kuszált történelmébe nem bonyolódnék bele. A különböző korok csatáinak nyomait látni fogjuk. Óskorában vadakban gazdag hely volt.

- Gondolom, manapság pedig főleg tengeri herkentyűkkel táplálkoznak.

- Nem feltétlenül, főleg a nyugat európai turistákra való tekintettel sertésből, marhából, szárnyasokból is választhatunk majd, amiket saját fűszereikkel ízesítve készítenek el. De érzéketesen tudod kifejezni véleményedet - nevetett.

- A halakkal jóban vagyok, de a csigák, kagylók kerüljenek el jó messzire - mosolyodott el.

- Nem engedjük őket a közelünkbe, de ha már itt tartunk, a hagyományos húsételek elsősorban birkából, bárányhúsból készülnek. Az ételeket a nagy melegben langyosan szervírozzák. Ugyancsak a magas hőmérsékletre való tekintettel a húsokat elsősorban grillezik vagy nyáron sütik, amiket grillezett zöldségfélékkel, salátákkal kínálnak. Kitűnő ízű ásványvizeik vannak, és a képzeletet felülmúlóan ízletesek a szigeten termett gyümölcsök: narancs, cseresznye, hatalmas szemű eper, erdei szamóca.

- Mmmm... Csak ehetném már!

- Órák kérdése, és eheted. Mesélek még a nép szokásairól, már amiket magam tapasztalatai alapján leszűrtem. Szívélyes, barátságos emberek, akik nyugalmat sugároznak magukból. Órákat időznek egy csésze erős kávé és egy pohár ásványvíz mellett. Ez a mentalitás hatótékonyan az idegrendszerre, úgyhogy a nyári borzalmak után utóterápiának sem rossz ötlet itt tölteni tíz napot. De volt és van mit kipihenni nekem is. Képzeld el, én, az örök izgága,

mire voltam képes: felpakoltam étellel-itallal, hajóba ültem, és olyan távoli öblöt kerestem, ami másképp nem közelíthető meg. Ide vackoltam be magamat pár napra. Isteni kikapcsolódás volt a nagyvilági nyüzsisből. Utólag is hihetetlen, hogy voltam képes órákig gyönyörködni a fölém tornyosodó sziklafalban, a semmihez nem hasonlítható tenger kékjében, a szelíden bukdácsoló hullámokban, amik játszadozva ütköznek a partnak, hogy lendületet véve elrugaszkodjanak onnan, és nekiütközve a feljük igyekvő társaiknak megsemmisüljenek.

- Mesébe illő látvány lehet. Klassz lesz magunkon érezni játékaikat.

- Erről jut eszembe, az őslakosság oly mértékben szemérmes, a nudizmust pénzbírsággal sújtják, de nem riadnak vissza a börtönbüntetéstől sem. Márpedig veled kipróbáljuk, igaz-e, amit oly sokszor hallottam, komoly erőpróba vízben szeretkezni.

- Hmm... kíváncsi vagyok az általad felfedezett titkos helyekre, lesz-e hozzá bátorságom.

- Bízd ide, olyan helyre hajózok veled, ahol elvéte fordulhat elő emberi lény.

- Krisz, te egészen elrontasz engem - nézett rá nevetve.

- Naná! Magamnak rontalak el. Olyan csajszit nevelek belőled, akivel végigmókázhatom az életünket. Felforr minden csepp vérem a gondolattól, egy egész napot töltök kettesben veled úgy, ahogy anyukánk a világra hozott bennünket. Lelki szemeim előtt látlak, amint egy sziklát igyekszel meghódítani, míg én lesben állok, mikor érsz megfelelő magasságba, hogy kiégésíthessem hiányos testrészedet.

- Atya ég, Krisz, hogy lehetnek ilyen pajzán gondolataid?

- Úgy, hogy elrontasz te is engem. A látványod tesz pajzánná.

- De nem ám, mert én figyelni foglak - nevetett jókedvűen.

- Te figyelsz, én pedig majd cselekszem - vont a nevetve magához. - Egészen elgémberedtem - állt fel diszkrétan nyújtózkodva. - Lenne kedved körbejárni?

- Naná! Ekkora hajót még úgysem láttam.

3.

Jó egy órát bolyongtak, amíg minden zugot megnézték, ahova utas a lábát betehette. A hajókapitány szívélyesen magyarázta el a műszerek funkcióit Viviennek. Nála is eltöltöttek majd egy órát. Innen ebédelni mentek.

Vivien sajtos spagettit választott előételnek, rántott csirkét görög-salátával főételnek. Krisztián ez utóbbihoz sült báránycsombot evett. Rávette a lányt, hogy megkóstolja. Ebéd után kávét ittak, amihez aprósüteményt kaptak.

Felmentek a fedélzetre. Amint a tenger végeláthatatlan látványában gyönyörködtek, hatalmas szél támadt, a hajó erősen imbolygott. Krisztián átkarolta a sápadt lányt.

- Hányingered van?

- Nem, de rettenetesen szédülök.

- Jobb lenne, ha a hajó közepén ülnék le.

Vivien csak bólintott. Lassan, imbolyogva lépkedett. Leültek. Amilyen hirtelen feltámadt a szél, olyan pillanatok alatt állt el. Pár perc múlva mehettek vissza a korláthoz. Vivien rákönyökölt, a szinte mozdulatlanra vált tengert nézte. Krisztián mögötte állt, két karja mellett támaszkodott a korlátra.

- Sajnálom, hogy nem mehettünk repülővel, azzal elkerülhettük volna a kellemetlenséget. Arról nem is beszélve, már rég ott lennénk.

- Én nem bánom, hogy nem maradt ki ez az élmény sem, élvezem a hajókázást. Mikorra érünk oda?

- Még két és fél óra - pillantott órájára.

- Szállodában fogunk lakni?

- Nem, drága. Egy csendes hegyi faluban lesz a szálásunk. Annál a családnál, akiknek két alkalommal élvezhettem vendégszeretetét. Meglátod, igazi kikapcsolódásban lesz részünk. A hölgy háztartásbeli, általában helyi ételeket főz ízletesen. A férje szakács volt, amíg át nem esett egy súlyos szív műtéten. Ő inkább az éttermi specialitásokkal jeleskedik. Pénzt csak a szállásért fogadnak el, így aztán fel kellett készülnöm ajándékkülönlegességekkel: kalocsai mintás terítő-szetteket, szegedi paprikát hozok és az unokáknak népművészeti babákat, hímzett ruháskákat.

- Mondhattad volna otthon, valamicskével hozzá tudtam volna járulni én is, de mikor szerelkeztél fel ezekkel?

- Lesz még rá módod, kiscsillag. Hogy mikor? Hmm... a paprikát leszámítva, vannak nekem otthon tartalékban ilyesmik.

- Messze van a tenger a falutól?

- Á, dehogy! Mindössze hat kilométer. Csak leereszkedünk a hegyoldalról, és máris a parton vagyunk. A hagyományőrző falu tengerszintfeletti magassága hétszáz méter. Annyit illik róla tudni, hogy a tizennegyedik században keletkezett.

- Ugye, nem vagy nagyon fáradt, teszünk egy rövidke sétát még ma este? - kérdezte hízog hangon Vivien, a tengert nézve.

- Magam is ajánlottam volna, de miért nem nézel rám?

- Mert olyan ciki... Eszembe jutott, mit mondtál a nőkről.

- Olyat, de olyat teszek veled, ha azonnal vissza nem vonod - állt egészen közel hozzá.

- Oké... oké, máris visszavontam - húzódott elpirulva előrébb.

- Úristen, hogy lehet egy közgazdász palánta ilyen angyalian ártatlan?

- Születési hibája - mosolygott zavartan.

- Oké, de lesz kapsz ma este, amiért ennyit frusztráltál.

- Mert te engem nem, ugye? Krisz, mi lesz, ha a családnak nincs szabad szobája?

- Van, mert telefonon egyeztettem velük.

- Jesszusom! Te ronda csaló diplomata, mikor? - nézett rá meglepett mosollyal.

- Amíg tegnap este kiskegyed a fürdőszobát bitorolta. Bár tudomásom szerint, rajtam kívül nem fogadnak idegeneket, de óvatosságból muszáj volt egyeztetnem, mert a gyerekeik gyakran vannak náluk és csak a ház két végében van fürdőszoba. Úgy néz ki, ott-tartózkodásunk

alatt magunk lehetünk. Mondd csak, ha áthajózunk veled egy eldugott öbölbe, beéred a nagy lavórral?

- Izgalmas lesz a halakkal osztózni rajta. Nézd, édeske, az már ott a sziget lenne?

- Jé, valóban! Hogy elbeszélgettük az időt. Figyeld meg, amint közelebb és közelebb érünk, egyre varázslatosabban rajzolódnak ki a hegyoldalra kúszó falvacskák a hófehér házakkal, piros tetőkkel. Olyan a sziget, mint egy díszített ékszerdoboz.

- Gyönyörű! Milyen gyorsan közeledünk.

- Ideje megérkeznünk. Már biztosan azt hiszik, nem jövünk, repülővel vártak bennünket. Na, gyere drága, menjünk a poggyásunkért.

A hajóról egyenesen az autókölcsönzőbe vették útjukat. Krisztián négykerék-meghajtású terepjárót bérelt, amivel felkúszhat a rosszabb minőségű hegyi utakra is. Beültek, és amennyire a forgalom engedte, meghajtotta a kocsit. Az egyetlen autópályán szabadon száguldhattak. A háziak az erkélyen voltak, amikor fékezett a ház előtt. A házigazda sietett eléjük.

Szívélyes barátsággal fogadták őket. Krisztián Csák Adél néven jelentette be Vivient. Személyi adatai szerint olasz, angol nyelvtanári diplomával rendelkezik. Minden igyekezetük ellenére részt kellett venniük a családi vacsorán, ahol kifaggatták Krisztiánt az elmúlt évről. Elég későre járt, amikor szabadulni tudtak, de a betervezett esti sétát nem hagyták ki.

Vivient elkápráztatták a falu macskaköves utcái, kőházai. Végig mentek majd' minden kis szűk utcán, meg-megálltak a házak között a varázslatos panorámában gyönyörködni. De szokásától eltérően megcsodálta az üzletek gyönyörű kézműves termékeit is. Krisztián azt figyelte, melyik termék lehet az, aminek igazán örülni tudna. Legtovább ott időzött, ahol pazar mintájú terítőket, ágytakarókat árúsítottak. Átfogta a vállát:

- Bemehetnénk körülnézni. Érdemes lenne közelebbről tanulmányozni a színösszeállításokat, minták kidolgozását. Itt nézelődhetsz, anélkül, hogy vásárlási szándékod lenne. Gyere, tapasztald meg az őslakosok bájos kedvességét - indul be az üzletbe.

Körbesétáltak, és ahol Vivien megállt, rögtön ott termelt egy kedves eladó. Meglepő szókinccsel magyarázta el angolul, mit kell tudni a népi hímzésről, melyik darab honnan került az üzletbe. Vivien olyan terítő-szett büvöletébe került, ami ágytakaróból, egy ebédlőasztal- és egy kisebb asztalterítóből állt. Krisztián darabonként vette kezébe, hogy közelebbről megnézze. Közben a lányt figyelte, aki igyekezett elterelni figyelmét a szetről, de hiába, mert fél szeme szinte rátapadt. Amikor észrevette, hogy lebukott, úgy tett, mintha az üzlet másik végében fedezett volna fel valamit:

- Bocsánat, Krisz, egy pillanat, mindjárt jövök - ment oda a függönyökhöz.

Krisztián gyorsan kifizette a szettet, és meghatalmazást írt, hogy a háziak átvehetik a futárszolgálatról. Majd Vivien után ment.

- Nos, kiscsillag, mi ragadt el tőlem?

- Mondhatnám, semmi. Távolról sokkal izgalmasabbnak tűnt a dolog. Te mit írtál?

- Megrendeltem egy ebédlő-szettet, amiből csak bemutatódarab van kitéve a kirakatba.

- Akkor, ha gondolod, mehetünk tovább.

Elköszöntek, továbbindultak. Mielőtt visszamentek a családhoz, körbesétáltak a főtéren. Amikor visszaértek a szálláshelyükre, ínycsiklandozó vacsora várta őket.

TIZENHATODIK FEJEZET MATEMATIKÁBA REJTETT TITOK

1.

Krisztián a fárasztó nap ellenére nem tudott azonnal elaludni. Felkapcsolta a falilámpát, Vivient nézte elgondolkodva. Agyában méhkasszerűen cikáztak gondolatai. Tekintete órájára tévedt. Felsóhajtott: „Ő én kicsi árvám, elmúlt éjfél, ma töltöd be a huszonegyedik életévedet, és máris mennyi élettapasztalat van mögötted. Zavarban vagyok, mert szeretném emlékeztetni az első együtt töltött születésnapodat, de mint minden, veled ez is hihetetlenül bonyolult. Fogalmam nincs, mit váltok ki belőled az ünnepléssel. Milyen fájó emlékeket szakíthatok fel? Hmm... megvan! Változtatok az elképzelésemen, nem az utolsó napra hagyom életünk egyik legfontosabb momentumát, ma fogom megkérni a kezdet! Ezzel két legyet ütök egy csapásra.”

Óvatosan kibújt mellőle, elővette táskájából az idézetgyűjteményt. Asztalhoz ült, a tőle telhető legszebb írásával másolt, majd ékszerdoboznyi nagyságúra hajtotta össze a díszes levélpapírt. Zakója belső zsebébe tette a következő idézetet:

„Egy gyűrű vallomása (részletek)

Érzem a simogatást, melyet adsz, s
a kint, melyet görcsösen markolva érzel.
Szorosan öllelek, mint gyöngye gyermekét az anya,
mert enyém vagy s én a tiéd.
Tudni akarom mire gondolsz, hallani akarom a vágyadat,
mert jelentek, hordok magamban valamit?
valamit, mely erőt ad s bátorít.
Te vagy nekem a kezdet s én vagyok neked a bizalom.
Te vagy nekem az öröm s én számodra a jövő.
[...]
Higgy abban, ami vagyok,
higgy magadban, mert akkor bennem hiszel.
Mikor simogatsz erőtől duzzadóan,
szétfeszülnek arany bordáim s boldogságom karcolja az
egyet, mert semmi nem lennék nélküled.
[...]
Jelentésemben benne a jövő.
Számodra új és szokatlan világ,
számomra te vagy az új világ.
Talán félünk mindketten egy picit,
nem baj, ez így jó.
[...]
Meggérlek hát, hogy viselj.
Viselj bánatommal, örömmel,
viselj úgy, hogy büszkén tudd,
én mindig gondolok rád.
Kérlek, bízz bennem, mert annak mutatok utat,
ki tudni akarja hová tart.”

Óvatosan bújt a lány mellé, végre sikerült álomba szenderednie.

Reggel felkelés után sejtelmes titokzatossággal mondta:

- Viszünk magunkkal sportos öltözetet is, de kérlek, hétköznapi ellenére, öltözködj kicsit ünnepélyesebben.
- Melyik kosztümöm vegyem fel, mire készülsz, édeske?
- A zöld selymet, abban talán nem lesz nagyon meleged.

A háziak kedvesen üdvözölték őket. Mari, a háziasszony, alig észrevehetően súgott valamit Krisztiánnak, amit kedves mosollyal fogadott.

Beültek a kocsiba. Útközben Vivien kis ideig fürkészként méregette Krisztiánt, majd elkomorlyodva nézett előre.

- Mi nem tetszik, kiscsillag?
- Mondhatnám, több minden. Adj egy kis időt, amíg rendeződhetek. Nem akarom a hangulatunkat rontani.
- Azon már túl vagyunk. Hallgatlak!
- Nem szeretem a titkolózást. Rosszul esett az összemosolygások Mari asszonnyal. Ez erősített fel bennem egy érzést: amióta az átváltoztatásommal foglalkozunk, egyre furcsábbnak tűnsz. Nehéz megfogalmaznom; diszharmóniát érzek a kemény, férfias vonásaid - ami játék közben sem változik - és a viselkedésed között. Hangodból árad a gyengeség, de a szemembe az a rideg tekintetű Csoltinger-Filinger néz, akit nyár elején megismertem. Azt hiszem, ez tartott tőled sokáig távol.
- Félelmetes, milyen kitűnő megfigyelő vagy! Akkor lássuk sorjában. Mari asszony valóban lehetett volna diszkrétebb, de pillanatnyilag ezzel kapcsolatban nem mondhatok többet. Sőt, jelen esetben a másik felvetésedben sem erősíthetlek meg, de cáfolni sem cáfolhatlak. Ha emlékszel, erre vonatkozóan próbáltam némi magyarázatot adni. Amint leszámolok, és nem jelent gondot a túlinformáltságod, azonnal kapsz magyarázatot.
- Értem. Bocsáss meg, unintelligens voltam.
- Vivien, drága szép csillagom, ne így fogd fel! Egyedüli személy vagy, aki ismeri Csoltinger-Filinger-Müller-Horváth Krisztiánt, de helyzetünkkel fogva vannak dolgok, amiket a biztonságod érdekében el kell még hallgatnom. Hiszel nekem, hogy csupán erről és nem többről van szó?
- Számtalanszor adtad tanújelét az őszinteségednek, elfogadom, akkor is, ha a jelen válaszaidal elégedetlen vagyok - húzta száját fanyar mosolyra.

Krisztián a főútra érve leparkolt:

- Itt kiszállunk kicsit - mondta sejtelmes hangsúllyal.
- Sétálni akarsz? - kérdezte meglepetten.
- Bár esti fényben jártunk a főtéren, most mégis más ötletem támadt. Annyit árulok el, építék egy édes vallomásodra: már nem tudod nélkülem elképzelni az életedet.
- Ó, te édes, nyughatatlan meglepetés-lovag... Te már megint mesterkedsz valamiben - szállt ki.
- Én abban reménykedek, közös óhajunkat igyekszem teljesíteni. Mindenesetre a mostani cselekedetem összefüggésben van Mari asszony viselkedésével.

Átfogta a vállát, átsétáltak a téren. Amikor Vivien átlátta szándékát, ránézett:

- Nem értelek... Ugye, nem akarsz kellemetlen helyzetbe hozni?

- Csak reménykedem benne, hogy nem. Az első nyaralásunkat két karikagyűrűvel szeretném emlékeztetessé tenni.

- Atya ég! Krisz... Mit is mondjak erre? Hhaj, hogy te miket találsz ki... Oké, nem leszek ünneprontó, legyen akaratod szerint - mosolygott rá.

Beléptek az üzletbe. Krisztián egyenesen a hatalmas dobozszerű asztalhoz ment a lánnyal, ami telis-tele volt szebbnél szebb karikagyűrűkkel. Amíg Vivien neki háttal állva válogatott, ő diszkrétan társalgott az eladónővel, aki elmosolyodva újabb asztallapot húzott félre. Beszélgetés közben kiemelt egy gyémánt gyűrűt, és egy aranyláncot medalionnal. A láncot az idézettel becsúsztatta a kicsi ékszerdobozka bársony borítása alá. Láta, Vivien választott, átvette a lánc számláját és lelkendezve fordult feléje:

- Nézd csak, milyen egyedi darabot találtam... - adta kezébe a szív alakú gyűrűt, amiben gyémántkövekből kirakott galambpár csókolózott. - Tetszene kísérgyűrűnek?

- Ó... de gyönyörű!

Ujjára húzta, forgatta. Krisztián mosolyogva nézte. Vivien válaszként boldog mosollyal mutatta, hogy áll a kezén. Krisztián fizetett, és indultak a kocsihoz. Amikor ráfordult az autópályára, Vivien kérdően nézett rá.

- Alkalmas helyet keresünk egy kis romantikázásra.

- Fhhúú, Krisz, hogy te miknek teszel ki engem! Melletted végig fogom izgulni az életemet?

- Már harmadszor, de most is reménykedem benne, igen.

Nyugat felé indult, hogy megmutassa Viviennek a sziget egyik, ha nem a legszebb, partszakaszát. Beletaposott a gázpedálba, és pár perc múlva megérkeztek egy jól felszerelt strandra.

- Hajót bérelek és beváltom az ígéretemet, ha benne vagy.

- Benne vagyok, imádok a vízen lebegni.

Miután bepakoltak a motorcsónakba, Krisztián gyakorlotta indította a tenger közepe felé. Vivien nézte a távolodó partot, a tenger szelíd hullámozását.

- Jó lenne megtalálnom azt az öblöt, amiről a hajón meséltem neked. Kár, hogy akkor csak úgy taláломra irányítottam magamat. Nézz csak előre, a két hegy közötti partszakaszt kéne célba vennünk.

- Tőled kicsit jobbra?

- Igen, oda gondoltam. Segíts navigálni!

Vivien elővett a táskájából egy iránytűt, nyújtotta neki.

- Háát ez meg hogy került a táskádba?

- Rá akartam venni Szilvit, kiránduljunk néha a budai hegyekben, de ez a nyár, sajnos, egészen másképp alakult.

- Nagyon bánod?

- Magam részéről nem, de Szilvié alakulhatott volna jobban is. Vigyázz, kezdünk nagyon balra sodródni.

- A sors keze irányít bennünket. Azt hiszem, az a fehér sziklafal mered velünk szemben az égnek, amit keresek.

- Fhhúú, de káprázatos! Nézzük meg, ki tudunk-e ott kötni!

2.

Csakhamar egy magányos, mesébe illő öbölhöz értek. Krisztián a sziklafalhoz kormányozta a csónakot.

- Célban vagyunk, kiscsillag!

Vivien elbűvölten nézte a meredek sziklafalat, majd cipőjét a kezébe fogva lépett a térdig érő vízbe. Élvezettel gázolt ki a partra. Miután Krisztián biztonságosan kikötötte a vaskampóhoz a csónakot, felhúzta nadrágja szárát, fogta a két megrakott táskát, Vivien után sietett.

- Gyere csak, mutatok valamit! - mosolygott a lányra.

A sziklafal erdő felőli részéhez mentek, ahol meredek emelkedő vitt fel a szikla gyomrába. A kellemesen hűvös barlang a tenger felé egyre keskenyedett. Krisztián oda rakta be a hűtőtáskákat. A kiszélesedő részben kényelmes fekhelyet készített gumimatracból, felfújható párnából, plédekből. Majd átkarolta az elvarázsolt lányt, végigsétált vele a lélegzetelállító parton. Vivien nem tudott betelni a látvánnyal. Hol a valószínűtlenül kék tengert, hol a föléje tornyosodó, hófehér sziklafalat nézte.

- Itt tanyáztál három napig?

- Igen, itt, és mintha azóta nem járt volna itt senki... pedig két éve volt már... Ejha! eszembe jutott valami! Gyere, nézzük csak meg! - mentek vissza a barlanghoz.

Bemászott a szűkületbe, egy papírcetlit lobogtatott győztesen:

- Olvasd el, mi van ráírva - nyújtotta a meglepett lánynak.

„1986. július 13. Kitakarítva, tisztán adom át neked, kedves utódom, kellemes lakhelyemet! Kérlek, te se feledkezz meg róla, utánad is jöhet ide más. Cs. F. K”

- Te jó ég! Ez azt jelenti, nekünk takarítottál?

- Egész pontosan azt. Csak a földre dobtam a cetlit.

- És még azt mondják, nincsenek csodák.

Krisztián leült a kinyúló sziklafalra, ölébe vonta Vivient.

- Jaj, Krisz, hogy fog kinézni a kosztümöm - vonakodott mosolyogva.

- Ó, édes jó istenkém, már majdnem megfeledkeztem róla, nővel vagyok. Ahh, a ruhám... a sminkem... a frizurám - affektált.

- Oké, nem érdekel, utálatos vagy, és kész! - fordult el tőle.

- Hát te milyen vagy ilyenkor? - kérdezte nevetve, kezét óvatosan kosztümfelsője alá tolva.

- Krisz... téényleg, összegyűröd - kuncogott.

- Nem az a cél, de addig innen el nem mozdulunk, amíg nem tankolhatok csókjaid kútjából. Anélkül nem működnek a fogaskerekeim... futóműveim - tapasztotta ajkát ajkára.

- Méltó helynek találsz a lánykéréshez? - kérdezte kifulladásra.

- Fhhuú, képzeletet felülmúlónak. Káprázatosan gyönyörű, meghitten romantikus - fonta fel szabadultan karjait nyaka köré.

- Akkor tegyük otthonossá a természet-nyújtotta körülményeket - nyúlt be a válltáskáért.

Elővett egy aranyozott mintájú terítőt, és letakarta vele a széles padkában végződő boltívet. Vivien ámulatára pakolni kezdett az egyik hűtőtáskából. Elsőként egy aranyozott tálca került

a rögtönzött asztalra. Majd elővett egy üveg édes pezsgőt, kirakott két pezsgős poharat. Teletöltötte őket. Vivien lélegzetviasszafojtva nézte. Amikor végzett, leült az asztal mellé, ölébe vonta a lányt:

- Érted már a titkolózásomat?

- Igen... bocsáss meg! Alig vagyok képes követni az eseményeket. Annyira, de annyira imádlak! - ölelte, puszilta rajongva.

- Ennél ragyogóbb előkészítést rendelni sem rendelhettem volna a következő percekhez. Be kell vallanom, készültem a mai napra, mégis óriási bennem az izgalom.

- Csak nem félsz, hogy nemet mondok? - kacagott jókedvűen.

- Attól talán már nem, de olyan felnőttes az egész, hogy még engem is magával ragad a pillanat komolysága - vonta olyan szorosan magához, ahogy tudta.

- Szívem koronázatlan királynője, a szíved, tested elnyerése után megosztod velem a jövődet az ünnep- és hétköznapiakkal? Anyakönyvvezető elé állsz velem, hogy ezt hivatalosan is hitelesíthessük?

- Ó, te édes... hogy is mondjam... mim is vagy nekem ebben a pillanatban... elővőlegényem - gurult arcán végig egy kövér könnycsepp, amit Krisztián csókja szárított fel.

- Hogyhogy elővőlegényed?

- Mert jogtalanul vannak még ujjunkon a gyűrűk - húzta le és adta oda neki.

- A válaszodra várok, kicsi síró babám - tette gyűrűjét a lányéihoz.

- Legfőbb vágyam sorsközösséget vállalni veled.

Felhúzták egymás ujjára a gyűrűket, koccintottak a pezsgővel. Vivien csak a felét tudta meginni, attól is kimelegedett, elvörösödött. Krisztián magához ölelte, simogatta, ahol érte, csókolta.

- Életünk nagy pillanatát pecsételjük meg egy fergeteges szeretkezéssel - nyúlt vágyakozva kosztümfelsője alá.

- Szívem szerint sem ellenkeznék, de most erőm sincs hozzá. Krisz, drága Krisz, mámorító érzés hozzád tartozni.

Darabonként kerültek le róluk ruhadarabjaik. Pillanatok alatt kerültek a mámor hatalmába. Maguk sem tudták volna megsaccolni, hányszor részesítették egymást a gyönyör mámorában. Amikor kimerülten ölelkeztek össze, Vivien meghatottan nézte Krisztiánt, szeme megtellett könnyel. Arcát mellkasára temette, heves zokogás lett úrrá rajta.

- Krisz, drága Krisz, bocsáss meg a könnyekért, de képtelenség feldolgozni, végre én is tartozom valakihez... Hogy higgyem el, soha többé nem leszek árván magányos?

Szavai Krisztián szemébe is könnyeket csaltak. Képtelen volt megszólalni, csak ölelte, simogatta az önkívületében zokogó lányt. Hosszú, hosszú percekig voltak így, mire Vivien megnyugodott valamelyest. A gyűrűkre, majd Krisztiánra nézett:

- A világ legboldogabb menyasszonyát tartod a karodban.

- Te pedig a világ legboldogabb vőlegényéhez simulsz... bár mondhatnám már: férjéhez - suttopta.

„Tanúm legyen a föld, az ég, a tenger,
a sok madár, a hal és minden ember:
neked adom szívemet, senki másnak,
életemet még mellé ráadásnak!”

- mondta sírástól elcsukló hangon Vivien.
- Gyönyörű gondolat, hozzád méltó viszonzás - puszilta meg.
- A költők mindig ki tudják fejezni érzéseinket... Mi miért nem?
- Mert mi két lábbal járunk a földön, míg ők életük nagy részében csak lebegnek ég és föld között. Mit szólsz hozzá, ha itt töltjük el a napot?
- Szomorú lennék, ha nem így gondolnád.
- Fürödjünk ebéd előtt?
- Benne vagyok, legalább kicsit magamhoz térek a bódulatból.
- Aha, vagy még nagyobb ejtelek - csókolta meg.
- Ennél is? Jesszusom, nézd, mit műveltünk örvényünk közepette egymással. Így nem jelenhetünk meg nyilvánosság előtt - nézett végig magukon.
- Kinek lenne ahhoz kedve? Szó, ami szó, meglehetősen kidekoráltuk egymást. Zsigereimben érzem, kezd tűnékenyvé válni köztünk a tizenegy év korkülönbség.
- Igen, és ez olyan jó... olyan elviselhetetlenül jó! Miért nézel ilyen fürkésző tekintettel?
- Boldogság látnom, mint épülnek beléd sejtjeim, mint varázsolnak belőled gyönyörű nőt. Vadítóan gömbölyödsz elöl-hátul. Csak az keserít, távollétemben nem tudok rád és a kilóidra vigyázni.
- Nem kell féltened, hiszen belőled épülök, mint anyjából a gyermek.
- Na induljunk, te édes költői lélek!

Kézenfogva mentek az enyhén lejtős, homokos parton, bele a kellemesen langyos vízbe. A válláig ért Viviennek, amikor lábuk alatt kiegyenesedett a talaj. Krisztián megállt:

- Ússzunk, de arra kérlek, inkább kifelé, mert beljebb hirtelen mélyül, és ott már nagy a víz sodrása.

Vivien a vízbe vetette magát, és nevetve kiáltotta:

- Fogj meg, ha tudsz!

Utána vetődött. Igencsak kiúszták magukat, mire sikerült elkapnia.

- Na, hogy ezért mit kapsz tőlem, arra nagymama korodban is emlékezni fogsz! - karolta át szorosán, hogy megszabadíthassa bikini alsójától.
- Fhhúú, Krisz, ez isteni volt! Jézusom, mit művelsz?
- Adósságot, ígéretet teljesítek. Fonódj rám!

Küzdöttek a rakoncátlan hullámokkal, de már a behatolás is nagy erőpróbának bizonyult az ide-oda lökdösésük közepette. Krisztián kijebb jött. Elmosolyodva nézte a körütekintgető lányt. Be kellett látni, igyekezetük csődöt mondott, kénytelenek voltak lemondani az extrém élményről. Indultak ki a partra. Amint Viviennek derékig ért a víz, könnyörgőre fogta:

- Krisz, vegyük fel a nacinkat! Jó? - pirult bele kérésébe.
- Én édes istenem! Mondd, így hogy fog teljesülni az ábrándos óhajom? Oké, a nacikat megkapod - kapta karjába, amint belebúvészkedte magát bikini alsójába, és futva vitte ki a partra.

Miután megszáradtak, behúzódtak a kényelmes odújukba, ahol Krisztián megterített az ünnepi ebédhez. Aperitifként a pezsgő maradékából fogyasztottak. Nagy étvággyal láttak neki a Mari

asszony által készített finomságoknak. Miután elfogyott a sült báránycombok, grillezett húsok fele, Krisztián az asztalra emelt egy díszcsomagolású dobozt, amiben huszonegy fehér csokigömbökből kirakott szívvel díszített csokoládétorta tette fel az ebédre a koronát. Hogy Vivien gyanút ne foghasson a számonszózással, megjegyezte:

- Május tizenharmadikán láttalak meg a metró aluljáróban... ennek immár három hónapja.

Vivien némi gondolkodás után megszámlolta a gömböket, majd Krisztiánra mosolygott:

- Hmm... Hogy neked mik jutnak eszedbe - puszilta meg. $5 + 13 + 3$ a gömbök száma.

- Bizony-bizony, kettős ünnep a mai. „Majd egyszer megtudod, hogy három az a kettő” - gondolta magában.

- Ezeket elteesszük emlékébe - szedegette le a gömböket a dobozba gyanútlanul.

- Igen, drága szép csillagszemű szerelmem, elteesszük - nyomott el egy sóhajt. - Vágd fel, milyen tortát készített nekünk Mari asszony?

- Kicsit orroltam rád, amiért egy életen át szégyenkezhettek.

- Nincs ellene kifogásom, legalább lesz, miért vigasztaljalak - csókolt a nyakába.

Miután jóllaktak, összebújtak és szundikáltak. Ébredés után eltüntették az ebéd maradékait, és estig élvezték a hús habok játékos ellenállását. Gyönyörködtek a csodálatos naplementében és sötétedésig hancúroztak önfeláldozóan a hullámok sodrásában.

- Kajcink van még bőven, ha kedved van hozzá, megfejezném a délben tett ajánlatomat: merényletet követek el ellened, maradjunk, amíg az éhhalál nem fenyeget bennünket.

- Ó, Krisz! Hálából teljesítem az óhajod - ugrott gyerekes lelkesedéssel a nyakába.

- Mielőtt meggondolnád magadat, máris birtokomba veszem a bikinidet - vetköztette.

- Sziklát másznom is kötelező?

- Naná! A legizgibb fázist akarod kihagyni? - indult vele a sziklafalhoz nevetve.

Hatalmas kacagások közepette teljesült Krisztián pajzán óhaja. Karjában szaladt be vele a közben kissé felerősödött hullámok közé. A térdig érő vízben hancúroztak. Majd kijátszva a hullámok rakoncátlan ellenállását, egymásba olvadva mentek beljebb.

Két éjszakát töltöttek az ideiglenes barlang-otthonukban. Hullafáradtan mentek a szálláshelyükre harmadnap este.

3.

Egy nap pihenő után újból nyakukba vették a szigetet. Mari asszony ismét telepakolta táskáikat minden földi jóval. Nagy izgalommal ültek be a kocsiba. Krisztián szólalt meg:

- A sziget északi fele a szívem csücske, kezdjük ott az ismeretlen felkutatását. Meglátod, milyen varázslatosan gyönyörűek az olajfákkal szegélyezett serpentinek.

- Imádom az ötleteidet, teljes mértékben rád bízom magamat.

- Mióta itt vagyunk, folyamatosan lüktet bennem a régóta érlelődő vágy, jó lenne valahol itt nyaralót venni. De ezentúl nincs egyszemélyes döntés. Nézd olyan szemmel a környéket, hol tölténél el szívesen nyaranta pár hetet.

- Amennyit eddig láttam a szigetből, nehéz lesz, mert csak abban vagyok biztos, hegyi falucs-kára esne a választásom, ahova a forró tengerpart után kellemes visszahúzódni.

- Drukkoltam, hogy ebben is egyezzen az ízlésünk, bejött. Klassz lenne már a jövő nyarat a sajátunkban tölteni.

Elhallgattak. Krisztián az utat figyelte, Vivien az elsuhanó környékben gyönyörködött. A táj szemük láttán vált hol mesevilággá, hol vadregényessé. A tengerpart olyan arcát mutatta, amit csak személyesen tapasztalhat meg az ember. Nemkülönb az olajfákkal, ciprusokkal szegélyezett serpentinek, amiken hol felkapaszkodtak hegyes tükanyarokkal a hegy oldalába, hol visszaereszkedtek a partra. Vivien Krisztiánt nézte elmélázva:

- Krisz, te édes szerelem-lovag! Gondoltál már rá, hogy fogunk visszazökkenni a régi kerék-vágásba a mámorító kábulatból, amiben hetek óta élünk?

- Miért, vissza akarunk?

- Nem, de ki kérdezi tőlünk, amikor ott tolongnak majd előttünk a kötelezettségeink.

- Nekünk kell makacsul ellenállni mindennek, ami beszűrkeheti a mindennapjainkat, szét-választhat bennünket.

- Ó, Krisz, drága Krisz, szinte elérhetetlen távolságban vagyunk még attól! Lapozzunk! A hátralévő két hétben nem akarok keseregni.

- És ebédelni vajon akarsz? Ha igen, leparkolok annál az eldugott kisvendéglőnél, amit ha nem jelezne tábla, észre sem vennénk. Kitűnő konyhája van. Nem egyszer ebédelttem, vacsoráztam már ott.

- Máris farkaséhes vagyok.

Étkezés közben leírhatatlan panorámában gyönyörködtek a kilátónak is beillő teraszról. Miután a mézes szirupba áztatott süteményt elfogyasztották, Krisztián két hidegtállal vértette fel magukat vacsorára. Amint a kocsihoz mentek, Vivien Krisztián elkomolyodott arcát fürkészte.

- Mit vétettem? Nagyon komoly vagy - nézte várakozóan.

- A világon semmit. Napról napra rémisztőbb a több ezer kilométer, ami majd elválaszt tőled. A hűségben soha nem kételkednék, de mit tegyek, ha féltékeny vagyok a napra, ami bármikor sütheti a testedet, a szélre, ami kedve szerint cirógathat.

- Arra nem tehetek ígéretet, hogy ilyen atrocitásoknak ne légy kitéve, de más okod nem lesz a féltékenységre.

Kocsiba ültek és továbbindultak. Hegyen-völgyön át kanyarogtak, gyönyörködtek az eléjük táruló varázslatos tájban.

- Nézd, kiscsillag, a természetnek utánozhatatlan csodája ott az a hófehér falú kolostor, az egymást követő hat öböllel, az őket körülvevő zöldellő dombokkal.

- Gyönyörű! Mint egy igazi tájkép. Megnézzük közelebbről?

- A fehérre meszelt falak között kis múzeum van, ahol több száz éves ikonokat és könyveket nézhetünk meg a múlt századból származó tengeri kagylók között, ha gondolod, benézhetünk.

- Nem benézni szeretnék, csupán közelebbről gyönyörködni a tájban.

- Te tényleg nem tagadod meg magadat - simította meg az arcát mosolyogva. - Nekem sem lenne ínyemre, ha csak percekre is, de ki kéne szakadnom egy múzeum miatt a táj mesebeli varázsából.

- Helyes! Akkor fényképezőgépek, videokamera munkára fel!

Miután alaposan kigyönyörködtek magukat, megörökítették a táj szinte minden pontját, útjukat a sziget legvarázslatosabb hegye felé vették.

- Következő úticélunkról kis áttekintő ismertetőt találsz valamelyik jegyzetemben.

Vivien belelapozott a füzetébe, majd türelmetlenül csukta össze.

- Olvasni otthon is ráérek, itt nem a leírások, adathalmazok érdekelnek.

- Annyit azért illik a környékről tudni, a hegy nagy részét már ezerkilencszázharmincnyolcban nemzeti parkká nyilvánították.

- Na ja... a több ezer éves múltú természeti csodákat mindössze ötven éve becsüljük annyira, hogy védelmünk alá vesszük. Bele sem merek gondolni, mi minden ment tönkre, tűnt el addig.

- Bízunk benne, hogy csak az és annyi, amit a természet maga tüntetett el, hiszen hivatalosan csupán 1913. augusztus másodikán hódították meg a legmagasabb csúcst. Két bátor svájci legény volt a tettes. Nézd az előttünk elterülő völgyet... tekintélyes séta lenne végigmenni rajta. Lenne hozzá kedved?

- Végigtekintve is gyönyörű, ne hagyjuk ki.

Kellemes gyalogló tempóban haladtak felfelé a magas hegyek között.

- Gyönyörű, áttetszően tiszta víz csordogál az alattunk húzódó csatornaszerű építményben - állt meg Vivien.

- A hegység édes vize. Ivóvíz minőségű. Nézd, innen belátható a környék.

- Félelmetesen szép! Csuda érdekesek az „M” betűhöz hasonlítható hegycsúcsok.

Mire visszaértek a kocsinhoz, mindketten alaposan elfáradtak.

- Mersz rá vállalkozni, hogy az éjszakát itt töltsük valahol?

- Naná! Nagytestű állatokkal nem kell viaskodnunk, a kisebbekkel meg csak elbánunk - nevetett Vivien.

Egy magas kilátó tövében telepedtek le. Aznap este onnan gyönyörködtek a lemenő napban. Bevacsoráztak, és ezen az estén rendhagyó módon pihenőre tértek. Krisztián hatalmas égzengésre ébredt. Felült, mire felfogta, hol vannak, mi történik, megnyíltak az ég csatornái. Vivien ijedten ugrott fel. Bepakoltak a kocsiba, onnan nézték a félelmetes égiháborút. Egyszer csak a semmiből előkerült egy férfialak. Bekopogott hozzájuk. Krisztián rávilágított zseblámpájával. Nem tűnt bizalomkeltőnek, így csak kézzel mutatott a kilátóra, de a férfi ököllel ütötte a kocs oldalát, mindenáron be akart ülni. Egyre agresszívebben, erőszakosabban hadonászott, kiabált, rugdosta a kocsit. Krisztián felkapcsolta az országúti fényszórót, gázt adott és indult. A férfi kocs ablak felé lendülő karja a levegőbe csapott. Kiesett az egyensúlyból és elvágódott. Mire felkászálódott, Krisztián megkerülte a kilátót, és felkapaszkodott egy szélesebb erdei ösvényre. Leállította a motort, lekapcsolta a lámpákat. Jótékony sötétség borult rájuk. Kis ideig hallották még a férfit valami idegen nyelven kiabálni, aztán csönd lett. Hajnalig jól aludhattak még.

Reggel leereszkedtek a tengerpart egyik eldugott öblébe. A hús hullámokban frissültek fel. A közelben reggeliztek meg, majd déli irányban mentek felfedezni a század elején épített királynői rezidenciát. Az út beláthatatlan kanyarokkal emelkedett fel az olajfák között a palotához. Besétáltak a birtokra, körbejárták a szobrokkal díszített fényűző kertet, aminek közepén épült fel az eklektikus neoklasszikus stílusú épület. A százötven méter magasságban lévő teraszok egyikéről csodálták a sziget varázslatos panorámáját.

A nyugati part irányába folytatták útjukat. Hegyen-völgyön át kanyarogtak a hegyek oldalában megbúvó kis falvak között, mire lejutottak a tengerhez. Oda, ahol az ókori hajósok a partra vonszolták magukat. Meg kellett csodálniuk a lenyűgöző, kavicsos strand fölé emelkedő sziklafalat, aminek tetejére kabinos felvonó viszi fel a látogatókat. Feledhetetlen kilátás fogadta őket az öbölre és a legendás emberalakot idéző sziklára.

- A mai napba beleférne még egy várlátogatás, amit azért ajánlok, mert a várból alig-alig maradt ránk valami, csak kívülről érdemes körbesétálni. Kár lenne kihagyni, mert mesébe illő a táj. Pár perc ide. A magas sziklák alatt folyik egy kedves folyó, ami babérfákkal szegélyezett - parkolta le a kocsit. - A múlt éjszaka után hol lenne kedved álomra hajtani fejecskédet?

- Legszívesebben a kedvenc barlangunkhoz vágyom, csak azt nem tudom, kocsival megközelíthető?

- Egészen nem, azon a mocsaras, sziklakövekkel tele útszakaszon ezúttal is át kell gyalognunk. Különbözik nem vagyunk túlságosan messze tőle. Szerintem osszuk be a hátralévő időnket. Ott tölthetünk három éjszakát. Lenne mit felfedeznünk a környéken, ahol szinte érintetlen a táj. Az utolsó három napon, a sértődést elkerülendő, pedig szálláshelyünkön lennénk.

- Remek elképzelés! Ránk is fog férni egy kis pihizés ennyi zarándoklás után.

A hátralévő öt nap sebesen száguldva röppent el. Gyönyörű két hét emlékével vettek búcsút a szigettől. Rómában töltöttek egy éjszakát, hogy kipihenten térhessenek haza.

TIZENHETEDIK FEJEZET JEGYZETBOLTBAN

1.

Krisztián nyitotta a ház ajtaját, maga elé engedte a lányt. Meghatottan állt meg a nappaliban, a vőlegényét nézte.

- Itt, a budai házadban szeretek legjobban lenni. Édes mesevilág vesz körül. Nekem ez a ház a nyugalom szigete, amiben szerelmed jelenti a biztonságot - ölelte át a komoly férfit.

Nem tudta mire vélni viszonyulását. Nézte meglepetten, majd neki is elszállt a jó kedve. Töprengett, mi lehetett sértő abban, amit mondott, de nem tudott rájönni. Szomorúan kérdezte:

- Mondd, mivel bántottalak meg?

- Azon gondolkodom, miért érzed magadat még mindig idegennek az otthonomban, amit annyira szeretném, ha az otthonodnak éreznél.

- Miből gondolod, hogy ANNAK érzem magamat?

- A távolságtartó fogalmazásodból. Még soha nem hallottam tőled: hazamegyünk... De jó itthon lenni. Ehelyett azt mondod, „a budai házad”.

Vivien elgondolkodva nézte. Hát persze... hogy is fogalmazhatna másképp, amikor ő tízéves koráig ismerhette a kifejezést. Utána csak szobája, majd albérleti szobái voltak, ahol meghúzta magát. Krisztián látva a sírással küszködő lányt, azonnal megbánta felvetését. Magához vonta, aggódó tekintettel figyelte az egyre borúsabbá vált arcát.

- Fáj, hogy akaratomon kívül mindig megbántalak - szólalt meg lehangoltan. - Igazad van, akkor is, ha épp az imént próbáltam érzékeltetni veled, milyen sokat jelent nekem ez a ház. Drága Krisz, életemben először érzem felhőtlenül boldognak magamat, amit persze első-sorban neked, az aggódó, gyengéd szerelmednek köszönhetek, csak utána a környezetnek, ami nyugalmat, biztonságot jelent számomra. A tökéletes boldogságomhoz csak az állandóság hiányzik még, hogy otthonomnak érezhessem. Drága Krisz, amíg hetekre szólít el tőlem a kötelességed, én ott lehetek csak otthon, ahol mellettem vagy - gördült végig arcán egy hatalmas könnycsepp.

- Hh... Bocsáss meg, hogy ilyen önző dög voltam veled! - csókolta le. - Meglátod, mindent elkövetek, hogy mielőbb otthonoddá válhasson.

- Nehéz lesz kivárnom, de igyekszem fegyelmezni magamat. Krisz, annyira vágyom ki a kertbe, a kedvenccé vált padunkra. Mit szólnál hozzá, ha ma ott vacsiznánk?

- Máris megpakolom a zsúrkocsit és amíg kitolod, viszem a teraszról az asztalt.

*

Egy nap pihenő után reggel kocsiba ültek. A jegyzetboltba mentek Viviennek tankönyveket, jegyzeteket vásárolni. Külön listával a kezükben indultak egyikük a jobb oldali, másikuk a bal oldali polcok között. Marosi Gábor - Szilvi csoporttársa - lépett be az üzletbe. Egyenesen Vivienhez ment. Kedvesen üdvözölte őt:

- Szia, Vivike! Téged is lehet látni?

- Szia, Gábor! Igen, vége az arany szabadságnak - viszonzta kedvességét.

Krisztiánt nyugtalan idegesség fogta el. Lassan sétált feléjük, tőlük pár lépésre állt meg.

- Kinyaraltad magadat?
- Ahhoz képest, hogy nem szoktam nyaralni menni, ezen a nyáron jártam pár csodás helyen.
- Hogyhogy egyedül vagy, Szilvikét hol hagytad?
- Nem vagyok egyedül, de hetekkel ezelőtt ő hagyott el engem. Azóta fogalmam nincs, hol lehet.
- Ejha, hogy létezhet ilyen?
- Nem tudom, de alig várom, hogy megkezdődjön a sulis, akkorra talán előkerül.
- Fontos lenne nekem is vele beszélnem. Örültem, amikor megláttalak, abban reménykedtem, tőled megtudhatom a címét vagy telefonszámát.
- Sajnálom, de nem tudok segítségedre lenni.
- Akkor nincs mit tenni, veled együtt várom én is a szemeszter kezdést.

Vivien fél szemmel Krisztiánt figyelte, aki feldúlt arccal nézte őket. Elköszönt Gábortól, és hozzá lépett:

- Találtál valamit? - mosolygott a komoly férfire.
- Ki ez a fickó? - kérdezte csaknem számonkérő hangon.
- Szilvi csoporttársa - nézett Gábor után.
- Ahhoz képest közvetlen voltál vele.
- Hogy értsem ezt? Tudja, hogy barátnők vagyunk, kitől érdeklődne Szilvi után, ha nem tőlem? - mondta kissé ingerülten.
- Oké... túltárgyaltuk, semmi baj - nézte az elkomolyodott lányt.
- Hogyne lenne! - tette a pultra a kiválogatott jegyzeteket és dühösen hagyta el az üzletet.

Krisztián magához vette a kupacot, fizetett. Láta, Vivien befordul a mellékutcába. A könyvcsomagot bedobta a csomagtartóba, utána indult. A közeli parkban ült a padon. Arcát két tenyerébe temette, vállát zokogás rázta. Leült mellé:

- Bocsáss meg, elöntötte agyamat a féltékenység. Olyan közvetlenül beszélgettetek, félreértettem a dolgot.
- Nem érdekel, mit értettél félre! Hagyj békén! Mi a francnak jöttél utánam?
- Vivien, csillagom, kérve-kérlek, nyugodj meg, hülye voltam, de nem akartalak megbántani!
- Mégis sikerült. Krisz, nem akarok veled összeveszni, kérlek, hagyj magamra! Egyedül akarok lenni! Érted?
- Nem, angyalka, egyáltalán nem értek semmit.
- Az a te bajod. Menj a dolgodra!
- Vivien, miket beszélsz? Nekem nincs külön dolgom. Rettenetesen sajnálom a történeteket, könyörgöm, ne utasíts el!

Elfordult, elhúzódtól. Felugrott, el akart rohanni, de Krisztián karjánál fogva tartotta vissza.

- Ha nem akarod, hogy botrányt csináljak, engedd el!
- Csinálj botrányt, rúgj belém, de akkor sem engedlek el. Próbálg megnyugodni!

- Nem tudok és nem akarok! Értsd meg végre, ez így nem működik. Nem adtam okot a bizalmatlanságra. Még össze sem tartozunk, máris terrorizálsz. Ezt nem tűröm el, és csinálj, amit akarsz, nem megyek veled sehova! - rántotta ki magát a kezéből, és ledobta magát a padra.

Krisztián mellé ült. Fogalma nem volt, mit tegyen, hogy bírja jobb belátásra. Nézte pár pillanatig, majd nagyot sóhajtva mondta:

- Látod, drága, ilyen a szerelem. Amíg össze nem csiszolódunk, hol egyikünk, hol másikunk kerül ebbe a lehetetlen helyzetbe. Kérve-kérlek, bocsáss meg!

- Nem, ezt nem! Nem tűröm a zsarnokságot! Tudomásul kell vennem, az ismerőseimet, évfolyamtársaimat nem fogom megtagadni még a kedvéért sem!

- Nem is várok el ilyesmit - fogta meg a kezét, de Vivien dacosan visszarántotta.

Elkeseredetten nézte az ellenségesen összekuporodott lányt. Háta mögött a pad támlájára fektette karját. Ujjával épp csak érintve simogatta. Vivienben csillapodott az indulat. Érezte, eltúlozta a dolgot. Nem fordulhat... nem akar ellene fordulni. Egyedüli személy, akit szeret, aki nélkül nem tudna élni. Pár nap, és sok száz kilométerre lesznek egymástól, nem válhatnak el haraggal. Meghatotta, milyen türelmesen viszonyul az ellenségeskedéséhez. Milyen gyengéden fogta meg a karját, nehogy elrohanjon. Hova a francba akart menni, maga sem tudja, de biztosan megbánta volna. Most is simogatja, ahelyett, hogy kikelne ellene a hisztije miatt. Oda-odapillantott rá, látta szemében a végtelen szomorúságot. Hozzá fordult, megfogta a kezét:

- Rettenetesen felidegesítettél. Olyan ciki az egész... Bocsáss meg a túlzott lereagálásért!

- Igazad volt. A közeli elválás fokozza bennünk a pozitív és negatív indulatokat. Angyalka, Nem szabad egymás ellen fordulnunk. Szeretném, ha elhinnéd fogadkozás nélkül, többet nem teszek ilyet.

- A kétely árnyéka bujkál bennem, elvakít téged a szerelem, és ha józanodsz, fogsz rájönni, cukormáz volt, amit boldogságnak hittél mellettem. Krisz, sokszor bizonyítottam már, mégsem hiszel nekem: utálatos némben tudok lenni, ha önérzetemben érzem sértve magamat.

- Szó nincs cukormázról... Igenis boldog vagyok melletted! A lelked mélyéig becsületes, tiszta erkölcsű lány vagy. Bizonyos dolgokban - a kegyetlen gyerekkorod miatt - túlzottan érzékeny a lereagálásod, de indokolatlanul nem fordulsz ellenem. Igenis együtt tudok élni az érzékenységeddel, nekem kell alkalmazkodnom hozzá!

„Ülünk egymás mellett a padon,
Ülünk egymás mellett némán, hallgatagon.
Ő nem szól hozzám, és én se szólok neki,
- Miért kell a csüggedtnek búsan - mégis élni?
Nem szólok hozzá, bár tudom, hogy szerelme,
Hallgatok mellette, bár tudom, a lelke;
A lelke-szerelme csupán értem ég,
Azt is tudom, hogy meg fog siratni még.”

- Miközben tehetetlenül néztelek, József Attilának ezek a sorai jártak a fejemben.

- Nem akarlak megríkatni, veled akarok élni! Igazad van, meg kell tanulnunk az indulatainkat kezelni. Hidd el, nagyon bánt, hogy ilyen undok tudtam veled lenni.

- Jólesik, hogy szavakba mered foglalni ragaszkodásodat. Erre fogok gondolni, amikor több ezer kilométerre leszünk egymástól - vontá magához. - Az a baj, hogy az én erkölcsös szerelmemet meg sem pusztíthatom nyilvános helyen békülésünk jeléül.

- Igenis megpusztilhatod! Akarom, követelem! - simult hozzá.

Átölelték egymást, összepuszkodtak.

- Angyalian édes vagy! Még körül sem néztél, látja-e valaki.

- Mint ahogy akkor sem, amikor durván elutasító voltam veled. Az volt a baj, az üzletben Csoltinger vont kérdőre. Megijedtem. Tőle mindig menekülni fogok. Olyan rideg, szigorú tekintettel nézett rám, mint a nagyfi szokott, ha szerinte vétettem valamit.

- Drága szép csillagom, szívfacsaróak a szavaid. Fegyelmezni fogom magamat. Nem szeretném, ha az a dög eltávolítana tőlem.

- Vedd tudomásul, ha ahhoz volt merszed, hogy villámcsapásként berobbanj a magányomba, egy édesen erőszakos szívtolvajként, akkor ezentúl kötelességed őrizni az ellopott szívemet, gyengéd szerelmeddel ápolni a lelkemet! Életed végéig csodálhatod a művedet! Az aggódom rám figyeléssel még kezelhetetlenebbé tettél, mint valaha voltam - nevetett.

- Szent ég, ennyi bűne lenne annak a dög Csoltingernek? Nagyon utálsz őt?

- Nem tudom, mert akkor utálnom kéne Horváthot is, de töröm a fejemet, mivel torolhatnám meg a sérelmemet.

- Csald meg azt a piszkot, megérdemli!

- Csoltingert örömmel, de csak a Horváhtal vagyok képes.

- Akkor most hogy is legyen?

- Horváth Krisztián zúgatott magába, mellé pártolok arra a pár évtizedre, ami még az életemből hátra van. Kardoskodjon ő a többi énjével.

- Még csak az kéne, hogy az a három piszok is az énje legyen... ó, de szerencsés az a Horváth... mielőtt azonban meggondolnád magadat, száműzetem vele mindegyiket a közeledből.

- A legjobb megoldás. Irtózom magam körül a nyüzsitől. Hogy tudsz értem ilyen önzetlenül rajongani?

- Mert neked köszönhetően találtam vissza az egyenes útra... a régi önmagamhoz, aki voltam és akarok lenni! Törekedni fogok rá, hogy mielőbb kézen fogva mehecsünk egy biztonságosabb, szabadabb jövő felé, hogy kizárólag veled oszthassam meg az otthonomat, ágyamat, ünnepeimet, hétköznapijaimat... mindenemet, amim csak van.

Vivien hozzásimult, megpuszilta. Majd félig komolyan, félig játékosan mondta:

- Több távollétet nem engedélyezek! Ha mégis elcsábítana tőlem a kóborolni vágyó kedved, hát menj örökre!

- Ha semmi, ez a komoly fenyegetés biztos, hogy elveszi a kedvemet tőle. Hol szoktál magadnak ruhaféléket vásárolni?

- Leginkább a belvárosban. Imádok kirakatokat nézni!

- Akkor a Blahán parkolunk le, és irány a kirakatrengeteg! A srác barátja Szilvikének? - váltott témát.

- Tudomásom szerint csak csoporttársa. Bár ő vevő lenne Szilvire, ha viszonzásra találna nála.

- Ezek szerint Tamásnak igencsak rá kell hajtania, ha nem akar hoppon maradni.

- Helyzeti előnyben van, Szilvi szerintem hűségesebb típus.

- Hát persze, csak a helyzeti előny mérlege Gábor oldalára billen. Amíg Tominak behatárolt az együtt tölthető idejük, addig ők nap mint nap egy légtérben vannak - parkolt le.
- Csupán az eltelt négy évről feledkezel meg, amit Gábor hiába igyekezett a hasznára fordítani.
- Ebben viszont neked van igazad. Nézd csak! Milyen édes kis kosztüm! - nézte a butik kirakatát.
- Édi, de nekem hétköznapi viseletre van szükségem.
- Csini lennél benne, gyere, vegyük meg! - fogta meg a kezét.
- Drága Krisz, nincs fél órája, hogy kibékültünk. Ugye nem felejtetted el, miben egyeztünk meg?
- Rossz a memóriám, én önérzetes csillagom! Ráadásul legalább olyan makacs a természetem, mint kiskegyedé, úgyszólván bemegyünk és megvesszük - indul az ajtóhoz.
- Hh... Szörnyű vagy! Nem bírok veled! - lépett be előtte a butikba.

2.

Albérletet szép környezetben, városi forgalomtól mentes helyen találtak. A szobához külön telefon és fürdőszoba tartozott. A két fiatal az „L” alakú erkélyen nézett körül. Vivien a hallgatag vőlegénye szomorú arcát nézte. Bár ő is a könnyeivel küszködött, erőt vett magán:

- Drága Krisz, szeretnék megnyugtatni, ennél kedvezőbb környezetet nem kívánhatnék magamnak a tanuláshoz. Ha nyugalomra vágyom, virágerdő védelmében húzhatom meg magamat, ahol a természet közelségét fokozza a két épületet elválasztó fasor. A magányomat pedig kitűnően oldja majd az iskola, a tőle távolabb eső játszótér gyerekzsivaja.
- Igaz, de mindez el fog választani tőlem - sóhajtott.
- Igen, de megígérted, sietni fogsz vissza hozzám. Ha nagyon ügyes leszel, a vénasszonyok nyarának vége még a kertben találhat minket - szorította meg a kezét.
- Édes vagy! Köszönöm a biztató szavakat. Ígérem, így lesz! Akkor nincs más hátra, a meg-egyeződésünk szerint rendezem a főbérletet a számlát.

Innen hazamentek. A nappaliban ültek le. Vivien elgondolkodva nézte Krisztiánt, majd megszólalt:

- Sokat meséltél a szüleidről, az otthoni körülményeidről, de szinte semmit nem tudok az öcséidről.
- Hmm... Azt mondod, nem beszéltem az öcsémről. Igazad van, amiért szégyellem magamat. Hogy is fogalmazzam meg, hogy érzek iránta? Testvéremként szeretem őt, nem hagyom figyelmen kívül a személyét, de közvetlen kapcsolatom soha nem volt vele... és nem csak azért, mert hat évvel fiatalabb nálam. Jóeszü srác, a szakmáit felsőfokon műveli, de a tanulás számára csak addig fontos, amíg a célbavettet elsajátítja. Zavarban vagyok, mert nem tudnám felsorolni neked, hányat gyűjtött be magának az évek alatt. Abban biztos vagyok, az építőipar minden ágazatának - az alaptól a tetőig... belsőépítkezésig -, birtokosa. Ezen felül szakképzett hentes, és még ki tudja, mi minden nem. Rengeteget dolgozik, nincs rászorulva az anyagi támogatásomra. Párkapcsolatában is egyéni fickó. Őt éve udvarolgat egy volt osztálytársnőnek, de a nőülésre nem mutat hajlandóságot - nevetett.

- Ő biztosan a bátyjáról vesz példát - incselkedett Vivien -, de a csaj vajon miért tart ki mellette?

- Legideálisabb elképzelésem szerint szereti őt, de Zsónak pénze van hozzá, hogy maga mellett tarthassa. Különleges abban is, a temérdek munkája mellett, suttyomban képezi magát. Mostanában németet tanul. Persze erre is megvan a teóriája: csak miattam, mert amilyen ritkán járok haza, szerinte elfelejték magyarul. Felfedeztem az olvasásmániáját is. Naná, ezt is csak titokban, de árulkodóak a könyveim, amik soha nem úgy vannak, ahogy hagyom őket.

- Miért szégyelli a betűket?

- Talán azért, mert engem mindig könyvmolynak csúfolt. Erről jut eszembe, be kéne hozni a garázsból a jegyzeteket.

- Hogyhogy? Te megvetted, amiket kiválasztottál?

- Jaja, még azokat is, amiket a durci-murci szerelmem otthagyt.

- A számlával adósom vagy - puszilta meg kacagva.

- Ugye nem kezdjük állandóan előlről?

- Hidd el, én nem akarom, de a bünti az bünti.

- De az annak jár ám, aki dacosan otthagya a szerelmét.

- Oké, akkor nincs tartozás, nincs bünti - kacagott jókedvűen.

- Ravaszságból csillagos ötös - ölelte magához szorosán. - A büntid pedig az lesz, hogy ott kell ülnöd mellettem, amíg az anyagot összeszedem az úthoz.

- Bár van egy kis dolgom a konyhában, de utána ott a helyem melletted.

- Mi dolgod lenne egyedül?

- Előkészülök a vacsihoz, mert utána jó lenne felsétálni aへgyre. Annyit kibírsz nélkülem?

- Legfeljebb előgyakorlatnak könyvelem el. Rettegek a gondolattól, holnaputántól csak egy hang leszel számomra.

Vivien megpuszilta, kiszaladt a konyhába. Izgatottan tett-vett, közben Krisztián születésnapját tervezte. Hirtelen megállt, a szívéhez kapott: „Te jó ég! A titok... igen-igen... a huszonegy marcipán gömb... Ó, te jó ég! A születésnapomra szervezte meg Krisztián az eljegyzésünket. Vajon miért nem merte vagy akarta szóbahozni? Na persze... ilyen is csak velem fordulhat elő” - gördült végig az arcán két kövér könnycsepp. Gondolatai a múltba vitték vissza. Mit jelentettek számukra a családi ünnepek? Hogy zajlottak a szüli... névnapok? Szomorúan állapította meg, alig-alig van emlékképe róla. Arra viszont jól emlékszik, csak az anyukájának volt mindig fontos.

Közben gyorsan járt a keze. Elősütötte a hasáburgonyát, a panírozott húsokat, majonézt készített. Majd bekukkantott Krisztiánhoz. Láta, belemerült a munkába. Lábujjhegyen osont ki a lakásból.

Átsietett a szemközti játékboltba, ahol előző reggel a kirakatban kinézett egy tündéri kalapos, szemüveges baglyot, amíg Krisztián a kocsival babrált. Akkor döntötte el, azt veszi meg kabalának. Pont olyan komoly az ábrázata, mint az övé általában. Mosolyogva kacsintott rá, mielőtt belépett az üzletbe. Leemelt egyet a polcról. Amint forgatta, odament hozzá egy aranyos elárúsító lány:

- Ugye, milyen édi? Én is azonnal vettem belőle a barátomnak. Nézd csak! - emelte meg a szemüveghez erősített kalapot.

Az addig elgondolkodó, komoly férfiarc hódítóan mosolygott rájuk. Vivien hangosan felnevetett:

- Tündéri! Máris csomagolhatod! - ment a pénztárhoz.

Innen a papírboltba rohant. Rögtön kiszúrt egy átlátszó műanyag dobozkát, amibe állítva éppen belefért öméltósága. Körbesétált, leemelt egy nagyobb szívet, és egy egészen különleges kisebbet. Ez utóbbi úgy nézett ki, mintha gyöngykeretbe lenne foglalva. Egyik oldalán szétnyílt, írni lehetett a fehér lapjára.

Félreállt, a gyöngykeretű egyik félkörébe kicsi magyar zászlót ragasztott, aláírta: vár. A másikéba Budapest címe alá, várlak! Belerakta egy szép díszborítékba. A nagyobb szív egyik félkörébe Krisztián, a másikéba a saját képét ragasztotta. A külső pereme köré gyöngybetűkkel írta: „A TITKOS MEZSGYÉRŐL LETÉRNI TILOS!!!” Ráragasztotta a magával vitt naplója külső fedelére. Vett egy A/4-es méretű, átlátszó fedelű dobozt, és a szomszéd könyvesboltban egy Budapest-látkép albumot. Alulra tette a naplót, rá az albumot. Erre a doboz egyik sarkába a baglyot, átlósan a borítékot erősítette fel. Aranyszínű selyemszalaggal kötötte át, amivel odafofatta az impozáns névkártyát. Ráírta:

H--Cs--F--M--Krisztián: 1955/1956--1988.

IGAZ, RAGASZKODÓ SZERELEMMELE SZÍVRABLÓ SZERELMEMNEK:
A KIVÁLASZTOTTAD!

Majd a közeli cukrászdába sietett. Egy habos csokitortát csomagoltatott be egy édes marcipán macival és harminchárom gyertyával.

Lassan lopózott vissza a házba. A tortát betette a hűtőbe. Lábujjhegyen ment a könyvtárba, meglepetésére Krisztiánnak hűlt helye volt. Az íróasztala árulkodott, csak félbehagyta a munkáját. Körülnézett, látta, a szobája ajtaja csukva van.

3.

Rosszat sejtve ment oda. Benyitott. Nézte a magába roskadt, szomorú férfit. Hozzá ment, átölelte:

- Te már végeztél is?

- Magammal majdnem - mondta fátyolos, rekedt hangon.

- Na, Krisz, ne haragudj rám! - ült a térdére.

- Kerestelek, a csókodra vágytam, de... Szóval ez volt a külön dolgod, hogy megszökj tőlem?

- Nincs olyan szerencséd, édesem. De az a csók már nem is kell?

- Nem tudom. Nagyon ideges lettem. Vivien, miért gondolkodok mindjárt arra, így akarod tudomásomra hozni...

- Mert buta vagy! - vágott közbe, és befogta a száját.

- Nem is az, hanem örültem szerelmes! - szorította magához önfeledten. - Különböznél kell a csókod, csak előbb azt a csúnyát kérem, amit nem kaphattam meg fél órával előbb.

Összeölelkeztek, bódultan simultak egymáshoz:

- Mit tegyek veled, te... te férfikínzó, ördögszökevény? Örületbe kergetsz ezekkel az eltűnéseiddel!

- Nem is férfi, csak Krisztián - puszilgatta nevetve. - Ó, drága Krisz, annyira imádlak!
- Mennyire, életem ópiuma?
- Nagyon-nagyon-nagyon. Még ennél is jobban!
- Mesélj, hova szöktél tőlem?
- Kevésnek találtam a tejfölt a majonézbe, azért szaladtam el a közértbe.
- Puha a nózid - nyomta meg játékosan.
- Neem is. Csak azért tartott sokáig, mert akkor jött a kenyeres kocsi, és a pénztáros is az átvétellel foglalkozott - mondta magára erőltetett nyugalommal.

Átmentek a könyvtárba, már csak összepakolniuk kellett. A vacsorakészítést közösen fejezték be. Vivien szíve erősen vert. Alig leplezett izgalommal mondta:

- Keress valami szép terítéket, én addig tálalok.

Kibontotta a tortát, rárakta a harminckét szál gyertyát, a maradékot a tálcára tette. Amikor elkészült, a tálalópultra rakta, ami az „L” alakú előszoba sötétebb felébe nyílt. Bement a nappaliba:

- Vettem egy kicsi üveg pezsgőt, légszíj' bontsd fel, és hozzád poharakat!
- Máris, parancsnok kisasszonykám - csókolta meg.

Gyorsan a terítéke elé tette a dobozt. Krisztián meglepetten állt meg az ajtóban:

- Drága Krisz, zavarban vagyok, nem tudom, pontosan hány éves vagy ma, de szívemből kívánok boldog születnapot! - ölelte át.
- Harminckettő - mondta elcsukló hangon. - Szóval a kenyeres kocsi...
- Azért volt kemény az orrom, mert tényleg a közért előtt állt.

Krisztián karjába kapta, úgy csókolta össze-vissza boldogságában.

- Most érzem igazán, nem vagyok a szavak embere. Tárgyalni tudok, de a meghitt, emberi érzéssel nem tudok mit kezdeni. Boldog vagyok, mert személyedben egy tüneményes angyal kíséri az életemet.

Mindkettőjük szeméből peregtek a könnyek.

- Az ajándékodat meg sem nézed? - kérdezte Vivien fátyolos hangon.
- Hogyne nézném, csak tudjalak elengedni.

Kezébe vette, nézte a névjegykártyát, átölelte a lányt:

- Segíts, mert képtelen vagyok a meghatottságtól.

Vivien óvatosan nyitotta fel a dobozt. Kiemelte a baglyot:

- Ilyen vagy, amikor tárgyalasz, és ilyen, amikor velem bohóckodsz - emelte meg a kalapját.
- És te milyen vagy? - kérdezte mosolyogva.
- Én ilyen, amikor nagyon-nagyon-nagyon szerelmes vagyok - ugrott a nyakába.
- Én azonnal magamba olvasztalak, vagy nem tudom, mit teszek veled, te... te drága tünékeny rosszcson!
- Ha nem teszel le, nem is látod, mit kaptál még, meg a vacsink is kihűl csakazértis!
- Téged pedig megsemmisítelek, csakazértis!

- Oké, akkor nekem már nem is kell tovább szomorkodnom.

Felnyitotta a borítékot, szemében könnyek csillogtak.

- Háát ilyet! Csuda ötletes! „Vár-várlak” - nézte az aláírást. - Én pedig száguldok hozzád ezerrel!

- Ma sikerült megfejtennem a titkot. Muszáj volt sírnom... Gyönyörű születnapot csináltál nekem, de az még mindig rejtély, miért nem hoztad szóba?

- Mert nem akartam fájó sebeket feltépni, de téged nem sikerült felülmúlnom.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET ELSŐ NAPLÓBEJEGYZÉS

1.

Szombaton nem győzték egymást vigasztalni. Elhatározták, a napot a Budai-hegyekben töltik, úgy talán könnyebb lesz elviselniük, hogy alig huszonnégy órájuk van az együttlétükre. Kocsiba ültek. Krisztián egy előkelő budai villa előtt fékezett és megállt. Tekintetét nem vette le a lányról.

- Várom a magyarázatodat - kacsintott rá Vivien elmosolyodva.

- Na csak azért! - viszonozta mosolyát. - Egy professzor barátom lakik itt, pár percre bemegyünk hozzá, vár bennünket. Utána mindent megbeszélünk részletesen.

- Oké. Lassan hozzászokom, hogy melletted mindig valami meglepetés vár rám.

- A maiban volt szándékosság. Annyira szeretném, ha természetesnek vennéd, hogy mindenre rákérdezz, ami nem világos számodra.

Kiszálltak. Krisztián két rövid csengetésére kijött a professzor. A két férfi mosolyogva üdvözölte egymást. Bent a házban Krisztián bemutatta Vivient. A professzor egy borítékot adott neki, és annyit fűzött hozzá: „minden rendben”. Amikor visszaültek a kocsiba, Krisztián beszélni kezdett:

- Ugye mondtam neked, többszörösen körülbástyáztam magamat, így a védelmemet is. Házon belül a professzor vigyáz rám, objektumon kívül a berlini rendőrség emberei. Ennek elintézését erősítette meg az imént. Ő volt az egyetemen a jogi előadóm - kanyarodott fel egy kellemesen emelkedő, széles, erdei ösvényre.

- Nem értem... Te nem Berlinben végezted a jogot?

- De igen. Pár évig, mint vendégprofesszor volt kint. Nemzetközi jogból vizsgáztam nála. De folytatom: a harmadik bástyám, szeretném, ha nem tiltakoznál ellene és te lennél. Ez esetben bármennyire sajnállak, a legrosszabbra is fel kell, hogy készítsenek. Otthon majd mindent elmagyarázok, megmutatok, mit kell tenned, ha nem a forgatókönyv szerint mennének a dolgok. Most azonban szeretném pár órára rövidre zárni a témát. Jó lenne kicsit kikapcsolódni a fájdalmas búcsúzkodó hangulatból - kormányozta a kocsit szorosan az erdő mellé.

Kiszálltak. Átfogta a lány vállát, elindultak felfelé.

- Egyetértesz velem?

- Maximálisan... sőt próbálok megfelelni az óhajodnak.

Pár óra séta után hazafelé beültek egy családias hangulatú kisvendéglőbe ebédelni. Otthon Krisztián egyenesen a hálósobába ment Vivienel.

- Belevágok a dolgok közepébe: végrendelkeztem, amit négy példányban hitelesítettem: egyik a professzornál maradt, ő a másfél éve nyitott svájci bankszámlám meghatalmazottja. Kettőt a könyvtár kulcsával - vette ki az asztalkája titkos fiókjából - ebbe a borítékba rakok, amit te teszel be a széfbe - mentek ki az előszobába.

Kiemelte a szekrény alsó részéből a szerszámos ládát.

- A kulcsomón lévő maci jobb oldalát megnyomva előugrik egy fémlap. Ezt végighúzod a fal és padlózat találkozásán. Ahol elakad, megnyomod, és nézd, máris emelkedik a hátsó fal.

Keress a ládában egy mágnesceruzát... igen, az lesz az. A bejáratí ajtó kulcsát úgy tartsd a kezében, hogy a felirat legyen feléd! A hegyével nyomd meg határozottan a bal oldali büttyköt! Ügyes! A kiugró fémlapon lévő kódot pötyögd be a fiók tasztatúráján!

Az utolsó szám megnyomásakor egy postaládánál nagyobb fiók csúszott előre. Vivien meglátva a mappaköteget, mellette a két fémdobozt, felegyenesedett:

- Remélem, soha nem lesz rá szükség, hogy körülnézzek köztük.

- Rendben van, nem fokozom a rossz érzésedet. Tedd be a borítékot, és zárjuk le a jövőnket biztosító, számodra szándékosan még titkokat rejtő dobozokat, mappákat. Ha szükség lesz rá, mindenről pontos tájékoztatást kapsz a végrendeletben - ültök le a nappaliban. - Szóval ha cselekedned kell, a végrendelet egyik példányát add át a rendőrségnek, a másik a nevedre szól, te leszel a hivatalos képviselőm.

- Jaj, Krisz, ne!

- Szépen kérlek, hallgass végig! A könyvtár másik kulcsa nálam lesz, az autós táskám dupla fenekű aljába varrva. Ne ijedj meg ennyire, kiscsillag! - vontá magához a rémült tekintetű lányt. - Eredetiben az öcskőst akartam beavatni, de te vagy a rátermettebb.

- De Krisztián, ezáltal engem előbb megutálnak édesanyádék, mint megismernének.

- Nem, kicsi szívem. A házat rájuk hagyom, őket a rendőrség fogja értesíteni, rólad tudniuk sem kell.

- Nem értem. Ezt nem intézhatted tavasszal.

- Az utolsó három pont kivételével intézhettem. Tudnod kell még, a tárgyi bizonyítékok a könyvtárban vannak. Biztosítékul megadtam a professzornak az albérleted címét, benne megbízhatasz! Rajta kívül személyesen senkivel nem kell találkoznod, eltűnhetsz nyomtalanul. Ennyi lenne, de bízz bennem, amit elmondtam, csupán óvintézkedés, amint tehetem, repülök hozzád.

- Krisz, olyan ijesztő az egész.

- Eleget meséltem már Herbertről, hidd el, kiszámítható a viszonyulása, nem ellensége önmagának. Herbert és Tomi annyit tudnak rólad, amennyit előttem mondtam nekik. A ház és könyvtár kulcsait hol tudod biztonságosan tartani?

- Bevarrom őket én is a kizáróhelyem aljába, az mindig velem van.

- Oké, megcsinálom neked.

*

Reggel nehéz szívvel búcsúzkodtak. A könnyeivel küszködő Vivien átölelte Krisztiánt, arcát mellkasára temette:

- Ugye, ugyanígy fogsz érezni irántam mindig, mint ebben a pillanatban?

- Nem, én imádtam csillagvirágom, nem, ennél sokkal jobban szeretlek majd!

- Akkor is, ha olyan felkavaró volt az egymásra találásunk... és undokul ronda tudtam veled lenni?

- Bennem átértékelődtek azok az általad undokul rondának titulált élmények. Vedd úgy te is őket, a sors erőpróbái voltak csupán. Eddig álltuk mindet, az utolsó nem foghat ki rajtunk! Higgy benne, akiket egymáshoz vezényelt a „sors nagy karmestere”, azok örökre összetartoznak! Mersz hinni ebben?

- Merek, akarok! Félek, de a szerelmünkből fogok erőt meríteni.

- Csakazértis megmutatjuk, közös jövőnk lesz, én koronázatlan királynőm! - szorította magához szomorkás mosollyal.

- Csakazértis! - ismételte meg határozottan Vivien.

- Több ezer kilométerről is érezni fogod a szerelmem mindent legyőző erejét!

- Édes Krisz, annyira aranyos vagy! Mindig arra vágytam, ennyire szeressen, féltsen valaki, mégis azt érzem, nem érdemellek meg a sorstól.

- Ezt nekem kéne éreznem, de hinni akarok benne, tévedek! Szeretném, ha elhinnéd, kitörölhetetlen lelkemből, a haza „vár”, Budapest „várlak” elkötelezettség. A képeinkkel deklarált szív a biztosíték rá, ami mindig fő helyen lesz, amíg valóságban nem érezhetem az értem dobogó szívedet. Boldog vagyok, hogy fontossá válhattam számodra. Cserében én akarok lenni a kapocs a biztonságodhoz, nyugodt életedhez, az állandóságodhoz, amikre annyira vágysz. A bagoly csak akkor fog mosolyogni, ha a hangoskádát hallhatom, a karomban tarthatlak.

- Indulnunk kell, elkéssel - csókolta meg hozzásimulva, majd gyengéden kibontakozott öleléséből.

Beültek a kocsiba, útközben mindketten hallgatók voltak. Krisztián felvitte a lány szobájába a két bőröndöt. Önfeladten ölelkeztek össze, alig tudták elengedni egymást.

- Köszönöm a gyönyörű heteket, az élményt, hogy veled lehettem, a feledhetetlen meglepi születnapot! Éjjel-nappal dolgozom, hogy mielőbb repülhessek hozzád. Ne kísérv ki! - csókolta meg.

- Eredményes tárgyalásokat, élményben gazdag utat kívánok! Vigyázz, nagyon-nagyon vigyázz magadra! Rettenetesen várom a hívásodat!

Krisztián beköszönt a konyhába, és gyors léptekkel hagyta el a lakást, nehogy idő előtt elérzékenyüljön. Vivien az erkélyen várt rá. Magára erőltetett mosollyal nézett fel rá. Viviennek úgy tűnt, könnyek csillogtak a szemében. Intettek egymásnak. Beült a kocsiba, lassan gurult ki az utcából.

NAPLÓ (1988. IX. 15.) ÉLETEM LEGNYOMORÚSÁGOSABB NAPJA!

Drága kiscsillag! Még itt vagyok a repülőtéren, telefonálni lenne jó neked, de kilométeres sor várakozik a készülékek előtt. Zsombi beállt a végére, én a közelében ülök, hogy írhassek neked. Máris örülten hiányzol!

Alig várom, hogy kezembe vehessem a naplód. Ötletet adtál velem, rögzíteni fogom én is a napjaimat, nehogy kimaradjon valami fontos epizód a tőled távol töltött hetekből. Csatolom majd a tárgyalások jegyzőkönyveinek másolatait, mert láttam, milyen érdeklődéssel olvastad őket a könyvtárban.

Borzalmas volt tőled elválni! Mintha kitéptek volna téged a testemből. Drukkoltam, nehogy sírv, mert esküszöm, nem tudtalak volna otthagyni. Köszönöm, hogy erős tudtál maradni! Majdnem kiegyenesítettem a kanyart, annyira elviselhetetlen érzés volt - ha csak egy időre is - elveszíteni téged a szemem előtt. Még itt ég ajkamon a forró csókod. Magammal viszem az édes mosolyoddal együtt.

Éppen tizennégy hete ültem le először melléd a romantikus parkban, azzal az elhatározással, történjen bármi, nem halogatom tovább, megszólítalak. Így történt, tényleg csak két mondatot válthattam veled akkor, mert magamra hagytál. Én imádoztam menyasszonykám, rossz belegondolni, mit éreztem másnap, amikor hiába vártalak, kerestelek, de semmi volt ahhoz képest,

amit az öt napos eltűnéssel okoztál. Rettenetes önvád volt bennem amiatt a halászbástyai, ártatlan csók miatt. Megszállottként autóztam városszerte reggeltől estig, hogy rád találjak. Rémséges ijesztés volt bennem, amikor a kórházi ágyon kómas állapotban láthattalak viszont. Kétségbeesve küzdöttem érted. Százszor, ezerszer mondtam már, életem egyik legboldogabb napja volt, amikor bizalmadba fogadtál, velem mertél jönni, rám merted bízni magadat. Ennyi borzalom kellett hozzá, hogy: a szavaiddal élve, „belopikálhattam” magamat a szívedbe, hétköznapijaidba. Nehéz volt kívánnom, hogy felgyógyulásod után letisztuljon benned érzelmi zűrzavarod, de hiszek benne, ezek a hónapok kötnek minket egymáshoz egy életre. Felfoghatatlan az a hirtelen robbanás, ami végre enyémmé tett testestől, lelkestől. Óh Vivien, drága csillagszemű angyal! Az a nap feldolgozhatatlan boldogsággal tölt el! Szeretkezéseinket azóta is titokzatos lényed teszi kiszámíthatatlanná, izgalmassá! Már őrizlek, nem eresztelek!

Ó, kicsi makrancos szerelmem! Csigalassúsággal halad a sor... elhangzott az első felszólítás a beszállásra. Nyitják a kaput, pár pillanat, és indulnunk kell! Vérző szívvel, de le kell mondanom róla, hogy a hangocskádat hallhassam. Mennünk kell! Csókollak!

2.

Amint Krisztián kikanyarodott az utcából, Vivien szemét elöntötte a könny. Erőt vett magán, bement a szobába, nekilátott kipakolni a bőröndökből. Felnyitva az elsőt, megcsapta orrát a semmihez nem hasonlítható diszkrét illategyveleg, ami számára Krisztiánt jelentette. Mélyen magába szívva, megpillantotta a karikagyűrűk ékszerdobozát. Izgatottan nyitotta fel, vajon milyen meglepetést rejtett bele. Meghatottan olvasta az „egy gyűrű vallomása”-nak részeit. Önfeladta csókolt Krisztián keze írását. Közben gyűrűjét nézte, és keserűen gondolta, vajon meddig jelenti összetartozásukat csupán a csillogó ékszer. Tekintete a dobozra tévedt. Feltűnt neki, mintha egyenesen lenne benne a filc. Kiemelte, meglepetten meredt az aranyláncra. Kezébe vette, a szív alakú medalliont simogatta, amit Krisztián érintett utoljára. Ó, persze! - vágott agyába a felismerés. - Ez lehet a születésnap ajándéka! Szeme könnybe lábadt. A tükör előtt csatolta fel. A bíbor színű kövek jól harmonizáltak pulóverének színösszetételével.

Pakolni kezdett. Krisztián kedvenc pulóverét - amiben megismerte őt - vette kezébe, és sóhajtván gondolta, milyen szerencse, hogy Szilvi eltűnése után rátörő magányában elfogadta sétatáncját. Nosztalgizálás közben szétnyílt a gondosan összehajtott pulóver, és újabb üzenet pottyant ki belőle:

„Sosem hittem volna, hogy egyszer
rátalálok arra, akit lelki társamnak
nevezhetek. De megtaláltalak. Olyan ez,
mint amikor az ember rájön, hogy
mégis léteznek csodák, és az álmok
mégis valóra válnak...”

Hmm... milyen igazak Casey Wilson sorai - nézte vőlegénye szabályos betűit. Majd hirtelen észébe jutott, Szilvit fel sem hívta még. A telefonhoz ment, tárcsázta, de csak az automata közlést hallhatta: a szám az előfizető kérésére nem hívható. Hát ez meg mi az ördög? Többször is próbálkozott, de hiába. Lehangoltan rakta holmijait a szekrénybe.

Az a szoknya következett, ami akkor volt rajta, amikor úgy érezték mindketten, elveszítették egymást. Szerencsére egyszerre robbant érzelmi kitörésük és lettek egymáséi. Elmosolyodott, amint újabb papír hullott a szőnyegre.

„Ne rejtőzz el, úgyis látlak!
Rád csukom a szempillámat.
Benn dörömbölsz a szívemben,
s elsimulsz a tenyeremben,
s elsimulsz az arcom bőrén,
mint vadvízen a verőfény.
Nagyon jó vagy, jó meleg vagy,
nagyon jó, hogy velem vagy,
Mindenekben megtalálalak,
s öröm markol meg, ha látlak.
Nézz rám, szólok a szemednek,
ne fuss el, nagyon szeretlek!”

Ismeri Buda Ferencnek ezt a versét - szorította szívéhez az idézetet. Megszólalt a telefon. Hevesen dobogó szívvel nyúlt a kézibeszélőért:

- Tessék! - szólt bele fátyolos hangon.

- Szia, kiscsillag! Ne keseríts, drága! Ne sírj, édesem! Bánatomra csak most tudlak hívni. FERIHEGYEN majdnem sorra kerültem, amikor a bemondó a géphez szólított bennünket. Tíz perce landoltunk. Van pár percem, amíg idejön értünk a külön kocsi. Kedvet kaptam tőled, naplót kezdtem írni, nehogy kimaradjon valami apró részlet a távolléteemből.

- Szia, drága Krisz! Borzalmas volt látnom, mint tűnsz el a szemem elől. Nem akartam sírni, mégis majdnem az lett a vége. Inkább nekiálltam kipakolni. Alig bírom elviselni az örömet, amit az idézetekkel üzentél. Én sem hittem volna, hogy egyszer rám találhat valaki, akiben megbízhatok, akihez tartozhatok, de: „léteznek csodák, és az álmok mégis valóra válnak.” - A másik, amit megtaláltam, szíven ütött. Csukd rám a szigorú szempilláidat, és soha ne engedj el! Soha többé nem akarok: elfutni előled, mert nagyon szeretlek!

- Imádlak az édes rajongásodért, amivel a meglepetéseimet fogadod! Alig pár órája váltunk el, máris vannak híreim: Zsombi azt mondja, Tamás majd két hete Berlinben van, ami annyit jelent, Szilvike Pesten.

- Hmm... Érthetetlen. Próbáltam hívni, de az automata közölte velem: az előfizető szándéka szerint a szám nem kapcsolható.

- Ez valóban több, mint furcsa. Na, majd beszélek Tomival, mi a fene történt.

- Drága Krisz! A legfontosabbról majdnem megfeledkeztem, pedig itt van a nyakamban, és istenien harmonizál a kövek színe a pulcsim színeivel.

- Viseld olyan örömmel, mint amilyenel választottam neked.

- Hjjj, Krisz, hihetetlenül boldog vagyok és végtelenül szomorú. Mi a további progid mára?

- Bejárjuk a belvárost, megmutatom Zsombinak, hol lehet olcsón jókat kajcizni, vásárolni. Kicsit megbarátkoztatom a várossal. Én pedig beletemetkezem a teendőkbe: összeállítom a történelem legszorosabb munkatervét, ami létezik. Szilvikével legyél óvatos. Amíg nem látunk tisztán, nem lenne jó, ha személyesen keresnéd fel.

- Mint mondtam, mi csak az egyetemen és annak környékén szoktunk találkozni.

- Mit mesélsz neki a nyárról... rólam?

- Hmm... Bemutatlak magadnak: jelenleg a jövő Nobel-díjasával társalgok - nevetett. - Legalábbis reményeid szerint az újabb kutatási eredményeidtől ezt várod, mert te, édesem, kutatómérnök vagy egy rangos intézetben, aminek igazgatója európai körútra küldött, hogy

népszerűsítsd találmányodat. Azért hiányosak veled kapcsolatban az információim, mert a távolléted a kapcsolatunk pudingpróbája, és csak annyit tudok rólad, amennyit magadtól elmondtál nekem.

- Hmm... Határozottan ügyes... egyenesen remek! Reménykedhetek benne, a meséd már csak Szilvikének szól?

- Krisz drága, ennél sokkal jobban kell egymásban bízunk.

- A bizalmammal semmi gond, a hiányérzetemmel nem tudok mit kezdeni. Fájdalom, búcsúznom kell, megérkezett az autó. Csókollak, én mindenem!

- Oké, légy jó, érezd jól magadat, millió puszi!

Kiment az erkélyre, hogy a diákok nyüzsgésétől jobb kedve legyen. Közben az járt a fejében, hogy tudhatná meg, miért van kihúzva Szilvi telefonja. Bátorságot gyűjtött, felhívta a főbérlijét. Nem lett nyugodtabb a hallottaktól. Közölte vele ugyanis, két hete került elő. Azóta alig mozdul ki a szobájából, gyakran hallja sírni. Tépelődött, mit tehetne érte. Értette a szituációt, Tamás csupán Müller úr utasítása szerint cselekszik. Bár nem tudhat semmiről, valamit mégis tennie kell barátnője érdekében. Hogy rosszkedvét oldja, sétálni ment, a környékbeli üzleteket felfedezni. Alig volt távol fél órát, máris három üzenet várta Krisztiántól. Szomorúan hallotta, hangja egyre elkeseredettebb volt. Hívta a megadott számot. Krisztián meg sem várta, hogy beleszóljon, közölte, visszahívja.

- Vivien, felülök az első gépre, mert esküszöm, beleőrülök a hiányodba! - kezdte köszönés nélkül.

- Szia, drága Krisz! Én lennék a legboldogabb! Bocsáss meg, de nem bírtam elviselni a magányt, körülnéztem a környéken én is, hol vásárolhatok majd magamnak. Rossz volt megtapasztalnom, nincs kedvem egyedül járkálni. Mesélj, drága, mit csináltok?

- Amint mondtam, bebarangoltuk Zsombival a kerületet. Ő bevetette magát a bevásárló egységbe, én hazarohantam, hogy legalább a hangodat hallhassam. Bocsáss meg, képtelen voltam az idegeimen uralkodni. Zsombinak kimenőt adtam, hadd ismerkedjen a helsinki éjszakával a kemény munka előtt.

- Ilyen empátikus főnök vagy?

- Eddig a szervezeti munka mellett ő is a diplomáit gyarapította. Úgy gondoltam, kell egy kis lazítás, hogy bírja velem a tempót. Szerény, jószándékú srác.

- Mit teszel, ha meggondolja magát, és nem mer belevágni a japáni elképzelésedbe?

- Aligha hiszem, hogy kihagyna ekkora lehetőséget. Jaj, amíg el nem felejttem! Délben beszéltem Tomival. Rettenetesen dühöng Herbert utasítása miatt. Retteg Szilvike reakciójától. Nincs hiteles magyarázata rá, miért tűnt el hetekre, amikor nem ezt ígérte neki Berlinben. Csak egyetérthettem vele.

- Szegény Szilvi, nagyon sajnálom őt. Beszéltem a főbérlijével, rettenetesen ki van borulva. Fogalmam nincs, mit tehetnék érte. Krisz, az egyetemen van megfigyelők?

- Jelenleg nincs. Rajmi volt. Szilvikével kapcsolatban arra kérlek, az albérleted telefonján ne hívdad őt.

- Ffhh... Ez gáz... máris vétettem?

- Nyugi, kicsi aggódó angyal! A beméréshez nem elegendő pár csengetés. Töröm a fejem Szilvikével kapcsolatban. Csak abban vigasztalhatod, amit elmond neked.

- Alig várom a holnapot. Örülök, hogy nem követtem el hibát a telefonálással. Drága Krisz, köszönj el tőlem szépen, mert így sokba kerülök neked.
- Nana! Szóval mit fogsz csinálni, ha leteszed a telcsit?
- Vacsit készítek két terítéssel, hogy legalább látszólag legyél itt velem.
- Imádlak! Nem akarok tőled elköszönni! Borzalmas lesz nélküled az éjszaka.
- Édes Krisz! Annyira drága vagy! Szeretlek, szeretlek, szeretlek!
- Legyenek nagyon-nagyon szép álmaid, és csak rólam szóljanak! Ölellek, csókollak!
- Belopikálom magamat az álmaidba, ott megteheted, amire vágyódsz, te drága aggódó vőlegény! Csóközön, meg minden!

3.

Másnap mindkettőjüknek beindult a nagyüzem. Első napokban Vivien az órarendjének összeállításával volt elfoglalva, amit sikerült úgy összehoznia, hogy a péntek szabad maradjon. Harmadnap Marosi Gábor kereste fel. Ismét Szilvi felől érdeklődött. Nyugalanságot színlelve sajnálkozva mondta, ő sem tud róla semmit. Abban egyeztek meg, jelentkeznek egymásnál, ha tudnak róla valamit. Másnap hazafelé futott össze Szilvivel a Keleti metró aluljárójában.

- Szia, te elveszett! - rohant oda hozzá.
- Szia Vincsi! - ölelték meg egymást.
- Csak nem beteg voltál, hogy nem jársz előadásokra?
- Nem... nem - hebegte zavartan. - Vincsi drága, hol találalak meg az egyetemen? - hadarta suttogva.

Meglepetést színlelve némi gondolkodás után válaszolt:

- Hétfőn, kedden az első két előadáson a másodikon leszek.
- Oké, feltétlenül kereslek. Bocsika, de rohannom kell - mosolygott rá, és futva ment a metróhoz.

Izgatottan várta a hétfőt. Szilvi az első szünetben jelent meg.

- Szia drága! - ölelték át egymást. - Vincsikém, túl bonyolulttá vált az életem, óvatosnak kell lennem. Kérd tőlem kölcsön a matek jegyzetemet. Beleraktam egy kis méretű füzetkét, az lesz a tájékoztatónk, ha csak futólag találkozhatunk - mondta szinte suttogva, majd hangosan folytatta: - Melyik délután érnél rá kicsit dumcsizni?
- Minden nap hétig vagyok, csütörtökön háromig, péntekre nem tettem előadást.
- A csütörtök nekem is jó. Fél négyre ott leszek a maszek cukiban. Megyek, mert mindjárt becsengetnek, szia! - puszilta meg.
- Jaj! Kölcsön tudnád adni a matek jegyzetedet pár napra? Csak a jövő héten lesz a jegyzetboltban, de ha tudod nélkülözni, lefénymásolnám magamnak.
- Hát persze, hogyne tudnám - nyúlt a táskájába. - Csütörtökig maradhat nálad, pénteken van matekunk - nyújtotta.
- Köszí, édi vagy! - tette el a jegyzetei közé.

Matematika előadás előtt izgatottan olvasta a pár mondatot, amiben annyit közölt vele Szilvi, ne haragudjon a viselkedéséért, a nyár folyamán sok minden történt vele. Mindent elmond neki, amint módjában áll. Este felolvasta Krisztiánnak, aki felkészítette őt, hogy viselkedjen, ha Szilvi beavatná a berlini dolgaiba.

*

A pár napban összebarátkozott Dorkával, a főbérllővel, aki az első pillanattól kezdve családtagként bánt vele. Tegeződést ajánlott neki, és amikor esténként fáradtan hazaért az egyetemről, vacsorával kínálta. Alig tudta hárítani szívélyes unszolását. Dorka szerette volna, ha beépül a családjába, de igyekezete felemássá sikerült. Ennek részben a lány zárkózottsága volt az akadálya, másfelől Évi, a legidősebb lánya, aki két alkalommal hívta őt diszkóba. Mivel hiába, gyorsan lemondott barátságáról. A tizenhat éves, második gimnazista Melinda viszont kedvelte Vivient. Sok bennük a közös vonás. Linda otthonülő típus. Tanulással és olvasással tölti idejét. Nem egyszer menekül hozzá a cserfes, örökmozgó négy éves kisöccse elől. Szabika Vivient is megkönyörítette. Eleinte szívesen hallgatta folytonos csacsogását, de abba hamar befáradt, hogy mindennel percekig volt képes foglalkozni. Amint hazajött délután az oviból, fél órán belül csatátér volt a lakás a játékaitól. Ebben a lányt sem kímélte. Kénytelen volt nevelés alá fogni a kicsit. Kikötötte, hozzá csak egy játékot vihet be. Amikor azzal nyúzta, társasozzon vele, feltételként szabta, csak addig, amíg fel nem ugrik az asztaltól. Igyekezett következetes lenni. Amint közölte vele, ez már unalmas, játszanak mással, Vivien összepakolt és hiába könyörgött neki, jó lesz, aznap nem folytatták. Ezzel érte el, ha leült vele, rá és a játékokra figyelt. Sőt, ha nem ért rá társasozni, leült mellé a szőnyegre, az építőkockáiból alagutat, házat, várat épített, amit Vivien mindig nagyon megdicsért. Gyors változás állt be a magatartásában az oviban is. Az óvó néni egyre többször dicsérte, amiért Dorka nem győzött Viviennek hálálkodni.

Ezenkívül részese lett egy kellemetlen közjátéknak, amit bár nehezebb esett, de egyelőre elhallgatott Krisztián előtt. Épp eleget nyugtalankodik miatta, nem akarta fölöslegesen idegesíteni. Felfigyelt rá, hogy reggelente szembe jön vele egy férfi, aki le nem veszi róla a tekintetét, amíg el nem megy mellette. Zavarta a dolog, de igyekezett figyelmen kívül hagyni mindaddig, amíg rá nem mosolygott. Következő nap tíz perccel később indult, de a férfi megvárta őt. Késésben volt, sietnie kellett, ennek ellenére elkísérte a jelzőlámpáig és találkozásra kért tőle időpontot. Szerencséjére szabad jelzést kapott, így szó nélkül hagyhatta faképnél. Ezt azonban már nem hallgathatta el vőlegénye előtt. Tartott tőle, nem a személyes szimpátiája miatt ilyen kitartóan rámenős. Este beszámolt a történetéről. Krisztián afelől megnyugtatta, a szervezet embere nem lehet, arról neki tudnia kéne, de olyan izgatott volt, majdnem harag lett a vége. Végül csak lecsillapodott és abban egyeztek meg, reggelenként húsz perccel előbb hívja.

*

Csütörtökön negyed négykor Vivien a cukrászdában ült, izgatottan várta Szilvit, aki tíz perccel később érkezett. Mosolyogva ült le mellé.

- Vivikém, annyira örülök neked! Itt végre nyugisan dumcsizhatunk.
- Nem jobban, mint én neked. Nagyon rám ijesztettél az eltűnésseddel. Mostanában meg az érthetetlen viselkedéseddel. Ví, nagyon megváltoztál! Mesélj már, mi van veled?
- Oké... oké, de előtte válasszunk valami fincsiséget. Én itt a házi krémest imádom. Te néztél már ki magadnak valamit?
- Nem. Idegességemben ötletem sincs, veled tartok.
- Na jó, akkor kezdem Csoltingerrel... Tudod, azzal a negyven év körüli gazemberrel.

Vivien szíve összeszorult. Örült, hogy nem kell megszólalnia, feszülten figyelt, de Krisztiánnal kapcsolatban semmi újat nem tudott meg, amit ne hallott volna vőlegényétől. A Síparadicsomban történekekről is alig, hiszen jól ismerte a körülményeket. A berlini életéről, ami igazán érdekelte volna, az általánosságokon kívül alig mondott valamit. Ami újdonság volt számára, Tamás nem csak magával vitte őt a római és athéni üzleti útjaira, de bevonta a munkájába őt. Berlinben végig Tamás lakásában voltak. Elmondása szerint a srác rendkívül kedves, gyengéd volt vele. Házasságot ígért Szilvinek, amitől elveszítette a fejét, és felelőtlenül aláírt valami munkaszerződést. A feltételekben nem talált semmi kivetnivalót, sőt tetszettek neki, hiszen: lakást kaphat, egy évig, amíg tanul, alapbért, amiért alig-alig kell tennie valamit, diploma után biztos állást ígértek. A hidegzuhany hazafelé érte, amikor Tamás közölte vele, ő a felső kapcsolata, a parancsait teljesítenie kell. Sehova nem mehet, senkivel nem találkozhat az engedélye nélkül. Kiborítóak voltak ezek is, de amitől végképp kiakadt: addig előadásokra sem mehet, amíg tőle zöld utat nem kap. Az pedig hab a tortán, hogy azóta egyetlen egyszer hívta, amikor közölte vele, engedélyezi az előadások látogatását.

- Akkor ezentúl velem kapcsolatban hogyan tovább? - kérdezett közbe, de Szilvi, mintha meg sem hallotta volna, beszélt tovább.

- A beszerzésem Rajmi feladata lett volna. Én marha, nem hallgattam rá, hiába könyörgött nekem, menjek vele. Házasságot ígért ő is, amit tuti, hogy betartott volna, nem úgy, mint ez a szélhámos. Rendes volt velem, pontról pontra leírta, mire kell vigyáznom, hogy kell viselkednem, hogy bajba ne kerüljek. Tőle tanultam meg konspirálni, ami nélkül nem mozdulhatnék el otthonról. Eddigi megfigyelésem alapján itt biztonságban vagyunk, de az egyetemen kívül együtt nem mutatkozhatunk. Ha a megbeszélt időben nem jövök, gázos a dolog, de akkor másnap megkereslek a suliban. Az „üzénő füzet”-et - mosolyodott el kesernyésen - hetenként eljuttatom hozzád, akkor is, ha nincs benne új bejegyzés. Hogy le ne bukassunk, ezt mindig egy nap eltolódással várd tőlem. Érted, amiket mondok?

- Rémisztő az egész, de pontosan értelek.

- Hogy ne legyen könnyű dolga a megfigyelőmnek, mobil órarendet állítottam magamnak össze.

- Ezt hogy csináltad, hiszen csak komoly indokkal engedélyezik.

- Apával igazoltattam, hogy a súlyosan mozgáskorlátozott, Pest környéki nagyimhoz kell járnom, aki gyakran szorul kórházi ápolásra, és kiszámíthatatlan, mikor van rám szüksége.

- Ez igaz?

- Szerencsére nem, de ezt tartottam leghitelesebbnek.

- Vi, ezzel alaposan kiszúrtál magaddal.

- Igaz, de csak így érhettem el, hogy ellenőrizhetetlen legyek számukra, mert akkor és ahhoz a professzorhoz járok előadásra és vizsgázni, aki éppen ráér.

- Jesszusom! Ebbe bele fogsz bukni.

- Lehet, de akkor magammal rántom Tomit is. Egyébként rémes fogolynak érezni magamat. Esténként, hétvégeken nem merek kimozdulni, nehogy lekáderezhessenek.

- A munkádról mondhatasz valamit?

- Nem, de ezen már rég túl vagyok, hiszen semmiről nem beszélhetnék. Egyelőre fordításokat kapok. Államvizsga után üzletkötőként szerződtek. De most már mesélj, mert rám ijesztettél ám te is rendesen. Hova tűntél az albérletedből?

- Te jó ég, hol is kezdjem! A nyár folyamán az én független, magányos státuszom is megváltozott.

- Csak nem bepasziztál?

- De bizony, valami hasonló történt velem.

Elmesélte, hogy ismerkedett meg Krisztiánnal, akit a neki mondottak alapján mutatott be. Végül elmondta, miért kellett hirtelen elhagynia az albérletét, hol húzta meg magát. Beszért a betegségéről. Szilvi elképedve hallgatta történetét.

- Ha nem velem történnek meg a dolgok, nem hiszem el, hogy létezhet ilyen önfeláldozó, becsületes fickó, mint ő. Ennek köszönhető a jelenünk - fejezte be.

- Óriási! El sem hiszed, mennyire örülök! Már-már kezdtem érted aggódni.

- Azért ugye azt nem gondoltad rólam, hogy leszbikus vagyok? - nevetett.

- Áá, ne butáskodj, dehogy! De ha bepasziztál, ezentúl még nehezebb lesz időt egyeztetnünk, mint eddig.

- Egyelőre, mint ecseteltem, nincs változás az életemben. Távolléte a kapcsolatunk puding-próbája. Két hete ment el, eddig állja a sarat, minden nap ő ébreszt és kíván nekem jó éjszakát.

- Ez nem semmi! Külföldről naponta többször hívogatni... ez igen! Akkor tényleg beléd van zúgva, nagy lehet a szerelem.

- Nagy. Mielőtt elment, eljegyeztük egymást. Én nem tartottam okos ötletnek, nem vagyok híve az effajta elkötelezettségnek. Ezért azzal a feltétellel mentem bele, hogy csak hazatérése után fogom menyasszonyának tartani magamat.

- Butaság. A kutatómérnöknek nem egy ilyen hosszabb lélegzetű távolléte lesz életetek során, ha összekerültök.

- De bizony, mert én többet nem engedélyezek - mosolyodott el. - Ha a felesége leszek, nálam... majdan nálunk nélkül nem lehetnek több hetes, netán hónapos külön programjai.

- Adod ezt te még lejjebb is. Merre jártatok, milyen programjaitok voltak?

Mesélt a sétéikről, apró részletekre kitérően a jón tengerparti nyaralásukról.

- Miért vagy vele ilyen távolságtartó - gondolok itt a jegyességekre?

- Mert utálok csalódni. Bár nem beszéltem még neked róla, de egy nagy koppanást éltem át évekkkel ezelőtt. Akkor megfogadtam, a férfiakat száműzöm az életemből. Neki is meg kellett dolgoznia a megkönyékezésemért.

- Nagyon oda lehet érted, ha ennek ellenére így ragaszkodik hozzád. Hogy én is szolgáljak újdonsággal, Marosi Gáborral kapcsolatban igazad volt, bukik rám a srác, amit lépten-nyomon érzékeltet velem. Amint megjelentem az egyetemen, azonnal rám hajtott. Délelőttönként nem mozdul mellőlem, és folyamatosan fűz, tanuljunk együtt. Ezt részben az említettek, másrészt Tamás miatt hárítanom kell. Parázok rendesen, mert rohadtul bejön a csibészes vagánysága. Ilyen bohém és mégis komoly srácra vágytam mindig.

- Szerintem te Tamásba nem vagy szerelmes. Különben nem jöhetne közbe Gábor. Nem csak arról van szó, hogy megszedített téged a nyári kalandozásaitokkal?

- Már magam sem tudom. Meg vagyok keveredve rendesen. Igaz lehet az is, amit mondasz, de a félelmem is gúzsba köt. Rengeteget sírok. Örült dühös vagyok magamra a meggondolatlan-ságomért. Rajmi előre figyelmeztetett, mégis csőbe tudott húzni az a dög Csoltinger, hogy

Tomiról szót se ejtsek. Rajmira kellett volna hallgatnom, akkor már biztonságban lehetnék vele valahol, ahol van. Őt legalább jól ismerem, és talán még a tavalyi érzéseimet is elő tudtam volna csalni iránta.

- Azt nem mondhatod el, hova hívott Rajmi téged?

- Konkrétan nem mondta, csak azért könyörgött, legyek a felesége. Pár napja még az egyetemen is felhívott ezért. Lehet, hogy rosszul döntöttem, nemet mondtam neki. Nem tudnám itt hagyni apáékat, Pestet, a hazámat. Nekem ez a város az életterem, ahol ismerek minden utcakört, macskakövet. Én ezzel a szmogos, nyüzsgő várossal lélegzem együtt... különben már mindegy is, mert Rajmi végleg elköszönt tőlem. Drukkolok neki ezerrel, hogy biztonságban legyen, mert Tomiék rá vadásznak. Vincsi, örült káosz van bennem, tök felforgattam magam körül mindent.

- Költőien fogalmaztál Pesttel kapcsolatban! Irigyellek, amiért számodra van egy hely a világban, ami ilyen erős szálakkal köt magához. Bocs a tolakodó kérdésért, de el tudod dönteni, kihez húz a szíved: Gáborhoz vagy Tamáshoz?

- Egyértelműen Gabihoz. Tamás iránt már csak csalódottság van bennem. Szégyellem, amiért hülyére vehetett.

- Akkor pártolj mellé. Mindenben a segítségedre leszek, amiben csak lehetek. Jesszusom, rettenetesen eldumcsiztuk az időt. Haza kell mennem, hét után hív az úgymond vőlegényem, és ha nem talál otthon, bepánikol.

- Féltékeny? - kérdezte, miközben fizettek és indultak.

- Talán igen, talán félt, de nem szeretek neki rossz érzéseket okozni.

- Na, azért nem kell ezt sem túlzásba vinni. Hadd egye őket kicsit a fene utánunk - kajánkodott Szilvi.

- Szivattam eleget a három hónap alatt.

- Oké. A tanácsaiddal maximálisan egyetértek, igyekszem megfogadni őket, és aszerint dönteni.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET VÁRATLAN FORDULAT

1.

A következő szerdán este Krisztián örömhírral hívta Vivient:

- Szia, drága szép csillagom! Mindenekelőtt azt beszéljük meg, hétvégén hazamegyek. Számíts rá, a foglyom leszel, egyetlen pillanatra nem engedlek két lépésnél távolabb magamtól. A gyilkos munkatempónknak köszönhetően itt holnap végzünk. Párizsban hétfőnél előbb nem tud fogadni a partnerem, úgy hogy holnap után délben nálad vagyok!

- Ó! De jó! - sikított örömeiben. - Édes jó istenkém... Hhaj Krisz, türelmetlenül várlak! Jól értem, már csak Párizs van hátra?

- Igen, kicsi virágszálam. Reménykedem benne, vevők lesznek ott is a munkatempónkra és egy hét alatt lezavarjuk a témát.

- Borzalmas volt az öt hét nélküled, ezt az egyet már fél lábon is kibírom. Krisz, rettenetesen féltettelek és féltetek. Ki fogsz borulni a hajtásban. Sokszor érzem a hangodon a fáradtságot.

- Nincs mit tagadnom, igazad van. Jól fog jönni a szabad hétvége.

- Ffhhúú, Krisz, majd szétfeszíti mellkasomat az izgalom.

- Akárcsak az enyémet. Elköszönök, drága, megjelent Zsombi, nekiveselkedünk az összesítésnek, jegyzőkönyv véglegesítésének. Öllelek, csókollak én mindenem!

- Imádlak! Csóközön! Már csak kettőt alszunk.

*

Krisztiánék másnap estére végeztek, így pénteken egy géppel előbb érkezett. Szíve hevesen vert, amikor befordult az utcába, ahol Vivien lakott. Láttá, a lány lassan sétál hazafelé. Lassított, mellé gurult. Közben észrevette, az iskolakapuban egy fiatal férfi Vivient nézi, majd átballag az úttesten, egyenesen feléje indul. Rossz érzését a lány gyanútlan viselkedésével hátrította, hiszen az ő kicsi szerelme gyanútlanul néz maga elé, mit sem észlel az egészből. Jókedvűen engedte le az ablakot:

- Szia, kiscsillag!

Vivien odakapta a fejét, majdnem felsikított örömeiben. Behajolt, megcsókolták egymást. Krisztián szeme sarkából látta, a fickó dühösen megfordult, ellenkező irányba ment tovább.

- Ki az a fickó? - nézett a fiatal tanár után.

Vivien meglepetten követte tekintetét:

- Szerintem az iskolában taníthat. Láttam már gyerekekkel beszélgetni. Miért kérdezed? - kérdezte, miközben kellemetlen, szorongó érzés fogta el.

Soha nem hazudott még senkinek... és nem fog, főképp Krisztiánnak nem! Most is csak a kényszer vitte rá. Nem vétett ellene, de biztos benne, ha tudná, hogy ő az a férfi, akiről pár hete beszélt neki, összevesznének, mert hangjában ugyanaz a gyanakvás van, mint a jegyzetboltban, amikor Gábor köszönt rá. A hosszú távollét után nem akarja magukat haragban eltöltött hétvégével büntetni.

- Semmi különös, csak ez a nyikhaj nagyon furcsán viselkedett. Na gyere, drága csillagom, ülj be! - nyitotta a jobb oldali ajtót.

- Krisz, mire gondolsz? Nagyon elkomolyodtál.

- Angyalka, hidd el, veled semmi gondom, hiszen láttam, ártatlan vagy. Amíg melléd értem, vérlázítóan bámult téged, elindult feléd, de amint behajoltál hozzám, dühösen irányt változtatott. Azért nem hagy közömbösen, mert az jár a fejemben, mi történhetett volna.

- Szerinted? - komolyodott el Vivien.

- Annyi mindenképpen, hogy megpróbál kezdeményezni veled. Tudom... tudom, sikertelenül, de szerezhette volna kellemetlen perceket neked.

- Kétségtelen, de én is neki, mert egy életre elvettem volna a kedvét az ilyesmitől.

- Naa, kiscsillag! Ne haragudj már ennyire... rád sem merek nézni, úgy szórják a szikrát a gyönyörű szemeid - poénkodott.

- Úgy tűnik, már nem csak neked, nekem is van mumusom.

- Hess innen! Nincs létjogosultságod köztünk, az én hűséges menyasszonyom rajongó üdvözlése ártalmatlanná tett - simogatta a kezét. - Könyvtárban voltál? - váltott témát.

- Igen. Nézd, mennyi anyagot találtam a dolimhoz - mutatott a hátsó ülésre.

- Hogyan tovább, csillagvirágom?

- Felmegyünk, mert még ezután akartam összepakolni hétvégére.

- Felmehetek én is?

- Természetesen. Sikerült Dorka szimpátiáját elnyerned, de egyedül vagyok, mert kirándult, azaz felrándult a család a Pilisbe.

Felmentek a lakásba. Krisztián elmosolyodott, amikor látta, Vivien annak ellenére bezárja a szobája ajtaját, hogy kettesben vannak. Szenvedélyesen magához ölelte.

- Bocsáss meg a teljes lerohanásért... örültem vágyom a játékos érzékiségedre. Vivien, drága szép szerelmem... muszáj lesz felszentelni az ágyadat - vetköztette felhevülten.

- Mit szólnál a tiltakozásomhoz? - simult hozzá mosolyogva.

- Felrobbannék... belehalnék - sétált vele az ágyhoz.

- Nagyon örülök, hogy előbb jöttél, de ugye, nem próbára akartad tenni a hűségemet?

- Az életemre esküszöm, kiscsillag, nem! Amikor este beszélünk, nem voltam benne biztos, hogy le tudjuk adni a jegyzőkönyvet, de szerencsénk volt, még bent volt az irodavezető, így egy géppel előbb jöhettek. Ohh... imádozt balerinám, hogy tudsz ilyen izgatón tornázni a mázsám alatt?

- Sikerült hozzászoktatnod, de vigyázz, fogy az energiakészletem - puszilgatta nevetve.

- Megpróbálom jó hírrel tartósítani benned. Tegnap hívtam Herbertet, nehogy a hétvégén jusson eszébe keresni. Azzal fogadott, hívjam a berlini bíróságot, mert értesítés érkezett tőlük a nevemre. Képzeld el, egy héttel előbbre rakták az ügyünket. Az előttünk lévő pert el kellett napolniuk. Gyorsan átütemeztem a teendőket. Átnéztem a peranyagot, van annyi bizonyíték a kezemben, hogy nincs külön tárgyalásra szükség az ítélethozatalhoz. Nos, mire számíthatok a két jó hírért cserébe nálad energiaháztartás ügyileg?

- A leamortizálásodra - szorította magába teljes erejével.

- Isteni vagy! De ha így folytatod, szószegő leszek a baba-kérdésben.
 - Hiszi a piszi... annál sokkal jobban szeretsz te engem - simult a mellé fekvő vőlegényéhez.
 - Köszönöm a bizalmadat! Talán képes leszek kivárni, amíg otthon folytathatjuk. Mit akartál összecsomagolni?
 - A nyári ruháimat, hogy beférjenek a meleg holmik a helyükre.
- Összepakoltak, indultak le a kocsihoz.
- Lehet, hogy ez az utolsó távolléted, mert legközelebb már nem hozlak vissza - ült be a kocsiába a boldog lány mellé.
 - Hh... csak Berlinen lennél már túl.
 - Túl leszek, és végre koncentrálnék a karácsonyi esküvőnkre. Mi nem tetszik, gyönyörűm?
 - Tudom, ronda vagyok, de annyira szeretnék még egy szabad nyarat veled.
 - A kis elégedetlen... először csak államvizsgáig, majd egy teljes évig várakoztat... Rendben, de több alkura nem leszek vevő.
 - Bocsáss meg, hogy még mindig a türelmeddel játszom.
 - Csak tessék, amíg megteheted, szabad - szorította meg a kezét nevetve.
 - Krisz, szerinted mit fogok én kezdeni a közgazdász diplomámmal?
 - Azt, amit én. Családtervezés, majd építésbe kezdünk, ami elképzelésem szerint beletelik legalább tíz évbe. Mire iskolás lesz a legkisebb Tihanyi-Horváth alkotmányunk is, kitaláljuk a váltás irányát.
 - Szóval az elkövetkezendő tíz évre GYES-re jössz velem? - kérdezte nevetve.
 - Úgy ám! Babázni, homokozni, futballozni akarok a gyerekeimmel. Boldog gyerekkort fogunk teremteni nekik.
 - Izgalmas feladat, csak attól tartok, addigra mit sem ér a diplomám.
 - Egy jó vállalkozáshoz nem a tárgyi tudásunkra, sokkal inkább a kifinomult érzékünkre lesz szükségünk. Jut eszembe, tegnap este Tomi Szilvike után érdeklődött. Történt vele valami?
 - Nincs róla tudomásom. Vasárnap beszéltem vele utoljára. Hétfőn felkeresem, este tájékoztatlak majd.

2.

Hétfőn reggel Szilvi az aulában várt Vivienre. Megijedt tőle, amikor meglátta zaklatott vonásait, kisírt szemeit.

- Szia Szilvikém! Épp ma szándékoztalak felkeresni, hova tűntél, mi történt veled... Mesélj!
- Bocsáss meg, nem állt módomban keresni téged. Vincsi, az örület határán vagyok! Feladom, nem bírom tovább! Elmondok neked mindent, és véget vetek a nyomorult életemnek. Édeske, arra kérlek, ezeket a leveleket továbbítsd a címzetteknek. Postára adni nem akarom, ahhoz pedig nincs bátorságom, hogy személyesen búcsúzzam el tőlük - nyújtotta a döbbenettől el-sápadt Viviennek.

Robbanásszerűen tört ki belőle a zokogás.

- Vi, ne ejts kétségbe! Próbálj megnyugodni. Gyere, sétáljunk és mesélj, mi a baj... hogy gondolhatsz ilyen szörnyűségre?

- Nem hiányozhatsz miattam az előadásokról.

Vivien karon fogta, és elhagyták az épületet.

- A szombatot Gáborral töltöttem a Budai-hegyekben - kezdett beszélni. - Vincsi, én olyan, de olyan boldog voltam, amilyen soha életemben. Engem srác még ilyen komolyan nem vett, mint Gabesz. Persze, van köztünk szerelem, mindenféle entyem-pentyem, de fontos dolgokban nincs pardon. Jó érezni, ha dühös rám, akkor is aggódó szerelem sugárzik belőle. Meglepő volt számomra a velem kapcsolatos tájékozottsága. Esküszöm, jobban ismer és többet tud rólam, mint a saját édesapám, amitől baromi biztonságban érzem magamat mellette. A baj ott kezdődött, amikor faggatni kezdett, mitől változtam negatív irányba a nyár folyamán. Azt mondta, tudni akarja, mert szerinte bajban vagyok. Fontossá váltam számára, segíteni szeretne rajtam. Rémesen éreztem magamat, mert nem mondhattam semmit, hazudni nem tudtam volna neki, így hallgattam, amitől iszonyú dühbe gurult és közölte velem, ha nincs köztünk mindenben kölcsönösség, köszöni szépen, ilyen kapcsolatra nincs szüksége. Még az elején vagyunk, felejtjük el, ami történt köztünk, mert annál sokkal többet jelentek számára, hogy kalandba bocsátkozzon velem. Kértem, ne faggasson, ha beszélhetnék, örömmel tenném. Erre felugrott és magamra hagyott ott az erdő közepén. Földhöz vágtam magamat és kétségbeesésemben, hogy máris vége, hangosan bögttem, mint egy dedós. Visszajött, nyugtatgatott, de nem hagyta annyiban a témát. Időt kértem tőle, mire annyit mondott: ha nem beszélek, hazakísér és részéről ennyi akkor is, ha belepusztul, mert nem fogja tétlenül végignézni, hogy teszem tönkre magamat. Egy hetet kértem tőle. Hazafelé nem beszélgettünk.

- Nem gondolod, hogy maximálisan igaza van?

- Sőt, tudom, de Vincsikém, te tudod, milyen kelepcebe kerültem.

- Szilvi, őszinteség, bizalom nélkül nincs igaz szerelem.

- Már ezt is tudom, ezért született meg neki a levél.

- Ez gyáva meghátrálás. Tessék szembenézni a tényekkel!

- Bármennyire is fáj, nem tehetem. Vincsi, gondolj bele, ha beszélek, Gabesz tuti, hogy nem nyugszik bele. Márpedig bármit tesz, életveszélybe sodorja nem csak magát, de a családomat is, én pedig ezt nem élném túl. Beleőrülök a tehetetlenségbe.

- Csak azért, mert nem mered felvállalni az érzéseidet. Inkább eltaszítod magadtól azt, aki őszintén közeledne hozzád. Vii, haragszom rád, amiért baromságot forgatsz a fejedben.

- Igazad van, de már késő.

- Késő a nagy francokat! Hogy lenne késő?

- Sajnos, igen, mert ezután jött a feketeleves. Gábor hazakísért. Már a lépcsőházban hallottam, csörög a telefonom. Tomi hívott. Behízelgő hangon kért bocsánatot, amiért ilyen sokáig nem hallatott magáról, de már a második mondatában ellentmondást nem tűrő hangon kérte tőlem számon, hol jártam, miért nem tudott elérni egész nap. Képzelheted, hogy felment a pumpa. Kikértem magamnak a viselkedését. Dühösen közöltem vele, azt sem tudom, hol a francban járt hetekig, de már nem is érdekel. Ezek után a feladataimat, mint felső kapcsolatam, számon kérheti, de a magánéletemet nem. Fhúú, Vivi, úgy üvöltött, eltorzult a telefon. Naná, azonnal arra az átkozott munkaszerződésre, vagy mi a fenére hivatkozott, amit felelőtlenségemben aláírtam Berlinben. Agresszív, fenyegető hangon közölte, ha nem akarom a családomat bajba keverni, azonnal mondjam meg, hol voltam egész nap! Sajnos, elszakadt a cérna, magamon kívül üvöltöttem: miután ilyen rondán átvágott, hogy merészel így beszélni velem? Hogy

merészel az érzelmeimmel játszani? Ha szeretne, elmondott volna mindent őszintén és nem esküvővel hiteget, amíg alá nem írom, amit elétek tesznek. Gúnyosan közölte, senki nem kényszerített, önként tettem. Majd fogvicsorgatva sziszegte, engedelmeskedjek, mert az apámból sajtolja ki, kik a barátaim. Egy pillanat alatt észhez tértem. Hangnemet váltottam. Közöltem vele, kiborultam az eltűnésétől, ki kellett kapcsolódnom az őrjító várakozásból. Elmentem a Batthyány térre, ahol minden hétvégén különböző túrák indulnak és egy a budai hegyekbe indulóhoz csatlakoztam. Hazafelé páran beültünk vendéglőbe vacsorázni. Neveket akart tudni, mire tájékoztattam, itt csak keresztnéven szokás bemutatkozni. Elnézést kért a kirohanásáért, eddig nem jelentkezhetett, más feladata volt. Igenis szeret. Elintézte, hogy közvetlen munkatársa lehessen. Folyamatban van annak az intézése, hogy Berlinben fejezhessem be a közgázt. Kedd reggel jön értem, addig csomagoljak össze. Hétfőhöz egy hétre nála kezdek, addig el kell intéznünk a hivatalos dolgokat. Amint teheti, feleségül vesz. Visszafogott hangon mondtam, nem ebben egyeztünk meg. Én nem hagyom itt apáékat, nem rángathat kénye-kedve szerint. Ismét megemelte a hangját és közölte, ne makacskodjak, vitának helye nincs, parancsot teljesít, azt teszem, amit mond! Ezzel lecsapta a telefont. Úgy kiborultam, mint még soha. Rohangáltam egész éjszaka, mint a mérgezett egér. Végigbögttem a vasárnapot. Láthatod, nem én nagyítom fel a dolgokat.

- Atya ég! Szilvikém, gondolkodjunk! Időt kell nyernünk! Nem létezik, hogy nincs más kiút. Figyelj csak! Eszembe jutott valami. Az egyik évfolyamtársnőm a tacsra ment kapcsolatát öngyilkosság látszatával akarta helyreállítani. Hülyeség volt, nem is sikerült neki, de az ötletet jónak tartom, próbáld ki, hátha neked is bejön. Sós kávét ivott, amitől hirtelen felment a láza. Mentőt hívtak, kórházba vitték. Két nap múlva kutyabaja volt. Ennyit talán neked is megérne. Ez idő alatt kitalálok valami használhatót.

- Mit tegyek Gáborral?

- Az ám, Gábor! Hmm... Ha tényleg annyira szereted, mint állítod, avasd be. Akkor szerintem nem én, ő fogja kitalálni a tutit.

- Oké, adok magamnak még egy esélyt, és végigcsinálom. A két levelet nálad hagyom, a többit majd megdumcsizzuk, te nem tudsz rólam semmit. Hívni foglak, amint tudlak.

- Rendben, ebben maradunk, várom a hívásodat. Most hova mész?

- Haza, és máris főzöm a kávét.

- Drukkolok neked! Ha sietek, még beérek a második előadásra.

*

Vivien pár napig várta türelmesen Szilvi hívását. Miután a héten nem jelentkezett, nyugtalanság fogta el. Különösen akkor, amikor Krisztián ismét tőle érdeklődött, mit tud róla, mikor beszéltek utoljára, mert Tamás napok óta nem tudja elérni, rettenetesen aggódik érte, állítólag rossz lelki állapotban hagyta magára a múlt héten. Annyit válaszolt, Tamás elképzelése - miszerint el kell hagynia az országot, feleségül akarja őt venni - kiborította Szilvit. Aggódik ő is érte, mert hétfő óta nem tud róla semmit. Azon gondolkodik, felkeresi Gábort. Ő, mint csoporttársa, biztosan tájékozottabb. Krisztián dühös volt Tamásra, amiért kapkod összevissza, és tönkretesz maga körül mindent.

*

Másnap Marosi Gábor kereste fel Vivient:

- Szia Vivien! Rámérsz egy kicsit?

- Szia, Gábor, természetesen, épp keresni akartalak - állt fel.

- Bocs, hogy belevágok a közepébe, de rövid a szünet... Mit tudsz a barátnődről és róla meg rólam?

- Szilviről négy napja semmit, rólatok annyit, hogy együtt lógtok, amit szívből üdvözlök!

- Köszí, ez jólesik! Szóval bejött az ötleted. Kicsit jobban, mint kellett volna. Kedden reggel voltam nála a kórházban. Tele volt gyógyszerrel, alig tudtam vele beszélni, de elmondott nekem mindent magáról. Mesélt neked a nyári dolgairól?

- Igen, előadott egy ködös mesét, amiből szinte semmit nem értek.

Gábor majdnem elmosolyodott, mert Szilvitől tudja, Vivien mindent tud. Tetszett neki, hogy nem árulja el a barátnőjét. Belement a játékba.

- Nem bizalmatlanságból ködösít. Elkövetett egy csúnya hibát, amivel veszélybe került a családjával együtt. Kezembe vettem a dolgot, ha hallgat rám, remélem, tudok rajta segíteni. Most azonban az lenne fontos, hogy felépüljön. Ne hibáztasd magadat, az ötleted kitűnő volt, Szilvire hatott a kelleténél rosszabbul, a gyenge idegrendszere miatt.

- Szentséges ég! De hülye vagyok, hiszen tudom, milyen labilis. Tényleg tudnál rajta segíteni?

- A részvételével igen. Figyelj, azt mondta, van nálad két levél, semmisítsd meg, vagy küldd vissza neki velem.

- Oké, az a tisztább, ha visszaküldöm - vette ki a táskájából, és nyújtotta Gábornak.

Közben látta, az előadó professzor befordult a folyosóra. Megköszönte Gábor jelentkezését, elköszöntek egymástól.

3.

Mióta Krisztián Pesten volt, nem volt egy perc nyugta a lány miatt. Leült Zsombival, megbeszélték, szorítanak a hurkon és még veszettebb munkatempót diktálnak maguknak. A srác azonnal ráállt, hiszen neki is érdeke volt, hogy mielőbb Japánban lehessen. Pár óra alvást engedélyeztek maguknak, amitől Krisztián egyre fáradtabb lett. Vivient kezdte rendszertelenül hívni. Akkor is csak távirati stílusban érdeklődött hogyléte felől. Magáról szinte semmit nem mondott, ami a lánynak meglehetősen rosszul esett. Pár napig elhitette magával, időhiány miatt teszi, de aztán gyanakvó lett: talán nem a munka az oka a változásnak, hajtottak eddig is.

Bár a család nem hagyta magára, igyekeztek bevonni programjaikba, Vivien mégis magányosnak érezte magát. Egyre lehangoltabb lett, kedélybeteggé vált. Kezdték idegesíteni Szabika ovis történetei, állandó csacsogása. Végül a megsokasodott fordítói munkájára hivatkozva bezárkózott a szobájába. Próbálta lekötni magát, de hiába. Sem a fordítás, sem a tanulás nem érdekelt. Tépelődésebből telefoncsörgés zökkentette ki. Izgatottan nyúlt érte, hátha Krisztián hívja, és tisztázhatja vele a dolgot.

- Szia, Vincsi! - hallotta Szilvi bágyadt hangját.

- Szia, Szilvikém! Mi van veled? Rettenetesen nyugtalan vagyok miattad, amióta Gábortól tudom, balul sikerült próbálkozás volt az ötletem.

- Ne magadat okold, édeske. Nekem alakulnak rosszul a dolgaim, te csak segíteni akartál. Jobban vagyok, nincs miért aggódnod. Gabi minden nap bejött hozzám, ez sokat segített. Itthonról hívlak, saját felelősségemre hagytam el a kórházat. Nem volt maradásom. Rengeteg a hiányzásom, félek, hogy évet kell halasztanom, amit nagyon nem szeretnék. Szerencsémre,

Gabi a segítségemre van ebben is, amiért egyre jobban kötődöm hozzá. Vincsikém, örült káosz van körülöttem, mégis boldog vagyok.

- Mi van Tamással?

- Képzeld el, a ház előtt sétált, amikor hazaértem a kórházból. Azt mondta, elhatározta, ott vár rám, ha kell hetekig... hónapokig. Megijedt a látványomtól. Bár nem Berlinbe, de átköltöztetett az úgymond ideiglenes lakásomba. Tetszik, talán még jól is érezném magamat, ha nem kéne fogolyként élnem benne. Végre magával kapcsolatban is színt vallott. Elvált, féléves kisfia van, akiért beindította a gyerek-újraelhelyezési pert. Az exe akadályoztatja a láttatást. Állandó idegfeszültségben él emiatt.

- Jó kis kalamajkába keveredtél.

- Háát, mit mondjak... Tomi megtudta, csatlakozik hozzájuk az ex-e, ki akar költözni hozzá, ezért sürget engem. Kért, ne hátráltassam a helyzetünk rendezését. Vincsi, beleőrülök, ha Gabesz elkésik a segítséggel.

- Gábor mit tud minderről?

- Mindent és nyugtatgat, ne aggódjak, ha a tanácsai szerint cselekszem, megoldja az életemet.

- Akkor bízz benne és ne idegeskedj.

- Bánt az is, hogy veled nem merek talizni, pedig olyan jó lenne egy nagyot sétálni, dumcsizni.

- Talán letisztulnak a dolgok és lehet minden úgy, mint nyár elejéig volt.

- Köszí a vigasztaló szavakat, bár igazad lenne. Elköszönök, Gabival van randim, majd hívlak, puszi, drága Vincsikém!

- Várom a hívásodat, vigyázz magadra! Puszi neked!

Másnap fáradtan, kialvatlanul ment az egyetemre, mert hiába maradt fent éjfélig, Krisztián nem hívta. Ott ült az előadásokon, de lelki gyötrelmén kívül mással nem tudott foglalkozni. Délután, mint egy holdkóros, maga elé nézve lépett ki az épületből. Összerezzen, amikor egy idős, ősz férfi ráköszönt:

- Csókolom a kezét, hölgyem! Remélem, nem tévedek, Tihanyi Vivienhez van szerencsém.

Ijedten mérte végig. Ismerősnek tűnt az arca, de abban biztos volt, rokona nem lehet. Őket bármelyiküket felismerné. Oldalra lépett, hogy kikerülje, de a férfi kedvesen útját állta:

- Engedje meg, hogy igazoljam magamat - vette elő személyi igazolványát. - Tihanyi Gáspár vagyok, az édesapád.

Vivien levegő után kapkodott, megtántorodott. Ha a férfi meg nem fogja a karját, elvágódik a betonon.

- Nem... Ez nem lehet... Ön nem lehet az én apám, ő nem idősebb negyvenhét évesnél.

- Nézd meg az igazolványomat, drága kislányom! Negyvennyolc vagyok... de hát ilyen az élet... megtöri az embert, ha akkora bánatot hord magában, mint én.

- Akkor sem értem, hogy kerül ide... miért nem volt rám kíváncsi huszonegy évig...

- Hh... Hogyne lettem volna, drága kis szívem. De téged megtalálni szinte a lehetetlenséggel határos, pedig éveket szántam rá. Bizonyítékként álljanak előtted a lakcímeid, ahol eddig laktál - vett elő egy jegyzettömböt.

Vivien döbbenten lapozgatott benne.

- Úristen! Magam sem hittem, hogy ez ilyen rengeteg.

- Ha hiszel nekem, ülünk be valahova, ne az utcán beszéljünk. Szeretném, ha megismerkednél az én variációmban is a tragikussá vált életünk alakulásával.

Vivien némán nézte az előtte álló ősz férfi megtört, szomorú vonásait. Pár hónapja legfőbb vágya, hogy a múltját megismerje. Íme itt a lehetőség, nem szabadna elszalasztania. Hangosan annyit mondott:

- Szeretném megismerni, csak a hirtelen felbukkanásától teljesen összezavarodtam.

- Kérlek, kislányom, ne magázz engem. Az olyan távolságtartó. Megértem, hogy zavarban vagy. Amikor közeledtél hozzám, bennem is tódultak az érzések.

Vivien lassan, kóvályogva indult meg a cukrászdába, ahol Szilvivel szoktak találkozni, amíg tehették. Egymás mellé ültek le. Vivien javaslatára Gáspár két krémest és üdítőt rendelt mindkettőjüknek. Pár percig némán nézték egymást. Gáspár törte meg a csendet:

- Mindenekelőtt jó volna tudnom, mit tudsz rólam.

Kis hallgatás után elmondta azt a keveset, amit több, mint egy évtizede hordoz magában.

- Szíven ütött, amikor azt mondtad, miért nem voltam rád kíváncsi huszonegy évig. Ó, édesem, ha tudnád, milyen kanossza-járáson mentem át, mire rád találtam, nem feltételeznél rólam ilyesmit.

- Mit is mondjak erre... Régóta izgatnak a múltamban meghúzódó titkok. De a mostoha körülmények, amik között felnőttem, tüskéssé, félénkké tettek. Nem mertem szembenézni a valósággal. Mostanában kezdett érlelődni bennem a gondolat, utána járok, milyen tragédia húzódhat meg a háttérben. Szeretném megérteni, ha tényleg kíváncsi voltál rám, miért nem jöttél el a nagymamám temetésére?

- Azért, édes kislányom, mert csak jóval utána tudtam meg anyukád bátyjától - akivel néha összefutunk a városban -, hogy meghalt.

- Ő vajon miért nem volt ott?

- Azt mondta, ő is csak akkor tudta meg, amikor hozzákerült a hagyatéki ügyetek.

- Felfoghatatlan számomra, milyen család a miénk?

- Anyukád rokonságának múltja eléggé zavaros, nem látok rajta át én sem, beszéljünk inkább magunkról. Amikor megtudtam, hogy teljesen egyedül maradtál, keresni kezdtelek. A kollégiumok sorát hívtam fel, mire megtudtam, hol találhatok rád. Azonnal Pestre utaztam. Letört a hír, hogy kiköltöztél onnan. Ezzel vette kezdetét a kanossza-járásom. A tanulmányi osztályotokon ismerik már a hangomat, annyiszor hívtam őket. Mire ugyanis felkutattam a kapott címet, te már nem laktál ott. Kétszer próbálkoztam azzal, amivel ma, de egyik alkalommal két óra várakozás után kerestettelek, de nem találtak meg az épületben. A következőn pedig későn értem ide, addigra hazamentél. Nyár elején rémültem meg, amikor újabb címért hívtam a tanulmányis hölgyet, és közölte velem, nekik az a címük van, amit előzőleg adott. Tanácsalanságomban elmentem a nagybátyáéhoz, hátha többet tud rólad, de csak ráijesztettem a híremmel. Az ötlete alapján együtt mentünk el a gimnáziumi volt osztályfőnökhöz, mert nagybátyádnak tudomása volt róla: ő állt melletted a nehéz időkben. Sajnálkozva mondta, mivel sűrűn költözködsz, te hívod őt, de tavaly nyár óta nem tud rólad. Nem adtuk fel. Abban maradtunk, külön-külön keresünk tovább. Aki rád talál, értesíti a másikat. Nem volt türelmem várni. A népszerűségi nyilvántartóhoz fordultam, de náluk a fellegvári állandó lakcímeden vagy nyilvántartva. Ekkor a szomszédaidhoz mentem, de amint magam is láttam, a temetés óta nem jártál ott. Fellelkesített, amikor két napja újabb címet kaptam.

- Szent ég, ezt végighallgatni sok.

- Elmondod, miért választottad ezt az utat a kényelmes kollégium helyett?
- Magányos farkasként nőttem fel, képtelen voltam megszokni a közösségi életet.
- Akkor azt mondd meg, életem, miből tartottad fent magadat?
- Zsófi néni elintézte, hogy az anyu után, majd nagymamám után árvaságít kapjak. Ezenfelül kiemelt ösztöndíjam van, fordítóirodáknak dolgozom, gimnáziumi tanulókat korrepetálok.
- Ó, drága anyukám! büszke vagyok rád, hogy ilyen talpraesetten élsz, de ennyi minden mellett hogy van időd tanulni?
- Kell lennie. Érettségiig kitűnő voltam, be akartam bizonyítani magamnak, itt sem adom lejjebb.
- Olyan törekenynek, védtelennek tűnsz, egyszerűen ámulatba ejtesz a határozottságoddal. Hű a mindenit, hogy elszaladt az idő! Másfél óra múlva indul az utolsó vonatom, addig haza szeretnék kísérni - álltak fel.

Útközben Gáspár törte meg a csendet:

- Talán nem hiszed el, de ismeretlenül szeret téged a családomban mindenki, kicsitől nagyig. Különösen a nagymamád izgul érted. Velem drukkolta végig a két évet. Amikor eljöttem, a lelkemre kötötte, ha megtalálalak, beszéljelek rá, látogass meg bennünket. Szeretne legalább egyszer magához ölelni téged. Az egészségi állapota miatt sajnos ő nem tud ideutazni. Tudom, nagyon elfoglalt vagy, de a kedvéért, kedvemért megtennéd?

Vivien elgondolkodott. Ez a hétvége lenne jó, a következőn talán már itthon lesz Krisztián. Papájára nézett:

- Ezen a hétvégén talán be tudnám szorítani, de már csütörtök van.
- Az nekünk nem akadály, kicsim. Holnap, holnapután dupla szabadnapom van, de ha szombaton eljössz, kiveszem a vasárnapot szabadságnak.
- Arra nincs szükség, péntekenként nem járok be az egyetemre.
- Akkor talán jöhetnél velem.
- Azt nem tehetem. A vőlegényemmel meg kell beszélnem. Ő jelenleg külföldön van, de a reggeli vonattal elmehetek.
- Nagyon várunk, anyukám. Ha jól emlékszem, nyolc és fél kilenc között jön Pestről vonat. Ó, kicsim, a nagymamád aludni sem fog izgalmában.

Közben megérkeztek az albérlethez. Az ajtóban megölelték egymást, úgy váltak el. Amíg Gáspár mögött be nem csukódott a lenti kapu, Vivien szoborként állt. Igaz lehet, mégis fontos az édesapjának, a rokonainak? - töprengett, miközben rázárta az ajtót. Meglepetten nézett körül, miért van akkora csend, sötétség. Dorka ilyenkor még javában a konyhában ténykedik. Felkapcsolta a villanyt, egy cédula várta az asztalon:

„Vivikém, este hétig vártunk. Nagyon szerettük volna, ha velünk tartasz hétvégére, de sajnos tovább nem tudtunk várni. A hűtőben hagytam neked húslevest, meg töltött paprikát, edd meg, csillagom, nehogy elromoljon. Legkésőbb szombaton este itthon vagyunk.

Ölelünk, puszilunk”

Izgatott lett, amikor látta, villog az üzenetrögzítő. A telefonhoz ment. Krisztián volt, de csak annyit mondott, nagyon nyugtalan, hogy fél nyolc elmúlt és még nincs otthon, amint tudja, hívja. Órájára nézett, ilyenkor már a szállodában kell lennie - tárcsázta, de reménytelenül

csöngött a világba. Fél óránként hívta éjjél, hiába. Üzenetet hagyott neki, bármikor ér vissza, hívja őt. Ült a telefon mellett, járt az agya. Azzal nyugtatta magát, nem ér rá, de amint teltek az órák, egyre reménytelenebbé vált. Biztosan érezte, nem a megfeszített munkatempó tartja tőle távol. Borús gondolatai könnyeket csaltak szemébe. Kétségbeesett zokogás lett úrrá rajta. Nem tudott megnyugodni. Órájára nézett, lesújtva készülődött. Mielőtt elindult, Krisztiánt tárcsázta, ismét szánalmasan csöngött a semmibe. Sírástól fuldokolva annyit mondott az üzenetrögzítőre: ért mindent, szerencsét kívánt neki majd elköszönt. Az előszobában megtorpant, szabad-e neki elutaznia, Krisztiánt kétségbe ejtenie? Végül meggyőzte magát, annyira nem lehet elfoglalva, hogy egy percre fel ne hívhatná. Apukájának sem okozhat csalódást mindjárt az első alkalommal. Írt Dorkának pár sort:

„Szia, Dorka, édes! Csütörtökön váratlan esemény történt velem, azért jöttem későn haza. Emiatt hétvégére el kellett utaznom. Igyekszem vasárnap estére itt lenni, de ha nem úgy alakul, hívlak, ne aggódj értem. Édi voltál, hogy kajcival gondoltál rám. Be-
teszem a jégre.

Puszillak benneteket: Vivien”

HUSZADIK FEJEZET EGY HÁZASSÁG TÖRTÉNETE

1.

Krisztiánt nyugtalanították a Tamástól hallott hírek: a pestiek sorra buknak le, Szilvia lakását leplombálva találta. Herbert a történetek miatt érthetően rendkívül ideges, kapkod össze-vissza. Tartott tőle, ha sokáig húzza az elszámolást vele, lehetetlen helyzetbe hozhatja magát. Eltökélten sürgette a tárgyalás befejezését. Szerencséjére monsieur Jacques Alié-ben jó partnerre talált, egy szavába került, ráállt, nem állnak fel addig az asztaltól, amíg minden részletben meg nem egyeznek, el nem készül a jegyzőkönyv. Hajnali fél ötre végeztek. Elégedetten mentek Zsombival a szállodába. Láttá, villog az üzenetrögzítő, némi aggodalommal ment a telefonhoz. Vivien csak akkor hívja, ha valami nincs rendben. Amint meghallotta a lány elkeseredett hangját, izgatottan tárcsázta, hogy a jó hírrel megnyugtathassa. Elszállt a jókedve, amiért hiába csengette többször is, nem vette fel, pedig az előző üzenetében azt kérte, hívja, amint visszaér. Mi történhetett? Mitől keseredett el ennyire? Próbált benne hinni, csak pillanatnyi felindulásában mondhatott ilyen szörnyűséget. Mivel hiába hívogatta, pánikba esett.

Elővette a táskájából a Budapest telefonkönyvet, kikereste Dorkáék számát. Bár kissé kényelmetlenül érezte magát a korai időpontért, de képtelen volt várni. Háromszor időzített le. Rohangált a szobában. Kegyetlen lelkiismeretfurdalás gyötörte, amiért nem hallgatott a figyelmeztető belső hangra. Miért nem tartottak legalább öt perc szünetet, hogy felhívhatta volna őt.

Járt az agya. Rajta kívül nincs senkije, el nem utazhatott, de akkor miért nem veszi fel a telefont. Dacból? Áá, Vivien annál sokkal komolyabb, hogy ilyen helyzetben ilyesmivel szórakozzon. Kórházba került? Úgy érezte, megőrül. Átrohant Zsombihoz. Még ébren volt.

- Nagy baj van. Nyugtalanító híreket kaptam Pestről, oda kell mennem.

- Akkor szerinted hogyan tovább?

- Én legkésőbb vasárnap délre itt vagyok, hogy részt vehessek Alié úr ebédmeghívásán és az esti színházlátogatáson. Az eltűnéseidet Csámpás Tomi kérése kapcsán rendezzük le. Mivel vasárnapra elkért téged Herberttől, az eredeti elképzeléstől eltérően nem hétfőn, hanem vasárnap hajnalban ér halálos kimenetelű baleset a repülőtérre menet közben. Most pedig aludd ki magadat és reggel irány a család. Tájékoztasd a szüleidet a fejleményekről és legkésőbb vasárnap reggel ülj fel a tokiói gépre, hogy mire Herbert értesül a halálhíredről, biztonságban lehess. A korábbi megbeszélésünk szerint a szüleid tegyék el a gyásztáviratot, amivel bármikor igazolhatják a halálhíredet. Számodra ennyi a változás. Úgye, kérem sem kell, a biztonságod és lebukás elkerülése érdekében az időpontokat feltétlenül betartod.

Zsombi sűrűn bólogatott igent, miközben Krisztián folyamatosan beszélt.

- Én vasárnapra bombabiztos alibivel rendelkezem majd, miért nem voltam egész nap elérhető. A szörnyű hírről hétfőn reggel Tomitól fogok értesülni.

Zsombi képtelen volt megszólalni Krisztián felkészültségétől, a meghatottságtól. Krisztián pár másodperc hallgatás után elérékenyülten beszélt tovább:

- A csudába is, rohadt nehéz tőled végleg búcsút venni. A hat hét közös munkánk alatt megkedveltelek. Remélem, egyikünk sem fog csalódni: én jól döntöttem Japánnal kapcsolatban, te pedig okosan élsz a lehetőséggel. Hiszel már benne, amint bedolgozol magadat, anyagilag többet segíthetsz a családon, mintha velük lennél?

- Efelől nem voltak kételyeim, csupán a kihívástól paráztam, na meg attól, vajon láthatom-e még őket valaha?

- Dúsgazdaggá teheted magadat, és nem lesznek előtted akadályok. Szerintem, két éven belül akár magadhoz veheted a családot, kicsitől nagyig. Na de rohannom kell, nehogy lekéssem a gépet. Szerencsés utat és megérkezést! Hívlak majd, kíváncsi vagyok a fogadtatásodra.

- Neked is a legjobbakat! Nagyon köszönök mindent, amit értem tettél! Nem is tudom, hogy hálálhatnám meg.

- Megháláltad a derekas helytállásoddal. Nekem az lesz a köszönet, ha jól döntöttünk, és megtalálod a helyedet végre. Heló fiú!

- Nagy reménnyel vágok bele az új világ új feladataiba. Még egyszer kösz mindent! Minden jót, heló Vid!

Mint az őrült, rohant a repülőtérré. Férihegyről egyenesen Vivienhez ment. Lesújtva látta már messziről, minden ablak le van sötétítve. Felrohant a második emeletre, nyomta a csengőt ész nélkül. A szomszédasszony jött fel a lépcsőn.

- Jó napot kívánok, Fellegiékert keresi?

- Igen, kezét csókolom.

- Elutaztak hétvégére. A kis albérlőjük tegnap későn este egy férfivel jött haza. A kislányt hajnalban láttam elmenni.

Krisztián döbbsenten hallgatta a hölgyet, majd megköszönte az információt. Lesietett a lépcsőn. Beült a kocsiába, és próbálta visszapörgetni, mit hallott. Nem, az nem lehet igaz, hogy Vivien férfivel jött volna haza. Akkor miért kereste olyan kétségbeesve? Hova mehetett hajnalban? Teljes gázt adott, a budai házába ment. Támolyogva ment be a garázsba. Úgy érezte, meghasad a szíve, amikor megcsapta Vivien parfümjének illata, ami még ott keringett a levegőben. A fáradtságtól, elkeseredettségtől lerogyott a fotelbe. Járt az agya, mit tehetne, hova mehetne? Július közepén tudta, Pesten van, járhatta az utcákat, parkokat. Most télen van, van ítélve. Vivien nem hihet mást, mint hogy hűtlen lett hozzá. A helyében ő is erre gondolna, hiszen amióta a franciákkal tárgyal, egyre rendszertelenebbül hívta. Nem... nem hisz, nem hihet a nőnek. Vivien soha nem lenne hűtlen hozzá! De akkor ki volt az a férfi? Bement a lakásba? Csak elkísérte valamiért őt? Nem, képtelenség... Az a két üzenet őszinte kétségbeesésről árulkodik. Különösen a második. Hajnali fél ötkor hívta, ő körülbelül ötre ért a szállodába. Fél órán múlhat a boldogságuk. Filmszakadásszerűen tompult el az agya, hanyatlott ernyedten hátra.

Órák teltek el, amikor nagyot szusszanva arra riadt fel, fázik. Fel akart kelni, de nem engedelmeskedtek a lábai. Komoly erőfeszítés árán vonszolta át magát a szobájába. Mint egy zsák, huppant az ágyára. Magára rángatta a takaróját, és ismét ájulásszerű kábulatba esett. Lázálmában Vivien állt az ágya előtt, szomorú, kérdőre vonó tekintettel nézte. Könyörögve kérte, bocsásson meg neki, nem vétett ellene, csak elvakultan dolgozott, hogy mielőbb jöhessen hozzá. De ő szoborként állt, és mereven nézte. Nyúlt feléje, de hiába erőlködött kétségbeesve, nem érte el. A következő látomásában a fotelben ült, elkeseredetten sírt. Fájdalmas hangon hajtogatta: „Krisz, miért hagytál el? Nem ezt ígérted.” Üvölteni tudott volna tehetetlen elkeseredettségében.

Felriadt, a takarója a földön, a ruháiból csavarni lehetett a verejtékét. Rázta a hideg. Kikóválygott a fürdőszobába. Forró, majd jéghideg vízzel permetezte magát. Megette a szendvicseket, amit reggel vett az útra. Teát főzött, lázcsillapítót vett be. Lefeküdt, és végre mély álomba zuhant. Amikor felébredt, hosszan dörzsölte szemét. A szobába szűrődő félhomályból pró-

bálta kitalálni, hol van, hajnalodik, szürkület lehet? Órájára nézett, nyolc óra volt. Meglepetten állapította meg, átaludta a pénteket. Nem csoda, hiszen hetek óta csak órákat pihentek Zsombival.

Fogta a telefont, tárcsázta Vivient, de hiába. Lesújtva ült, keserűen sóhajtozott. Mire volt jó az emberfeletti hajtás? Semmire. Magányosabb, mint valaha. A fanatizmusának köszönhetően talán végleg elveszítette az egyetlen, drága lényt, akiért érdemes lett volna élnie. Önvád gyötörte. Kiment a teraszra. Nézte a szemközti fák fölött fénylő csillagpárt, amit Viviennel választottak maguknak. Halvány reménysugár pislákol a lelkében, talán nem ragyognának csillogóan, ha reménytelen jövő várna rá. Miért nem tud olvasni üzenetükből? Legalább az írányt mutatná meg neki, merre keresse lényének nélkülözhetetlen felét.

*

Vivien öt óra negyvenkor ült vonatra. Rettenetes lelkiállapotban volt. Félt a találkozástól, kesergett Krisztián miatt, aggódott Szilviért. Úgy érezte, nem bírja sokáig, összeroppan a szörnyű teher alatt.

Leginkább Krisztián miatt borult ki. Nem fogta fel, hogy lehet vége ilyen hirtelen a nagy szerelemnek. Azt talán el tudta volna viselni, ha a lehetetlen természete miatt fokozatosan ábrándul ki belőle, de az esetleges hűtlensége elfogadhatatlan számára. Ez az elvesztésén túl azt is jelenti, alkalmatlan a párkapcsolatra. Nem csak megszerezni nem képes senki szimpátiáját, de megtartani sem. Talán az lenne a legjobb, ha többé nem találkoznának. Ő úgyis csak megkeseríti mindenki életét, aki útjába kerül. Amint visszaér Pestre, üzenetrögzítőn köszöni meg mindazt, amit érte tett a nyár folyamán. Megrettent a gondolattól, Krisztián ezentúl már csak a lelke mélyén őrzött gyönyörű emlék marad.

Ült, a könnyein át kifelé nézett, mégsem fogta fel, rég elhagyták Pestet, valahol félúton roboghatott vele a vonat. Egyre rosszabbul érezte magát. Mintha a növekvő távolság Krisztiántól szakítaná el. Butaság. Mit számít a több ezer kilométerhez képest a csaknem háromszáz, ami Pest és Fellegvár között van. Képtelen szabadulni a gondolattól, legalább üzenetet hagyhatott volna. Ez igaz, de a történetekért akkor is egyedül ő a hibás. Miért nem tanult a múltból? Még Dávid folytonos felbukkanásaival küzdött, amikor beengedte szívébe az érzéki gyengédséggel közeledő, úri modorú Krisztiánt. Azzal szédítette meg, ami a mai fiatalokban nyomokban sincs meg. Mennyit kell még csalódnia ahhoz, hogy bevésődjön a tudatába: a férfiesség múlandó?

Végül is ki ő? Egy beazonosíthatatlan senki... egy nincstelen egyetemi hallgató, akit csupán számtalan albréleti szoba jegyez. Akire az édesapja is csak évek alatt, kitartó keresés után talált rá. Kár, hogy most, amikor a legboldogtalanabb, amikor a legkevésbé lesz képes örülni annak, amire kicsi kora óta vágyott: megismerhesse az apukáját, megtudhassa tőle, miért hagyta el őket.

Gondolatai ismét Krisztiánra terelődtek. Mennyi visszautasításban volt a szerelmének elnyeréséig része. Mennyit szenvedhetett mellette. Most mégis vége. De szabad-e neki véget vetnie? Minden folyamatnak van lefutása, annyival feltétlenül tartozik neki, hogy ezt ne vegye el tőle. Nagyon sóhajtott: eljegyzésükkor mennyire bízott benne, vége a magánynak, kiszámíthatatlanságnak, örökös változásnak. És tessék, most még bizonytalanabbá vált élete, mint eddig bármikor. Ugyanott tart, mint nyár elején. Ugyanúgy tódulnak elé a megválaszolatlan kérdések. Abban már nem mer hinni, hogy az előtte álló változás oldja meg életét. Nem. Ő már annyiszor hitt hiába. Fel kell fognia, csak magára számíthat.

Kesergéséből arra eszmélt, pár perc, és Fellegvárra ér. Kis tükreben megigazította frizuráját, amennyire tudta, eltüntette arcáról a sírás nyomait. Magára vette kötött kabátját, kiállt a peronra. A hideg levegőtől egészen felfrissült. Nézte a jól ismert tájat. Most mintha minden ház, fa és bokor őt üdvözlőné, nem úgy, mint eddig, amikor a nagyanijához utazott haza.

2.

A vonat lassított. Úgy vert a szíve, alig kapott levegőt az izgalomtól. Meghatotta, hogy amint meglátta őt a papája, odajött és a kezét fogta, amíg a vonat meg nem állt. Magához ölelve segítette le a vonatról.

- Csakhogy itt vagy... eljöttél. Mindenki boldog, hogy meglettél, végre megismerhetnek. Hogy utaztál, drága kislányom? Miért van kisírva a szemed?

- Problémamentesen utaztam. A lelki megpróbáltatások mindig könnyeket csálnak a szemembe, de kimondhatatlanul örülök, hogy megismerhetlek téged. Felfoghatatlan, végre nekem is lesz családom... lesz kihez tartozzak.

- Nem azt mondtad tegnap, hogy vőlegényed van? - ült be mellé a kocsiba.

- De igen, csak olyan bonyolult az egész. Két napja, egy semmitmondó üzeneten kívül nem tudok róla semmit. Eddig ilyen még nem fordult elő, mióta együtt vagyunk.

- Hagytál neki üzenetet?

- Hagytam, nem is egyet.

- Akkor jó, tudja, jó helyen vagy, ha előkerül.

- Nem tudja. Nem tudná értelmezni. Üzenetrögzítőre nem hagyhatok életmesét - mondta lehangoltan.

- Ó, fiatalok... mennyit kell még tapasztalnotok, csalódnotok, hogy komolyan vegyétek a kapcsolatokat, életeteket.

- Apukám, Krisztián úgy tudja, nincs senkim. Két mondatban hogy magyarázzam el neki, huszonegy év után előkerült az apukám, nála töltöm a hétvégét.

- Szerintem ennyi éppen elég lett volna hozzá, hogy ne idegeskedjen, ha keres.

Vivien elgondolkodott. Lelkiismeretfurdalása lett, amiért felelőtlen volt.

- Akkor ezt megint jól elszúrtam nagy-nagy elkeseredésemben. Ha vége, megint én vagyok az oka.

- A komoly dolgok nem így működnek, kicsim, de hogy szereztél neki pár kellemetlen napot, az biztos. Persze ő is neked, mert egy percének csak kellett volna lennie, hogy üzenetet hagyjon.

- Nekem is folyton ez jár a fejemben.

- Próbálg megnyugodni, és bízz benne, jóra fordul minden. Ó, hogy te milyen gyönyörű hölgy lettél! Mintha anyukádat látnám - nyitotta a kaput a távirányítóval. - Menjünk be drága, mielőtt kirohannak a kishúgaid.

- Húgaim is vannak?

- Vannak, Vivikém, három és fél évesek az ikrek. Alig tudtam tőlük elszabadulni - engedte maga elé a házajtóban.

Ott tolongott mindenki, kicsitől nagyig az előszobában. A nagymama ölelte elsőként magához. A két kis húga a kezét szorongatta. Viviennek elállt a szava a meleg fogadtatástól.

- Drága kicsi angyalkám, én elveszett unokám! Csakhogy meglettél! - zokogta. - Annyira izgultunk, hogy előkerülj végre! Rengeteget bánkódtunk miattad! Mondd, hogy veszhet el egy gyereklány abban a nagy Budapestben? Már minden reményünk odalett, azt hittük, soha többé nem kerülsz elő - szorította magához a síró lányt.

- Annyira rossz volt magányosan élni. Úgy vágytam rá, hogy élhessek én is családban, mint mások.

- Ezentúl hozzánk tartozol, velünk élhetsz, ha akarsz. Akarsz, én drága kincsem?

- Nem az akaratomon múlik. Körülöttem olyan bonyolulttá vált minden, felelőtlen ígéretet pedig nem szeretnék tenni.

Végül Zsóka, Gáspár felesége lépett oda hozzá. Bemutatkoztak egymásnak. Zsóka is magához ölelte:

- Higgye el kislány, ismeretlenül is megkedveltem önt, annyi szépet és jót hallottunk magáról a volt osztályfőnökétől, de apukája is mindig szeretettel emlegeti önt.

- Igazán nem is tudok mit mondani, teljesen meg vagyok hatódva. Arra kérem, ne magázzon engem.

- Rendben van, de akkor te se engem.

- Köszönöm a megtiszteltetést.

Vivien leguggolt a kezét szorongató két kicsi közé. Magához ölelte mindkettőt:

- Annyira örülök, hogy két ilyen aranyos húgom van.

- Mi is, csak sehogy sem tudtuk elgondolni, mekkora is lehetsz...

- Milyen is lehetsz... Csak azt tudtuk, te már nagy iskolás vagy...

- Apuci sokat mesélt rólad. De akkor sem tudtuk kigondolni, hogy te már ekkora nagy vagy - vágta egymás szavába.

- Mit mesélt, kicsi angyalkáim?

- Hát hogy te is megszületted neki...

- Meg hogy nagyon szeret téged is, csak nem tud megtalálni...

- Meg hogy nagyon kell téged keresni, mert egyedül vagy... - beszéltek egyszerre.

- Nagyon örülök, hogy ennyire hiányoztam. Ezentúl sokszor jövök hozzátok, nem fogok elveszni.

- De igaziból így legyen, mert ha mégsem, a nagyika nagyon szokott sírni, amikor rólad beszélgetnek - mondta a jobb oldalán csimpaszkodó csöppség.

- Jaj, Istenkém, olyan egyformák vagytok, meg sem tudlak különböztetni benneteket. Melyikőtök a Vilcsike... Vircsike.

- De. Azért, mert én vagyok a Vilcsi. Nekem mindig azt mondja anyuci, ne beszélj már annyit, te lotyogós.

- Te miért nem vagy olyan locsi-fecsi, mint Vilcsike? - puszilta meg a kis Virág mosolygós pofiját.

- Nem is... mert én is, csak Vilcsike olyan hangosan kiabál, és mindent hamar elmond előre, amit én kigondolok.

Vivien kacagva puszlta meg mindkettőjüket. Gáspár könnyektől csillogó tekintettel nézte, milyen szeretettel öleli magához a két kicsit.

- Ülünk asztalhoz, mert minden elhűl - mondta Zsóka mosolyogva.

Az ikrek versengve szaladtak Vivien helyéhez, hogy mellette ülhessenek.

Reggeli után Gáspár és Vivien a nappaliban ültek le. Pár percig zavart csönd uralta a szobát, majd Gáspár fényképalbumot vett elő:

- Mielőtt bármit mesélnék neked, nézd végig. Saját szemeddel győződj meg róla, milyen boldogok voltunk anyukáddal, amíg a nagyanyád szét nem választott minket.

Vivien könnyein át nézte a boldogságtól sugárzó édesanyját, akit ő egyetlen egyszer nem látott ilyennek. Gyönyörű menyasszony volt. Családi képeken, de minden felvételen ott állt mellette az apukája, és le nem vette szemét az anyukájáról. Az utolsó képnél hol a papáját nézte, hol a fényképet. Elszorult a szíve az óriási különbség láttán. Igaza volt tegnap, nagyon megtörte őt az élet - gondolta magában. Becsukta az albumot, és már csak a papáját nézte. Gáspár gondolatait próbálta rendezni, hol kezdje életük tragikus történetét, majd kezét a lánya albumon tartott kezére tette:

- Nehéz megszólalnom... még mindig az a mondatod jár a fejemben, miért nem voltam rád kíváncsi huszonegy évig. Elhiszed nekem, ha így lenne, nem mernék a szemedbe nézni?

- Igen, a tegnap és a mai fogadtatásom igazolja szavaidat. Sajnálom, hogy kimondtam a bántó mondatot, nem érdemelted meg.

- A te helyzetekben mások sokkal keményebben fogalmaztak volna. Drága kislányom, én anyukád és a te elvesztésedbe öszültem bele.

- Engem pedig ennek a titka foglalkoztat évek óta. A képeket nézve érthetetlen számomra, ilyen boldog párt, mint amilyennek tűntök, hogy lehet egymástól szétválasztani.

- Kegyetlen módszerességgel. Öt és fél évébe került nagyanyádnak.

- Szörnyű! Hogy létezhetnek ilyen gonosz emberek? Apa, én olyan zavarban vagyok... Itt ülünk egymással szemben, a szavak ízét kóstolgom: apukám... édesapám... olyan jó, olyan nagyon jó kimondani, mert végre számomra is tartalommal töltődtek meg.

- Keresem én is a szavakat. Fáj a hangodból áradó keserűség, kicsi angyalkám - szorította meg melegen a kezét.

- Már nincs rá okom, hiszen életem egyik legboldogabb napja a mai.

- Mesélj magadról, hadd szembesüljek vele, mit vétettem, mit mulasztottam akaratomon kívül veled szemben?

- Nem szívesen emlékszem vissza a gyerekkoromra, de jogod van hozzá, hogy hallj róla. Anyucit nagyon szerettem, de a végtelen szomorúsága miatt nem tudtam hozzá közel kerülni. Sokat faggattam felőled, de mindig csak annyit mondott: jó ember voltál, kár, hogy nem élhetsz velünk. Nagyapánál is hiába kíváncsiskodtam, csak sóhajtozott válaszok helyett. Nagyanyám szidott, átkozott mindig.

Majd arról mesélt, milyen kegyetlen sorsa volt nagyanyja mellett, miután egyedül maradt vele.

- Ezért menekültem előle Pestre - fejezte be.

- Te jó isten! Miért kellett téged bántani?

- Sokszor éreztem úgy, a létemért. Nem egyszer mondta, olyan elvetemült gonosz vagy, mint apád, de kiverem belőled. Nem sok ember van az életemben, akiben bízhatok, akit szeret-hetek. Zsófi néni ilyen. Neki köszönhetem, hogy maholnap közgazdász leszek. Ő intézte el, hogy anyu, majd nagyanya után árvaságit kapjak... egyáltalán minden hivatalos ügyemet ő intézett. Nehezen szoktam bele az önálló életbe. Nem egyszer feküdtem le éhesen, mert nem jutott eszembe, ha nem veszek magamnak kajcit, nincs mit ennem.

- Ó, Istenem! Büszke vagyok rád, ugyanakkor rettenetesen bánt, hogy így kellett felnőned - sóhajtozott keserűen.

- Ne keseregj, apukám, felnőttem, már sokkal könnyebb.

- Hogy te is megérthess engem, kezdem egészen az elején.

Vontatottan fogott bele a hosszú történetbe, de csakhamar belelendült.

- Anyukád ötödikes, én nyolcadikos voltam, amikor megismertem. A közelünkben laktak. Egyik reggel nekem kellett megvédenem a fiúk gonoszkodásaitól. Attól kezdve mindennap együtt mentünk a suliba. Élveztem a társaságát, okos, értelmes lányka volt. Érdekes történetei voltak a természetről. Miután elballagtam, pár évre elvesztettük egymást. Szakközépiskolá-ban érettségiztem. Negyedikes voltam, amikor a közeli moziban egymás mellé szült a jegyünk. Örültünk egymásnak. Ezt követően rendszeresen találkoztunk. Abban az évben halt meg az édesapám, nappalin nem tanulhattam tovább, én lettem a családfenntartó. Esti egyetemen folytattam a tanulást. Bár elég ritkán találkozhattunk, de ragaszkodtunk egy-máshoz, kölcsönös szerelem alakult ki köztünk. Amikor Judit főiskolára kezdett járni, nagyanyád rangon alulinak talált engem hozzá.

- Anyu is? - kérdezett közbe.

- Ő nem, de soha nem mert az anyjával szembeszállni. Eleinte a találkozásainkat korlátozta. Miután így nem tudott bennünket szétválasztani, nyíltan tiltotta tőlem. Ekkorra azonban már erős érzelmek kötöttek bennünket össze. Judit félt az anyjától, azt kérte tőlem, találkozzunk titokban. Amikor jó állásom, fizetésem lett, feleségül akartam venni, de arra hivatkozott, amíg nincs biztos egzisztenciája, nem akar férjhez menni. Csak később derült ki, anyukámtól félt, nem akarta őt is magunkra haragítani.

Vivien szóra nyitotta a száját, amikor a két kicsi beszaladt, hogy menjenek ebédelni, mert elkésnek a temetettségből.

3.

Amíg Zsóka és a nagymama elvégeztek a konyhában, Gáspár a nappaliban folytatta történe-tüket.

- Mielőtt kimentünk, kérdezni akartál valamit - mosolygott a lányára.

- Csak azt, hogy a nagyika mit szolt az egészhez?

- Amiben tudott, segített, de az volt a véleménye, törődjek bele, Judit nem fog tudni kisza-kadni az anyja büvköréből. Tehetetlen voltam, de szerettem őt, kitartottam mellette. Végül csak összeházasodtunk. A boldogságunk addig tartott, amíg Judit babát nem akart. Persze szerettem volna én is, de féltettem őt, mert vékonyka és gyenge fizikumú volt. Jobbnak láttam volna pár évet várni, de hajthatatlan maradt. Az első babánkat három, a másodikat két

hónapos terhesség után veszítettük el. Az orvos figyelmeztette anyukádat, erősödnie kell az újabb babavállalás előtt, de nem hallgatott rá. Nagyanyád pedig naná, hogy engem hibáztatott. Lehordott mindenféle gazembernek, önző dögnék, aki sorra gyártom a gyerekeket, tönkreteszem Juditot. Anyukád ennek ellenére nem volt hajlandó védekezni, mindenáron babát akart. Kénytelen voltam határozottabban tiltakozni az újabb kudarc ellen. Ekkor megfenyegetett, ha elzárkózom, hazaköltözik az anyjához. Kezdetét vették köztünk a veszekedések. Egyik alkalommal erőszakosan akadályozta meg az aktus megszakítását. Akkor fogantál meg te. Be kell vallanom, sokkal jobban féltem, mint örültem neked. Nem ok nélkül. Pokollá vált az életünk. Részben nagyanyád lejáratott a szomszédok, rokonok előtt, berohangált a munkahelyemre - ahol nem volt ezt követően maradásom -, az iskolába, ahol Judit tanított. A lehetetlen helyzettől idegileg kiborultam, amit tetézett az, hogy az orvos veszélyeztetett terhesnek nyilvánította anyukádat, ő viszont nem volt hajlandó befeküdni a kórházba. Elkeseredettségemben azt mondtam neki, ha a makacssága miatt téged is elveszítünk, feladom, nem folytatok szélmalom harcot a semmiért. Hetekig nem szólt hozzám. Így aztán könnyű győzelmet aratott felettem a nagyanyád. Nyolc hónapos állapotos volt, amikor egyik nap arra mentem haza a munkából, összepakolt, hazaköltözött. Pár sort hagyott az asztalon. Egy hétig bírtam, akkor úgy éreztem, beleőrülök, ha elveszítem őt. Felhívtam, kérve kértem, ne tegye tönkre az életünket, neked apára épp úgy szükséged van, mint anyára. Bár megbánta, amit tett, de sírva mondta, nincs visszaút. Nem értettem a dolgot. Megígértem neki, eladom a házat, elköltözzünk Fellegvárról, de hiába. A nagybátyád segítségét kértem, de anyukád hajthatatlan maradt. Mit volt mit tennem, háttérbe vonultam. Egy hónap múlva sírva hívott fel, nem bírja nélkülem, ne zárjam ki az életemből, tartsuk telefonon a kapcsolatot. Utolsó hónapban volt veled, minden kérését teljesítettem. Boldog voltam, amikor azt kérte, legyenek ott a születésednél. Szerencsénkre éjszakai baba voltál, végig veletek lehettem. Aztán egy jó hónapig ismét nem tudtam rólatok, mert amikor hívtam, az anyja vette fel a telefont. Amint megismerte a hangomat, lecsapta. Majd Judit ismét arra kért, hadd hívjon fel. Belefáradtam a huzavonába és azt mondtam neki, ha nem találkozhatunk, semmi értelme az önsanyargatásnak. Ígéretet tett rá, megoldást keres. Három évre némileg normalizálódott a helyzetem, hetente találkoztunk, veletek lehettem pár órát. A rokonok, barátok segítőkészek voltak, falaztak nekünk.

- Egyszerűen érthetetlen anyu viszonyulása, viselkedése.

- Az volt nekem is. Aranyos baba, majd kisgyerek voltál. Édesen követelted ki, hogy veled foglalkozzak. Legjobban a nyakamban szeretted csücsülni. Nagyokat sikongattál, amikor rugóztattalak. Később állandóan kergetőzni akartál.

Újabb fényképalbum került elő, amiben a felvételek jórészt kettőjükről szóltak. Vivien könnyein át nézte végig. Kitört belőle a sírás. Az járt a fejében, okulnia kell a szülei tragédiájából. Ő éppen olyan makacs tud lenni, mint anyukája volt. Eltökélte, ha módjában áll még, türelmesen végighallgatja Krisztiánt, miért nem jelentkezett. Gondolataiból a rájuk telepedett csend zökkentette ki. Látta, a papája őt nézi várakozóan.

- Bocsánat... Most érintett meg igazán az üzenethagyásra vonatkozó megjegyzésed. Nem fogom anyuci példáját követni. Sokkal türelmesebb leszek ezentúl Krisztiánnal - nézett a karikagyűrűjére.

- A gyávaság, önfejű makacsság megmérgezi a kapcsolatokat - mondta maga elé nézve. - Az ezt követő hét évről nem sok a mondanivalóm, rettenetesen megviselt idegileg a tehetetlenség.

- Bocsánat, hogy közbeszólok, de miért szakadt meg a személyes találkozásotok?

- Mert te egyre okosabb, értelmesebb lettél. Nem akartál elválni tőlem, követelted anyukádtól, hogy veletek lehessenek. Ő pedig rettegve félt tőle, hogy elszólod magadat nagyanyád előtt.

Ettől kezdve csak messziről láthattalak. Majdnem a szívem szakadt meg, amikor szembesülnöm kellett vele, anyukád mint épül le. Kórházba kerülésekor árnyéka volt önmagának. Arra kért, legyek mellette. Csak addig hagytam el a betegágyát, amíg az anyja nála volt. Majd beleőrültem, hogy ott vagy a portán és nem rohanhatok oda hozzád, nem ölelhetlek magamhoz. Kiborultam mindannyiszor. Ilyenkor Judit ezerszer kért tőlem bocsánatot. Európa-hírű professzor küzdött az életéért, de hiába, mert a visszafordíthatatlan folyamatot ő sem tudta leállítani. Jelen volt, amikor örökre lecsukta a gyönyörű szemeit. Csak annyit mondott, a lélek betegsége ellen nincs orvosság. Anyukád utolsó kérése összecsengett a vágyammal, én neveljelek fel. Sajnos nem teljesíthettem, mert nagyanyád körmeszakadtáig ragaszkodott hozzád. Védhetetlen volt ellenem a vád: a vérszerinti rokonságon kívül semmi nem köt bennünket össze. A két album csak három évet igazolt. Te nem ismertél meg a szembesítésnél.

- Atya ég! Ó, ha tudtam volna, ki vagy, amikor megkérdezték, ismerlek-e - sírta el ismét magát.

- Nem a te hibád. Így aztán egyetlen tárgyalás után döntöttek, nincs rá ok, hogy kiemeljenek téged a megszokott környezetből. Emiatt hónapokra ismét gyógykezelés alá kerültem. Számtalanszor vártalak a sulis előtt, de az a vén boszorkány testőrként vigyázott rád. Jogászokhoz fordultam, de amikor megmondtam, te nem emlékszel rám, széttárták a karjukat. A pszichológus azt tanácsolta, botrányba ne keveredjek miattad nagyanyáddal, mert szerinte te is ellenem fordultál volna. Amikor telefonon érdeklődtem utánad, közölték velem, a nagyanyádon kívül senkinek nem adhatnak rólad információt. Ennyi a tragédiánk története, a többi részletet ismered.

- Bocsáss meg, nem számonkérni akarok rajtad bármit...

- Tudom, Zsóka... Pontosan vele akartam folytatni - vágott közbe. - Ő volt anyukád legjobb barátnője. Mindkét alkalommal, amikor hazajöttem a szanatóriumból, meglepődve láttam, anyukád sírján friss virág volt. Hamar kiderült, kitől, mert gyakran kerültük egymást Zsókával vagy a sírnál, vagy a temetőkapuban. Egy idő után hozzám igazította anyukád látogatását. Nagyon jólesett, hogy valakivel végre beszélhettem róla felszabadultan. Amikor sötétedésig nyúltak nosztalgiazásaink, hazakísértem. Így ment évekig. Egyik alkalommal alaposan megáztunk. Behívott magához. Beszélgetés közben kezembe adta anyukád búcsúlevelét, amiben arra kérte, legyen mellettem, vigyázzon rám, mert halálában sem tud megnyugodni, ha engem boldogtalannak lát. Döbbenet néztem hol anyukád drága keze írását, hol Zsókát. Ezt követően sodródtam az eseményekkel. Amikor azt kérte tőlem, tűrjem meg magam mellett, költözzek hozzá, nem volt ellenvetésem. Ismét évek teltek el, de nem volt köztünk testi kapcsolat. Egyik éjszaka arra ébredtem fel, nagyon sír. Átmentem hozzá, és addig-addig vigasztaltam, végül az ágyában kötöttem ki. Ennek az éjszakának következményei az ikrek. Három hónapos állapotos volt, amikor észrevettem. Rákérdeztem, azt mondta igen, de ez nem kötelez engem semmire. Boldog, hogy megajándékoztam őt. De hogy mondhattam volna le róluk, amikor érted is majd meghasadt a szívem! Azonnal feleségül vettem. Zsóka szeretnivaló teremtes, de csupán a hűségemmel, ráfigyelésemmel tudom viszonzni. Az ikrek léte erősítette fel bennem a vágyat, hogy megkeresselek, és valamiképpen kárpótoljalak a mostoha gyerekkorodért. Hidd el, rettenetesen fáj, hogy nem mellettem nőhettél fel.

Vivien átfonta karjaival a nyakát, mellkasára temette arcát, úgy sírt. Érezte, hogy apukája könnyei a nyakába potyognak. Viola és Virág szaladtak be, hogy már mindenki kabátban van.

Kisértáltak a temetőbe. A két kicsi előre szaladt. Egymás szavába vágva kiabálták, ott fekszik az az anyukájuk, akit ők azért nem ismerhettek meg, mert mire megszülettek, ő már ott volt a föld alatt. Gáspár Vivien értetlenkedő tekintetét látva mondta:

- Zsóka mesél nekik így Anyukádról. Eleinte furcsálltam, de megértettem, a barátnőjéhez való ragaszkodása a magyarázat - fogta át a mellettük sétáló neje vállát.

- Igen. Érzékeltetni akarom Judittal, nem veszek el tőle semmit, nem akarom őt pótolni, csak az életedet szeretném könnyebbé tenni.

- Sokat köszönhetek neked, csillagom - mondta elérzékenyülten.

- Butaság. Boldog vagyok, hogy veled élhetek.

Hazafelé Zsóka kézen fogta a kicsiket. Mesélt nekik, hogy Gáspár és Vivien nyugodtan beszélgethessenek.

- Ugye, kislányom, nem veszítjük el többé egymást?

- Nem, apukám. Nem tudom szavakba foglalni, mit érzek, de kimondhatatlanul jó, hogy soha többé nem kell magányosnak éreznem magamat. Hálás vagyok a sorsnak, hogy ilyen melegszívű apukám van.

Gáspár rábeszélte, maradjon még egy napot.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET DUGÓBAN

1.

Amikor Krisztián felébredt, közérzetileg kitűnően érezte magát, csak a lelke fájt. Kiment az erkélyre, a felkelő napot nézte. Gyönyörűvé varázsolta a csodás őszi hegyoldalt, amiből ő mit sem észlelt. A szemére boruló könnypárán át mindent fakónak, szomorúnak látott. A levelek harmatcseppjeit könnyeknek vélte, úgy érezte, vele együtt sír a táj. Megborzongott, bement a szobába, megállt a telefon előtt. Fogalma nem volt, meddig meredt rá szoborként, amikor azon kapta magát, fennhangon beszél Vivienhez. Ijedten kontrollálta gondolatait: a budai házának hálósobájában áll, 1988. október 29. szombat hajnal van. Karórájára nézett, a dátum stimmel, de mi a fenének bűvöli a telefont? Tegnap este Vivien még nem volt az albérletben. Valamit tennie kell, ha nem akar beleőrülni a bizonytalanságba. Felöltözött, sóhajtva ült be kocsijába. Fogalma nem volt, hova, csak menni, száguldani akart, hogy úrrá lehessen örjítő gondolatain. Áthajtott a városon. Mire észbe kapott, a hármasként főúton robogott. Hát jó, ha az ösztöne erre vezényli, hazaugrik, meglátogatja az édesanyját, öccsét. Délután visszajön, hátha addigra Vivien is előkerül.

*

Vivien alig aludt valamit, rossz éjszakája volt. Kezdte bánni, hogy ott maradt. Lehet, hogy azóta már hívta Krisztián. Ő, te jó ég, ha igaz, a poklok poklát éli át miatta. Biztosan önmagát hibáztatja eltűnéséért, hiszen a problémákból nem egyszer hátrált már ő így ki. Jó lecke lesz mindkettőjüknek. Eldöntötte, a kora délutáni vonattal utazik. Apukája meg fogja érteni, hiszen tudja, miért dönt így. Nézte az őszi színeibe öltözött, gondozott kertet. Gyönyörű volt, amint a felkelő nap sugarai a fák leveleinek harmatcseppjein csillogtak. Átvillant agyán búcsúzkodásuk, amikor azt mondta Krisztiánnak, ha minden úgy sikerül, ahogy tervezi, még a háza kertjében éri őket a vénasszonyok nyara. Bár igaz lenne! - törölte le két könnycseppet arcáról. Sóhajtva fűzte tovább gondolatait: nem kesereghet. Amint teheti, tisztázzák Krisztiánnal a minden valószínűség szerint buta félreértésüket. Na és itt van a megtalált családjánál. Nyár elején mindenét adta volna a csodálatos életérzésért. Bárcsak ne árnyékolná be öröme a meg-gondolatlanlansága vőlegényével szemben. Hiába a vigasznak szánt gondolatok, nyugtalansága egyre nőtt. Hallotta, valaki járkál a házban. Jó lenne kimenni hozzá, de a sírás fojtogatja.

Reggeli után nem bírta tovább. Úgy érezte, sokkal jobb lehetne a közérzete, ha kisírhatná valahol magából a feszültséget. Látta, a papája őt nézi, mosolyt erőltetett arcára.

- Mi bánt, kicsim, engedd meg, hogy segítsék, ha tudok.

- Krisztián... a nyugtalanító üzeneteim. Ugye, nem fogsz rám haragudni, ha a kora délutáni vonattal visszamegyek Pestre?

- Bár nem örülök neki, de megértelek.

- Bánt az is, hogy Zsófi nénit elhanyagoltam. Nem ezt érdemli tőlem, akkor sem, ha nem rajtam múlik a jelen helyzet. Jó lenne tisztázni, valójában miért alakult így.

- Szerinted mi történhetett köztetek?

- Fogalmam nincs. Amikor utoljára hívtam, lehangolt volt, úgy éreztem, nincs kedve velem beszélgetni. Próbáltam megtudni, mivel bántottam meg, de csak azt hajtogatta: „Semmivel kicsim, te aranyos kislány vagy, maradj meg mindig ilyennek.” Személyesen talán megtudhatnám az igazi okot.

- Igazad van. Véleményem szerint is meg kell beszélgetek, valóban elzárkózott tőled, vagy csak félreértettél valamit. Számomra pedig az az érthetetlen, évekig jártál a közelünkben, mégis mindig elkerültük egymást. Hmm... Hogy létezhet ez?

- Én erre soha nem járkáltam. Zsófi nénihez busszal mentem át tőlünk. Jól tudom, az ötös busszal kell mennem?

- Igen, de gyalog sokkal rövidebb, ha a szemközti utcán jobbra befordulsz a kis zsákutcába. Majd azon balra, a parkon átsétálsz, pont a házzal szemben érsz ki. Tíz perces út mindössze.

- Na, szépen állunk... még a szülővárosomat sem ismerem.

- Ez is azt igazolja, milyen szigorú rabságban éltél itt.

- Köszönöm, hogy megértesz. Egy órán belül itt vagyok - mosolygott a papájára.

A két kicsi mindenáron vele akart menni, Zsóka csak nehezen tudta őket a gyerekszobába terelni. Gáspár kísért ki. A kapuban megpuszították egymást. A főúton kis kerülővel jutott át a hatalmas dugó miatt.

Krisztián tőle alig tíz méterre várakozott a kocsisor közepén. Órájára nézett, döbbsen állapította meg, két óra alatt tette meg a csaknem háromszáz kilométert. A harminches uti elágazást - ahol le kellett volna kanyarodnia -, is észrevétlenül hagyta el. Idegesítette a várakozás. Majdnem megbánta kóborolhatnékját, amikor megpillantotta Vivient az egyik ház kapujában. Leengedte az ablakot. Nem hitt a szemének. A fáktól annyit látott, egy magas férfi átölelte, megcsókolták egymást. Őrült féltékenység lett úrrá rajta. Hirtelen mozdulattal rántotta fel a kocsit két kerekét a járdára. Kiszállt, Vivien után rohant, de mire átvágódott a hatalmas dugón, eltűnt a szeme elől. Pár pillanatig tétozott. Meg akart bízni Vivienben, mégis az indulat vezérelte. A szomszédasszony szavai jártak a fejében. Eldöntötte, utánajár, mi történik itt. Becsengetett a kapun, ahonnan távozott. Rettenetesen elszégyellte magát, amikor egy hófehér hajú, megtört idős férfi jött ki. Zavarával küszködve szólalt meg:

- Bocsásson meg az alkalmatlankodásért. Horváth Krisztián vagyok, Tihanyi Vivien vőlegénye. Úgy láttam, Vivien innen jött ki.

- Jól látta. Vivike édesapja, Tihanyi Gáspár vagyok - nyújtott kezét. - Hallottam magáról a kislányomtól. Jöjjön be, nemsokára visszajön, csak a volt osztályfőnökéhez ment át kicsit.

Krisztián tanácstalanul állt, végül úgy döntött, képtelen lenne várakozni.

- Bocsásson meg, annyira ideges vagyok Vivien miatt, talán még utolérem, ha meg tetszik mondani, hol lakik Zsófi néni.

Nem sokat kellett magyarázkodnia Gáspárnak, hiszen Krisztián úgy ismerte Fellegvárt, mint a tenyerét. Mint egy őrült, rohant utána. A parkban lassított, mert sehol nem látta, pedig biztosra vette, ez idő alatt nem érhetett át rajta. Körülnézett, nem tévedett, nem messze tőle ült egy bokor takarásában. Közelebb érve látta, arcát kezébe temetve sír. Óvatosan közelítette meg, nehogy ráijesszen.

Vivien meghallotta, hogy a kavicsos úton közeledik valaki. Ijedten húzódott be a sűrűbe. Lélegzetviasszafojtva várt. Amikor Krisztián mellé ült, rémülten ugrott fel. Két kézzel tartotta vissza, nehogy elrohanjon.

- Vivien, drága kiscsillag! Ne ijedj meg ennyire! - vont a magához.

- Krisz... Krisz... Ohh, te jó ég! Hogy kerülsz ide?

- Engem a megérzésem hajtott idáig, na és te? Mesélj, én drága síró babám, mi történik köztünk... veled?

- Nem tudom. Én annyira, de annyira elkeseredtem... Drága Krisz, ne haragudj az üzeneteimért. Nagyon megbántam őket, de...

- De ugye, tudod, érzed, nélküled számomra nincs folytatás? - húzódott be a bokrok mögé, és vonta ölébe a síró lányt.

- Számomra sincs nélküled... Annyira fáj az egész, de az a semmitmondó üzeneted... a hiábavaló várakozás... Hhaj Krisz, feldolgozhatatlan dolgok történnek velem.

- Bár a részleteket nem ismerem, de tudom, egymásra találtatok apukáddal. Tőle tudtam meg, merre kereshetlek. Bánt, hogy a meggondolatlanságommal, örült munkamániámmal ilyen lehetetlen helyzetet teremtettem. Ha öt perc szünetet tartunk, és újból hívlak, mindezt elkerülhettük volna. Borzasztó idegesítő volt az üzeneteidet lehallgatni, hiába hívogatni téged... Dorka asszonyt.

Részletesen elmesélte az elmúlt két napját.

- Ma reggel nem bírtam tovább, kocsiba kellett ülnöm, hogy bele ne örüljek a bizonytalanságba. Fogalmam nincs, hogy kerültem a hármaskörre, de ha már a sors arra irányított, gázt adtam és az itteni dugóig száguldottam. Amikor megpillantottalak, azt hittem, ismét felment a lázam, a káprázat játszik velem. Mivel pillanatok alatt eltűntél a szemem elől, becsengettem apukádhoz.

- Ó, Krisz! Olyan jó, hogy itt vagy! - ölelte át. - Miért hajtottál annyira, nem végeztetek volna időben?

Röviden elmondta, milyen állapotok uralkodnak Berlinben a pesti események kapcsán.

- Úristen, Krisz, hogy mi mekkora csacsik vagyunk!

- Sokkal inkább szamarak. Van miből okulnunk. Hh... Keddtől nem adok rá esélyt, hogy még egyszer eltűnj előlem!

- Hogyhogy? Jól hallok, már keddtől?

- Igen, drága. Minél előbb le kell tudnom Herbertet és vége, végleg vége a berlini örületnek.

Elmondta részletesen, hogy váltak el Zsombitól.

- Krisz... bocsáss meg, nem akarok többé indulatból cselekedni - nyújtotta ajkát csókra.

- Azt hittem, a csókom már nem is kell - szorította magához.

- Hogyan tovább, kis csillagom? Menjek vissza apukádékhoz, amíg Zsófi néniéknél leszel?

- Ha velem jönnél, jó lenne tisztázni, mi zajlik köztünk, de én nélküled nem megyek sehova!

- Meg... legyőztél, te ronda, bujkáló angyal! Örömmel megyek veled, de mindenekelőtt a kocsit kéne biztonságba helyezni, mert idegességemben ott hagytam az út szélén.

Vivien megigazította a sminkjét, frizuráját. Visszasétáltak a kereszteződéshez, és Krisztián beállt a mellékutcába.

2.

Pár percig némán mentek egymás mellett, majd Vivien szólalt meg:

- Hogy Szilvi lakását leplombálva találta Tamás, az biztosan Gábornak köszönhető.

Részletesen elmesélte az utolsó telefonbeszélgetésüket.

- Szerinted elképzelhető, hogy feladta magát?
 - Igen.
 - Egyetértesz vele?
 - Igen. Tamás agresszív fellépése és kivédhetetlen elhatározása, hogy neki végleg Berlinbe kell költöznie, öngyilkosságba kergette volna, ha nem tudok közbelépni.
 - Mivel tudtad lebeszélni elhatározásáról?
 - Azt mondtam neki, ha biztos az érzéseiben, mondjon el mindent Gábornak és hallgasson rá. Fogadja el a segítő szándékát.
 - Hmm... Ha Gábor a rendőrség segítségét kéri és Szilvike vallomást tesz, még nagyobb a baj, mint eddig gondoltam. Mondd, ezek szerint te úgy gondolod, jobb börtönbe kerülni, mint elhagyni az országot?
 - Bocs, hogy visszakérdezek, de te melyiket választanád?
 - Erre kapásból nem tudok válaszolni. Egy biztos, a szabadságot. Ebben a pillanatban úgy gondolom, vagyok olyan felkészült, hogy a rendőrség előtt is meg tudnám védeni magamat, de ezt alaposan át kéne gondolnom. Nagyot csalódtál bennem?
 - Nem. Sőt örülök, hogy nem tértél ki a válasz elől.
 - Talán nem leszek előtted hiteles, de az életemre esküszöm, a Margit-szigeten fogadalmat tettem magamban, soha semmiben nem fogok neked mást mondani, mint amit gondolok.
 - Köszönöm!
 - Sajnálom szegény hülye barátomat. Olyan boldog volt, amikor megnyerte a gyerek-elhelyezési pert. Övé lett Zsozsóka. Úgy érezte, vele és Szilvikével övé a világ. Ezzel szemben ismét romokban az élete. Képtelen elfogadni Szilvike eltűnését, állandóan Pestre rohangál. Ráadásul tegnapelőtt azzal hívott fel, Vilcsi - a volt neje - csatlakozott a szervezethez, kiköltözött Berlinbe.
 - Ó, szegény... Hülye helyzet. Amint látom, megérkeztünk.
- Zsófi néni örömmel üdvözölte Vivient. Örült, hogy rendeződni látszik az élete. Kávéval kínálta őket. Amikor leült velük szemben, Vivien zavarával küszködve szólalt meg:
- Nem is tudom, hogy kezdjem... Drága Zsófi néni, érteni szeretném, mi történt köztünk.
 - Köztünk semmi. Tudod drága, időnként a pedagógus is kerülhet olyan helyzetbe, ami kifog rajta. Tóni bácsi és köztem épp akkoriban gondok voltak. Már-már úgy nézett ki, elválunk. Szeretem őt, nem akartam lemondani róla, de elviselni sem tudtam, hogy... hh... hogy is mondjam csak, szóval szemet vetett rád. Te édesen naiv kislány vagy, láttam, mit sem veszel észre az egészből. Szerettem volna, de vele nem lehetett zöld ágra vergődni, mindent tagadott. Neked pedig kellemetlen lett volna azt mondanom, találkozunk semleges helyen. Ezzel kínos helyzetbe hoztalak volna téged... no meg magamat is... szóval, sehogy sem jöttem volna jól ki az egészből. Azóta rendeződtek köztünk a dolgok, de mint igazolódni látszik, te ráérezteél valamire és nem hívtál. Annak viszont örülök, hogy eljöttél.
 - Bántott a dolog, szerettem volna tisztán látni. Örülök én is, hogy tisztázódott köztünk a félreértés.
- Elmesélte, hogy talált rá az apukája. Miután megbeszélték az év eseményeit, azzal köszöntek el, tartják továbbra is a kapcsolatot egymással.

Visszasétáltak Vivien édesapjáiékhöz. Krisztián nézte a komoly lányt, majd megkérdezte:

- Még mindig nem tudsz feloldódni?
- Talán igen, de lelkiismeretfurdalásom van, amiért ilyen csúnya helyzetet teremtettem.
- Teremtettünk. Mindketten hibáztunk, de keddtől megoldódik az életünk.
- Ó, édes jó Istenkém, csak már kedd este lenne, hogy soha többet ne kelljen téged ennyire féltennem!
- Nem hagylak magadra, minden lépésemről tudni fogsz.

Vivien sóhajtott, majd kis hallgatás után Krisztiánra nézett:

- Te hány évesnek saccolod aput?
- Bocsánat, ha tévedek, de kinézetre hetven körülínek.
- Negyvennyolc.
- Atya ég! Mi mindenen kellett átmennie, hogy így megtörték az évek.

Pár mondatban vázolta a papájától hallottakat. Közben megérkeztek. Gáspár épp az udvaron tevékenykedett. Sietve ment beengedni őket.

- Amint látom, szerencsére jól alakult minden - mosolygott Vivienre.
- Igen, úgy, ahogy előre megmondtad - viszonzta mosolyát.
- Menjünk be, ha jól érzem, kész az ebéd, megsült a nagyikád remekműve, amit a tiszteletedre süttött - engedte maga elé a két fiataalt.

Nem tévedett, meg volt terítve a nappaliban, már csak rájuk vártak. Mielőtt asztalhoz ültek, Vivien bemutatta vőlegényét. Gáspár javaslatára pertut ittak. Ebéd közben Vivien a jövőjükkel kapcsolatos elképzelésükről beszélt. Krisztián hogy oldja a személye körüli bizonytalanságot, mondott magáról pár dolgot, ami későbbiek folyamán is vállalható, de a megismerkedésükről, a léleknyomorító nyárról beszélt többet. Vivien örült, amiért mindhárman el vannak ragadtatva Krisztián intelligenciájától, közvetlenségétől.

- Bár én vigasztaltam Vivikét, minden jóra fordul, mégis nehéz elhinnem, ami történt... mint a mesében, úgy jelentél meg, szinte varázsszóra - nevetett Gáspár.
- Ezek után merje azt mondani valaki, nincs férfi hatodik érzék - simogatta meg Krisztián Vivien arcát, majd Gáspárra nézve folytatta: - Bátran kijelenthetem, mióta rátaláltam az én csillagszemű szerelmemre, mesészerű az életünk. Eddig ő tette varázslatossá nekem, a jövőben én teszem neki.

Estig maradtak. Beszélgetés közben azért, ha nem is minden, de derültek ki Krisztián múltjával kapcsolatban dolgok, amiken Gáspár elgondolkodott. Elmúlt fél hét, amikor kocsiba ültek.

Útközben Vivien részletesen beavatta Krisztiánt szülei múltjába, apukája kanossza-járásába, amit a felkutatásáért tett. Majd kis hallgatás után ránézett:

- Eldöntöttem, szerdán szabadságolom magamat a hétre.
- Köszönöm. Szerzek neked igazolást a proftól - nézte elgondolkodva Vivient.
- Miért nézel ilyen fürkésző tekintettel? - tette kezét a volánon nyugvó kezére.
- Igazán nem akarok gonoszkodni, de itt bujkál bennem a kis ördög. El tudnál taszítani magadtól úgy, mint anyukád apukádat?

- Szerinted?
- Most a válaszodra lennék kíváncsi.
- Azt sem tudom felfogni, anyu hogy volt rá képes. Biztos vagyok az érzéseimben, de mint tapasztalhattad, engem nem lehet terrorizálni.
- Cáfolhatatlan. Fogalmam nincs, anyukádat mivel lehetett. Annak viszont örülök, hogy előbb egymásra találtatok, mint terveztük.
- Számomra így a meggyőző, fontos voltam neki. Olyan jó, hogy ilyen melegszívű apukám van... hogy nem nyugodott bele a kilátástalan helyzetbe.
- Pontosan olyan melegszívű és eltökélt, mint amilyen édes anygalt nemzett nekem, amiért egy életen át hálás leszek neki! Hova ülünk be vacsizni?
- Inkább ki, a mi meghitt teraszunkra.
- Rendben, akkor törd a fejecskédet, mit rendelünk, mert otthon egy falat kenyér nem sok, de annyit sem találunk.
- Rád bízom magamat.

3.

Vasárnap épphogy rendet tett Vivien, megszólalt a telefon.

- Szia, drága kislányom!
- Szia apukám! Jajj, de örülök, hogy hívtál!
- Örülök én is, hogy hallhatlak. Aggódom érted, kicsim. Éjszaka gondolkodtam.
- Nem tudom, mi nyugtalaníthat, de miattam már ne fájjon a fejed.
- Bocsáss meg, tudom, nincs jogom beleszólni a döntéseidbe, de féltelek kicsim! Krisztiánnak veszélyesen kalandos az élete.
- Szerencsére csak volt. Emiatt pártoltam nehezen mellé, de részben miattam adja fel a múltját, és keddtől csak közös kalandjaink lehetnek. A legjobbkor robbantam be az életébe. Éppen akkor, amikor válaszút elé állította magát. Belefáradt a túlhajszolt életébe, az állandó távollétbe... na és nem utolsósorban saját családra vágyik. Hidd el apukám, a jövőnk nem szól másról, mint családtervezésről. Megszenvetünk egymásért. Ezt a naplómmal igazolhatom neked. Biztos vagyok benne, meg fogjuk becsülni az összetartozásunkat.
- Hiszek neked, kicsim, talán csak az én elrontott életem ismétlődésétől féltelek oktanul.
- Nem tudom Krisztián nélkül elképzelni az életemet, de tanultam a példatokból is.
- Az nyugtat, te sokkal határozottabb egyéniség vagy, mint anyukád volt. Nem győzőm hangsúlyozni, büszke vagyok rád! Ennél értékesebb emberkét én sem tudtam volna belőled nevelni, mint amilyené a magad erejéből váltál. Teljes szívemből drukkolok nektek, hogy minden vágyatok teljesüljön.

Több, mint egy órát beszélgettek. Nehezen búcsúztak el egymástól. Vivien elvarázsolva ült a telefonasztalnál. Telefoncsörgés rángatta vissza a valóságba. Megörült, amikor meghallotta Szilvi hangját, aki köszönés nélkül zúdította rá aggodalmait. Amikor levegőt vett, Vivien elmosolyodva szólalt meg:

- Szia, Szilvikém! Örülök, hogy hallhatlak! Elmesélek mindent, de előbb nyugtass meg: veled minden rendben van? Mert nem én, te tűntél el jó egy hete, amiért legalább annyit nyugtalankodtam miattad, mint te a két és fél napban miattam.

- Elhadarom a lényeket távirati stílusban, amíg magam vagyok. A többit olvashatod majd az „üzenőfüzet”-ből, amit mihamarabb eljuttatok hozzád. Szóval a rendőrség foglya vagyok, de ne ijedj meg, nem rabként. Csak ők szabadíthattak meg Tomitól, az örülettől, amibe kevertem magamat. Miután Gabinak a megegyezett jelbeszédünkkel tudomására hoztam, bajban vagyok, közölte, hol találkozunk. Trükkre volt szükségem a távozásom megszervezéséhez, hiszen Tomi tuti, hogy figyeltet. Épp mostam, ezzel remekül álcázhattam magamat. A ruháskosár aljába pakoltam a legszükségesebbeket. Otthoni cuccban mentem teregetni. A padláson öltöttem át. Tömbházban lakom, ahol a padlástér három házat köt össze. A szomszéd utcába jutottam le. Mire Gabival találkoztunk, értesítette a rendőr barátját. Kocsit küldött értünk, egyenesen hozzá vitetett minket. A kihallgatáson az átélt izgalmak miatt eszméletemet veszítettem. Kórházban tértem magamhoz.

- A rendőrségen elmondtál mindent?

- Azt a keveset, amit a külföldiekről tudok, igen. Áadtam a Tomitól kapott listát, akikkel foglalkoznom kellett volna. Azt kezdtem mondani, rádióösszekötő feladatot kaptam, de innentől, se kép, se hang. Két napig feküdtem kómában, de szerencsémre magamtól ébredtem fel belőle, ezért úszhattam meg károsodás nélkül.

- Te jó isten! Vii, ez borzalom! A nevekről beszélhetsz?

- Három csoporttársam volt köztük, Gabi és a két legjobb barátja. Hhaj, Vincsi, csuda mázlis vagyok, hogy Gabesz rám startolt. Ha nincs, már én sem lennék az élők sorában... mert inkább a halál, mint a Tomi kínálta jövő.

- Jajj, Vii, ne! Most mi van Gabi meg közted?

- Nagy-nagy szerelem, ami át fog segíteni minden nehézségen.

- Drukkolok nektek!

- Köszí, ránk fér. Vincsikém, engedéllyel beszélgetek veled, Gabival alá kellett írunk egy nyilatkozatot, hogy maximálisan megbízható vagy.

- Ne aggódj, az leszek! Nagyon féltetek.

- Szerencsére, nincs miért. A rendőrtiszt emberséges, azzal nyugtat, minden szavam ellenőrizhető volt, bűnt nem követtem el, börtönbe nem kerülök, de ha felépülök, inkognitóban kell majd élnem. De mondd el végre, hol voltál a napokban?

Részletesen elmesélt mindent csütörtök estétől kezdődően.

- Atyám, ez rettenet! Ó, szegény szüleid. Vincsikém, jön a nővérke értem. Fáj, hogy ezt kell mondanom, de többé nem hívhatlak - tört ki belőle a zokogás. - Vincsi, nagyon szeretlek, soha nem felejtetek el, és drukkolok neked, hogy végre egyenesbe jöjjön a te életed is - préselte ki magából akadozva a szavakat.

- Köszí - zokogott Vivien is. - Drukkolok én is neked, és hidd el, hálás vagyok a sorsnak, hogy voltál nekem, hiszen egyedüli személy vagy, aki évekig mellettem álltál, akit szerethettem. Már csak ezért is megbízhatok bennem. Drága, drága Szilvikém, sok sikert! Vigyázz nagyon magadra, ha tanácstalan vagy, hallgass Gáborra, ő nem csak szeret téged, de véleményem szerint határozott, kiegyensúlyozott srác. Ha tényleg úgy lesz igaz, ahogy mondtad, akkor is örökre emlékezetemben tartalak, de valahol a lelkem mélyén úgy érzem, találkozunk még egymással. Ölellek, csóközön meg minden, minden!

- Bár igazad lenne, Vincsi! Gáboron kívül benned bízom meg legjobban, különben nem avattalak volna be a bonyolulttá vált, nyomorult életembe. Én sem tudnálak elfelejteni soha téged! Ölellek és százszor, ezerszer puszipillak!

Vivien lehangoltan törölgette könnyeitől a kézibeszélőt. Közben az járt a fejében, valóban nem tudja elképzelni, hogy ez volt az utolsó beszélgetésük életükben. Kiment az erkélyre, de ismét megszólalt a telefon, Krisztián hívta.

- Szia, kicsi szívem! Még itt vagyok az uszodában, most indulok Alié úrékhoz. Mesélg, mi van veled, miért keseregsz?

Újból elsírta magát, miközben részletesen elmondta beszélgetésüket Szilvivel. Krisztián elhűlve hallgatta végig.

- Reménykedem benne, a sok lebukás észhez téríti Herbertet és nem keveri fölöslegesen bajba Tomiékat.

- Úristen! Egy fontosról meg majdnem elfeledkeztem... Délelőtt hívott apu.

- Hmm... Milyen érdekes ilyet hallani tőled. Ennyire izgul érted?

- Nem is sejtet, mennyire. Ráijesztettél a külföldi utazásaiddal kapcsolatban.

- De hát a múltamról volt szó, nem a jövőmről.

- Pontosan ezzel tudtam megnyugtatni. Csúnyán hangzik tőlem, de olyan jó volt az értem való aggodását hallanom a hangjában.

- Na persze, mert az enyémhez már hozzászoktál, kis huncut, mi?

- Igen, de belehalnék, ha megvonnád tőlem.

- Soha! Nehezen nyertelek meg magamnak, de amíg világ a világ, nem menekülsz tőlem! De oké, apukád iránti féltékenység kicsukva. Azt pedig bizonyítani fogom neki, mennyire imádom a lányát. El kell köszönnöm, nem szeretnék elkésni, két órára szól a meghívásom. Gyakorlatilag Párizs főútján kell végigmennem, de a nyugati végpontjától át a városon a keleti végpontjáig. Drága kiscsillag, hívlak holnap is ahányszor csak tudlak. Kéérlek, bízz bennem és ne idegeskedj!

- Bizalom oda és az idegeskedést is igyekszem legyűzni.

- Kösz, kicsi csintalan játékbabám! Ölellek, csókollak!

- Drukkolok ezerrel... Csóközön!

HUSZONKETTEDIK FEJEZET HA HARC, HÁT LEGYEN HARC!

1.

Krisztián hétfő reggel a repülőn sakkjátszmaszerűen gondolta át érveléseit Herberttel szemben. A vasárnapra jó alibije volt, hiszen zsebében az uszodajegy, a francia partnere igazolhatja, vele ebédelt, és mentek este színházba. Félnivalója nincs, rengeteg bizonyíték van főnöke ellen a kezében, de jó játék gondolatban érvre érvvel válaszolni. Így nem jöhet közbe váratlanul semmi. Személyi biztonsága miatt sincs aggódnivalója, a professzor megbízható, legalább olyan körültekintően végzi a dolgát, mint ő.

Berlinben forgatókönyv szerint Tamás várt rá. Örült ezeknek a találkozásoknak, ilyenkor beszélgethettek bizalmasan egymással. Most azonban Tamás szokatlanul szótlan volt.

- Mi újság fiú, citromba haraptál?

- Mondhatnám. Baromira rám ijesztettél. Te egész vasárnap elérhetetlen vagy, Zsombi helyettem a temetőbe igyekszik.

- Miket beszélsz? Mi van Zsombival? - kérdezte jól színlelt izgatottsággal.

- Azt hittem, te fogod nekem elmondani, ezzel szemben tegnap délután a rendőrség jelentése szerint halálos kimenetelű baleset áldozata lett Párizsban.

- Szentséges ég! Hogy történhetett?

- A jelentésben annyi áll: frontális ütközés következtében, a taxi, amiben a srác ült, a Szajnába zuhant, mind a két utas életét veszítette.

- Ó, rettenet! Szegény anyukája... Zsombi volt a reménysége. Ezt nem éli túl. Nagy veszteség nekünk is, remek, tehetséges srác volt. Van más is, vagy emiatt vagy ennyire letörve? Mit tudsz Szilviáról?

- Semmit, de annál többet sejtek. Majdnem biztos vagyok benne, feladta magát a kis lökött. Azt hiszi, azzal jár jobban, ha fél életét dutyiban tölti.

- Az ember nehéz helyzetekben nem mindig tud okos döntést hozni.

- Sajnos, nem. Én is hasonló cipőben járok. Forró sodor talpam alatt a talaj. Ráadásul az öreg pattanásig feszült, napok - de lehet, hogy órák kérdése -, és robban az egész kóceráj. Úgy érzem, okosabb lesz mielőbb elhúzni innen a szennyest.

- Kérhetnélek rá, hogy tájékoztass, ne rémisztgess?

- Tegnap lebukott Zománc, az utolsó láncszem. Elkapták a határon. Megtalálták nála a hamisított igazolványokat, pedig tripla fenékű bőröndben rejtette el őket.

- Hihetetlen! Érte tűzbe tettem volna a kezemet. Rém kellemetlen. Régi motoros, sokat árthat, ha fecseg. Engem mindenesetre döntéskényszerbe hoztak a dilettantizmusukkal. Elszámolok Herberttel, és lelépek.

- Ne marhaskodj! Nem erről volt szó! Végül is mi az elképzelésed?

- Igazad van, de elegendem van, homlokegyenest mást fogok tenni, mint terveztem. Japán nekem nem megoldás, végre szabad akarok lenni! Kivonulok a buliból, amíg tehetem. Ha Herbert ki tudja fizetni a részesedésemet, átadom neki az üzemet, ha nem, kifizetem én őt, és eladom. Vevő lenne rá. Na, de részleteznéd végre, veled mi újság?

- Ezek után fogalmam nincs! Veled vállalnám a poklot is, de Herberttel a mennyországot sem. Fogom a cuccomat, a kisfiamat, és eltűnök én is balféken, amíg lehetetlenné nem válik a helyzetem.

- Tomi, ne komolytalankodj! Óriási karrier állhatna előtted. Zsozsóka jövőjét meg kell alapoznod.

- Csak nem arra akarsz rádumálni, hogy maradjak?

- Nálad rátermettebb személy nincs, aki a helyemre kerülhetne. Ráadásul, ha lehiggadsz végre, okos tanácsaiddal, amiket nekem már nem egyszer előadtál, irányíthatnád békésebb vizekre Herbertet... lehetne arany életetek.

- Ja-ja, mondod te, aki éppen megpattanni akarsz a süllyedő hajóról. Na és a döntés sem a te kezeden van már, ha jól sejtem.

- Tévedsz fiú. A döntésemről egyedül te tudsz. Amíg itt vagyok, Herbert bábu a kezemben. Biztos lehetsz benne, téled és tőlem függ, ki ül a székembe. Herbert annyira nem ismeri az embereit, az egyenesen katasztrófa. A magammal kapcsolatos elképzelésem valóban meg-ingathatna téged is, de közel sem kell átesned akkora traumán, amin én átmentem a csaknem tíz év alatt. Ha ügyesen sáfarkozsz az öledbe hulló lehetőséggel, két éven belül megalapozhatod az új életed és követhetsz. Jól gondold meg, hogy döntesz... Hova tudod elhelyezni a kis srácod, amíg távol kell lenned az otthonodtól, a többi az én dolgom.

- Jól feladtad a leckét... Ellenérvem is csak annyi, Berlinben semmi szín alatt nem maradok. Elegem van Violettaból, ki akarom zárni végleg az életemből. A pici fiammal nem vagyok magamra hagyva. Köztünk legyen mondva, a tizennyolc éves unokahúgom velem volt eddig is mindenhol, Athént leszámítva.

- Nagy kópé vagy te, barátom! De vajon veled megy akkor is, ha többé nem térhet vissza a szüleihez?

- Nincsenek szülei, gyermekotthonban nőtt fel. Tizennyolc éves korom óta, amióta tudok a létezéséről, én látogattam őt. Egyedüli családi kapcsolata vagyok.

- Oké, akkor készülj fel lelkileg. Ha nem akarsz, nem kell Berlinben élned. Mondj el Herbertnek mindent a magánéleteredről. Ha megbízik benned, biztosan beleegyeznek, hogy egy távoli városban építs ki magadnak háttérrel, ahol nyugodtan végezheted a dolgodat Vilcsi zaklatása nélkül. Neki is ez lenne az érdeke.

- Oksi, szótfogadok neked. Ha összejön az elképzelésed, eszerint fogok cselekedni.

- Szóval biztosra vehetem, nem hagysz pácban?

- Utálom a felelőtlenséget, de veled végképp nem tudnék az lenni.

- Kösz, ez jól esik.

- Vid, miért érzem úgy, te többet tudsz Szilviről, mint én?

- Konkrétan csak annyival, hogy nem járt Eránál az ösztöndíjáért. Róla elképzelhetetlen, hogy csak úgy lógjon az előadásokról. Ez pedig arra utal, igazad lehet, feladta magát. Tomi, mit szúrsz el folyton a kapcsolataidban, ezen elgondolkodtál már?

- Nincs pszichológus vénám, gőzöm nincs felőle. Hülye csajokat fogok ki és kész.

- Nagy kár, hogy így állsz hozzá. Én, kisöreg, téled tanultam, addig veszi az ember könnyedén a nőket, amíg rá nem talál a nagy őre.

- Te talán rátaláltál?

- Még nem, de azt megfogadtam, nem megyek bele többé könnyű kalandba.
- Se Vilcsit, se Szilvit nem annak szántam.
- Akkor jobb lesz, ha elelmélkedsz rajta, hol rontod el.
- Elmélkedik a rosseb! Megszereztem a kisfiamat, neki szentelem az életemet.
- Szép életcél, nagy kihívás, de maximum húsz évre elegendő.

Tamás elgondolkodott, majd sóhajtva mondta:

- Szörnyű. Hogy lehet egy tanult nő ennyire hülye?
- Amíg nem ismerjük a hátteret, nem okos ítélni.
- Ha feladta magát, számunkra nem létezik többé, meghalt. Oké, legalább nem piszkál a lelkiismeretemet.
- Szerintem is okosabb, ha keresztet vetsz a dologra. Milyen új kocsik szobroznak a parkolóban?
- A franc tudja... Reggel hétkor, amikor becsattogtam, már itt álltak.
- Na, jól van kisöreg, felmegyek összepakolni a személyes cuccomat, és csatára fel! Látlak ma még?
- Mindenképpen megvárom, amíg végzel.
- Nincs szándékomban szemétkedni Herberttel, remélem, nem kényszerít ilyesmire. Szívből kívánok neked minden jót!
- Kösz, Vid! A francba is, utálok érzélgösködni, de rosszul esik tőled végleg elbúcsúzni!
- Sokat jelentettél te is nekem! Egyedüli személy vagy, akihez barátként tudtam közeledni. Na, elhúzom a csikot, semmi kedvem könnyeket hullatni érted! - vette fel régi stílusát, és kiszállt a kocsiból.

Tamás hosszan nézett utána. Amikor Krisztián visszapillantott, keserű fintorral elmosolyodott, és csak annyit szólt utána:

- Viszontlátásra!

Krisztián, aki utolsó Vidor-gesztussal mosolygott rá: igent bólintott. Őszintén érezte, úgy lesz. Felsietett az irodájába. Kipakolta a fiókból, szekrényekből a személyes holmijait, berakta a magával vitt bőröndbe és a jegyzőkönyvektől megszabadított diplomata táskájába. Mielőtt a számkombinációval ellátott zárba tette volna a kulcsot, agyába villant, életében utoljára csinálja végig a műveletet itt, ahol hat és fél éve pályafutását kezdte. Nostalgiaának nyomát sem érezte magában - hiszen az utolsó utáni pillanatban kell megvívni élete nagy csatáját -, keze mégis megremegett. Fegyelmeznie kell magát, ha győztesként akarja elhagyni a „süllyedő hajó”-t, ahogy ezt Tomi az imént találóan fogalmazta meg.

Felhívta pár szóra Vivient, majd indult élete legkellemetlenebb, legkockázatosabb találkozására.

2.

Amikor benyitott a tárgyaló előterébe, meglepetten állapította meg, szokatlanul sokan vannak. „Na persze... Herbert semmit sem bíz a véletlenre” - gondolta. Óvatosan körülnézett, egy pillanatra összetalálkozott tekintete az idős professzoréval, aki középtájon ült, civilek társágában. Magabiztosan ment át a várón és kopogott be főnökéhez.

Herbert komoly ábrázattal ült az aktahalmaz mögött. Magára erőltetett nyugalommal állt fel és fogott kezét Krisztiánnal. „Hova tűnt a szívélyes mosoly az arcáról, amivel mindig fogadta” - nézte az igencsak megöregedett férfit. Némi szorongással ült le vele szembe. Pár pillanatig méregették egymást, majd Herbert szólalt meg:

- Mi történt Zsombival? Miért nem jelentkeztlél tegnap egész nap?

- Hogy mi történt velem, fél órája tudom Csámpás Tomitól. Kiborított a hír, remek, tehetséges srác volt, nagy hasznát vehette volna a szervezet. Azt pedig nem tudom, miért kellett volna jelentkeznem. Tudtad, hogy ma jövök. Amikor elváltunk Zsombitól, uszodába mentem, hogy ne mosogatórongyként jelenjek meg Alié úr ebédmeghívásán. A délutánt át dumáltuk, este színházban voltunk. A remek előadás után vacsorázni hívott, de ez alól kimentettem magamat. Tizenegykor köszöntem el tőle. Meg vagy elégedve a beszámolómmal?

- Ugye nem veszed rossznéven, ha leigazolom az alibijeidet?

- Áá, dehogy! Csak tessék, parancsolj, ha ennyi a hitelem nálad, utoljára megteheted. Én ugyanis az elszámoláson kívül azzal az eltökélt szándékkal jöttem hozzád, korrekt ajánlat esetén lemondok az üzem tulajdonjogáról.

- Nocsak-nocsak, mire ez a pálfordulás? - fölényeskedett majdnem barátságtalan hangon.

- Indokaim közül csupán két nyomósat említenék: mióta a kiváltásán fáradozom, egyre erősebben ragaszkodsz a megtartásához. Persze indokoltan, és ez a második: a létrejöttét te álmodtad meg, engem csupán a kivitelezésbe vontál be és bíztad rám később a felfejlesztését, gazdaságos üzemeltetését. Bár sokunk verejtékes munkája kellett hozzá, hogy mára a szervezet számára szép hasznót hozó forrás lehessen, de tagadhatatlan, tiéd az előjog a tulajdonjog megszerzésében. Sokat köszönhetek neked, akkor is, ha a fiatal éveim legaktívabbjait vetted el ahhoz, hogy mára az lehess, aki vagy. A lelkiismeretemre hallgatva, békésen szeretnék veled megegyezni.

- Ha kedvem lenne hozzá, megtapsolnám a megható szónoklatodat. Kíváncsi vagyok, mit takar a nagylelkűséged. Az anyagi helyzetünkkel tisztában vagy, tehát tudod, ha lemondok a tervezett fejlesztésről, terjeszkedésről, pillanatnyilag lenne fedezet a visszaváltásra.

- Ez esetben nincs min egyezkedni, áll az alku. Amint a számlámon lesz az összeg, visszajuttatom az iratanyag eredeti példányát a részvényekkel együtt.

- Rendben, de mint ismeretes, Ádámot elveszítettük, a pénzügyeim kezelését továbbra is a te kezében látom biztosítottnak.

- Köszönöm az évtizedes fáradságomért a jutalomnak szánt bizalmat - mondta kesernyésen. - Mondhatnám, számomra megalázó, úgy az ajánlat, mint a tálalás, de már nem ér találatot a tördöfés, döntöttem, távozom a szervezetből.

- Tisztában vagy vele, mit jelent ez számodra? - ugrott fel a székéről.

- Remélem, nem olyasmit, mint annak a szervezeti tagnak, aki árulás vagy egyéb vétség miatt veszíti el a bizalmadat.

- Nem bizony! Annál sokkal súlyosabbat, hiszen minden titkok tudója vagy! A legbizalmasabb emberem! Megáll az ész! Hát nem fogod fel, veszélyesebb vagy ránk nézve bárkinél!

- Tényleg? Ugyan, ne mondd... Mit vétettem? A sok év alatt minden szabályt betűről betűre betartottam, egyetlen fillérrel nem rövidítettem meg, tiszta lelkiismerettel ülök előtted. Nevetéses! - mosolygott keserű gúnnyal. - Ha eddig alkalmasnak tartottál a vagyoned kezelésére, a szervezet irányítására, a bírósági ügyeid képviselésére, ugyan mitől váltam hirtelen megbízhatatlanná? Hallgatom az érveidet! - emelte meg a hangját.

- Krisztián, ne játssz a türelmemmel, mert mostanában meglehetősen felborzolt állapotban van az idegrendszerem!

- Ez nem érv, az enyéme sincsenek kötélből - állt fel.

- A legmegbízhatóbb emberemről nem mondok le, és punctum!

- Aha! Akit épp most aláztál meg... és akarsz meglincseltetni! Még csak az elején tartunk az elszámolásnak, máris ellentmondásba kerültél magaddal - vágott közbe.

- Nem egyezem bele a távozásodba! Nézzük a jegyzőkönyveket, hogy állunk!

- Vegyél vissza a hangnemből, mert amíg elvi megállapodást nem kötünk a távozással kapcsolatban, nem lépünk tovább. A kilenc év alatt megismerhettél, én csak akkor vállalom magamra bármilyen feladatot, ha azt maximumon teljesíthetem. Márpedig mostanában gyakran tapasztalom magamon a fáradtság jeleit. Ha kell, orvosi leletekkel igazolom neked: kezdek labilissá válni, úgy fizikailag, mint mentálisan. Gyakran vagyok indokolatlanul ingerült, dekoncentrált. A kedvéért sem várom meg, hogy hibázzak, indokot szolgáltatassak a félreállításomra, avagy az iménti kijelentésed szerinti megsemmisítesemre! Meg kell értened, elfáradtam, belefásultam az állandó munkába. Eddig tartott a lelkesedésem. Nyugalomra, biztonságra vágyom. Addig adom át helyemet az ifjúságnak, amíg távozhatok emelt fővel.

- Innen te nem távozhatsz emelt fővel! Tisztában vagy vele, bizalmi ember vagy, aki nem léphet ki csak úgy!

- Ezt hallottam ma már, próbálj meg érveket felsorakoztatni.

- A munkád nem veheti át tőled bárki! - emelte a hangerejét.

- Nyugalom, Herbert, mindenki pótolható. Aljasságnak tartanám, ha zsarolással kéne jobb belátásra bírnom téged, kérlek, fogadd el az észérveket. Maradásra nem kényszeríthetsz!

- Bármire kényszeríthetlek!

- Ez esetben nincs alku, kiváltom a maradék húsz százalékot, átveszem az irányítást az üzemben és szervezetben, felszámolok mindent, és úgy távozom. Remélem, tisztában vagy vele, ezt bármikor megtehetem.

- Hahaha! Azt hiszed, játszhatod a kiskirályt?! Még vannak eszközeim a megfékezésedre!

- Nincsenek, Herbert. Olyan orvosi leletek vannak a kezemben, amivel könnyedén igazolhatom, az elmeállapotod miatt zárt intézetben a helyed. Ez nem csak abban az esetben alkalmazható ám, amikor a törvénytelen cselekedeteid elől akarsz menekülni a bírói ítélet elől - nézett határozott tekintettel az ökölbe szorított kézzel feléje közeledő férfire. - Ábrázatod jelenleg is a tébolyult állapotodat igazolná. Van pár felvételem rólad. Fogd fel végre, el- és nem leszámolni szeretnék veled! Próbáld meg ebben a szellemben folytatni a társalgásunkat.

A feldúlt férfi megfordult, rohangált, az öklét rázta dühében.

- Nem, Krisz, ez nem becsületes! Fenyegetsz, akkor akarsz cserben hagyni, amikor a legnagyobb felfordulás van körülöttem... amikor elveszítettem a világ legértékesebb titkárnőjét! - tajtékozott.

- Magadnak köszönheted. Eltaszítasz magad mellől minden értelmes lényt. Mondtam már, ha nem akarsz öregségedre magadra maradni, változtatnod kell a mentalitásodon. Engem is fenyegetettségben akarsz tartani. Ha cserben akarnálak hagyni, egyszerűen lelépnék. Vond vissza agaraidat, mert az ingerültséged kezdi felőrölni a türelmemet. Térj észhez, egyezzünk meg békésen!

- Jelen helyzetünkben igenis cserben hagynál, ha engedném! Hogy a fészkes fenébe tarthatnék ezentúl fegyelmet, ha következmények nélkül távozhatsz innen?!

- Megette a fene azt a fegyelmet, ahol a becsület mit sem ér. De tudod mit? Odaállok a kollégák elé, és bejelentem én a távozásomat. Nézd végig, mint búcsúzom el békességben a jelenlevőktől.

- Téboly! Még nevetségessé is akar tenni! Hát nem! Te nem fogsz kedélyesen elköszönni, és angolosan távozni innen! De nem ám! Fáradtság... röhej! Erre bárki hivatkozhat! Orvosi lelet... pénzért minden megvásárolható!

- Nem ez volt az elképzelésem, de rendben Herbert: ha harc, hát legyen harc! - emelte meg a hangját. - Látom, mindenáron zsarolásra kényszerítesz. Ugye tisztában vagy vele, nem csak az elmeállapotodat vonathatom kétségbe, de a kezemben lévő bizonyítékokkal életed végéig elköteleztem vagy a lányoddal együtt! Ha csak a felét adom át a hivatalos szerveknek, akkor is életed végéig rács mögé kerülök. Tényleg nem fogod fel, ha ellenem fordulsz, földönfutóvá tehetem a családodat? Ismerlek, tisztában voltam vele, mire számíthatok, felkészültem ellened. Lelövedhetsz, mint egy kutyát! Közlekedési baleset áldozatává tehetsz, de akkor neked is véged! Vedd tudomásul, ha délután négyig nem adok magamról életjelet, beindul ellenetek a gépezet: az iratanyagot elégetik, te Nadival együtt zárt intézetbe kerülsz, a házad, nyaralóid, és minden egyéb ingóságod elárverezik. Ha ez a végső szándékom, akkor tessék, add ki az utolsó utasításodat a pribékjeidnek!

- Tűnj el a szemem elől, te sunyi... te utolsó gazember!

- Nana! Nem dobsz ki innen, mint egy elvetemült bűnözőt... de nem ám! Láttam, összeecsődítetted a mozgatható embereidet... OK. Mivel meg akarod akadályozni, hogy érdemeim szerint méltósággal távozzak, kijössz velem, és ha azt volt képed elterjeszteni rólam, a székre pályázom, te jelentetted be: leszámoltam, visszaváltottad az üzemet, ettől a perctől kezdve civil vagyok. Csak azért is mindenki szeme láttára, emelt fővel távozik az épületből!

Remegett az idegességtől, de nyugalmat erőltetett magára, visszafogott hangnemben folytatta:

- Még meggondolhatod magadat, még hajlandó vagyok tárgyalóasztal mellett lezárni közös ügyeinket.

- Rendben, sarokba szorítottál! Mondd, mi az elképzelésed!

- Csak ismételhetem magamat. Amint a számlámon lesz a pénz, eljuttatom hozzád a pesti rezidenciámon lévő számlákat, régi szerződéseket, elszámolásokat, jegyzőkönyveket a mostaniakkal együtt, és egy életre elfelejtjük egymást.

- Mi lesz a bizonyítékokkal?

- Azok maradnak nálam. Reménykedem benne, megjön az eszed, és soha nem kell ellened fordítanom őket. De mint a jelenlegi ábra igazolja, biztosítékra szükségem van.

- Holnap a számládon lesz az összeg, akkor hozod az anyagot?

- Annyira nem vagyok naiv, hogy a csapdádba sétáljak, de megkapsz mindent hiánytalanul.

- Azt mondd meg, mi az úristenhez kezdjek ezek után?! - rohangált ismét.

- Nem féltelek én, neked mindig van kiszemelted.

- Most nincs. Az embereket te ismered jobban.

- Ötletem lenne, de a fair az lenne, ha te is előállnál jelölttel, és megmérettetés alapján döntenénk.

- Jelenleg rajtad kívül nincs senki, akiben megbízhatnék. Neked ki a jelölted?
 - Hallottad már tőlem, Csámpás Tamás. Megbízható, terhelhető, agilis fickó. Szerintem hasonló kaliberű, mint én voltam. Vagy mit szólnál Helmuthoz? Bár őt nem foghatod be bármire, de őt is megbízhatónak tartom.
 - Nem, Helmut nem megfelelő... alulképzett. Csámpás Tamás? Komoly feladattal még csak egyszer bízta meg... tapasztalatlan, fiatal.
 - Ha magamat veszem alapul, mindkét állításod cáfolható. Én nem voltam huszonhat éves, amikor magad mellé vettél, ő elmúlt huszonnyolc. Öt éve van a szervezetben, rengeteg feladatot bízta már rá. Gyorsan átlátja a lényeget, precízen dolgozik, egyetlen egyszer nem hibázott még.
 - Oké, ha ilyen jó véleménynel vagy róla, próbaidőre magam mellé veszem. Mihez ért jobban, az üzem vezetéséhez, vagy a szervező munkához?
 - Nincs szándékomban a személyét fényezni, nem szorul ilyesmire, de akár mindkettőt rábízhatod.
 - Hmm... Hogy bújhatott meg ennyi ideig a környezetemben, ha ilyen kiválónak tartod?
 - Nem hivalkodó személyiség, neki a feladat mindig a fontos.
 - Hát jó, még ma elbeszélgetek a fiúval. Jelenleg hol találom meg őt?
 - Azontúl, hogy a reptérre kijött értem, nem ismerem a mára szóló feladatait. Amikor bejöttem hozzád, ment el kocsival. Ha megnyugtató számodra a megegyezésünk, nincs más teendőm: parancsolj, az irodám, a pestújhelyi lakás és a rákospalotai lakás kulcsai - tette az asztalra.
 - Mi lesz a berlini házaddal és a síparadicsomi lakosztályoddal?
 - Minden ingó és ingatlanomról intézkedtem. Sok sikert, akkor is, ha most a pokolba kívánsz!
 - nyújtott kezét.
 - Jól betartottál, az biztos, de köszönöm a segítő ajánlatodat - indult az ajtóhoz.
- Maga elé engedte Krisztiánt, mosolyt erőltetve arcára jelentette be távozását. Néma csend lett, minden szempár Krisztiánra és volt főnökére szegeződött. Herbert rekedt hangon folytatta:
- Jócskán elhúzódott a tárgyalás, ma nem tudok mindenkit meghallgatni, a három tiszt várjon meg, a többieket később fogom értesíteni.
- Amint elment Csámpás Tamás mellett, megállt egy pillanatra, végigmérte:
- Tamás, veled feltétlenül beszélnem kell, várj meg! - utasította halkán, majd átsietett a várón.
- Krisztián Tamáshoz lépett. Halkan, épp csak ajkait mozgatva beszélt hozzá:
- Minden oké, csak ügyesen, fiú! Most használj ki minden lehetőséget, amíg sarokba szorítva érzi magát. Leosztotta a lapot nektek?
 - Nem tudok ilyesmiről. Akiket ismerek, tényleg beszámolóval érkeztek. Köszönöm a közreműködésedet! Vid, nagyon féltetek!
 - Talán nincs mitől... Bár kemény csata volt, az utolsó pillanatig harcoltunk egymás ellen, de győzött az igazság! Vedd komolyan, amikről beszélgettünk!
 - Légy nyugodt, tudok vigyázni magamra, nem lesz baj. Most az a fontos, hogy te távozhass innen épségben. Vid, ugye mielőbb hallok rólad?

- A távozásom miatt ne aggódj. Amint biztonságban leszek, a szokott módon jelentkezem. A garázsban hagyok neked egy piros dobozt. Benne a levél, amiből mindent érteni fogsz. Minden jót, kisöreg! - mondta már hangosan, és továbblépett.

Kezet fogott az ismerőseivel, mindenkihez volt pár kedves szava. Még egyszer mosolyogva körülnézett, nyugodt léptekkel hagyta el a helyiséget.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

FÜSTBE MENT TERV

1.

Miután becsukódott Krisztián mögött a váró ajtaja, legszívesebben végigrohant volna a hosszú folyosón, le a lépcsősoron, ki az épületből, hogy mielőbb maga mögött hagyhassa a múltját, de fegyelmeznie kellett magát, még nem múlt el a veszély. Látszólagos nyugalommal fogott kezét a portással, megkönnyebbült sóhajjal lépett ki a parkolóba. Mielőtt beült a kocsijába, körülnézett, nem látott senkit, de tudta, fedezik a távozását, mégis volt benne druk.

Erősen koncentrált, indította a kocsit. Megremegett a keze, amikor hallotta, hogy közvetlen mögötte felbőg a fekete Mercedes motorja. Minden idegszála megfeszült. A professzor szavai jártak a fejében: „Történjen bármi, neked minél előbb el kell hagynod a környéket.” Idegeségében úgy kapaszkodott a volánba, mintha legalább ezerrel száguldana. Lassan gurult végig a kocsisor mellett és kanyarodott ki a főútra. Vértáncos volt látnia, amint a Mercedes követi. Felkészült a legrosszabbra, a belvárosi hajszára. Bár jól ismerte Berlint, ingerültségében mégis nehezen gondolta végig, hol nyerhetne mielőbb egérutat. Elröstellte magát, amikor látta, követője nem fordul ki utána, hanem keresztbe állva lezárja a parkolót. „Nagy valószínűséggel ez történhet a másik irányban is” - gondolta kissé higgadtan. Hiába, az effajta meneküléshez nincs hozzászokva, de jó figyelmeztetés, ébernek kell lennie, amíg a városban van. Semmi gyanúsat nem észlelt, mégis a beleivódott óvatossággal kanyargott egyik utcából ki, a másikba be. Okos gondolat volt, mert nem csak a titkosrendőrség embere próbálta fedezni, de Herbert üldözője sem tétlenkedett. Krisztiánt azonban képtelenség volt követni.

Amikor szerencsésen elhagyta a belvárost, biztonságos helyet keresett, ahonnan felhívhatta Vivient, hogy megnyugtassa, a nagy veszélyen túl van. Vivien mosolygós hangja nyugtató hatással volt feszült idegrendszerére. Ezt követően, mivel biztosra vehette, Tamás nem szabadulhat egyhamar Herberttől, barátja nyaralójának garázsába ment, amit közösen használtak. Nekilátott a tervbe vett változtatásoknak: a kocsit két oldalára vastag fehér csíkot ragasztott, a német rendszám helyett felcsavart a magyar. „Végre végleg” - sóhajtott fel. A szürke kormányvédőt zöldre, a zöld ülészetet pirosra cserélte. A hátsó szélvédő egyik sarkába a bagoly, másikba egy borsodi népviseletű baba került. Középen széttárt szárnyú sas terpeszkedett méltóságteljesen, amik majd a kocsit mozgásának ütemében billegnek, mintha integetnének.

Miután bepakolta az ide rejtett bőröndöket, táskákat, Tamás külvárosi lakásához hajtott, hogy megegyezésük szerint bedobja a borítékba zárt kulcsot az előszobába. Majd óvatosságból úgy állt be a fodrász szűk zsákutcájába, hogy más ne parkolhasson oda. A családi ház kertjének hátsó kapujához kulcsa volt. A gyéren bútorozott, hátsó kis szobába úgy juthatott be, ha gyors egymásutánban háromszor megnyomta a csengőgombot. De ezzel jelezte jelenlétét is a fodrászüzletben dolgozó tulajdonosnak, aki pár perc múlva kijött hozzá.

- Elnézést, sokan vannak az üzletben. A szokásos frizuraigazítás lesz?

- Igen, de nem a parókán.

Gyorsan járt a fodrász keze, alig fél órát töltött ott. Krisztián a szokottnál busásabban fizetett. Majd úgy köszönt el, lehet, hogy évekig nem találkoznak. Távol-keletre szólítja a kötelesség, fogalma nincs, meddig kell ott lennie, ezért megköszöni bizalmát, a kulcsot visszaadja. A megnyerő modorú férfi némi gondolkodás után azt mondta, csúszassa be a nagy lapulevél alá.

Amikor magára maradt, öltönyét farmerre, pulóverre cserélte. Megszabadult a fekete kontaktlencsétől, a fogszabályzótól. Meglepetten nézte a tükörből visszánéző világos barna hajú, kékeszöld szemű srácot, aki legalább tíz évvel tűnt fiatalabbnak. Elmosolyodott, amint hullámos haja felvette régi formáját, és a rakoncátlan tincs ott biggyeszkedett homlokában. Hangtalanul húzta be maga után az ajtót, megvárta, amíg kattant a biztonsági zár, a kertkapu kulcsát, amennyire tudta, betolta a lapulevél alá. Beült a kocsijába.

A külváros utolsó utcájából hívta Vivient. Innen nyugodt tempóban hajtott mindaddig, amíg végleg ki nem autózott a városból. Magyar útlevéllel hagyta el az országot. Boldogságában bele szeretne volna kiáltani a világba: „Végre szabad vagyok, életem végéig szabad!” Ezután kizárólag Viviennek tartozik elszámolni idejével. Órájára nézett: jócskán elmúlt tíz óra. Hirtelen tört rá a fáradtság. Nem így tervezte, de kénytelen a szokott kis panzióban tölteni az éjszakát, mert lecsukódnak a szemei.

Hajnali fél négykor ébredt. Jó fél órán belül teljes gázzal robogott Magyarország felé. Fél nyolcra ért át a határon. Hívta Vivient, nyugodjon meg, már országhatáron belül van. Útközben többször pillantott össze a tükörből visszánéző srácra, aki egyáltalán nem emlékeztette a szigorú tekintetű, kimért férfire, aki tizenhárom órával azelőtt volt. Izmaiban rugalmas könnyedséget érzett. Hiába na, ennyit tesz a kényelmes, laza öltözk - gondolta. Mindkét oldalon leengedte az ablakokat, hadd szívhassa magába a SZABADSÁG édes levegőjét!

Kilenc órákor parkolta le a kocsit a garázsba. Azonnal munkához látott. Szinte repültek az órák. Mire észbe kapott, mehetett Vivien elé. Közben az járt a fejében, vajon rá fog ismerni? Izgalmas lesz az első találkozás, az igazi megmérettetés. Ha igen, még lesz mit alakítani Horváth Krisztiánon, akivé visszaváltozni akar.

*

Vivien nyugtalan izgalomban töltötte a keserves lassúsággal múló napot. Az előadások anyagából szinte semmi nem jutott el tudatáig. Utolsó órában tekintete az utcát pásztázta, mikor fordul be Krisztián a metálszürke Volvójában. Abban biztos volt, nem azzal a szigorú diplomátával fog találkozni, akitől vasárnap elköszönt. De meg fogja ismerni. Alkata, mozgása jól emlékezetébe vésődött, ezek nem változhatnak meg.

Hallotta, a professzor elköszön tőlük. Vége a kinszenvedéssel telt napnak. Végre mehet haza. Haza... de hova? Ha nincs ott érte a vőlegénye - márpedig nem látta őt -, vissza az albérletbe? Beleőrül, ha baja esett. Hol lehet? Fél nyolckor már az országban volt. Nyugtalan izgalommal lépett ki az épületből. Végigmérte a közelben várakozókat, Krisztián nem volt köztük. Tanácstalanul, csalódottan indult a villamoshoz. Fogalma nem volt, mihez kezdjen, hol kereshetné.

Meglepetésére egy idegen srác indult feléje. Lopva végigmérte. Nagyon magabiztosan mosolyog, de nem, ő nem Krisztián... Mit akarhat tőle? Kutatott emlékezetében, de a kisfiús arc, a kedves hullámos tincs a homlokában nem idézett fel benne ismerőst. Alig lehet idősebb nála. Csak nem valaki új rokon? Miért mosolyog ilyen kedvesen rá?

- Szia, kiscsillag! Hová igyekszel nélkülem? - puszilta meg.

Szoborra merevedve állt meg. Hitetlenkedve nézte, fejét csóválta.

- Nem, Krisz, ez nem lehet, hogy te... de a hangod... Jaj, Krisz, tényleg te vagy? Istenem! Semmi, de semmi nincs rajtad, ami rád... jaj, miket beszélek, arra a komoly férfire emlékeztetne, aki vasárnap hagyott utoljára magamra.

- Jelen pillanatban, rajtad kívül, ennek a kijelentésednek örülök a legjobban. Ez jelenti számunkra az igazi szabadságot! Gyere, kiscsillag, kocsival vagyok! - indult a mellékcúba.

Vivien elhűlve nézte a kissé átalakult Volvót.

- Értem-értem... mindent értek, csak felfogni nehéz. Jaj, Krisz! Olyan, de olyan boldog vagytok!

- Legalább olyan, mint én? - ült be mellé boldog mosollyal.

Pár perc múlva a garázsban szálltak ki a kocsiból. Az előszobában Vivien a nyakába ugrott, ölelte, csókolta, ahol érte.

2.

Meghatottan álltak a nappali közepén. Mindkettőjüknek időre volt szüksége, hogy elhiggye, ettől a naptól életük csak egymásról szólhat. Krisztián tért elsőként magához:

- Itt a pillanat, amikor már nem ígéret, hogy soha többé nem mozdulok mellőled, hanem maga a valóság. Mesélj, hogy tetszik az új vőlegényed?

- Nagyon, és még annál is sokkal jobban! Hogy tudtál ennyire átalakulni? Bocs, de a tekintélyt parancsoló, komoly férfiből hogy lettél vagányosan fiatal srác?

- Ennyit tesz az öltözék és a frizura.

- Nem hiszem. Az arcvonásod, a szemed... minden-minden megváltozott rajtad. Abban biztos voltam, nem ugyanaz a Krisztián tér vissza hozzám, akit eddig ismertem, de azt hittem, a vonásaidról, testalkatodról, mozgásodról biztosan megismerlek majd. Ebből csak a testalkatod a régi, és ez kevésnek bizonyult. Ha nem szólítasz meg, bizony elmegyek melletted, pedig folyamatosan téged kerestelek a tekintetemmel. Most pedig egyszerűen nem tudok betelni a valódi Horváth Krisztiánnal.

- Nem csodálom, még magamnak is barátkoznom kell a régi sráccal, aki voltam, és akarok újból lenni. Át mered adni magad ennek az idegen fickónak?

- Méghozzá nagy-nagy izgalommal.

Éjszakába nyúlóan beszélgettek, szerelmeskedtek. Így aztán nem csoda, ha másnap a délelőtt köszönt rájuk, amikor felébredtek.

- Annyira jó téged magamhoz ölelni. Előnyödre válik az a pár kiló, amit magadra szedtél. Hány kiló is vagy vasággyal együtt?

- Anélkül is rengeteg, te ronda csúfolódó! Olyan sok, amennyi még eddig soha! Ötvenegy, de neked köszönhetően ebből csak két kiló nem a te érdemed.

- A százhetven centidhez hízhatsz még bőven, de megnyugodtam, a közös konyhánk jobb hatással van rád, mint Dorka asszony-féle. A testépítésed továbbfejlesztése érdekében nézzünk utána egy kiadós reggelinek.

- Csak nem hízőkúrára akarsz fogni? Már alig jönnek rám a ruháim.

- Azokról a szépséges babaruhákról beszélsz, amiket akkor hordtál, amikor megismertelek? Egytől-egyig emléktárggyá minősítem. Vítafórum befejezve, irány a konyha a vacsoraromok eltakarítása céljából. Közben megbeszéljük, milyen meglepi ötletem támadt az első szabad hétvégénkre.

- Te jó ég, Krisz! Mit találtál ki megint?

- Annyit emlegettük a Bakonyt, kedvem lenne odaruccanni veled.

- Kár lenne ódzkodást színlelnem, nagy kedvet csináltál hozzá a meséiddel.
 - Remek! Akkor mindenekelőtt megnézzük, állta-e a szavát Herbert papa. Ha igen, beszélek a pilóta ismerősömmel, vele szándékozom elküldeni a ládát, amibe az írásos anyagot csomagoltam össze.
 - Ilyen szorgalmas voltál? Ennyi minden belefért a tegnapodba?
 - Még slungban vagyok, nem volt egy szabad percem sem.
 - Nem félsz másra bízni ekkora értéket?
 - Nincs miért. A fémládát csak robbanthatja illetéktelen személy. A betű- és számkombinációt pedig sikerült észrevétlenül Herbert határidőnaplójába csúsztatnom, amíg feldúltan rohangált.
 - Nagy harc volt?
 - Nagyobb, mint amire számítottam. Ki kellett játszanom minden lapomat ellene, hogy emelt fővel távozhassak.
 - Látod, nem véletlenül féltettelek én - simult hozzá.
- Megpuszilta, fél kézzel magához ölelte, miközben felhívta a svájci bankot, majd a repülőteret. Elégedetten tette helyére a kézibeszélőt.
- Beindult a gépezet. Pár óra, és szőröstől-bőröstől magunk mögött tudhatjuk a múltamat, élhetjük a hétköznapi emberek életét.
- Nekiálltak a hétvégi kiruccanásra összepakolni. Közben Krisztián a komoly lány arcát fürkészte.
- Te nem is örülsz neki, hogy ilyen gyorsan alakulnak a dolgok?
 - Jaj, dehogynem! Sőt, nagyon is, csak...
 - Édes jó istenkém, mi okoz ismét fejtörést az én drága csillagszemű szerelmemnek? Gyere, mesélj, te bonyolult lélek! - ült le, ölébe vonva.
 - Ugye, afelől nincsen kételyed, szeretlek, a jövőnket csak együtt tudom elképzelni, de bevallom, ijesztően hat rám a mérhetetlen gazdagságod.
 - Kiscsillag! Amikor megismertél, fogalmad nem volt, ki az az állhatatos fickó, aki mindenáron hozzád ragaszkodik. Rosszindulattal sem vetődhet fel bennem, hogy a pénzemre ácsingózol. Eleget utasítottál vissza ahhoz, hogy bizonyítsd, megállsz te a magad lábán, ami felől persze nem lehetett volna kételyem, hiszen jól kiépített hátterved volt ehhez. Hidd el, boldogan kezdeném veled ott, ahol te tartasz, de ennek érdekében nem dobhatom ki a vagyonomat az ablakon. Szépen kérlek, ne mételyezzük butasággal a nehezen megszerzett boldogságunkat!
 - Ne harizz, ígérem, le fogom küzdeni az aggályoskodásomat.
 - Indítsunk vadászatot a könyvtárban, és válasszunk egy klassz lehetőséget, ahol átromantikázhatjuk a hétvégét. Gondolj bele, milyen gyönyörű lehet ilyenkor a bakonyi rengeteg, ha még az itteni csenevész erdő is magával ragadó.
 - Alig várom, hogy láthassam, de nem lehetünk hűtlenek a kerthez sem, hiszen a vénasszonyok nyara teljesítette óhajunkat, türelmesen várt ránk.
 - Igazad van. Amint elviszik a múltamat jelentő ládát, magunkhoz vesszük a bakonyi útikönyvet, és a kedvenc helyünkön nézünk ki valami romantikus szálláshelyet. Jó lesz így, te édes borsodi lány?

- Egyszerűen csodás! Figyuzz csak! Eszembe jutott, mekkora elragadtatással meséltél egy eldugott bakonyi falucskáról.

- Ó, Bakonyzug... Annál romantikusabbat elképzelni sem tudok, de jól gondold meg, az valóban egy egészen kicsi település az erdőrengeteg közepén.

- Meggondoltam, oda lenne jó menni. Ha nem csal az emlékezetem, valahol Diákvár környékén van.

- Olyannyira, hogy erdei sétány visz a városba.

- Akkor végre eljuthatok az ifjúságod egyik színhelyére! Ha elvitték a ládát, nem útikönyvet böngészünk, hanem mesélsz nekem arról az édes mesevilágról.

Csengettek. Krisztián sietett kaput nyitni. Hárman vitték ki a tekintélyes ládát. Megkönnyebbült sóhajjal jött vissza:

- Minden akadály elhárítva a romantikázásunk elől, irány a kert, és hogy eleget tehessek kérésednek, memória bekapcs... Hmm... Hol is kezdjem? A parányi falucska a Magas-Bakony szívében fekszik. Hegycsúcsok veszik körül. Az erdőrengetegen túl barlangok, patakok, meredek sziklacsúcsok teszik változatossá a tájat. A település a legvadregényesebb völgykatlanban - talán az ország legrejtettebb zugában nyugszik. Télen a vastag hótakaró esetenként hónapokra zárja el a külvilágtól. Vadregényessé a falucskát határoló meredek sziklaormok, a kanyargó patakok - ami az erdők borította hegyek öleléséből bukkan elő - teszik, na és a vadregényes erdei sétány. Ha szerencsénk lesz, láthatjuk majd a varázslatos természeti jelenséget, amit a ködös reggeleket felváltó ragyogó napsütésben felszálló ködgomolyag idéz elő. Majd meglátod, milyen káprázatos látvány. Erről jut eszembe, a múlt héten felszabadult a svájci házam. Nadina végre hazament a szüleihez. Bár nekem vajmi kevés részem volt az akcióban, mert Ottó kísérté el a bécsi repülőtérre, ahol az édesanyja várt rá. A kulcsok átvétele miatt azonban jelen kellett lennem, ami ugyancsak bezavart a munka-menetrendünkbe.

- Akkor itt most nem értek valamit. Amikor a múltadról beszéltél, azt mondtad, Nadi nem tudta, hova vitted.

- Így van, és a mai napig nem tudja. Ottó ugyanis a garázsban ültette be a lesötétített autóba.

- Hidegtelelős történet. Ezek szerint Ottó is végleg elment?

- Igen. Ő arra várt nálam, hogy a szülei kitelepüljenek Ausztráliába, hogy öt év után ismét együtt élhessen a család.

A házban megszólalt a telefon.

- Ejha! Úgy tűnik, hiányzunk valakinek, gyere, ne várakoztassuk sokáig - siettek be.

- Tessék, Horváth Krisztián!

- Szia, Krisz! Itt meg az öcséd! Hetek óta hívunk, hiába. Há a francba tűntél, bátyus? Anya közel áll az idegösszeroppanáshoz, annyira izgul érted. Február óta nem tudunk rólad semmit.

- Állj... vegyél már levegőt! - nevetett. - Hogyne tudnátok. Igaz, haza nem állt módomban menni, de hívtalak benneteket, mindig tudtátok, hol, merre járok. Örülök, hogy jelentkezted, de erre készültem én is, mert világrengető dolgok történtek velem. A közeljövőben hazamegyek, lesz részetek meglepetésben. Előlegben csak annyit, ezentúl sokkal gyakrabban találkozhatunk majd, mint gondolnátok.

- Hát persze... a lelkiismereted megnyugtatóra újabb ígéret.

- Nem, öcskös, amit ígérek, mindig állom. Adod egy kicsit anyát?

- Nem sokra mennél vele, annyira sír, de integet is, hogy most nem tud véled beszélni.
- Próbáld megnyugtatni őt!
- Oké, nagyon várunk, de hívj, mielőtt jössz, tudod, anya milyen. Hello, ne várakoztass sokáig bennünket!
- Nem foglak. Pusziom anyut, téged ölellek!

3.

Vivien elgondolkodva nézte Krisztiánt, majd megszólalt:

- Gondolkodóba ejt anyukád kiborulása, ha ennyire nyugtalankodik miattad, hogy engedhetek el otthonról tizennégy évesen? Vagy megfékezhetetlen volt benned a kalandvágy már akkor is?
- Mit is mondhatnék erre annál többet, mint amit tudsz rólam? Meggyőződése, ez kellett hozzá, hogy végérvényesen el ne veszítsük egymást. Nincs benne túlzás, azóta kölcsönös a ragaszkodásunk. Anyáék örültek nekem, amikor hazamentem, de szívesen voltam velük én is. Örömmel vettem részt a nyári munkálatokban, mert csinálhattam a magam jószántából... azaz hobbiból. Apa eleinte csodálkozott, milyen szakértelemmel használom a rotációs kapát, kötözöm a tőkéket, ahol kell, annak ellenére, hogy gyerekkoromban a szőlőhegy közelébe nem lehetett engem vinni. Később büszkén dicsekedett a hegyi szomszédoknak, nézzétek csak meg, ebben aztán nem találtok hibát, ez az egyetemista fiam keze munkája.
- Hmm... Tényleg, hol lested el a fortélyokat?
- Apa megfélekezett róla, hogy a kertünk körbe van telepítve szőlőlugassal, aminek a kötözése Zsolti feladata volt. Vele már óvatosabbak voltak apáék, hét-nyolc éves korában befogták, amire csak lehetett. Amikor otthon voltam, besegítettem neki mindenbe, hogy mielőbb mehessen focizni a srácokkal. Apáék mindebből persze mit sem sejtettek.
- Ilyen jó tesója voltál az öcsédnek?
- Kölcsönös volt, mindenben falaztunk egymásnak.
- Úgy tűnik, lesz miből okulnunk a gyerekeinkkel kapcsolatban, hogy ne játszhassanak ki bennünket.
- Nehéz lenne, de ha jó szándékkal teszik, még büszke is leszek rájuk - mosolyodott el Vivienne kacsintva.
- Elgondolkodtató, hogy látszólag mindenben különbözik a gyerekkorunk, mégis sok benne a közös vonás. Bár igazi családban éltél, a magatok módján szerettétek egymást, mégis egyfajta magányosságban nőttél fel.
- Tagadhatatlan. Látod, a közös sors is összeköt bennünket. De ha a múlt, a gyerekkor, akkor mondd, te mit tudsz visszaidézni a magadéból? Mesélhetnél a fellegrári otthonodról.
- Gyerekkoromból? Hmm... mit is... - töprengett, majd bizonytalan, elmélázó hangon folytatta: - Amíg anyu élt, voltak nagy családi összejövetelek. A bátyjával, Zozó bácsival volt a legszorosabb kapcsolatunk. Az ő két - velem hasonló korú - gyerekei voltak a játszótársaim. Azt már mondtam, Zozó bácsi engem nagyon szeretett, de aztán egyszer csak elmaradtak tőlünk, amit nagyon fájlaltam. Szégyellem, de ennél több nem jut eszembe. Otthon... Családi házban éltünk, de a tulajdonviszonyokról fogalmam sincs. A nagyanyám folyton azt hajtogatta, kitagad mindenből. Ez arra utal, a ház az övé lehetett.

- Ezek szerint lennie kellett hagyatéki tárgyalásnak, abból hogy hagyhattak ki téged?
- Hogy te miket mondasz nekem! Apa is emlegetett ilyesmit, de fogalmam nincs, volt-e, nem-e. Úgy gondolom, ha igen, Zsófi néni, mint más egyébbel kapcsolatban, erről is értesített volna.
- Hmm... Mi minden húzódnak meg a múltad hátterében?
- Nem tudom, de talán fény derül erre is a közeljövőben.
- A ház állapotáról tudsz valami közelebbit?
- Szép nagy házban éltünk, a nagyanyám nem hanyagolta el. A legcsekélyebb hibához is szakembert hívott. Negyedikes gimis voltam, amikor a hagyományos fűtést padlófűtésre cserélte fel. Attól kezdve többet ücsörögtem szőnyegen, mint fotelben. A házban tágas helyiségek vannak. A hatalmas nappalin kívül két szobát használtunk, de vannak ott lezárt helyiségek, ahova én soha nem mehettem be. Kettőbe - ahol anyuval a haláláig éltem - a temetése óta, a többibe azelőtt sem. A nappalin kívül van másik nagy helyiség, ami valójában kettő, de a hatalmas, kétszárnyú üvegajtó, amióta az eszemet tudom, a garázsban van. Itt szoktunk, leginkább szoktam étkezni. Gyerekkoromban itt zajlottak a vendégfogadások.
- Hogy értsem az étkezésre vonatkozó megfogalmazásodat?
- A nagy ünnepeket leszámítva, a nagyanyám megfőzött, evett és bevonult a szobájába. Én akkor ettem, amikor megéheztem. A rendrakás mindig az én feladatomból volt.
- Ó, te szegény! Micsoda ridegtartásban volt részed.
- Sajnos, de ez volt a jobb, mert az ünnepi ebéd készítésénél kiharcoltam a szobámból, be kellett neki segítenem. Soha semmit nem magyarázott, ha valamit rosszul csináltam, kaptam a pofonokat, durva szidalmakat. Ha valamit nem találtam, leidiótáztam és közölte, otthon vagyok, keress meg. Ha olyat bízott rám, amit addig még nem csináltam és megkérdeztem, hogy álljak neki, akkorát lökött rajtam, ha nem kapaszkodok meg, beesek az asztal alá, és gyilkos tekintettel azt kérdezte: „Hát arra való a polcnyi szakácskönyv, hogy itt tátsd a szád, te mihaszna átok!”

Krisztián részvétellel simogatta, miközben mesélt.

- A nappali tágas teraszra nyílik. Gyönyörű onnan a kilátás a mesébe illő, varázslatos, keskeny szurdokvölgyre, aminek két oldalán hófehér sziklafalak meredeznek az ég felé. Imádtam ott tartózkodni.
- Aha! Sejtem, a városnak melyik részén éltetek - vetette közbe elgondolkodva Krisztián.
- Amerre az ötös busz megy Liget-gyöngyére. A ház alapterülete alkalmas lenne fogócskázásra. Ott tuti, hogy nem tudnál elkapni - simult hozzá hízelegve.
- Ábrándozás az élet megrontója, kiscsillag. A leleményességemről vagyok híres, nem tudod?
- csiklandozta meg nevetve.
- Rémlik valami a múlt homályából...

Megszólalt a telefon.

- Ejnye, de nagy lett itt a forgalom! Felveszem, de aztán elhúzzunk hazulról, máris egy fél napot veszítettünk - emelte fel a kézibeszélőt.
- Tessék, Horváth Krisztián!
- Jó napot kívánok, Tószegi Zoltán vagyok, Tihanyi Vivien nagybátyja. Az édesapjától kaptam a számot, vele szeretnék beszélni, ha ott van.
- Igen, itt van, adom őt - nyújtotta a lánynak.

- Szia, kis prücsök! Ugye nem veszed tőlem zokon, ha maradok a régi megszólításnál?
- Jaj, dehogy! Szia, Zozó bácsi, drága! Csak nem ráérezted, hogy rólad meséltem Krisztiánnak?
- Nem lenne rossz ilyen ráérzéssel rendelkeznem, akkor már rég megtalálhattalak volna. Örülök, kicsim, hogy végre előkerültél! Bár ezernyi mondani-, kérdeznivalóm lenne - remélem lesz rá mód. Most azonban a hivatalos dolgokkal kell kezdeni, sokszorosan késésben vagyunk. Mióta eltűntünk egymás életéből, a megyei Földhivatal vezetője lettem. Ebből adódóan hivatalosan hozzám tartozik az örökség sorsa. Az aktád a félbehagyott dossziéimat gyarapítja, ami bizony nem jó fényt vet rám. Úgyhogy mielőtt ismét eltűnnél, rendezzük a dolgot. Ugye, segítesz?
- Természetesen, de eszem ágában sincs eltűnni.
- Hol is kezdjem... Talán nem ér meglepetésként, a nagyanyád hátrahagyott - szerencsére írógépen pötyögött, érvénytelen - végrendeletében, ami még a saját kézjeggyével sincs ellátva, kitagadott téged mindenből. Egy kis bekezdésben tesz rólad említést, miszerint: érettségi után a pesti Közgazdasági Egyetemre jelentkezted a felleghvári helyett. Azóta nem tud rólad, amin nem csodálkozik, mindig felelőtlen, szófogadatlan voltál. Amióta magára maradt, egy távoli unokatestvére gondozta, ezért minden ingó és ingatlanját rá hagy.
- De hát Zozó bácsi, ebből egy szó sem igaz! - tiltakozott elhűlve.
- Tudom, kicsim. Amikor hallottam, hogy anyám meghalt, körbejártam a szomszédokat. Tőlük tudom, valóban Pesten élsz, de hazajártál rendszeresen. Többen látták, te vásároltál be, mostál, főztél, takarítottál anyámra. A tulajdonjog minden kétséget kizáróan téged illet. A ház ugyanis apám tulajdona volt. A szüleitől örökölte, anyám csupán haszonélvezettel rendelkezett. Jó lenne, ha mielőbb rendezhetném a dolgot, hogy mire beáll a tél, bejuthass a házba. Évek óta ott áll gazdátlanul, így csak romlik az állaga.
- Nagyon sajnálom, hogy ennyi gondot okoztam. Engem épp az keserített, hogy senki nem kíváncsi rám.
- Hogyne lennének kíváncsiak, kis prücskőm! Hallottam apukád kálváriáját, gondolom, tőle értesültél róla, bejártam én is a magamét a felkutatásodért. Mivel napokig vidéken voltam, ma értesültem tőle, hogy nagy örömeinkre előkerültél. Mikor tudtok eljönni, kicsim?
- Egy pillanat türelmedet kérem, megbeszélésem Krisztiánnal - nézett kérdően rá.
- Bár más elképzelésünk volt, de a bácsikádnak igaza van, most a ház sorsának rendezése a sürgősebb.
- Holnap nem megyek be az előadásokra, úgyhogy rendelkez velünk.
- Akkor üljetek kocsiba és gyertek. Beszerzem az okmánybélyegeket, előkészítem a tárgyalás anyagát és akcióba lépek. Ha ma jönnétek, átbeszélgethetnénk a múltunkat.
- Örülök én is a viszontlátásnak! Akkor hamarosan indulunk.
- Oké, várunk benneteket, angyalkám, türelmetlenül várunk!

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

TITOKZATOS MÚLT

1.

Útközben úgy elbeszélgették az időt, mindketten meglepődtek a várostábla láttán. Vivien olyan magabiztosan kalauzolta Krisztiánt a nagybátyjáék háza elé, mintha tegnap járt volna ott. Izgalommal csengetett be. Zoltán jött kaput nyitni.

- Szia! Ó, rád már nem illik a „kis prücsök”! Gyönyörű hölgyé cseperedtél abból a parányi kislányból, akit - ha emlékszel még rá - annyit lovagoltattam a térdemen.

- Lehet azt elfelejteni? Büszke voltam rá, amiért anyu engem nógatott, faggassalak ki, hol, merre jártál, amíg nem láttunk, mert őket elintézted egy kurta mondattal.

Az ötvenes éveiben járó, sportos kinézetű férfi nevetve tessékelt be őket a házba.

- Hát persze. Csak neked volt kedvem mesélni. Te mindig tágra nyílt szemekkel hallgattál, hatalmasakat kacagtál, ha vicceset mondtam, míg anyukádék csak a kérdéseikkel bombáztak. Tündéri kislány voltál, a legelkeseredettebb hangulatomból is ki tudtál zökkenteni. Foglaltok helyet! Egyedül vagyok, a vendéglátáshoz vajmi kevés érzékem van, de ha segítesz, összeütünk valami harapnivalót - nézett Vivienre.

- Ne fáradj, nem vagyunk éhesek.

- Akkor menjünk át a házba körülnézni, amíg hazajön a család.

- Ó, meg sem kérdeztem még, Zita néni jól van? Reniékkel mi újság? - szabadkozott Vivien, miközben kocsiba ültek.

- Mindketten egyetemre járnak. Zozi komolyan veszi a választott hivatását. Gépészmérnöknek tanul. Berni kissé komolytalan, őt jobban érdekli a szórakozás, de addig nincs vész, amíg nem megy a tanulás rovására. Tanárképzőre jár, biológus lesz, ha nagy lesz - nevetett. - Zita nénikéd és én jól megvagyunk. Várjuk a nyögdíjat, hogy végre kicsavaroghassuk magunkat. Kulcsod van a házhoz?

- Nincs. Amikor Pestre mentem, a nagyanyám lecseréltette a zárat.

- Rá vall. Sebaj, nálam itt a kulcsosomó - kanyargott a külváros utcáin, miközben folyamatosan beszélt. - Miután letettem a telefont, még egyszer elmentem Törökékhez. Szerintem ők a leghitelesebben informáltak veletek kapcsolatban. Személyleírás alapján Lidit akkor látták először, amikor anyám már kórházban volt. Hetekkel a halála után nagyon be akart jutni a házba, de mivel téged égen-földön nem találtunk, szerencsére, leplombáltattam, a kapura vaspántot tettem. Törökék hívtak mentőt anyámhoz, amikor összeesett az udvaron. Te mikor jártál itthon a temetés előtt?

- Várjunk csak... Hogy is volt? '86 május végén volt a temetés, hó végén szoktam hazajönni, épp aktuális lett volna, amikor Zsófi néni felhívott az egyetemen. Őt is Törökék értesítették nagyanya haláláról.

- Honnan ismerték Zsófi nénit és a kapcsolatokat?

- A kisebbik lányuk utána kezdte a gimit, miután érettségiztem. Neki is ő volt az osztályfőnöke.

- Értem. Jártam bent a kórházban anyám halálának körülményeiről érdeklődni. Az osztályos orvos azt mondta, eszméletlen volt, egy hétig élt, de nem tért magához. A hagyatéki ügyek

átvételét érintettség miatt, csak nagy utánjárással tudtam magamhoz venni. Tegnap ezerféle igazolást kellett beszereznem, hogy bejuthassunk. Jut eszembe, Lidi járt nálatok az évek alatt?

- Soha. De nem egy karácsony alkalmával várta őt a nagyanyám. Ilyenkor süttünk, főztünk, aztán ehettük hetekig. Vajon miért rá akarta hagyni a házat?

- Mert egyedül vele tartott kapcsolatot. A tények szerint az is csak telefonon történhetett. Az ominózus végrendeleten 1983. december 15-i dátum van. Történt akkoriban valami nevezetes?

- Igen. Akkorra sokalltam be a börtönérettel, amiben élnem kellett.

Részletesen elmesélte a mozi miatti lógásának történetét.

- Csak tudnám, miért gyűlölt téged annyira, amikor mindig szerethető kislány voltál.

- Sokszor mondta: „Olyan megátalkodott vagy, mint apád volt, de Isten engem úgy segítjen, kiverem belőled.”

- Ó, te szegény! Ilyen elvetemültnek ismerhetted az apukádat?

- Vele kapcsolatban nagy volt bennem a zűrzavar. Egyedül nagyanyám szidta, átkozta. Anyu és nagyapa soha semmi rosszat nem mondtak róla.

Zoltán befordult a nagykapu elé. Vivien Krisztián kezét szorongatta, amíg nagybátyja a kapunyitással volt elfoglalva. Lehangoltan szállt ki az autóból. Nézte az elhanyagolt udvart, kertet. Félszegen lépett be az előkertbe. Szomorúan gázolt át a derékig érő gazban a régen gondosan ápolt virágágyásokon a teraszhoz. Sóhajtott az elhanyagolt fák, az egykor selymes pázsittal beültetett, parkosított kert, az elmohosodott szökőkút láttán. Torokszorító volt felmennie a poros teraszra, belépnie a dohos levegőjű házba. Krisztián aggódó tekintettel nézte. Átölelte a vállát.

- Borzasztó... Alig hiszem el, hogy ennek a háznak voltam a lakója tizenhét évig.

- Rettenetesen sajnáltunk kettőtöket. Rengeteget veszekedtem anyámmal, amiért szétválasztotta anyukádékat. Emiatt haragudott meg rám. Te nem emlékezhetsz rá, kicsike voltál... talán öt éves ha lehetnél, amikor kiutasított a házból. Magánkívül üvöltötte, be ne merjem többé ide tenni a lábamat. Eszembe ne jusson elmenni a temetésére, mert holtában is elátkoz engem.

- A miérteket persze nem értettem, de a mindennapos kiabálásokra jól emlékszem. Szörnyű, hogy lehet emberben akkora gyűlölet, hogy megtagadja a saját gyermekét. Nekem azt mondta rólad, ha kerestelek, amióta felvitte az isten a dolgot, nem vagy ránk kíváncsi. A temetésen sajnos hitelt is adtam ennek. Elképzelni nem tudtam, hogy haragudhat valaki annyira az anyjára, hogy még a temetésére sem jön el.

- Nem szerettem őt, de oda biztos, hogy elmentem volna miattad. Rettenetes lelkiismeret-furdalásom volt, miért nem vettelek magamhoz azonnal anyukád halála után. Apa miatt nem tettem, ő nagyon szeretett téged, de biztosan nem vétőzta volna meg, hogy örökbe fogadjalak. Nagyot vétettem ezzel ellened.

- Őt én is nagyon szerettem. Mindig megvédett nagyanyám haragjától. Nagy kár, de csak későn értettem meg, azért zár el mindenkitől, hogy tőletek elszigetelhesen.

- A szomszédok vajon miért falaztak neki, ha nem voltak jó viszonyban vele? Tőlük ugyanis gyakran érdeklődtem felőled.

- Talán azért, mert mindenkit feljelentett a legcsekélyebb bosszúságért.

- Na gyere, kicsim, nézzünk körül!

- Érdekes lesz életemben először körbejárni belülről a házat.
- Családunkban mindig voltak furcsaságok. Apám dolgozó szobájába mi is csak felnőtt-korunkban mehettünk be. Nem tudta elviselni a rendetlenséget. A családfánk után kutakodott, rettenetesen féltette a beszerzett okmányokat. Azt anyukádtól hallottam, a két szobát, ahol apukáddal éltek, ő zárta le, hogy oda anyám be ne tehesse a lábát... ahol anyukáddal éltetek, gondolom apám, hogy anyám ki ne szórhasson onnan semmit.
- Szent ég! Milyen emberi sorsokat rejthetnek ezek a falak - sóhajtott keserűen Vivien.
- A dédszüleidnek példás családi élete volt. Anyám valamiért félt nagyapától. Az ok érthetetlen volt számomra, hiszen halk szavú, jámbor ember volt, de tény, amíg élt, anyám meghúzta magát. Halála után nyílt ki a csipája.
- Kár, hogy nem ismertem a dédit.
- Szép kort élt meg, de tényleg kár, mert apukádat nagyon kedvelte.
- Akkor vajon miért kellett titokban találkozniuk anyucival?
- Nyolcvanon jóval felül volt, amikor anyukád főiskolába járt. Addigra megromlott az egészsége. Ha csak nosztalgiazunk, egy hétig állunk itt a nappaliban - indult Vivien édesanyja szobája felé.

2.

Vivien lába reszketett, amint nagybátyja nyitotta az ajtót. Megállt a küszöbön, fájó érzéssel nézett körül a szobában, ahol anyukájával éltek.

- Te jó ég! Úgy áll itt minden, mintha tegnap léptem volna ki innen - mondta könnyeit nyelve.

Krisztián aggódva figyelte minden mozdulatát, bátorítóan mosolygott rá.

- Először itt kell körülnéznünk, hátha anyukád hagyott valami üzenetet neked - mondta Zoltán elkomolyodva a lány fájdalomtól eltorzult arcát nézve.

- Igen - mondta halkan. - Bocsánat, kicsit nehéz, de ígérem, erős leszek.

Nagybátyja bátorítására leült az édesanyja íróasztalához, reszkető kézzel húzta ki a fiókot, ami telis-tele volt színes ceruzákkal, tollakkal, kis és nagy alakú füzetekkel, saját keze által készített szemléltető eszközökkel. Amint kiemelte a megpakolt műanyagdobozt, meglepetten fedezte fel a hátlapban megbúvó zárat. A fiók alját simogatva érezte, ki van bélelve. Óvatosan emelte meg a színes csomagolópapírral letakart selyembársony borítású szivacs lapot, abban a reményben, alatta találja meg a zár kulcsát. A bordázott falemezt simogatva ujjával, Krisztiánra nézett:

- Ez olyan, mintha kis lécekből lenne összerakva. Ülj ide, légy szíves, az ilyesmikhez te értesz jobban - állt fel.

Krisztián kihúzta a fiókot, egyből látta, számkombináció kell a zár kinyitásához. A fiók oldalait vizsgálta, hátha oda van vésve, de nem talált még csak karcolásnyomot sem. Megkopogtatta az alját alulról, felülről.

- Igazad van, kétség kívül duplafenekű az alja.

Kiemelte, tüzetesen átvizsgálta. A fiók zárja alatt az alja és eleje között felfedezett egy két centiméter nagyságú rést.

- Egy vékony pengéjű kés, vagy valami kéne, ami befér a részbe.

Zoltán ment ki célszerszámmért. Krisztián óvatosan tolta hátra a harmonikaszerűen gördülő felső lemezt. Visszaengedte Vivient, aki két nagy alakú borítékot emelt ki. Felnyitotta a felsőt, az édesapjának írt búcsúsorokat nézte.

*

„Drága Gázsikám!

Itt is százszor, ezerszer kérlek, bocsáss meg! Tudom, rengeteg szenvedést okoztam neked a gyávaságommal, de nem mondhattam el, anyám megígérte, ha kibékülök veled, mindhármunkat megöl. Hidd el, drága, megtette volna, annyira gyűlölt téged. A kicsi lányunkat és téged féltettelek.

Biztos vagyok benne, ha tudomásodra jutott volna, mi választ szét bennünket, te tetted volna meg, amivel ő fenyegetett engem. Egyiket sem akartam. Mi hasznunk lett volna belőle az imádott kislányoddal együtt, drága életem, ha megteszed, és az életed további részét börtönben töltöd?

Ez a két választásom volt, emiatt emészt el a bánat. Nem tudom, mikor fedezitek fel a titkomat, de felhatalmazlak rá, a soraimat használjátok fel anyám ellen. Megérdemli a hármunk életének tönkretétele miatt.

Gázsikám, életem! A fizetésem egy részét, a jutalmaimat és a tőled kapott pénz egészét félretettem, hogy egy icipicikét hozzájárulhassak a drága kincsünk felneveléséhez.

A másik borítékban, a Vivikének írottakon kívül van egy kulcs és három számkombinációt tartalmazó kicsi boríték. A kék tollal írott ezt a kicsi fiókot nyitja, amiben két kulcsot találsz. A csillag alakúval a pirossal írott segítségével nyithatod ki a toalett tükör jobb oldali szekrény hátsó falát, ott rejtettem el a nektek szánt pénzt. A zöld tollal írott pedig a nappalink és közös nappali ajtaját nyitja.

Legyetek sokkal boldogabbak, mint amilyen én lehettem! Öllelek, csókollak mindkettőtököt, a síron túl is benneteket imádó Juditod,

anyukád!

*

Vivien kezéből kiesett a búcsúlevél. Megtántorodott. Ha Krisztián el nem kapja, végigvágódik a szőnyegen. Leült vele a heverőre, az arcát ütögette. Pár másodperc múlva felnyitotta szemét, Krisztiánt nézte fájó tekintettel.

- Drága kincsem, jobban vagy?

- Igen... Bocsánat... Nem akartam gyenge lenni - ült fel az ölében.

- Vivikém, kicsi prücskőm, erőseknek kell lennünk. Végig kell csinálnunk, drága - mondta gyengéd hangon Zoltán a lány előtt guggolva.

- Végig fogom csinálni! - törölgette könnyeit.

- Anyám szobájával folytassuk, biztos vagyok benne ott is vár bennünket meglepetés.

- Zozó bácsi drága, én ezen szeretnék túl lenni. Fáj, amiket látok, de érdekel a szüleim múltja.

A szekrényhez ment, az édesanyja ruháit nézegette. Párat azonnal felismert, de volt köztük olyan, amit soha nem látott édesanyján. A fehérnemű szekrénybe csak bepillantott. Elpirult, szemérmesen továbbment. A két férfi előtt nem akarta édesanyja intimitásait feltárni. Krisztián aggódva figyelte minden mozdulatát. Odament hozzá, ismét átölelte a vállát. Vivien

imbolygó léptekkel ment mellette. A másik közös szobájukban csak körülnézett a kicsikori játéakai között. Elmosolyodott, amikor a díványon, amin anyukája pihenni szokott, meglátta a hatalmas maciját, amint az egyik babáját fogta az ölében.

- Nézd, azokat még én tettem oda úgy - súgta Krisztiánnak.

- Azonnal feltűnt, amint beléptünk ide - súgta vissza.

- Szerintem látsz itt nagyobb csodát is, ha jobban körül nézel - követte nagybátyja a tekintetét.

- Egyszer biztosan, de most túl szeretnék lenni a fájó dolgokon - állt meg az eddig titokzatos ajtó előtt.

Amint Zoltán kinyitotta, megállt a küszöbön, és alaposan körülnézett a hangulatosan berendezett nappali szobában. A bútorok, berendezések árulkodóak voltak: valaha értelmiségiek lakhattak ott. Egyik falat könyvespolc foglalta el, padlótól a mennyezetig. A másikon a három szárnyú ablak egyik oldalán zenesarok volt lemezjátszóval, magnóval, CD-lejátszóval rengeteg hanglemezzel, CD-vel, magnókazettákkal, míg a másikon nagy tévészekrény tévével, rádióval. A harmadik falat szoborok, szöttek borították, amik különböző hangulatos képeket ábrázoltak. Vidám színeik feldobták a szoba hangulatát.

- Ezeket mind anyukád csinálta. Miután nagyanád elűzte innen apukádat, ilyesmikkel kötötte le magát. Ezek azután kerülhettek ide, miután én ki lettem innen rúgva, mert a kettőtök szobájában voltak, amik addig elkészültek.

- Gyönyörűek! Hímezni, kötni horgolni tudok, de meg fogok tanulni szobázni is.

Próbálta megfejtetni, a képek mit ábrázolhatnak. Majd nagybátyja biztatására odaült a hatalmas íróasztalhoz, kihúzta a legnagyobb fiókot. Nézte az elé táruló kis szívekkel díszített borítékok tömkelegét. Egyikbe-másikba beletekintett, mind-mind az édesapja forró szerelmi vallomásai voltak. A két oldali szekrényekben dobozok halmaza sorakozott, amikben családi fényképek zsúfolódtak, valamint a fényképalbumok sokasága állt milliméter pontossággal egymás mellett. Ez utóbbiak hármukról szóltak. Az volt a legfeltűnőbb Viviennek, amelyikben minden képen rajta voltak mindhárman. Nagybátyja az albumot nézve mosolyogva mondta:

- Nem egy képet csináltam én, de a rokonság összefogott anyám ellen, és mindig biztosítottuk anyukádék találkozásait.

- Érthetetlen számomra, a nagyanád hogy terrorizálhatta egymaga ennyi embert?

- Elég volt neki anyukádat. Nem létezik az a hivatalos szerv, ami közbeszólhatott volna az ő akarata nélkül. Bocsáss meg, kicsim, múlik az idő, fel kell gyorsítanunk a lakás feltárását. Zitukáék nem tudják, hol vagyunk.

Vivien sóhajtva sétált át szülei hálósobáján, a szőnyeget nézte. Megállt a toalett tükör előtt, leguggolt. Hogy hozzáférhessen a hátoldalához, ki kellett pakolnia. A zár könnyedén engedelmeskedett. Kiemelte a borítékot és visszazárta. Indultak vissza a nagy nappaliba. Kissé elgondolkodva nézett nagybátyjára:

- Zozó bácsi, én úgy gondolom, a levelet és a pénzt odaadom apunak. Eleget szenvedett és nélkülözött anyu miatt.

- Természetesen. Szerintem is őt illeti, neki kuporgatta össze anyukád. Gyere, nézzük meg, nagyanád mit rejtegetett előled.

Az ő búcsúlevelével együtt - amit nem volt ereje elolvasni - betette a táskájába. Zoltán kérésére átkutatták a szekrényeket, asztalfiókokat. A hatalmas íróasztal alsó fiókját ismét Krisztián leleményességével sikerült kinyitni. Döbbenet nézték a hatalmas forint és dollár

pénzkötegeket. A fiók oldalán volt lecsúsztatva borítékban a széf kulcsa. Zoltán magabiztosan ment oda, és nyitotta a számkombinációval ellátott zárat. Meglepetésükre három, Vivien nevére szóló takarékbetétkönyvet találtak.

- Ezt biztosan apám rakta ide neked - nyújtotta a lánynak.

Volt az ő nevére is kiállítva. Egy dobozban találtak arany-ezüst ékszereket, ezüst evőeszköz-készletet és egy nagy fadobozban készpénzt.

- Honnan lehetett nagyanyámnak ennyi valutája?

- Apám testvére 56-ban disszidált. Jó szakmája volt, így havi rendszerességgel segítette nem is kis összeggel az itthon maradt öccsét. Nézzük meg apám szobáját is - fogta kezében a fiókból előkerült kulcsot.

Nehezen nyílt a zár. Beléptek a lesötétített szobába. Vivien meglepetten nézte a könnyeivel küszködő nagybátyját.

- Apámat nem csak szerettem, de tiszteltem is. Rendkívüli ember volt.

Leült az íróasztalához. Az alsó fiók sehogy sem engedelmeskedett. Zoltán Krisztián kezébe adta az egyik dobozból előkerült kulcsosomót, hátha rájön a titok nyitjára. Egyenként vizsgálta át, próbálgatta a zárba a kulcsokat. Egy volt köztük, ami nem tűnt szokványosnak. Leguggolt, a zárat nézte fürkészve. Felfedezte a fölötte lévő kicsi, kerek nyílást. A kulcs meghosszabbított középső részét beleillesztette a nyílásba, forgatta, mozgatta, mire kattant a zár és kinyílt a fiók. Átadta helyét Zoltánnak. Két betétkönyvet emelt ki. Egyik Judit, Vivien édesanyja, másik a nevére szólt. A sajátjában két levelet talált. Az egyikben búcsúlevél volt, amiben tőle és hűgától elkészönt az édesapja.

- Te jó ég! Ez még Judit halála előtt íródott - nézett Vivienne.

Majd tovább olvasta a levelet. „A betétkönyvek jelszava: apám születésnapja.”

- Te tudod, mikor van a dédnagyapád születésnapja? - nézett Vivienne kérdően.

- Talán igen - mondta elgondolkodva - ezernyolcszázkilencvennégy, szeptember tizenkettedikén született.

- Stimmel. Tehát: 18940912 a betétkönyv jelszava - nyújtotta az egyiket Viviennek, majd elgondolkodva vette kezébe a másik levelet, ami neki szólt. Arra kérte a papája, bocsássa meg, amiért neki csak betétkönyveket, készpénzt szán, mert a házat a család kis árvájára, Vivienne hagyja. A lányra nézett:

- Apa akarata szerint, ennek a háznak jogos tulajdonosa te vagy.

- Atya ég! Zozó bácsi drága, ezt nem fogadhatom el.

- A halott akarata, óhaja szent. De hogy megnyugodj, én is így gondoltam volna.

- Akkor nem ágálhatok ellene. Bár Krisztiánnak szép háza van Budán, de ő is Borsodból való és beszélgettünk róla, jó lenne valahol a környéken új életet kezdenünk. Mindkettőnk rokonsága itt él, visszahúz bennünket a szívünk ide - nézett Krisztiánra, aki mosolyogva bólintott.

- Akkor túltárgyaltuk. Nincs más dolgunk, mint a pénzvagyon megosztása. Én úgy gondolom, a névre szóló betéteket - e kettő kivételével -, az ékszereket bemutatjuk, a készpénzt és az aranyat megosszuk. Mit szólsz hozzá?

- Te vagy a szakember, ha így látod jónak, legyen így.

- Mint láttuk, apám a végrendeletben csak a házról tesz említést, törvénytelen ségen nem kaphatnak bennünket. - Krisztiánra nézett: - Ön a dollárt, Vivikével mi a forintot számoljuk össze, hogy gyorsabban végezzünk.

*

Zoltánéknál finom vacsora várta őket. Majdnem az egész éjszakát átbeszélgették. Másnap nyolc órára mentek Zoltán irodájába, ahol egy háromtagú team jelenlétében Vivien nagybátyja vezette le a hagyatéki tárgyalást. Mivel Zoltánnak ebéd után értekezletet kellett tartania, ami szerinte elhúzódik késő estig, Vivienék kocsiba ültek, és az édesapjához mentek. Krisztián beülve a lány mellé, az arcát nézte fürkészve.

- Megosztanád velem a gondod, kis milliomos szerelmem?

- Hhaj, Krisztián, én nem vagyok erre a világra való! A semmiből hullott az ölembe a sok millió. Ezzel még kevésbé tudok megbirkózni, mint a te gazdagságoddal. Abban neked ugyanis hatalmas energia-befektetésed van, nem úgy, mint az enyémben.

- A mostoha gyerekkorodért bőven megérdemled, de az örökségek már csak ilyenek, drága. A nagyanyádnak szép nyugdíja volt, ráadásként a kapott valuta. A kint élő rokonaidról nem is tudtál?

- Annyit igen, hogy nagyapa bátyja '56-ban disszidált, de semmi többet. Krisz, miért ilyen átkozottul bonyolult az élet?

- Mert a lelked még annál is bonyolultabb. Vannak dolgok, amik kapcsolatban vannak velünk, de tőlünk függetlenül alakulnak. Ezeken hiába meditálunk, el kell fogadnunk őket úgy, ahogy vannak. Gondolj bele, majdan a gyerekeink mi mindent örökölnék utánunk. Ez így működik, drága kis filozófusom!

- Látod, így sokkal könnyebb átgondolni, elfogadni... Most meg az jár a fejemben, ha egész életünkben semmit nem dolgoznánk, akkor is egy kis vagyon maradna utánunk.

- Igaz-igaz. Már csak a léha életmódba kéne beletanulnunk mellé. Ha nem sikerül, gondoskodunk megfelelő számú utódról, hogy legyen kinek osztoznia az örökségen - nevetett.

- Nem rossz elképzelés, akkor időnk sem lesz mással foglalkozni, mint velük.

- Amíg a meg nem született ismeretlen számú csemetéink iskolás korúak lesznek, bőven töpizhetünk rajta, mit kezdünk a diplomáinkkal, nyelvvizsgálóinkkal. Nézd, a két kis prűcsök ott toporog apukáddal a kapuban.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET A KÉT MESEHŐS

1.

Miután üdvözölték egymást, Vivien az édesapjára nézett:

- Apukám, szeretnék négyszemközt beszélni veled.

- Gyere, átmegyünk a kert felőli szobába, ott zavartalanul beszélgethetünk - indult maga elé engedve Vivient.

Pillanatok alatt kis vita támadt köztük. Gáspár nem akarta elfogadni Vivientől a pénzt, de a lány határozottsága győzött.

- Szívfájdítóan nehéz volt anyuci holmijai között körülnézni, a tragédiánkkal szembesülni - nyújtotta át édesanyja búcsúlevelét.

Gáspár szomorú meghatottsággal vette ki a borítékból, és nézte Judit gyöngybetűit. Sorait olvasva elfutotta szemét a könny.

- Igaza volt a drágámnak, biztosan képes lettem volna nekimenni a vén boszorkánynak - keményedtek meg egy pillanatra arcvonásai.

- Vérlázító tudott lenni nagyanyám gonoszsága, de én biztosan hallgattam volna rád, és szövetkeztem volna veled. Szerintem jó ötlet volt tőled az elköltözés... érthetetlen, anyuci miért nem látta át.

- Sokat töprengtem én is a *volna*-kon... *ha*-kon... de aktuálisan kellett volna bölcsnek lennem, és cáfolhatatlan érvekkel meggyőzőnöm anyukádat. A mai eszemmel sikerült volna. Ez a ház ugyanis nagyanyai örökség, amiből nagymamádék azért költöztek sokkal kisebb bérlakásba, hogy mi kényelmesen lakjunk. Ha akkor ráveszem őket, adjuk el, költözzünk el együtt Fellegvállról, biztosan beleegyeztek volna. De az igazsághoz tartozik az is sajnos, Judit viszonyulása gúzsba kötött, elveszítettem a harciasságomat, sodródtam az árral. Okosabb elfogadni a történeteket, mint a múlton való gyötrődés, amivel sem változtatni nem tudunk, sem anyukádat feltámasztani. Túlélünk, nézzünk előre, bízzunk a boldogabbnak ígérkező jövőnkben - fojtotta sóhajba monológját.

- Igazad van - sóhajtott Vivien is. - Keseregtünk eleget, örülünk végre! A sors a veszteségért mégis csak kárpótolt bennünket az egymásra találásunkkal.

- Bizony-bizony, a pár hét alatt legalább tíz évet fiatalodtam. Minden nap ajándék, mióta arra ébredhetek: tudom, hol vagy, mit csinálsz, bármikor beszélgethetek veled, láthatlak. Ez tesz bizakodóvá. Több mint két évtized után tudom ismét jókedvűen végezni a monotonná vált munkámat. Végre el tudtam engedni anyukádat. Képes vagyok könnyek nélkül a sírjánál állni, rá gondolni. Csoda történt a házasságomban is. Nem csak közel engedem magamhoz Zsókát, de élvezek minden vele töltött órát. Felszabadult boldogság, hogy testben, lélekben vagy nekem! Nem tudnék lemondani a családomról, anyámról végképp nem, de a szívem nagyobbik részét te foglalod el.

- Hogy jelenthetek számodra én a legtöbbet?

- Téged az a nő ajándékozott nekem, akit az életemnél jobban szerettem. Úgy érzem, veled nem csak a lányomat, de egy kicsit Juditot is visszakaptam. Utálom a frázisokat, de igaz, „boldogság szigete” lett az otthonunk. Ittjártad óta visszaköltözött közénk a vidámság, a

jókedv. A konyhát ismét nagymamád éneklése tölti be, bújócskázik az unokaival, mesél nekik esténként. Minden reggel az az első kérdése, mikor beszélek veled?

Vivien meghatottan ölelte át, pusztította meg. Visszamentek a családhoz, akik ebédhez készülődtek.

Ebéd után Állatkertbe mentek. Mind a két kicsi Vivien kezét akarta fogni. Krisztián meghatottan nézte, milyen szeretettel magyaráz nekik, miközben hol egyikhez hajol le, hogy megpusztítja, hol a másikhoz. Lelki szemei előtt saját gyerekeit látta Viviennel.

*

Másnap reggel, mire felébredtek, kiürült a ház. Gáspárék munkába, a két kicsi oviba ment. A nagymama vidáman sürgött-forgott a konyhában. Az asztalon ínycsiklandozó villásreggeli várta őket a friss, semmihez nem hasonlítható péksütemény illatával. Ezernyi kérdéssel árasztotta el a fiatalokat, amikre alig győztek válaszolgatni. Elmúlt tíz óra, mire kocsiba ültek, és indultak Zemplénkére Krisztiánékhoz. Amikor elhagyták Fellegvárat, Krisztián törte meg a közük telepedett csendet.

- Hogy kicsit áthangolódjunk, teljesítem egy régebbi kérésedet, mesélek neked a szülőfalumról.

- Nagy érdeklődéssel hallgatlak!

- A Bükk mitikus meséin nőttem fel, amik úgy belém ivódtak, hogy a világ legtávolabbi pontjáról is visszahúzott a borsodi táj varázsa, a vadregényes Zemplén.

- Nem csak mondtam annak idején, de őszintén érzem, itt találhatok veled igazi otthonra.

- Nagy felelősség neked ígéretet tenni, de meglátod, mindent el fogok követni, hogy teljesülhessenek a vágyaid, mind-mind, amiket kigondolsz.

- Hasonló viszonzásra számíthatsz tőlem is.

- Ez a hosszú boldogság titka, kiscsillag. Szóval hol tartottam? Na igen... A Zempléni-hegység és a környező dombság ölelésében fekvő... - hogy is mondjam csak - községbe, ami a múlt században még város volt, tartunk. Ennek jellegét a falu központja őrzi a kispolgári életmódot magán viselő lakóházain, műemléképületein. Árpád-kori település, aminek bizonyítékai a puha tufában kialakított barlanglakások. Történelme összefonódott a világhírű bortermeléssel. Középkorban a gazdasági fejlődését igazolta, itt hozták létre a Hegyaljai Takarékpénztárt. Áá! Erről jut eszembe: lehet, hogy a génjeim mikrochipjei innen szimatolták meg, és ültették belém a közigazgatási érdeklődésemet - nevetett.

- Na még ilyet! Csuda intelligens génjeid vannak!

- Legalább a babáink nem csak tőled, tőlem is örökölhettek jó tulajdonságokat. A faluról elmondanám még: szép, különleges szerkezetű völgykatlanban fekszik, területét folyók szabdalják keresztbe-kasba. Déli oldalával szélesen nyílik az Alföldre. Ennek köszönheti kedvező klímáját. A községet a föld színe alatt pincerendszer hálózza be. Ezek nemespenésszel borított falai között érlelődik a zamatos zemplénkei bor. Nézd, addig-addig meséltem, amíg megérkeztünk - kanyarodott be a meredeken emelkedő zsákutcába, ami a zempléni erdőkbe torkollik.

Krisztián anyukája és öccse a kapuban várták őket nagy örömmel. Teca, Krisztián anyukája sírva ölelte, pusztította, hol egyiküket, hol a másikukat. Zsolti a háttérben nézte őket mosolyogva, miközben becsukta a kaput.

Bementek a házba, ínycsiklandozó illatfelhő fogadta őket. Hiába szabadkoztak, asztalhoz kellett ülniük. Hitetlenkedve hallgatták Krisztiánt. Anyukája hol sírt, hol kacagott boldogságában. Csak azt hajtogatta:

- Éédes jó Istenem, csakho megeértem, ho itthun maracc má... csakho nem keék má össze-vissza repkenned a világban - simogatta közben Vivien karját.

Örömmel fogadták a hírt, karácsonykor esküvő lesz. Ment a nagy tervezgetés, hogyan lesz ezután. Nagy derűtséget váltott ki Zsolti, amikor az élcélődések sortüzében kibökte: kedvet kapott Krisztiánéktól, húsvétkor náluk is esküvő lesz, legalább Ilike, a barátnője megnyugszik végre.

Másnap délelőtt, amíg Teca sütt-főzött, Ilikével kiegészülve, a négy fiatal bebarangolta a faluközpontot. Ebéd után, hogy elkerüljék a szomszédok kíváncsiskodó látogatásait, ötösben sétálni mentek az erdőbe. Krisztián meg akarta mutatni Viviennek, milyen messze van a házhoz a szőlőhegy, így azon keresztül mentek haza. Végig folyt belőlük a szó. Mire leértek, jól beesteledett.

Vasárnap a nagy tiltakozás ellenére reggeli után útnak indultak. Krisztián ragaszkodott hozzá, hogy a fárasztó hétvége után Vivien kipihenhesse magát. Alig értek be a nagy autójukba, úgy telerakta Teca mindenféle finomsággal.

2.

A két fiatal hétköznapijai jórészt a tanulásról szóltak. Vivien a félévi vizsgákra készült, a szakdolgozatát írta, amiben Krisztián sokat segített neki. Ő pedig a light-os háztartás mellett a magyar jogba vetette bele magát. Reggel elkíserte Vivient, délután elé ment az egyetemre. Így telt el két hét. Egyik délután Krisztián a szokottnál is jókedvűbben üdvözölte Vivient:

- Szia, kis háztulajdonos! Jól alakulnak a dolgok, tele vagyok jó hírrel. Hívott a nagybátyád, a felhatalmazásoddal sikerült nevedre íratni a házat. Úgyhogy már nem csak milliomos vagy - puszlta meg. - Hívott Zsolti is. Komolyan gondolja a dolgot Ilikével. Képzeld el, az én éjjel-nappal melózó öcsikém januárban végig sziesztázni fog, és nehezen, de kibökte, szeretnének eljönni hozzánk, olyan jó volt velünk csavarogni. Mit szólsz mindehhez?

- Nem is tudom, minek örüljek jobban... alig találok szavakat. Tudom, önző dög vagyok, de amióta mondtad, hogy nem kell Fellegvárra utaznunk az átíratás miatt, az jár a fejemben, a vizsgaidőszak előtt bepótolhatnánk a bakonyzugi kiruccanásunkat.

- Ffhúúhh! Tudsz ám te is meglepetéssel szolgálni. Hogy gondolod, kicsim?

- Csütörtökön jó lenne már ott aludnunk. Vasárnap estig majdnem teljes három napunk lenne.

- Remek... kolosszális! Holnap máris akcióba lépek. Ha szerencsénk lesz, még a jó idő is kitart addig.

- Ha már vizsgaidőszak, beszéljük meg azt is, de kerülővel sétáljunk haza, olyan szépen süt a nap. Szóval ma kaptuk meg a vizsgaidőpontokat. Örült tempót diktál az előttem álló négy hét. A kilenc vizsgára sikerült úgy feliratkoznom, hogy december huszadikán lesz az utolsó. Ami annyit jelent, a legnagyobb tiltakozásod ellenére sem úszom meg az éjszakázást.

- Három diplomával a hátam mögött, van róla fogalmam, mivel jár a vizsgaidőszak. Meglátod, megoldjuk a lehető legkevesebb túlhajtással.

- Van jó hírem is. Kaptunk egy hónap halasztást a szakdoli leadására, úgyhogy bőven lesz időnk legépelni, beköttetni.

- Ó, ez igen! Akkor összekötjük a kellemest a hasznossal. Megmondom Zsónak, hozzák magukkal Ilike villanyírógépét. Kettővel seperc alatt legépeljük. A kiscsajsi gépíró, tavaly nyert gépíróversenyt. A beköttetésre is van ötletem.

- Drága diplomatám! Látom, sikerült felpozícionálnom szervezőképességedet - nevette el magát. - Nem gondolod, hogy pimaszság az öcsédet már első alkalommal kihasználnunk?

- Nem. Szükség törvényt bont. Most mi szorulunk rájuk, de számíthatnak majd ők is ránk.

- Hát jó. Nekem is ott az Erika írógépem, hármunknak tényleg nem lesz nagy munka.

- Az esküvőnkkel kapcsolatban lenne ötletem a változtatásra.

- Számítottam rá. Már Fellegváron láttam, nem rajongsz apu ötletéért. Mesélj!

- Szeretném az eredeti elképzelésünk szerint lebonyolítani. A központi házasságkötő teremben lenne a tanácsi, amit óhajod szerint a Mátyás templomban erősítenénk meg. Vélemény?

- Maximális egyetértés. Titokban reménykedtem benne, hogy azonos az óhajunk.

- Akkor mondom tovább: hogy apukádnak és anyukámnak is kedvezzünk, abba beleegyezek, hogy Zsóka és anyu süssön-főzzön. Így talán tölthetnénk kettesben az első karácsonyunk szentestéjét. Na, és lehetnénk kettesben is, amíg Zsoltiék kiünnepelik magukat. Velük mennénk Fellegvárra, hogy kicsit kiörömködhess magadat, mint háztulajdonos.

- Kolosszális elképzelés! Egy betűt sem változtatunk rajta. Ezek szerint itthon karácsonyozunk és szilveszterezünk?

- Ha nincs ellene kifogásod. Legfeljebb, ha mehetnénkünk támadna, teszünk egy-két téli túrát a budai hegyekben.

- Oké, ebben partnered leszek. Mondd csak, nem tartasz a vizsga előtti hisztijeimtől, raplissá-gomtól?

- Nem. Egy-két rúdinjekció meg fog nyugtatni.

- Ó, te pajzán lélek! Azt hiszed, a módszered mindenre alkalmazható?

- Bizonyítani fogom, igen. Remélem, jót tett a kis erőpróba - nyitotta a kaput.

- Istenien felfrissültem.

- Tanulsz, amíg megmelegítem a vacsínkat?

- Nem. Hétfőn bekapcsolom az agytekervényeim rakétasebességre, de addig nincs tanulás. Már a holnapi előadások is nyomasztanak. Ó, ez meg mi! - ment be a nappaliba.

Kezébe vette az esküvői meghívójukat, elérzékenyülten nézte. Ketten tervezték, mégis újként hatott rá a csodálatos kivitelezés. Első oldalon felül a közösen választott idézet:

„A szerelem a lélek selyme, a szív bársonyvirága,
melynek magvát minden szívben elültette a teremtés,
de amely csak minden ezredik szívében érik meg igazán
pompázó virággá.”

(Rabindranath Tagore)

Középen a két egymásba fonódó karikagyűrűs ujjak, amik az eggyé válásukat szimbolizálják. Alatta a meghívó szövege. Belül a közös fényképük alatt:

„A hirtelen támadt szerelem, amely házasságot indít,
igazgyöngy, gyémánt, drágakő,
melyet a legnagyobb művész csiszolt,
kincs, amelyet a szív legmélyén kell elrejteni.”

(Honoré de Balzac)

- Mondd, te édes varázsló, ez hogy sikerülhetett két nap alatt? - ölelte át meghatottan.
- Pénzzel minden megoldható. Személyesen mentem el a nyomdába. Amint megpillantotta a főnök a vaskos borítékot, kérem sem kellett, közölte: rendelkezésemre áll. Ma kellett érte mennem. Dukkoltam, nehogy elkéssek a szokásossá vált randinkról, de még arra is volt időm, hogy hazaugorjak velük.
- Krisz, drága Krisz, olyan édes vagy! Mindig meghatsz a rajongó figyelmességeddel. Hihetetlen jó érzés, hogy biztonságban érezhetem minden körülmények között magamat melletted.
- Ezt ígértem az elutazásom előtt, de nagy boldogság neked örömet szerezni. Drága kincsem, örök hálával tartozom a sorsnak, amiért melléd vezérelt, csatát nyerhettem a meghódításodban. Neked pedig azért, amiért kiemeltél a mocsárból. Vivien, nem telik úgy el nap, hogy százszor el ne mondjam magamban: köszönöm, Vivien! Tegnap pakolás közben került a kezembe egy verseskötet, abban találtam az idevágó sorokat:

„Köszönöm Neked azt, hogy létezel,
én is csak azért létezem, ezért vagyok.
Köszönöm, ha újra enyém leszel,
és százszor, ezerszer megköszönöm,
ha örökkön-örökké megmaradsz nekem.”
- Karjaik egymásra fonódtak, hosszú percekig csókolóztak.
- A nagy séta után, gondolom, szükséged van neked is némi energiafelvételre. Menjünk ki a konyhába, hátha tartogat számunkra valami fogyaszthatót.
- Mosolyogva engedte maga elé a szimatoló lányt. Vivien megemelte a fedőt, alá kukucskált:
- Jaj, de gusztá! Mennyi-mennyi zöldség, husika falatok! Fhú, ebből aztán belakhatok kedvemre!
- Sült csirkemell kockák vannak benne, ez valóban nem fekszi meg a gyomrodat, de előtte kóstold meg a leveskompozícióm! Ilyet még soha nem kreáltam.
- Hú, de fincsi! Imádom a cérnametéltet. Mi lenne a titka?
- Megfőztem a zöldségféléket kicsit behagymázva, borsozva. Közben eszembe jutott, van itthon tyúkhúsleves kocka és Delikát ételízestő. Mindkettőből raktam bele. Amikor megfőtt a cucc, leszűrtem, és ki akartam önteni a lét. Isteni illata volt, megkóstoltam. Nagyon ízlett, hagytam egy kis zöldséget, és cérnametéltet főztem bele.
- Mondom én, te egy igazi kincs vagy! Senki nem mondaná meg, hogy nem husi főtt benne. Megható, amilyen lelkesedéssel gondoskodsz rólam. Kezdem érteni, milyen jó sora van annak, akinek más dolga sincs, mint a tanulás. Így már kételyem sem lehet, nem fogok ki-
borulni az esküvőnkre.
- Biztos vagyok benne, mellettem soha többé nem kerülhetsz lehetetlen helyzetbe, mégis torokszorítóan fájnak a szavaid.

Hosszan nézte Vivient, majd az ölébe vonta:

- A jövő héten megvesszük az esküvői rucinkat. Addig álmodd meg, milyen vőlegénynek mondd ki legszívesebben az igent. Na, és arról se feledkezz meg, milyen menyasszonyt képzelhetsz mellé.

- Azért elkísérsz felkutató utamra?

- Naná! Csak nem képzeled, hogy engedlek egyedül csatangolni abban a nagy városban, amiben úgy el tudsz tűnni, mint tű a szénakazalban!

- Majdnem a nagyikám szavait ismételted meg. Ha nem is szó szerint, de ő mondta, amikor először mentem hozzájuk: mondd, hogy tud ennyire elveszni egy gyereklány abban a nagy városban? Krisz, esküszöm, úgy érzem, mintha két mesehős lennénk, és mint a mesében: „minden jó, ha a vége jó” fejeződhet be életünk egy fontos, nagy fejezete, a gondtalannak éppen nem mondható ifjúságunk. Kezdődhet a szebb, reményteljesebb közös jövőnk - mondta elérzékenyülten Vivien.

- A harminckét évem ellenére érezhetem én is így?

- Naná! Hiszen egy szűk hónap, és te is búcsút mondhatsz a független agglegényéletednek.

Jókedvűen kacagtak mindketten. Összeölelkeztek, véget érni nem akaró csókolózásba fojtották boldogságukat.

VÉGE